

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He took her...
but can he keep her?*

BEHIND CLOSED DOORS

KEPT IN PARADISE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHAIN ROSE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

SHAIN ROSE'UN DİĞER ESERLERİ

STONEWOOD MİLYARDER BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kaçınılmaz

Hayal

Gelişmek

YENİ SALTANAT

MAFYA DÜETİ

Bir Canavarın Kalbi

Bir Kraliçenin Aşkı

LEKELENMİŞ İMPARATORLUK BAĞIMSIZ MAFYA ROMANLARI

Kırılan Yeminler

Parçalanmış Özgürlük

Bozulmuş Kaos

HARDY MİLYARDER BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bağlılık ve İhanet Arasında

Aşk ve Nefret Arasında

Asla ve Sonsuza Kadar Arasında

Arzu ve İnkâr Arasında

BEHIND *CLOSED* DOORS

SHAIN ROSE

 KENSINGTON
PUBLISHING CORP.
kensingtonbooks.com

KENSINGTON BOOKS yayınevi tarafından basılan kitaplar şunlardır:

Kensington Yayıncılık Şirketi

900 Üçüncü Cadde

New York, NY 10022

kensingtonbooks.com

Telif hakkı © 2026

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerde bir kişi veya kişiler tasvir edilmişse, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri temsil etme amacı taşımamaktadır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini eğitmek amacıyla yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır.

Kensington'ın tüm yayınları, alt markaları ve dağıtım hatları, satış promosyonları, hediyeler, bağış toplama, eğitim veya kurumsal kullanım için toplu alımlarda özel miktar indirimleriyle sunulmaktadır.

Özel kitap bölümleri veya kişiselleştirilmiş baskılar da belirli ihtiyaçlara uygun olarak oluşturulabilir. Ayrıntılar için, Kensington satış müdürünün ofisine yazın veya telefon edin: Kensington Publishing Corp., 900 Third Avenue, New York, NY 10022, dikkat: Satış Departmanı; telefon 1-800-221-2647.

Kitap logolu K harfi, ABD Patent ve Marka Ofisi'nde tescillidir.

Kensington'da İlk Ciltsiz Kitap Baskısı: Mart 2026

ISBN 978-1-4967-5817-0 (ciltsiz kitap)

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Çin'de basılmıştır.

Elektronik baskı: ISBN 978-1-4967-5818-7 (e-kitap)

AB'de ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda yetkili temsilci eucomply OU, Parnu mnt 139b-14,

Apt 123'tür.

Tallinn, Berlin 11317, hello@eucompliancepartner.com

İçindekiler

Shain Rose'un diğer eserleri

Başlık Sayfası

Telif hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Epilog

Tanıtım videosu

Sevgili okuyucu, Jameson ve Mia'nın hikayesini okumaya cesaret ettiğiniz için teşekkür ederim. Sürprizleri seven bir okuyucu olduğumu biliyorum ve bu yüzden her kitaba spoiler veya içerik uyarısı olmadan başlamaktan keyif alıyorum. Ancak bu sizin deneyiminiz, benim değil. Bu nedenle, kitaplarımda hangi hassas içeriklerin olabileceğini size bildirmek istiyorum. Listeyi burada bulabilirsiniz: www.shainrose.com/content-warnings

Mia

“YAKINDA BURADA OLACAK. Hiç geç kalmaz.” Franny’nin koyu renkli kıvrıkcık saçları rüzgarda savrulurken, yanımda durup ufka bakarken en sevdiğim yamalı elbiseme değiyordu. Minik parmakları neredeyse içgüdüsel olarak parmaklarımın arasına girdi.

Ellerini hafifçe sıkarak onu rahatlattım. "Elbette arayacak. Baban muhtemelen içeride telefon etti ve biz teneffüste dışarıdayken duymadım."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ve benim ses tonumu taklit etti. "Evet, elbette."

Dik durdu ve zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. İçimden bir ah çektim. "Biraz salıncakta oynamak istemediğinden emin misin?"

Mavi gözleri yemyeşil, dalgalanan tepelere kilitlenmişti. Yedi yaşındaki Franny, bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünde ciddiyetsizliğe bulaşmaya yanaşmayan, olgun bir ruha sahipti.

“Annem bir gün beni okuldan almadı,” diye anlattı. Sözlerine devam edince endişesi daha da belirginleşti: “Sonra bir daha hiç gelmedi.”

Çocuğun ev hayatına burnunu sokmak benim işim değildi. Sağlayabileceğim tek şey yaz okuluydu – daha doğrusu, bana sağlamam söylenen tek şeydi. Buna rağmen, "Ama eminim baban onun yerine gelmiştir, değil mi? O her zaman gelir." diye yanıt verdim.

Hiç tereddüt etmedi bile. "Evet."

“O zaman endişelenecek bir şey yok,” dedim kendinden emin bir şekilde, ama şüphe içime sızdı. O yolda hiç araba görünmüyordu. Bu yüzden salıncakları işaret ettim. “Bak, bu sabah salıncağınızın üstüne birkaç ekstra çiçek koydum. Orada hangi kokuları aldığınızı bana söyleyin?” Dün gece bukete lavanta eklemiş ve kristal boncuklar da bağlamıştım, çocuklara sakinleştirici bir etki vereceğini umuyordum.

Yaz dönemi için ders verdiğim beş öğrencimin her biri sürekli gergin ve enerjikti. Muhtemelen bu durumun onları gelecekte bir şekilde başarılı kılacağına dair bir araştırma vardı. Başarılı ebeveynlerin çocuklarıydılar; çocuklarını okuldan almak için bakıcı gönderen veya her gün okuldan almaya giderken telefonla konuşan ebeveynlerdi.

Franny'nin babası Jameson, her zaman yanındaydı ama telefonu yoktu. Her gün siyah bir SUV'den iner ve Franny kollarının arasına koşarken onu yakalamak için diz çökerdi.

Dakikti, asla geç kalmazdı. Ve benimle konuşmak için de asla oyalanmazdı.

"Şu anda çiçeklerle sallanmakla pek ilgilenmiyorum, Bayan Darling."

"Biliyorum, Franny. Xavier gidip onu içeri çağırırsa daha iyi hisseder miydin?" Arkamızdaki süslü binaya, silahlı muhafızlardan birinin durduğu yere doğru işaret ettim.

Blackstone Akademisi, etkileyici, تنها ve görkemli bir yapıydı. İlk gördüğümde neredeyse istifa edecektim. Elbette, yirmili yaşlarında, sadece birkaç yıllık öğretmenlik deneyimi olan bir kadının, yaz boyunca bu okulun tamamının sorumlusu olmasını istemezlerdi. Yüzlerce yıllık olmalıydı, her tarafı taştan yapılmış, ortaçağ dönemini hatırlatan Gotik bir kulesi vardı. Birçok öğrenci için inşa edildiği ve okul yılı boyunca dünyanın dört bir yanından en seçkin üniversite öğrencilerini ağırladığı açıktı. Yine de, bana yaz boyunca sadece beş ikinci sınıf öğrencisi için, silahlı muhafızların yardımıyla, sıcak bir sınıf ortamı yaratacağım söylenmişti.

"Şey, birisi onu aramalı." Sanki öğretmenmiş gibi homurdandı.

Muhtemelen vakti gelmişti. Son öğrencinin alınmasının üzerinden yirmi dakika geçmişti. Normalde aramazdım. Bu özel akademiye son dakika işe alınmıştım ve sınırları aşarak kimseyi kızdırmak istemezdim. Ancak bu, daha önce hiç yaşanmamış bir durumdu. "Xavier." Silahlı muhafızlardan birine döndüm. Siyah giyiyordu ve ben sormadıkça bana bakmazdı bile.

"Franny'nin babasını arayıp bu tarafa doğru gelip gelmediğini sorabilir misin?"

Başını hafifçe sallaması, bilmem gereken her şeyi bana anlattı. Bir şeyler ters gidiyordu. Verandanın diğer tarafındaki ortağına baktı ve ardından kulaklığına mırıldandı: "Sizi arıyoruz."

Xavier'in ortağı biriyle konuşmaya başlarken motorların gürültüsünü duydum. Muhafızların telaşı Blackstone Akademisi'nin sakinliğini bozdu ve Franny bacağıma dokundu. "Bizi görmeye gelen o araba kimin?"

Arabaların kıvrımlı yolda hızla ilerleyişini izledim; o kadar hızlı gidiyorlardı ki, virajları dönerken dumanlarını görebiliyordum. Güneş ışığında parıldamaları, çevredeki doğayla tezat oluşturarak neredeyse tablo gibiydi.

"Bayan Darling." Xavier'in sesi şimdi daha yakındı ve çok daha buyurgan bir tondaydı. "İkiniz de Archer ile birlikte hemen içeri girmeniz gerekiyor."

"İçeride misin?" Bu soru ağızımdan döküldü, Archer koşarak yanımıza geldi ve Franny'nin elini tutmaya çalıştı. Elini daha sıkı tuttum ve onu kendime çektim. Çocuklarımin ebeveynleri orada değilse, ben onların vasisiydim. Yanlarında kalıyordum. Onları güvende tutuyordum. Bana söylenen bu olmayabilir, ama aynı şekilde hissediyordum. Öyle ki, önceki işimde sınırları aşmış ve neredeyse kovuluyordum.

Ve yine de, bunu bir an bile düşünmeden tekrar yapardım.

Archer, kaşlarını çatarak koyu renkli gözlerini bana dikti. "İçeride güvenli bir alanımız var. Burada dışarıda savunmasızsın ve..." Dikkatle dinleyen Franny'ye baktı.

"Tamam." Sesim titriyordu ama tavırları birden gerginleşmiş gibi görünse de sakin kalmaya çalıştım. "Franny, biraz içeride oynayacağız. Bay Archer bize nereye gideceğimizi gösterecek. Biraz saklambaç oynayacağız, değil mi Archer?"

Franny'i önümde sürüklerken, dağınık kestane rengi saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım; Archer da bizi arkadan içeriye doğru iterek içeri sokarken, ben de onu sıkıca tuttum. Archer, "Evet, saklambaç en sevdiğim oyun Franny. Ve sana göstermek istediğim gizli bir yer var. Orada çok sessiz olacaksın, tamam mı? Çünkü seni sadece baban bulsun, kötü adamlar bulmasın." diye açıkladı.

“Bu çok garip.” Franny ikna olmamıştı. “Babam oyunlardan hoşlanmaz. Eve gelmeyi ve birlikte akşam yemeği yemeyi sever.”

“Ah, bugün bu oyunu çok sevecek,” dedim, hiç emin olmasam da. Jameson Knight, güzel ve kızıyla açık sözlü olmasına rağmen, benim için kilitli bir kutuydu. Onu sadece, kızını almaya her zaman zamanında gelmesinden ve her gün aynı takım elbisenin farklı bir versiyonunu giymesinden anlamıştım. Sanırım o modelden düzinelerce vardı. Ona kusursuzca dikilmişlerdi, kocaman omuzlarının üzerinden kusursuzca dökülüyor, bileklerine tam doğru uzunlukta iniyor ve gövdesinden aşağı doğru güzelce iniyordu. Ayrıca, birileri ona renk seçiminde de tavsiyede bulunmuş olmalıydı, çünkü her takım elbise gözlerinin derin okyanus mavisi tonuyla her zaman uyum sağlıyordu.

Bakmak gibi bir niyetim yoktu.

Ben sadece kızının öğretmeniydim. Bana her baktığında kasılan güçlü çenesine ya da o mavi gözlerinde sanki bir yargı varmış gibi görünmesine aldırış etmiyordum. Bunun yerine, her gün kızına içtenlikle gülümsediği ve kısa ve öz bir tonla, "Her zaman bir zevkti, Bayan Darling," dediği için mutluydum.

Doğrusu, beni görmekten hiç de memnun olduğunu düşünmedim. Ve o ürpertici bakışlardan, her türlü oyundan nefret edeceğini tahmin ediyorum.

Franny sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca kötü adamlardan da hoşlanmaz." Bu konuda haklıydı. Kızına gösterdiği sevgiyle, onun yoluna çıkan her türlü kötü adamdandan nefret ederdi.

"Bu sadece planladığımız bir oyun, Franny."

"Bana bundan bahsetmedi. Eğer bahsetseydim dürbünümü getirirdim," diye somurtarak söyledi. Bu, Franny'nin çocuk gibi gerçekten keyif aldığı tek oyundu. Bazı günler casusmuş gibi davranıp dürbünüyle uzaktaki şeyleri gözlemlerdi.

"Şey, bugün casus o. Seni hemen bulması gerektiğini biliyor, tamam mı?" dedi Archer, sadece çocuklar için kullandığı yumuşak bir sesle.

Bu yaz gardiyanları tanımıştım, çocuklarla nasıl oynadıklarını ve ebeveynlerle nasıl konuştuklarını görmüştüm. Tatlı ve güvenilir insanlardı, ama son bir kez arkama baktığımda Xavier'in sırtının arkasından kocaman bir silah çıkardığını gördüm. Her zaman silah taşıdıklarını biliyordum ama ilk günden sonra pek dikkat etmemiştim çünkü burada hiçbir şey ters gitmemişti. Bu gerçekten olamazdı.

İlk kurşun, rüzgarı kesen bir bıçak gibi, havada isabetli ve güçlü bir şekilde vızıldadı. Kalp atışım hızlanırken, hemen yan odadaki kemerli pencerelerden biri paramparça oldu.

Archer büyük salona fırlayarak kapıyı arkamızdan hızla kapattı, tam o sırada Franny "Bu neydi?" diye bağırdı.

Odanın karşısını işaret ederek telsizden konuşuyordu. Nefesimin hızlandığını ve vücudumun titremeye başladığını hissettim. Ama Franny'nin eli elimi daha sıkı tuttu. Kendimi kontrol etmezsem paniklediğimi göreceğini biliyordum. Tekrar nefes aldım ve "Oyuna giren kötü adamlardan bazıları. Sadece bizi korkutmaya çalışıyorlar. Saklanmaya hazır mısınız? Kazanırsanız daha sonra bir ödül olacak!" dedim.

"Bu taraftan. Acele edelim. Baban neredeyse burada, Franny," dedi Archer, ben ona bakarken hafifçe başını sallayarak. Bizi sağa doğru işaret etti ve sonunda ahşap zeminli, katedral tavanlı ve şöminenin üzerinde pahalı olduğunu bildiğim tabloların bulunduğu resmi oturma odasına girdik. Geniş alan karşısında her zaman nasıl kullanacağımı bilemezdim. Şimdi ise tek yapabildiğim saklanacak bir yer bulmaktı.

Her gün öğrencileri buraya getirir, süslü Fars halısının üzerinde oturup ev yapımı limonata içerken onlara kitap okurdum. Büyük bir piyano ve şömine vardı, ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Ta ki Archer öne atılıp halıyı geri çekene kadar. Diz çöktü ve elini tahtanın üzerinde gezdirdi, bir oluk buldu. Çektiğinde, tahtalar küçük bir kapı gibi yukarı doğru açıldı, ancak alt taraflarında kalın, saf metal bir kaplama vardı. Küçük bir panik odası gibiydi.

Bana akademinin bu özelliğini hiç göstermemişlerdi. Bunun için eğitilmem, ders verirken böyle bir şeyin olma olasılığı hakkında uyarılmam veya çocuklarımın hayatlarının tehlikede olduğu konusunda bilgilendirilmem gerekmez miydi? Hazırlanırdım. Ya da en azından denerdim.

İşe başladığımda, acil durum prosedürlerini geçiştirmişlerdi. Bana sadece önlem olarak her zaman güvenlik görevlilerinin olacağı ve tüm zorunlu protokollere hakim olacakları söylenmişti. Acil bir durumda onlara güvenebileceğimi düşünmüştüm. Yüksek bir maaş ve onların korumasıyla, soru sormadım ve çocukların ebeveynlerinin son derece gizli işler yaptığını dair yorumlar yapmasına rağmen, güvende olduğumuza, hayatı tehdit eden hiçbir şeyin olmayacağına kendimi ikna ettim.

Bizi içeriye davet etti. "Eğlenceli, değil mi Franny?"

Küçük oda metal kaplıydı ve içeride güzel meşe sandalyeler ve bir masa kurulmuştu. Özellikle benim ve beş çocuğum için planladıkları gibi altı sandalye vardı. Ayrıca kulaklıklılı tabletler ve atıştırmalıklar da vardı. İşaret etti. "Babanı beklerken en sevdiğin programı izlemek ister misin?"

Tereddüt etti ve bana baktı. "Her şey yolunda olduğuna dair yürekten söz veriyorum?"

İnsanların hayatlarını değiştirecek kararlar vermek zorunda kaldıkları kritik anlar vardır. Bu kararlar ya her yönüyle analiz edildikten sonra ya da tamamen içgüdüsel bir tepkiye dayanarak, bir saniye içinde verilir. İşte o anda, Franny'nin durumu çoğu kişiden daha iyi okuyabilen ve kolay kolay güvenmeyen bir çocuk olduğunu anladım.

Bu ay boyunca, diğer öğrencilerle kurduğumdan daha derin bir bağ kurmuştuk. Bunun bir nedeni günün büyük bir bölümünde yanımda olması olabilir, ama aynı zamanda bir keresinde bana sözlerin kolayca tutulmadığını, bu yüzden onlara inanmadığını söylemişti. Ona, serçe parmağımı öperken verdiğim sözlere tüm kalbimi koyduğumu ve buna güvenebileceğini söylediğimde, ilk başta inanmamış gibiydi.

Oysa güven, tek tek verilen sözlerle inşa edilir. Ve ona verdiğim her yürekten sözü tuttum.

Söz üstüne söz vererek bağımızı kurduk ve şimdi onu bozmak istemezdim.

O an içgüdülerim benim yerime karar verdi. "Söz veriyorum Franny, her şey yolunda." Bunu başarmak zorundaydım, gerekirse kelimenin tam anlamıyla ölsem bile.

Küçük öğrencim, Archer kulaklıklarını takıp birkaç düğmeye bastığında gülümsüyordu. Yerine oturduktan sonra, Archer duvardaki monitörleri işaret etti. "Bunlara dikkat et. Kapıda bir kilit var. Kapıyı kapattığımda, çevir ve Jameson'dan başka kimse için oynatma. Anladın mı?"

"Polisi mi arayalım yoksa...? Ya Jameson kurtulamazsa?" Aklıma gelen tek şey buydu.

Yakından kurşunların patlama sesleri geliyordu. Sadece bir tane değil, bu sefer çok daha fazlası. Yüzlercesi, kalbimin atışı gibi, çok hızlı bir şekilde art arda geliyordu. "Kurtulacak. Sadece burada kal." Geri çekiliyordu.

“Ama gidiyorsunuz? Bizimle burada kalamaz mısınız?” diye hızla ve acınası bir ses tonuyla ona ve Franny'ye bakarak söyledim. Onu tek başıma nasıl koruyabilirdim? Silahım yoktu, hatta nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum. Ben bir öğretmendir, eğitilmiş bir suikastçi değil.

“Onları uzak tutmak için dışarı çıkmalıyım. Jameson ve ekibi beş dakika sonra gelecekler.” Franny'ye bakıyordu, sonra ben de ona baktım. Gösteriye gülümsüyordu, hiç etkilenmemişti.

"Beş dakika mı?" diye fısıldadım. Sanki bir ömür gibi geldi. Ama yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım.

Yüzü asıktı. "İyileşeceksin. Takviye kuvvetler geliyor."

Boğazımı temizledim ve ona suçlamalar bağırmanın için yavaşça tek nefes almaya çalıştım. Elbisemin yıpranmış kumaşını düzeltiltim ve başımı salladım. "Tamam. İyi olacağız. Sadece acele et."

Başımızın üzerinden bir dizi silah sesi daha yükseldi ve Archer hızla dışarı fırladı. Ondan duyduğum son şey şuydu: "Beş dakika, Bayan Darling. Eğer onları tutamazsam, siz tutsanız iyi olur."

Mia

Archer yer döşemelerini üzerimize kapatırken ben de kilidi olabildiğince sertçe ittim. Metalin gıcırtısı çok güvenli ve kesin görünüyordu, ama silah sesleri bana pek de güven vermedi.

Aceleyle yanına gidip, çoktan bir gösteriye dalmış olan Franny'nin yanına oturdum. Ellerimi kucağımda kavuştururken bana baktı. Ellerim kontrolsüzce titriyordu ve bunu görmesini istemiyordum.

Yine de eğilip birini kaptıktan sonra kulaklıklarından yüksek sesle konuştu: "Merak etmeyin, Bayan Darling. Babamız bizi bulacak, değil mi? Oyunlardan hoşlanmaz ama saklambaçta çok iyidir."

O, yedi yaşındaki herhangi bir çocuk gibi tüm bilgileri paylaşmak isteyerek durmadan konuşmaya devam ederken ben de başımı salladım.

"Babamın doktor olduğunu biliyor muydunuz? O her zaman iyileri kurtarır. Endişelenmesi gereken tek kişiler kötülerdir."

"Tabii ki, tabii ki," diye onayladım küçük elini okşarken. O an ikinci sınıf öğrencisiyle tartışmaya girmek istemiyordum ama babasının doktor olması imkansızdı. Kartel için falan çalışmadığı sürece.

İsa. Ya o kartelin içindeyse?

Derin bir nefes aldım ve dikkatini tabletine çekmek için ona işaret ettim. O çocuktı, ben yetişkindim. Onu her neyse bundan korumalıydim. Bakışları değişti ve arkasındaki güvenlik kamerası görüntülerine bakabildim.

İtiraf etmeliyim ki, son birkaç yıldır gönüllü olarak korunaklı bir hayat yaşıyordum. Belki de anormal derecede bile. Annem ve babam hâlâ evliydi ve büyüdüğüm küçük kasabada en güzel hayatlarını yaşıyorlardı. Oraya geri dönmek istemiyordum ya da dönsem bile onlarla konuşacak değildim. Ablam neden ayrıldığımı ve neden geri dönemediğimi biliyordu.

O ve ailem. Ama ailem çoktan beni dinlemeyi bırakmıştı ve yine de, hayatımı baloncuklu ambalajla sararak, evcil hayvan bile edinmeden ve güvenli ve asil bir meslek olan kariyerim olmadan günlerimi bitkilerimi sulayarak geçirerek onları gururlandırmaya çalıştım. En azından danışmanım bana böyle söylemişti.

Çocuklar canavar olamazdı, değil mi? Yine de, ebeveynlerin canavar olabileceğini ve olacağını unutmuştum. Bu işi kabul etmemin tek sebebi buydu aslında. Yaşananlardan sonra devlet okulları beni kolay kolay geri almayacaktı.

İşe başlamadan önce yapılan kapsamlı güvenlik soruşturmaları nedeniyle bu iş biraz farklı olabilirdi. Yine de yaz maaşı iyiydi, belki bir yıl boyunca geçinmeme ve hatta kız kardeşim berbat kocasından ayrılmaya karar verirse ona yardım etmeme yetecek kadar iyiydi.

Kolay bir yaz işi olacaktı.

Bunun yerine, panik odasına kapanıp güvenlik kameralarından görüntüleri izlerken, kötü adamların bize saldırmamasını umarak, kalbimi pembe parmağıma koyarak bir söz vermiştim.

Kameralardan biri, önümüzde baktığımız ufku gösteriyordu. Giriş yolunda şimdi daha fazla SUV hızla ilerliyordu. Gözlerimi kısarak bunların Jameson'ın arabaları olmasını umdum. Öyle olsalar bile, yukarıdan duyduğum bağırıışlara yetiyecek kadar hızlı olup olmayacaklarından emin değildim.

Ayak seslerinin gürültüsü duyulduktan sonra, bir adamın silahını sanki her şeye ateş etmeye hazır bir şekilde kaldırarak görüş alanıma girdiğini gördüm. Botlarının sesi ağır ve büyüktü, sanki aşağıdaki küçük panik odamızı ezebilecekmiş gibiydi.

Sonra Franny gösterisine kıkırdadı. Bakışlarımı küçük bir havalandırma deliğine ve ardından ekrana çevirdim. Aniden durduğunda nefesim kesildi ve irkildim. Ve botunun bize doğru bir adım attığını görünce kalbim boğazıma geldi. Olabildiğince sessizce omzuna dokundum ve parmağıma ağzına götürerek sessiz olmasını işaret ettim.

Omuz silkti ve çizgi filme geri döndü, ben ise monitöre, maskeli o iri adama bakıyordum. Hala ona bakıyordum ki, hafif, neredeyse yumuşak bir çarpma sesi duydum, sonra bütün vücudu yere yığıldı.

Ekranı kaşlarımı çatarak baktım ve Archer'ın bir kanepenin arkasına saklandığını gördüm. Artık bir çocuğa tatlı tatlı konuşmak yerine, öldürmek için eğitilmiş bir adama benziyordu. İkinci ve üçüncü adamlar odaya girene kadar bir santim bile kıpırdamadı.

Onlardan hiçbirine dokunmasına gerek kalmadı. Hepsini aynı isabetle yere bıraktı. Kamera merceğine sıçrayan kan sadece koyu gri görünüyordu, siyah beyaz ekran beni bu vahşet sahnesinden koruyordu.

Archer dördüncü adamı o kadar çabuk yere sermedi. Sanki onu hemen öldürmek istemiyormuş gibi bekledi. Uzaktan kurşun sesleri duyuldu ama Archer artık silahını kullanmıyordu. Dördüncü maskeli adam kanepesinin yanına gelene kadar bekledi ve sonra silahına uzandı. İkisi de yere düştü, tam başımızın üstünde boğuşuyorlardı.

Franny'ye şöyle bir baktım ama kulaklıkları en iyi ses yalıtımlı, gürültü önleyici türden olmalıydı çünkü hâlâ gülümsüyordu.

Maskeli adamın silahı elinden alındığı anda Jameson Knight kameranın kadrajına girdi.

Lacivert takım elbisesinin düğmelerini açarken, boğuk bir sesle Archer ve adamlarla konuştuğunu duydum. Ceketini kanepeye koyduktan sonra, beyaz yakalı gömleğinin her bir manşetini özenle katladı; bir katlama mükemmel bir şekilde yerine oturduktan sonra diğerine geçti. "Kimin için çalışıyorsunuz?" diye sordu adama.

Adam, Archer'ın kendisine silah doğrultmasına rağmen başını salladı. Jameson, Archer'a silahını indirmesini işaret etti ve Archer silahını indirdiği anda Jameson da cebinden bir bıçak çıkardı.

"Burası kızımın okulu. Umursadığım tek kişi o. Anlıyor musun?" Adama yaklaştı ve yüzündeki maskeyi çıkardı. "Onun için mi geldin?" diye sordu.

Adamın gözleri faltaşı gibi açıldı, ama hiçbir şeyi itiraf etmedi.

Jameson profesyonel ve soğuktu, ama kızına karşı ne kadar içten ve nazik olduğunu biliyordum. Bu adama asla zarar vermezdi, diye düşündüm kendi kendime.

Ancak, adamın karnına bıçağı saplamadan ve ardından boğazına doğru öyle sertçe çekmeden önce anlayamadığım bir cümle daha mırıldandı ki,

adamın cevap vermesine fırsat kalmadı. Adam yere bir gürültüyle düştü.

Sonra, Jameson'ın soğuk bakışları, sanki ruhuma bakıyormuş gibi doğrudan güvenlik kamerasına döndü; kollarını sıvadı ve lacivert takım ceketini tekrar giydi. Beyaz gömleğindeki kan lekelerini kapatıyor ve cesetlerin üzerinden dikkatlice geçiyordu. Haliya doğru yürüdü ve onu kaldırdı. "Kapıyı açın, Bayan Darling," diye bir ses duydum yukarıdan.

Bir an için vücudum donup kalsa da tereddüt etmemeliydim. Ya katillere kapıyı açıyordum ya da içeride kilitli kalacaktım.

"Bayan Darling?" diye tekrar duydum.

Bileğimi hafifçe çevirmemle o metal parçayı hareket ettirdim ve Jameson da döşeme tahtalarını kaldırdı.

Kapıyı açtığı anda içeriye ışık girdi ve Franny, mutlulukla dolu mavi gözleriyle yukarı bakarak, "Baba! Bizi buldun. Sana söylemiştim, Bayan Darling," dedi.

Merdivenlerden aşağı indi ve kızının yanına diz çöktü, kollarını sonuna kadar açmış, yüzünde sadece kızına özel o gülümseme yeniden belirmişti. Ancak omzunun üzerinden bana baktığında bakışları soğuktu. "Franny'yi dışarıya, büyükannesinin yanına götürüyorum. Archer size eşlik edecek."

Bunun üzerine Franny'yi kucağına aldı ve tabletine bakmaya devam etmesini söyledi. Archer'a bakarken Franny'nin kahkahasının yavaş yavaş kaybolduğunu duydum. "Sanırım oraya çıkmamalıyım."

"Gözlerinizi ileriye dikin, sizi buradan çıkaracağız, tamam mı?"

"Teşekkür ederim, hayır." Başımı salladım ama pek seçeneğim yoktu çünkü uzanıp dirseğimden yakaladı ve beni merdivenlerden yukarı çekti. İlk içgüdümün gözlerimi sıkıca kapatmak olması, ekranda sadece siyah beyaz gördüğüm şeyi tam renkli görmek istemememden nefret ediyordum.

"Hey, sorun yok. Sadece..." Archer yine o tatlı ses tonuyla konuştu, sanki öğrencilerden biriyle konuşuyormuş gibi. "Pencerenin dışındakine odaklan, tamam mı?"

Vücudumu ona doğru çevirdi ve gözlerimi açabileceğimi söyledi. Gözlerimi açtığımda uzakta devrilmiş bir araba gördüm ama daha da önemlisi, Franny'nin yaşlı bir kadının yanında metanetle durduğunu gördüm. Kadın siyah bir elbise, inciler ve güneş gözlüğü takıyordu. Koyu renk saçları düzgün bir topuz yapılmıştı ve Franny'ye sanki gökkuşakları ve güneş ışığıyla dolu güzel bir günmüş gibi geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

“O güvende ve mutlu, Bayan Darling. Harika iş çıkardınız. Yukarıda eşyalarınız var mı?”

Güvende. Mutlu. Harika. Bu kelimeler günü hiç de tarif edemezdi. "Eşyalar mı?" dedim kaşlarımı çatarak, tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. "Yani kıyafetlerim ve bir sürü eşyayla dolu bir çekmecem var. Bitkilerim var. Bayan Prim'in her gün sulanması gerekiyor ve bonsai ağacım sonunda beni sevmeye karar verdi." Bitki bakım rutinimi ayrıntılı olarak anlatmaktan kendimi alıkoydum.

"Hepsini yanınızda götürmeniz gerekiyor mu?"

"Yanımda mı götüreyim? Ben... hayır." Geri çekildim, odayı şöyle bir gözden geçirdim. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Temizlik yapmam gerek ___"

"Neler oluyor?" Jameson içeri girerken sözümü kesti ve kaşlarını çatı.

"Biraz zamana ihtiyacı var."

Jameson'ın çenesi şakladı, sonra bana başıyla onay verdi. "Yukarıda ihtiyacınız olan önemli eşyalarınız var mı? Oyalanacak vaktiniz yok, Bayan Darling. Franny'nin geri dönüşü olmayan bir şeye şahit olmasını istemiyorsanız tabii."

"Bundan geri dönüş yok mu?" diye tiz bir sesle sordum, gözlerim odanın her yerindeki yıkımı incelerken. "Bay Knight, Franny'ye asla bilerek zarar vermezdim." Birden başım dönmeye başlayınca nefesimi verdim.

"Biliyorum." Burnunun köprüsünü sıktı. "Sadece... Her şeyi sonra konuşabiliriz, tamam mı? Dört tane daha SUV'nin yoldan hızla geçmesine sekiz dakika kaldı. Yani, anlayışlı olmaya çalışıyorum ama şu anda şoka girmenize vaktimiz yok. Sizi buradan çıkarmamız gerekiyor."

Archer'a baktım ve sorum bana bile titrek geldi. "Ya seninle gitmek istemezsem?" Sinirle güçlü çenesini ovuşturdu. "Arabam var. Kendi yoluma giderim."

Jameson, sanki benim yaptıklarım yüzünden gerçekten rahatsız olmuş gibi, bir anlığına gözlerini kapattı. "Gidecek hiçbir yeriniz yok, Bayan Darling. Bunu biliyorum çünkü eğer olsaydı kızıma ders vermezsiniz. Bizimle geliyorsunuz." Sonra Archer'a baktı ve "Ben eşyalarını alırken onu araca bindirin." dedi.

Jameson bir anlığına bana sırtını döndü ve işte o anda içgüdülerim devreye girdi. Kaçmak için hareket ettim ama Xavier tam o sırada içeri

girdi, beni fark etti ve benden daha hızlıydı. Silahını kaldırdı ve doğrudan bana doğrulttu. "Beni seni vurmaya zorlama, Sevgilim."

Nefesim kesildi ve Jameson arkasını döndü. "Ne halt ediyorsun?" Xavier'e doğru ilerledi, tam silahının önüne geçti ve kendi silahını adamın şakağına doğrulttu. "Kızımın en sevdiği öğretmenini tehdit etme. Franny'nin her gün gülümsemesinin sebebi o. Ona travma yaşatırsan seni öldürürüm. Anladın mı?"

"Tanrım, bunun için vaktimiz yok," diye homurdandı Archer, merdivenlere doğru öfkeyle yürürken Xavier ve Jameson'ı birbirlerine bakışarak bıraktı.

Aniden Jameson'ın eli Xavier'in bileğini kavradı ve büktü. Adam acıyla bağırdı, silahı yere düştü. "Geri çekil, aptal."

"Kahretsin, Jameson," diye bağırdı Xavier, Jameson onu bırakmadan önce bileğindeki rahatsız pozisyonu düzeltmek için yere diz çöken yetişkin adam.

"Adamlarım silahlarını çekmeden önce düşünürler. Yoksa beyinlerini dağıtırım. Anlaşıldı mı?"

Xavier irkildi ve hemen başını salladı. Adam kaba kuvvet kullanıyordu ve herkes onu dinleyecek miydi?

Jameson ona, "Evi ara ve onun gerekli eşyalarını topla," dedi ve ben de Archer'ın köşeyi dönüp yukarı çıkarken adımlarını hızlandırdığını, Xavier'in de onu takip ettiğini gördüm.

Jameson'a yüksek sesle karşı çıkmaya çalıştım. "Eşyalarımı alma. Gitmiyorum."

Jameson bana doğru dönerken koyu renkli kaşını kaldırdı. "Tek başınıza gidemezsiniz ya da burada kalamazsınız, Bayan Darling."

"Aslında, yapabilirim." Sesim titriyordu ama kendime güvenli görünmeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben kızınızın öğretmeniyim. Sizin için de, başkası için de bir önemi yok. Buraya gelen kişi beni umursamıyor. O—" Yerde yatan adama işaret edip baktım. Kan hala ahşap zemine yayılıyordu, o koyu kırmızı sıvı çatlaklara sızarak, öğrencilerimin birkaç saat önce oynadığı zemini lekeliyordu. Fısıldadım, "Aman Tanrım. Ona yardım etmeli miyiz? Siz bir tür doktor değil misiniz?"

"Öldü." Bunu kesin bir şekilde söyledi, ama aynı zamanda görüş alanımı da engelledi, böylece daha fazla odaklanamadım. "Gitmemiz gerekiyor."

Gözlerimi kapattım, o sahneyi hafızamdan silmeye çalıştım. "Onlar beni tanımıyorlar. Bırakın gideyim, bir daha asla beni görmeyeceksiniz."

Elini yanağımda hissettim, başparmağı tenime dokunuyordu. Gözlerimi açtığımda ne kadar yakın olduğunu, bakışlarının artık kızgın değil, endişeli olduğunu gördüm. "İşte mesele de bu, Bayan Darling. Kızım ve ben sizi tekrar görmek istiyoruz. Bu yüzden bizimle geliyorsunuz."

Nefes verirken titremelerini önlemek için dudaklarımı yaladım. "Ya yapmazsam, Bay Knight?"

İçini çekti, çenesi seğirirken geri çekildi ve aramızdaki bağı kopardı. "Ya gönüllü gelirsin ya da seni isteksizce sürüklerim. Anladın mı?"

O uzaklaşırken gözlerim tekrar kan gölüne takıldı. Gözlerim, onun bunu yapmış olması, dersimin ve yazımın lekelenmiş olması gerçeğine takılıp kalmıştı.

Böyle bir adamla birlikte olamazdım. Kendime kurduğum korunaklı hayatı lekelemeye zorlanmak istemezdim.

Vücudum beynimden önce tepki verdi. Arka kapıya doğru atıldım, anahtarlarımı ve arabamı almak için koşmaya hazırdım. Tam bir koşucu değildim ama hayatım buna bağlıysa yeterince hızlı hareket edebilirdim. Bir şansım vardı, ama Jameson'ın eli boynuma dolanmadan ve beni duvara çarpmadan önce sadece üç adım atabildim.

Vücudumun en savunmasız bölgesini hedef almıştı, beni tamamen onun insafına bırakmıştı. Daha da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki ona yukarıdan bakmak zorunda kaldım, ama aynı zamanda güçlü bedenini de bedenimde hissedebiliyordum. "Beni güç kullanmaya zorlamayın, Bayan Darling. Bundan çok zevk alıyorum."

Adrenalin yükselince nefesim hızlandı. Onun aşağıya doğru bakışlarını izledim, bakışlarının dudaklarımda nasıl oyalandığını takip ettim ve elinin altında nabzımın hızlandığını hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Sanırım siz de bundan hoşlanabilirsiniz. Ama burası bunun için uygun yer veya zaman değil."

O anda bunu ima etmeye cüret etmesi ne kadar da yüzsüzceydi. "Şaka mı yapıyorsun? Asla... Bırak beni!" diye öfkeyle bağırdım. O an, beni öldürse bile umurumda değildi, o kadar sinirliydim. Bileğine vurdum ve sonra, "Hepinizin yozlaşmış olduğunu biliyordum. Bu işi asla kabul etmemeliydim," dedim.

“Çok kötü.” Sanki bu normal bir konuşmaymış gibi, eli hâlâ boğazımı sıkıca kavramış değilmiş gibi omuz silkti. “Franny seni seviyor. Onu mutlu ediyorsun, bu da beni mutlu ediyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

"Ne?"

"İster beğen ister beğenme, seni de yanımda götürüyorum."

Gözlerimi kısıtım, dövüşmeye hazırdım. "Bahse girelim mi?"

Bunun üzerine beni omzuna attı, kelimenin tam anlamıyla tekmeleyip bağıırıyordum. Sırtını tırmaladım ve tüm yol boyunca direndim. Bir adım bile sendelemedi. Sanki lanet bir tuğla duvarla savaşıyordum.

Beni birkaç dakika içinde bir SUV'ye bindirip memleketine götürdüler.

Bana uslu durmazsam beni ilaçla etkileyeceğini söylemişti.

Yani bana uyuşturucu verdiler.

Ve hayatımda gördüğüm en güzel yatak odasında, yatağa kelepçelenmiş halde uyandığımda, gecenin karanlığında bir cadı gibi çılgılık attım.

Ama sonra Jameson odaya girdi ve kapı çerçevesine yaslandı. “Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım, Mia Darling. Yine de reddedersen, seni serbest bırakacağıma söz veriyorum. Ama şunu bil ki, benim korumam olmadan seni öldürürler.”

Jameson

Verilen söz boştu ve Mia Darling de aptal değildi. Onu bırakmayacağını biliyor olmalıydı. O, hayatımın acımasızlığına kurban gitmiş zeki bir kadındı.

Ya da o bunu seçmişti.

O, masum bir seyirci değildi. Akademinin çocukları, maaşı ve işe başlarken imzaladığı sözleşme, sıradan bir okulda işe girmediğini açıkça ortaya koyuyordu. Gizlilik sözleşmeleri, protokoller ve kabul etmesi gereken kurallar vardı.

Artık bir tanık olduğu düşünülduğünde, her şey tamamen gerekliydi. Yaz boyunca fark etmemeye çalıştığım, oldukça hoş ve tatlı bir tanık.

Onun bana bu kadar zorluk çıkaracağını bilseydim, onu buraya getirme kararımı yeniden gözden geçirebilirdim.

Uyuşturucu etkisi altındayken birinin göstermesi gerekenden çok daha fazla bir güçle bileklerini yatağa doğru çekti. "Onlar kim? Onlarla birlikte olsam seninle olmaktan daha iyi olabilirim."

"Şüpheli." O'Connor'ın adamları onu neredeyse anında ortadan kaldırırlardı. Olayı zaten onun üzerine yıkmıştık. O'Connor, Doğu'daki İrlandalı mafyanın başıydı ve onları sürekli olarak kargaşaya sürüklememden dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum, ama bu sadece onlarla ilgili bir şey değildi. Sonunda hepsi bunun bedelini ödeyecekti.

"Beni uyuşturdun ve öylece itaat etmemi mi bekliyorsun? Aptal gibi mi?" Tekrar çekti. "Şu kelepçelerden hemen kurtul beni, seni adi herif."

"Pislik mi?" Tamam, fikrimi değıştirmezdım. Olaydan beri her fırsatta benimle kavga etme ihtiyacı duyması beni sinirlendirmeliydi, ama yine de ilgimi çekti. Franny'ye mükemmel bir öğretmen olmuştu. Nazik ve şefkatliydi. Bir gün bile devamsızlık yapmamıştı. Günlük raporlar veriyordu. Ve son derece profesyoneldi.

Şimdiye kadar. Onun benden korkmadığı ve bunu renkli bir şekilde gösterdiği gerçeğine gülümsediğimi fark ettim. "Çok daha güçlü insanlar tarafından çok daha kötü şeyler söylendi bana. Bundan biraz daha iyisini yapmalısın."

"Pekala. Kendini beğenmiş pislik. Adam kaçırın. Ve bir şerefsiz." Sıcak kahverengi gözleri, daha önce onda hiç görmediğim bir öfke ve duyguyla parıldıyordu. Dosyasını biliyordum, onun hakkında bilmem gereken hemen hemen her şeyi biliyordum; son derece temiz bir insan olduğunu ve sorun çıkarmadığını biliyordum.

Bir keresinde bir öğrenciyi korumak için başka bir öğretmen ve veliye karşı çıktığı şikayet dışında, bu şikayet onun benim için çalışmasını daha da çok istememe neden oldu. Bunu ona karşı bir kusur olarak görmedim, aksine bu yüzden onu işe aldım.

Küçük yapısı ve yumuşak tavrı her zaman bir tür saf iyilik yayıyor gibiydi, ama öğrencileri için tehlikeye atılacak kadar cesur biri olduğuna göre, içinde mutlaka bir ateş olmalıydı. Yine de adamlarım tatlı öğretmen hakkında bilgi veriyordu. "Gerçekten çok tatlı," diye mırıldanıyordu adamlarımdan bazıları.

Bana öyle gelmedi.

"Bana 'pislik' demen seni hiçbir yere götürmeyecek." Odasının yanındaki, özel banyosunun yakınındaki şifonyere doğru yürüdüm. Onu, malikanemin yemyeşil ağaçlık bir alana bakan sessiz bir kanadındaki misafir odalarından birine yerleştirmiştik. Yatak takımları kaşmirdi, duvarlar yumuşak krem rengindeydi ve perdeler tül perdeydi. Ona uygun olması gerekiyordu. Ya da en azından benimle savaşımadığı zamanlardaki haline.

Beyaz şifonyerin üzerinde yan yana dizilmiş iki bitkisi vardı. Yeşil, parlak ve son derece canlıydılar. Birinin küçük, sıcak pembe çiçekleri,

diğerinin ise koyu yaprakları ve küçük, kümelenmiş çiçekleri vardı; taşıma sırasında hayatta kalamayacak kadar narinlerdi.

Öte yandan, onlara yaprakları olduğu gibi bırakmalarını söylediğimde adamlarım bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakmışlardı. Yapraklardan birine dokunarak ekledim: "Özellikle de bu bitkileri buraya getirmek için bunca çaba sarf ettikten sonra."

"Bana mahkum gibi davranılırken bitkiler umurumda değil." Keskin bir nefes verdi, ama sonra bitkilerine baktı, sanki daha sonra onlardan özür dilemesi gerekebilirmiş gibi. "Eğer kelepçelerimi çıkarırsanız size Bay Knight diye hitap etmekten mutluluk duyarım."

"Jameson." Kızımın yeterince uzun süredir birlikteydi, artık birbirimize ismimizle hitap edebiliyorduk. "Biliyorsun, sen sakınleşene kadar kelepçelerini çıkaramam."

Gözleri korkudan değil, vahşi bir öfkeyle irileşti; sanki savaşıma arzusu onu ele geçirmişti. Korkmuyordu ve ona olan saygım biraz daha arttı. Bir not daha eklemek istiyorum.

"Sen kendini beğenmiş herif..." Başka bir küfretmeden durdu ve kıyafetlerine baktı. "Beni sen mi soydun?"

"Buraya geldiğimizde uykuluydun. Hatırlamayabilirsin ama Rosy sana kıyafetlerini değiştirmene yardım etti. Seni banyoya götürdü. Temizlenmeni sağladı. O bizim malikanemizin yöneticisi." Ona son derece iyi davranmıştık. Rosy onun için bazı kıyafetleri bile hızlandırmıştı, ancak giydiği kıyafet bunun bir parçası değildi. Rosy kendi kıyafetleriyle daha rahat edeceğinde ısrar etmişti, bu yüzden şimdi poposunda çizgi film bitkileri vardı.

"Ah, ne kadar tatlı. Ona teşekkür etmeli miyim?" Soruyu alaycı bir şekilde yanıtladı ve hiç de minnettar görünmedi.

Küçük pijama şortu ve ona uygun düğmeli gömleği tamamen buruşmuştu. Böylesine zorlu koşullarda gösterdiğimiz tüm özeni göz önünde bulundurarak, aslında bir teşekkür almayı bekliyordum. Elbette, belki de onu daha iyi karşılamalı, uyandığında hazır olmalı ve herhangi bir kısıtlamadan kurtulmasına izin vermeliydim. Ama SUV'deki mücadeleden sonra, bunu hak etmişti.

Daha da meydan okumak için, sanki olabildiğince fazla kaldıraç gücü elde etmek istercesine vücudunu ve bacaklarını kıvırdıktan sonra doğrudan yatak direğine tekme attı. Tahtaya o kadar sert vurdu ki, ben sıçradım.

Ve sonra bunu tekrar yaptı. Defalarca, "Birini kaçııp da cezasız kalamazsınız," diye homurdandı.

"Bunu bir kaçırma olarak nitelendirmek zor. Hayatını kurtardım." On saniye içinde yorulacağını tahmin etmişim, ama tekmelerinin şiddeti bundan sonra da devam edince, durdurmam gerektiğini anladım. "Mia, o yatak direğinin tahtası neredeyse otuz santimetre kalınlığında. Kendine zarar vereceksin."

"Yoksa o saçma sapan yatağını kıracağım." diye homurdandı ve yatağa tekrar sertçe tekme attı. Bileğinin kelepçenin çeliğinde nasıl büküldüğünü ve sonra nasıl daha da sertçe çektiğini gördüm, derinin hiç şansı yoktu.

Kan kolundan aşağı damlarken bile yüzünü buruşturmadı, tereddüt etmedi. Bacağını geri çekti ve dişlerini sıkarak ayağını tekrar direğe vurdu. "Kimde bu kadar kalın yatak direği var ki?"

"Kahretsin. Dur," diye homurdanarak ona doğru koştum, ama bu noktada sanki kuduz bir hayvanla uğraşıyordum. Kolumu beline doladığımda bile, kollarımda çırpındı, karnıma dirseğiyle vurduktan sonra daha da direndi.

"Buradan hemen çıkmak istiyorum, Jameson." Adımı öfkeyle ve telaşlı bir ses tonuyla fısıldadı.

"Sakin beni tekrar uyuşturucu vermeye zorlama," diye tehdit ettim.

"Eğer beni hemen şimdi kelepçelerden kurtarmazsanız, burada kaldığım süre boyunca beni uyuşturmak zorunda kalacaksınız. Ve yakında bağırmaya başlayacağım; bu da sizi gerçekten sinirlendirecek."

"Yapma." Sabrım tükendi ve emri otoriter bir sesle verdim. "Franny'yi üzeceksin, zaten yeterince şey yaşadı."

Sonunda donakaldı. Gözlerindeki öfke bir anda bal rengine döndü. Fısıldayarak, "Franny," dedi ve endişeyle kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bana baktı. "İyi mi?"

"Sanırım öyle." Sesim de yumuşadı. "Ama şu an huzura ihtiyacı var."

Yanağının içini ısırdı ve dolgun dudakları birkaç saniye büzüldü, sonra kolumun altında vücudunun gevşediğini hissettim. "Bağırmayacağım ya da kaçmayacağım, ama kelepçelerimi çıkarmanız gerekiyor. İsteğim dışında hiçbir yerde tutulmayacağım."

Bana sanki onun öğrencisiymişim gibi davranıyordu, sanki o an ona her şeyi yapabilecekken haklıymış gibi.

Durumu değerlendirdim ve neredeyse gülecektim. Kelep elere göz attım, Mia'ya yaklaştım ve yanağına fısıldadım, "Talepte bulunacak durumda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Uzaklaşmadı, aksine yavaşça nefes verdi ve benim ses tonuma uyum sağladı. "Kızının en sevdiği  ğretmen olduğumu ve onu birden fazla kez sakinleştirdiğimi biliyorsunuzdur. Sanırım bana ihtiyacınız var, yoksa çoktan kurtulmuş olurdum."

Paylaşmayı düşünmüyordum ama kızım bu ay daha mutluydu, daha açık konuşmaya istekliydi, daha çok  ocuk gibiydi. Annesi gittiğinde Franny sessizdi ama aramızda her zaman bir bağ vardı, bu kadar çok işim varken bu bağı kaybetmekten korkuyordum.

Kızım Bayan Darling'in kalmasını istedi. Ve ben ona hayır demeyecektim. Özellikle de Bayan Darling'in malikaneye dönüş yolunda uyuduğunu söyledikten sonra. Bana, tıpkı benimki gibi sert bir bakışla, mavi gözlerini kısarak baktı ve şöyle dedi: "Baba, bizimle gelmek bile istemedi. İçeride ona ne söyledin? O adamlarla onu korkuttun ve eğer  ğretmenim beni sevmezse, seni asla affetmeyeceğim."

Acımasız ve dobra. Sözleri mideme yumruk gibi inmeseydi, etkilenirdim.

"Hangi erkekler?" diye sormuştum ona, çünkü tabletine baktığını sanıyordum.

"Yanımızdan kurşunların geçtiğini duydum, babacım." Sanki ona  ocuk gibi davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Oyun değildi. Bayan Darling'in burada olmasını istiyorum. Güvende. Ve annem gibi gitmesini istemiyorum. Lütfen bundan emin ol." Elimini okşadı ve hepsi bu kadardı.

Bu düşünce, istemesem de kadından uzaklaşmama neden oldu. Onu tekrar boğarak boyun eğdirmek istesem de. Sahip olması gereken korkuyu ona aşılamak istesem de.

Bayan Darling'i ne kadar çabuk işbirliğine ikna edersem, kızımı o kadar çabuk sakinleştirebilir ve bu durumu düzeltebilirim.

Ayağa kalktım ve cebimden anahtarı çıkarırken ona baktım. "Seni bırakacağım ama dediğim gibi, burası güvende olduğun yer. Seni koruyorum, isteğin dışında tutmuyorum."

"Bunu ancak kelep elerim çıkarıldıktan sonra değerlendireceğim."

Başımı sallayarak anahtarı kilide soktum ve bileğindeki kelepçeyi çıkardım. O bileğini çekip kanlı yaranın üzerine kısa, yeşil ojeli tırnağıyla

ovarken kelepçeyi yatak başlığına asılı bıraktım. "Size bir ilk yardım çantası getirteceğim."

Bana tiksintiyle bakarken burnunu buruşturdu. "Ne güzel. Bugünden sonra, Bay Knight, bir psikiyatrist ve tam bir polis ekibi de gönderebilir misiniz?"

"Dün," diye düzelttim onu.

Güzel dudakları şaşkınlıkla büzüldü. "Bütün gün dışarıdaydım?"

"Birkaç saat kadar sürer, evet. Polis müdahale etmeyecek, ama isterseniz onlarla konuşabilirsiniz. Psikiyatriste gelince, size travma sonrası stres bozukluğunuz olduğunu, kendinize iyi bakmanız gerektiğini ve muhtemelen terapi almanız gerektiğini açıklayacaklar. İsterseniz önümüzdeki birkaç hafta içinde sizin için kendi psikiyatristimle bir randevu ayarlayabilirim."

"Randevu istemiyorum. Eve dönüş uçak bileti istiyorum."

"Gidersen öleceğini söylemiştim."

Sanki bir matematik problemi ya da imkansız bir denklem çözmeye çalışıyormuş gibi beni inceledi. "Sanırım şansımı deneyeceğim."

"Benden korkuyor musun, Bayan Darling?" diye sordum çünkü korkmasını istiyordum. Bu soru güçlüydü ve istediğimi elde etmemi sağlayacaksa, bu gücü onun veya herhangi birinin üzerinde kullanmaktan çekinmezdim.

"Hayır." Beni zorlayan, alay eden ve normalde bir kadına duyacağım ilgiden çok daha fazlasını ona yöneltmeme neden olan tek kelimeydi bu. Özellikle şimdi, sesindeki titremeyi duyduğum, kelimeyi nasıl inançla söylemek istediğini ama son anda nasıl tereddüt ettiğini fark ettiğim için bu durum daha da belirgindi.

"Yani kendi hayatınız konusunda pervasız ve aptalca davranmayı seçiyorsunuz," diye özetledim doğrudan konuya.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nasıl cüret edersin—"

"Ben öğretmen değilim, sen de çocuk değilsin. Seni şımartacak değilim."

"Bütün gün yaptığımı mı sanıyorsun?"

Yanlış anlaşıldı ama bunu kabul etmeyecektim. Elimle yüzümü ovuşturarak farklı bir açıdan anlatmaya çalıştım. "Tartışmaya vaktim yok ama kalacaksın... Senin güvenliğin için. Ve kızımın iyiliği için." Asıl önemsedığım, ona ihtiyacım olan şey buydu.

“Peki, bunun için ne kadar süre kalmam gerekecek?”

Kızımın ihtiyacı olduğu sürece. Mia'nın ihtiyaçları benim için önemli değildi. Ama kızımın ona olan sevgisi önemliydi. Çocuğumu tehdit eden herkesi mahvetmek için fazla mesai yaparken, onun istikrara ihtiyacı vardı.

Franny'nin bir koz olarak hedef alındığı fikri, kızımla olan ilişkimin de değişmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Her şey değişmeliydi, ama mümkünse Franny'nin zararına olmamalıydı. Mia da mümkünse.

Bu belayı gerektiği sürece burada tutardım. Bunun yerine, "En azından yaz sonuna kadar" diye yanıtladım.

Sanki geride bırakabileceği eşyalarından birini kapmak istercesine arkasına döndü. Ekibim eşyalarının çoğunu toplamıştı ve o da aceleyle çantasına ve spor çantasına doğru koştu. "Sanırım bugün ayrılmak daha iyi."

“Gitmiyorsunuz, Bayan Darling.” Bir an bekledim. “Yaz boyunca akademideki çocuklara hizmet vermeyi taahhüt eden bir sözleşme imzaladınız. Hatırlıyor musunuz?”

“Bu... bir iş teklifiydi.” Ellerini o kadar sıkı kenetledi ki bronzlaşmış parmak boğumları bembeyaz oldu. “Bakın, açık konuşalım. Eğer beni burada gördüklerim yüzünden tutuyorsanız, dürüst olmak gerekirse, ablamla bile zar zor konuşuyorum, anne babamla ise hiç konuşmuyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Kimseye söylemeyeceğim—”

“Bütün dünyaya anlatabilirsin canım. Kimse bir şey yapmaz. Burada olmanın sebebi Franny'nin bu yaz sana ihtiyacı olması.”

Dudaklarını büzerek mırıldandı: "Birisi kızınıza ve bana ateş etti. Bir bodrum katında saklanmak zorunda kaldık. Böyle bir şeye gerçekten ihtiyaç duyabileceğim ihtimalinin farkında olmalıydım."

Kahretsin, özür mü istiyordu? Ben doğuştan beyefendi ya da iş adamı değildim. Babam öyle değildi, annem ise dünyanın en acımasız şeylerine bile dayanabilirdi. İyilik, korku ve gücün arkasına yerleştirildiği bir araçtan başka bir şey değildi.

Yine de Mia Darling bir zorunluluktan, çünkü benim büyüdüğüm türden bir dünyada büyümesini istemediğim bir kızım vardı. Suçu kabul etmekten nefret ediyordum, ama yine de kızımı endişesine dahil ettiği için minnettardım. "O durumu daha iyi kontrol etmeliydim, Bayan Darling."

Benden alacağı tek şey bu olacaktı.

Koyu renkli bir kaşını kaldırdı ve sanki daha fazlasını istiyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Katılıyorum. Ve sonra senin cevabın onları öldürmek ve beni boğmak oldu. En azından gelecekte tepkilerini kontrol edebilir misin?"

Bu da neyin nesi? Şimdi de beni çocukmuşum gibi azarlıyor muydu? "Boğmak kelimesini çok gevşek kullanıyorsun. Seni boğsaydım ölmüş olurdun."

"Tartışmak istediğin şey bu mu?" diye neredeyse çığlık attı ellerini havaya kaldırarak. Çantasını kaptıktan sonra omzuna astı. "Biliyor musun? Gördüğüm kadarıyla çok güzel bir eviniz var. Ve kesinlikle mükemmel bir kızınız. Burada nasıl bir hayat yaşadığınızı bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum çünkü yasal olamaz."

"Böyle aceleci bir sonuca varırsan, içinden çıkamayacağın bir çukura düşersin."

"Aslında burada zor durumda olanın ben olduğumu hissetmiyorum. Yani, o insanlar dün senin için mi yoksa kızın için mi oradaydı?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama o devam etti. "Aslında, bana hiç söyleme. Bilmek istemiyorum. Böylece, bu işten daha kolay sıyrılabilirim."

Aslında hayatım hakkında daha fazla şey öğrenmemesi en iyisiydi. Sadece kızımın hayatına dahil olması gerekiyordu. "Bu kadar kolay mı? Demek kızımınla hiç ilgilenmiyorsun?"

"Ne?" Duruşu birden dikleşti ve o güzel kahverengi gözleri vahşi bir alevle parladı. "Öğrencilerim söz konusu olduğunda sözlerimi çarpıtmayın."

"Onu terk mi edecektin?"

Kaşlarını çattı ve onu yakaladığımı anladım. Kalması gerekiyordu, ama gerekirse algısını değiştirebilirdim. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken çantasını o kadar sıkı tuttu ki, parmak boğumlarının beyazlarını görebiliyordum.

"Kızımın hâlâ bir öğretmene ihtiyacı var."

"Öğretmenler aileleriyle birlikte yaşamazlar—"

"O zaman hem bakıcılık yapan hem de öğretmenlik yapan birisin. Franny, sen gidersen çok üzülür. Eminim ki öğrencilerinden biri için yeni bir ortama uyum sağlayabilirsin."

Sanki önceden planlanmış gibi, masum küçük kızım odaya daldı. "Bayan Darling!" diye bağırdı ve kadının yüzündeki öfke, saf ve katıksız bir

sevince dönüştü.

“Franny! Ah, benim tatlı Franny’m.”

O anda odada olmasam da olurdu. Kızım, bir civcivin anne tavuğun tesellisini bulması gibi, o kadına saldırdı.

Mia Darling, kızımı dünyadan ve benden koruyabilecekmiş gibi yere çömelip onu kucaklayarak ve sarılarak karşıladı. Kollarında hıçkıran Franny'yi sakinleştirirken gözleri öfke yerine yaşlarla doldu. Mia bana bakmadı, tamamen çocuğumu sakinleştirmeye odaklandı.

Herhalde babalık konusunda berbat olduğumu, kendi bebeğine zarar vermiş bir adam olduğumu tahmin etmişti.

Çenem inip kalktı. Dürüst olmak gerekirse, doğru bir tahmindir. Dünyanın kızımın hayatına sızmasını istememiş olsam bile, sızmıştı. Bir çocuk için duygularını olağanüstü iyi bastırıyordu. Durumun ciddiyetinin farkında olmadığını düşündüm, ama yine de dün onunla konuşması için en iyi çocuk psikologunu getirmiştım.

Valerie güvenilir bir çalışandı ve uzun süredir dadı yerine geçici olarak görev yapıyordu. Kızımın travma belirtisi göstermediğini, neredeyse hiçbir şey görmediğini ve iyi olduğunu bana temin etmişti.

Franny'nin burnunu çekmesi ise "kabul edilebilir" bir davranış değildi.

Acaba yeterince dikkatli olmamış mıydım, yeterince iyi ebeveynlik yapmamış mıydım ve en önemli önceliğimi gözden kaçırmış mıydım diye düşündüm.

“Yaralandığını sandım,” diye fısıldadı Franny, ama sonra Mia’nın kanayan, sıyrılmış bileğini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ah, gerçekten de yaralanmışsın!”

“Hayır. Hayır.” Mia aceleyle bileğini beyaz çarşafıla örttü ve omuzlarına sardı. “Bunlar sadece...” Bana baktı. “Taktığım berbat bir bileklikten kaynaklanan birkaç sıyrık.”

“Bayan Darling, büyükannem hep der ki, eğer takı acıtıyorsa, yeterince iyi değildir. Bir keresinde hassas ciltler için olmayan küpeler takmıştım. Onlar da kulaklarımı kanatmıştı. Bileğiniz için bir yara bandına ihtiyacınız olacak.” Franny kaşlarını çatı ve sonra bana baktı. “Baba, bileğini iyileştirdiğinden emin ol, tamam mı?”

Yavaşça başımı salladım ve kızımın endişesini düşündüm; öğretmenine bakıp mırıldanırken gözlerinin nasıl yumuşadığını, "Eve gelirken ne kadar sinirli olduğunu kimse bana söylemedi. Sonra büyükannen seni bırakmamız

gerektiğini söyledi. Ben istemedim. Saklambaç oyunu senin için pek eğlenceli değildi, değil mi?" dediğini düşündüm.

"Saklambaç oyununu sevdiğimden emin değilim," diye fısıldadı Bayan Darling, sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi.

"Ben de o oyunu sevmedim." Franny burnunu kırıştırdı ve sanki hepimiz oyunun sırrını biliyormuşuz gibi bana baktı. Sonra duydum, kızımın dudaklarından dökülen o içten kahkahayı. Saf. Gerçek. Nadir. Dün geceden beri duymamıştım ve ne kadar çok çalışırsam o kadar az duyuyordum. Bir ebeveyn olarak onu duymaya devam etmek için neredeyse her şeyi yapacağımdan emindim.

Bayan Darling'i yanında tutmak bile olsa.

"Muhtemelen sizin için çok fazla kan vardı, Bayan Darling." Franny'nin küçük eli öğretmeninin yanağını okşadı. "Babam bazı insanların kandan korktuğunu söylüyor. Özür dilerim."

Görünüşe göre Valerie bu endişeleri fark etmemişti. Franny, ne bana ne de eğitilmiş psikoloğa, tabletine bakmayı bırakıp sahneyi algılayacak kadar zaman ayırdığını belli etmemişti.

O bilgiyi paylaştığı tek kişi, hiç tanımadığım, tanımak da istememem gereken ama hakkında her şeyi öğrenmeye kararlı olduğum bir öğretmendi.

"Ah, Franny. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Benden özür dileme." Mia'nın bakışları kızımın omzunun üzerinden benimkine kenetlendi ve bakışlarında şimdi tiksinti ve küçümseme vardı.

"Korktun mu?"

Mia, kızımın saçlarını parmaklarıyla okşayarak fısıldadı: "Biraz. Sadece biraz. Ama iyisin. Ben de iyiyim."

"Ben de biraz korkmuştum. Babamla evde güvende olmamız daha iyi," diye itiraf etti kızım ve ben de öfkemi bastırmak için ellerimi pantolonumun ceplerine sokup yumruklarımı sıktım.

Birileri kızım için kurduğum hayatı mahvetmişti.

Birileri onun neşesini, masumiyetini, güvenlik duygusunu lekelemişti.

Birileri bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Bu farkındalıkların her birini, onlara ne kadar işkence edeceğime dair birer cephane olarak topladım.

"Doğru söylüyorsun Franny. Şimdi buradayız."

Kızım bana bakmadı. Bunun yerine, geri çekilip doğrudan Mia'ya baktı ve saçlarını taradı, kadın da onu durdurmadı. Sanki ikisi arasında sırlar

varmış gibi, hafifçe gülümsedi. "Burada kalacaksın, değil mi? Babam, beni kötü yere göndermek yerine burada eğitmeni isteyeceğini söyledi."

"Kötü yer mi?"

"Okula geri dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sen de gidemezsin." Franny ciddiyetle başını salladı. "Tamam mı?"

"Ah, Franny," diye devam etti Mia, "Baban burada ve—"

"Bana senin gibi öğretmez, hem de çok meşgul. Biliyorsun, o birçok insana yardım eden bir doktor."

"Doktor mu? Artık buna mı doktor diyorsunuz?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Teknik olarak doğruydı. Tam olarak pratik yapmıyordum ama yurtdışında özel bir kurumda cerrah olmuştum; sınıfımın en gençlerinden biriydim. O ortamda çok başarılı oldum. Yapı, sessizlik, yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizginin verdiği adrenalin patlaması. Beni bir hastanenin acil servisine koyun, sıkı zaman çizelgeleri altında kontrolün ve hassasiyetin tadını çıkarırdım. Baskı. Heyecan. Bir hayat kurtarmak ya da birinin ölümünü izlemek bir heyecandı.

"Bayan Darling, diğer şeylerin yanı sıra bir doktorsunuz." Tıp fakültesinden yeni mezun olduğumda, bunun yeterli olup olmayacağını düşündüm. Yepyeni bir sayfa, sendikanın bağlarını güçlendiren bir eş ve yeni doğmuş bir bebek.

Ama karım Franny'i ve beni terk etmişti.

Sonra, Paradise Grove'daki düzen bozuldu. Yetiştığım ve büyüdüğüm sendikanın düzeni.

Sonuçta her zaman bir Elmas oldum. Ülke kulüpleri ve sözleşmelerin ardında gizlenmiş seçkin bir toplumun parçasıydım. Milyarder bağlantıları ve işletmeleri vardı. Politikayı insanları kontrol ettikleri kolaylıkla kontrol eden erkekler ve kadınlar. Valilerle aynı masada oturdular, şehir haritalarını yeniden yazdılar, cesetleri temiz ellerle gömdüler ve hangi işletmelerin yükseleceğine, hangilerinin batacağına karar verdiler.

Diamond Syndicate sadece Paradise Grove'u yönetmedi; ipek perdelerin ve kanla ıslanmış defterlerin arkasından, gerekli gördüğümüz şekilde ülkeyi şekillendirdik.

Babam yuvamı ve cennetimi alt üst ettiğinde, kızımın hayatını tehlikeye attı ve ben de karşılığında onun hayatını tehlikeye attım.

Güç istemedim, ama gerekirse alırım.

Acımasızca. Soğukkanlılıkla. Ve hiç pişmanlık duymadan.

"Lütfen kalacağını söyle. Sadece bir süreliğine." O küçük kız istediğini nasıl elde edeceğini biliyordu.

Mia bana baktı ve işte o zaman bana duyduğu nefreti ama kızına duyduğu sevgiyi gördüm. "Babanla bazı şeyleri görüşmemiz gerekecek, ama—"

"Ama kalacaksın, değil mi?" Franny kocaman gülümsedi ve Mia'nın elini okşadıktan sonra zafer kazanmış bir ifadeyle bana döndü. Çocuğum Bayan Darling'i kurduğu tuzağa mükemmel bir şekilde düşürmüştü.

"Elbette kalacağım..."

"Serçe parmağında kalp sözü mü?" diye sordu kızım, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

İkisi de dudaklarını büzüp serçe parmaklarını öptüler ve birbirlerine kenetlediler. "Söz veriyorum, kalacağım Franny." Bana umutsuzca baktı. "Ama sadece kısa bir süreliğine."

Kızımın yüzü birden aydınlandı ve o an anladım: Bayan Darling, düşündüğünden çok daha uzun süre bizimle kalacaktı.

Jameson

“Yani onu tutuyoruz mu?” Hades’in sesi, çalışma odama girdiğimde çalan hafif müziğin arasından duyuldu. İçkisinde buzları çevirmekten başını bile kaldırmadı, ne olumlu ne de olumsuz bir fikri yoktu. Soğuk gri gözleri her zamanki gibi okunaksız bir şekilde viskiye odaklanmıştı.

Karşısında, kardeşim Callahan, sanki buranın sahibiymiş gibi keyif çatıyordu, oysa kendi malikanesi Paradise Grove'da daha güneydeydi. Bir kolu deri koltuğumun arkasına uzanmış, diğer kolu ise stres topunu havada çeviriyordu. Parlatılmış sivri burunlu ayakkabıları, el oyması sehpanın üzerindeydi. "Elbette onu tutmalıyız. Bir silahlı çatışmaya şahit oldu."

"Dünyanın sonu değil. Gizlilik sözleşmesi ve anlaşması var," diye hatırlattı Archer, sanki ona bir çıkış yolu sunmak istiyormuş gibi. Kahrolası herif.

Hades içeceğiinden bir yudum aldıktan sonra mırıldandı, "Diğer herkese yaptığın gibi ona da aynısını yapabilirdin." Bunun en temiz senaryo olduğunu biliyordu.

Archer ona öfkeyle baktı. "Bütün ay Fran Bran'ın öğretmeniidi."

"Bir ay ne ki?" diye alay etti Cal.

"Fran ondan hoşlanıyor," diye karşılık verdi Archer ve ben de buna itiraz edemezdim. Bu adamlardan hiçbirini edemezdi. Fran, aramızdaki tek ve biricik prensesimizdi. Henüz hiçbirinin çocuğu olmamasına rağmen, hepsinin kalbine sinsi bir şekilde girmişti.

Cal içini çekti ve durumu değerlendirirken topu yumruğunda sıktı. "Gerçekten konuşmayacağını mı düşünüyorsun?"

Archer, şömineye yaslanmış, bardağını çevirirken endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Sanmıyorum. Çocukları çok seviyor, kimseye zarar vermek istemiyor."

"Ona bir hikaye anlatması için nane şekeri teklif edilse bile hiçbir anlamı yok." Cal başını salladı ve stres topunu tekrar havaya fırlattı. İmajımızla ilgili endişelenmek de kardeşime özgü bir şey. "Üstelik onu gördüm. Akademi tepesinin zirvesinde, yazlık bir elbiseyle, güzel kahverengi bukleleri rüzgarda uçuşurken Mia Darling, haberlere hikayesini anlatıyordu? Evet, insanların dikkatle dinleyeceği türden güzel bir kadın."

Cal haklıydı. Archer'ın ona nasıl baktığını gördüm. Akademideki erkeklerin her birinin en az bir kez ona baktığını, yüzlerinin kıza karşı yumuşadığını gördüm.

Mia Darling kusursuzdu. Ten rengi sıcak ve bronzdu, omuzlarından aşağıya uzanan kıvrıcık saçları parmaklarımın etrafına dolayabileceğim kadar gevşekti. Dudakları pembe ve dolgun, gözleri ise bir erkeğin midesini ısıtan viski rengindeydi. Ve bakışlarımı vücudunun kıvrımlarına kaydırmak yerine, işte tam da orada tutmaya çalıştım.

"Tanrı aşkına, haberlerden neden bu kadar endişeleniyorsun? Zaten hiçbir yayın organı bizim sendikamızın kötü gösterileceği yönünde bir anlatıyı öne sürmeyecek." Cal'ın ayaklarını masamdan ittim.

Kardeşim kıkırdadı ve dirseklerini dizlerine dayadı, mavi gözleri benimkilerle aynı renkteydi, bana baktı. "İrlandalıları ve Paolo'nun kartelini bizim sendikamıza kızdırdın Jameson. Sence halkı etkilemek için para ödemezler mi?"

"Franny'nin okulunda olanlardan sonra İrlandalıları ölü adamlar gibiler. Bunlar onun adamlarıydı. Bunu ikimiz de biliyoruz." Odadaki her adam, kaderlerine ben karar verdiğem, işin çoktan bittiğini biliyordu. Artık listelerde isimler vardı, telefonlar dinleniyordu, rotalar izleniyordu ve anlaşmalar yapılmıştı. "Ve Paolo'nun da olaya karışmış olabileceğini düşünüyorum—"

Cal, "O'Connor ve adamları konusunda anlaştık. Dünya da bunun sayesinde daha iyi bir yer olacak," diye söze başladı ama sonra "Neden Paolo ile de görüşmüyorsunuz? Sessiz ve gayri resmi olsa bile," diyerek beni sinirlendirdi.

“Tam olarak ne için?” diye sordum, masamdaki bir kağıda bakarak ve umursamaz görünmeye çalışarak. Paolo’nun kartelinin çökmekte olduğunu biliyordum. Yıllar içinde çok fazla yanlış adım atmış ve hata yapmışlardı. Diploması kisvesi altında yardım veya hoşgörü dilenmelerine şu an ayıracak vaktim yoktu. Onların bize ihtiyacı, bizim onlara ihtiyacımızdan daha fazlaydı.

“Senatör, Paolo'nun babasıyla yakındı. Onu dinlemek hem nezaket gereği hem de akıllıca bir hareket. Kendisi olayla ilgisi olmadığını söylüyor.”

Cal nezakete önem veriyor olabilirdi ama ben hiç umursamıyordum. "Paolo, ne kadar dahil olup olmayacağına karar verene kadar bekleyebilir." Ses tonum bıçak gibi keskin, acımasız ve affetmez olduğundan, bunu gerçekten kastettiğimi biliyorlardı. "Ayrıca, Franny'yi şu an onun ya da belediye başkanının kışını yatıştırmak için yalnız bırakmayacağım."

Cal dişlerini gıcırdatarak gözlerime baktı. Kardeşim Doğu Yakası'na daha sık gidiyordu, orada daha güçlü bağları ve benden daha güçlü duyguları vardı. "Pekala. Anlıyorum," diye kabul etti, sadece şimdilik. Onun da benim kadar mücadele gücü vardı. "Programları ayarlayacağız. Sadece dış görünüşü koruyorum. Bir senatörü mutlu etmenin ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun, kardeşim."

"Bu yüzden geçen yıl sendika fonlarıyla ilgili yaşadığı o küçük karışıklığı örtbas ettik ve yardımcısıyla yaşadığı 'kaza'nın temizliğini üstlendik."

Archer homurdanarak, "Senatör Panwell, akademi saldırısı yüzünden yarattığımız karmaşanın manşetlere çıkmamasını sağlayarak en azından görünüşte iyi bir izlenim bırakabilir," dedi.

“Öğretmenin gözü önünde kasabanın yarısını öldürüp sonra da onu hayatta bırakıp hikayeyi anlatmasını sağlamasaydın sorun olmazdı.” Cal, adamlarıma acemiymiş gibi laf soktu. Archer son derece eğitimliydi ve en iyilerimden biriydi. Diğer adamım Xavier hakkında bir şey söyleyemem, Mia'ya silah çektiğini gördükten sonra neredeyse kafası uçurulacaktı ama o da azarlanmıştı.

"Bir susar mısın, Cal?" Archer gözlerini devirdi ve ardından bir yudum daha viski içti.

“Öyle mi? Neden? Hiçbir şey olmamış gibi onun eve dönmesine izin veremez ki şimdi. Ortalığı karıştırdın—”

“Önemli değil.” diye özetledim, “Franny ona güveniyor. Ondan hoşlanıyor.”

“Aynen öyle. Kimse Mia'ya dokunamaz,” diye hırslı bir şekilde söyledi Archer, bakışları sert ve acımasız bir şekilde bana değmeden önce. “Değil mi, Şövalye? Çünkü sen deneyimsiz, rastgele bir kızı işe alıp sonra da ona kötü davranmasaydın, o hâlâ sıradan bir okulda öğretmenlik yapıyor olurdu.”

"Zorbalık mı?" Kardeşimin koyu renkli kaşları ilgiyle kalktı.

Archer, üzerindeki baskının kalkmasını istediği için hemen cevap verdi: "Jameson onu boğdu."

Kardeşim, sanki onu bıçaklamışım gibi ıslık çaldı, oysa kız gayet iyiydi. Gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Boğulacak gibi bir şey yoktu. Benim sahip olmadığım zamanı boşa harcıyordu. Açıkçası, Franny'nin onunla rahat olması dışında, şimdi de zaman kaybı."

Franny, Mia'nın odasından çıkarken bana teşekkür etti ve iyi bir baba olduğumu söyledi. Öğretmenini odaya kilitlediğimi ve susmasını, aksi takdirde sonuçlarına katlanacağını söylediğimi görmedi.

“Franny, annesi ve Valerie ile kendini rahat hissediyor.”

“Öyle mi? En son ne zaman sana oyun oynamayı teklif etti?” Ona dik dik baktım. “Geçen hafta annemle öğle yemeği yedik, ne konuştular?”

“Bilmiyorum. Saatlerce boş boş konuşuyorlar.”

“Annem konuşuyor. Franny dinliyor. Öğretmeniyle birlikte öğreniyor.” Geri kalanını itiraf etmeden önce derin bir nefes aldım. “Ayrıca Mia'ya okulda cesetleri gördüğünü söyledi. Val'e söylemedi.”

"Kahretsin," diye küfretti Cal ve Hades alçak sesle ıslık çaldı.

“Bayan Darling’in telefonunu aldım. Çok fazla ailesi yok. Ve ona giderse neler olacağını anlattım. Yani, Franny’nin onun güler yüzüne ihtiyacı olduğunu kabul edelim ve yolumuza devam edelim.”

Kardeşim karmaşık şeylerden nefret ederdi. Dövmeli parmak boğumlarını çıtlatırken sert bir şekilde, "Ben arkadaş canlısıyım," diye yanıtladı. "Sen de öylesin. Neden bize içini dökemiyor?"

Hades, Archer ve ben son yirmi dört saat içinde sayısını hatırlamak bile istemediğim kadar çok ceset atmıştık.

"Yüzün hiç dost canlısı görünmedi, aptal herif." Sonraki hamlemizi düşünmek için deri koltuğuma çöktüm. "Okulun bizim için bir kanıtı var mı, Archer?"

“Ne tür kanıtlara ihtiyacımız var?” diye cevap verdi Hades, şimdi telefonuna bakarak, dikkatini bize ancak yarım yamalak veriyordu. “O’Connor önderlik ediyor. Bunlar onun adamlarıydı ve nedenini biliyoruz, bu çok açık—”

Sözünü kesmek için mırıldandım. “Birkaç yasama tartışması yüzünden çocuğumu kaçırmaya kalkışamazsın. Bunun daha fazlası var. Doğu Yakası büyük olasılıkla bize karşı birleşiyor.” Hades itiraz etmeye çalıştı ama elimi kaldırdım. “Kim olduğu umurumda değil. Her şey sonunda ortaya çıkacak. O’Connor’dan başlıyoruz. O, lanet olası hayatıyla en ağır bedeli ödeyecek.”

Hades, hepimizin düşündüğünü dile getirerek, "Paolo'nun da bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Paolo Ruiz ile aramızda kimsenin bahsetmek ya da konuşmak istemediği bir geçmiş vardı. Sadece adını anmak bile odadaki gerilimi artırıyordu. Babasından gelen kirli parayla Doğu Yakası kartel faaliyetlerinin çoğunu yönetiyor, limanları kontrol edebiliyor, paravan şirketler aracılığıyla kara para aklayabiliyor ve iktidarı satın alabiliyordu. Ancak son yıllarda küresel nüfuzu azalmıştı ve bunun bizim yüzümüzden olduğunu hepimiz biliyorduk.

“Biliyorum, kırgın.” Ama aslında umurumda olmadığını da biliyordum.

Hades, "Onun istediği ilaçlar yerine temiz bir ilaç şirketini desteklediğiniz için ilişkiniz en iyi ihtimalle gergin," diye onayladı.

“Benim sorunum değil. Yasal yollara başvurmanın akıllıca bir hareket olduğunu bilmeliydi. Son birkaç yıldır sevkiyatlarının yarı yarıya azalmasına ben ne yapabilirim ki?” Belki de onu uyarmak için daha fazlasını yapabilirdim, ama müttefik ya da arkadaş değildik. Ona hiçbir borcum yoktu.

Hiçten de az.

“Onlar, ithalat denetimlerini sıkılaştırmak ve kayıt dışı kimyasal ithalatını sınırlamak için çıkarılan yasa sonrasında desteklediğimiz işletmelerin çok para kazandığını biliyorlar.” Cal kıkırdadı ve sonra stres topunu yere bırakıp gözlerimin içine baktı. “Bu onlara büyük bir meydan okumaydı ve hepimiz bunu biliyoruz. Misilleme yapmaları kaçınılmazdı.”

Çenemi elimle ovdum. "Kızımı işin içine katarak olmaz. Bu bir sınırı aştı. Ve bu misillemeye cevap vermek için lanet olası bir toplantı ya da kalabalık bir masayı toplayıp izin istemeyeceğim."

“Jameson, Diamond Syndicate yıllardır sessiz. Bunun tadını çıkarmalıyız. Kızınızın tadını çıkarın. Bunu bozmak benim için eğlenceli bir yaz anlamına gelmiyor.”

Kardeşim pasifist rolü oynuyordu. Herkese müttefik olmaya çalışıyordu. Benim de taklit etmeye çalıştığım centilmen oydu. Ama ben defalarca hata yapmıştım. Son birkaç yıldır defalarca. Babanız her şeyi berbat ettikten sonra, sorumluluğu devraldığınızda, devreye girmek zorunda kaldığınızda böyle şeyler olur.

"Kızım etrafındaki ölü bedenlerin anısıyla boğuşmadığı zaman onunla vakit geçirmekten keyif alacağım."

“Öfken sana hakim olacak.” Cal, sanki tüm öfkesini kontrol altına almış gibi başını salladı, oysa bunun böyle olmadığını da biliyordum. Franny hakkında konuşurken çenesinin nasıl seğirdiğini gördüm ve zamanı geldiğinde benim kadar kontrolden çıkacağını biliyordum. Onun öfkesi gölgelerde gizlenirken, benimki çoktan serbest kalmıştı.

Birçok kişi için Elmas Sendikası, barışçıl anlaşmalar yapan gizli bir topluluktu. Kapalı kapılar ardında fısıltılarla, saygıyla anılırdık. Dünyanın çoğundan daha fazla para ve bağlantıyla Amerika Birleşik Devletleri genelinde sessiz ve kibarca faaliyet gösterirdik. Nesilden nesile aileler bu topluluğun içine doğdu ve bizim için son derece karlı olan evlilikler ve ortaklıklar yoluyla genişledik. Çoğu kişi, duygulardan ziyade mantığa önem verdiğimizi düşünürdü. Birçok kişiye göre, yıkım değil, barış istiyorduk.

Bana gelince, herhangi bir tehdit oluşturan bir adamı sessizce ve pişmanlık duymadan öldürmeyi öğrenmiştim.

“Söz konusu Franny olunca mı?” Ona dik dik baktım, onu kışkırtıyordum. “Kızım mı? Umursamalı mıyım?”

Hades'in araya girmekte hiçbir sorunu yoktu. "Franny her zaman önceliklidir."

“Aynen öyle. Çılgılık atarak uyandı, bu ona hiç benzemez.”

Cal'ın kaşları birden çatıldı ve elini benimkinden biraz daha uzun kesilmiş koyu saçlarının arasından geçirdi. "Kâbus mu gördü?"

Şimdi mi umursuyor? "Dün gece."

Tavrını bir şekilde kontrol edebileceğini düşünerek kol düğmelerini düzeltti, sonra da stres topunu odanın öbür ucuna fırlattı. "Lanet olsun," diye homurdandı. "İyi olmaya çalıştım. En azından birini öldürmeyi başardım."

Hades sonunda içini çekip telefonundan başını kaldırdığında, kehribar rengi sıvıdan bir yudum aldım. "Kesinlikle Stonewood'ları ve Armanelli'leri aramalıyız. Hardy'leri de." Ortaklarımızı saymaya başladı. "Onların da haberdar olması gerekiyor. Esasen bir mafya savaşı olan bu duruma onay vermelerini isteyeceksin, Jameson."

Telefonumu çıkardım ve tanıdığım en dengesiz adamı aradım. "Bane, çeteniz kızımın okulunda bir sızma olduğunu duydu mu?"

"Geç kaldın. Saatler önce sana mesaj attım." Sesi soğukkanlı ve sakindi. Bane sinirlenmedi. İntikam aldı. "Elbette duydum. Hades bana iyi olduğunu söylemek zorundaydı. Karım bizi beklettiğin için hiç memnun değil."

"Yani, sen ve Hades zaten görüştünüz mü?" Sağ koluma sertçe baktım ve dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeyi izledim.

"Tartışılacak ne var ki?" Sıkılmış gibiydi. "İrlandalılar ve kartel, aranızdan bazılarının yumuşak kalpli olsa bile benim öyle olmadığımı hatırlatmak istiyor. Damarlarımda akan kan uzun süre durmayacak, Knight."

Kanım da işe yaramazdı. "Bane, o bunun için ağladı. Her adamın şahsen bana getirilmesini istiyorum."

"Güzel. Sonunda." Ondan alabildiğim tek duygu, rahatlama nefesiydi. "O zaman her şey harekete geçiyor. Birkaç aileyle görüşmen gerekiyor. Onları tek tek sessizce götürebiliriz ya da ortalığı karıştırabiliriz. Neyi tercih ettiğimi biliyorsun."

"Kızımın yazı şimdiden mahvoldu. Şimdilik sessiz kalalım."

"O zamana kadar ben halledeyim."

"Asla olmaz, Bane." Zaten kendi başına yeterince ortalığı karıştırmıştı. Sıra bendeydi. "Cennette yaşıyor olabilirim ama herkes bedelini ödeyene kadar orada rahat edemeyeceğim. Bana gizlice. Teker teker."

Mesele ilkeseldi. Ütopyamı alt üst etmişlerdi.

"O kadın da orada olduğuna göre cennet gibi mi?" diye kıkırdadı Bane. "Duyduğuma göre sana çok zorluk çıkarıyormuş?"

Hades'e dik dik baktım. "Evet, öğretmen bana anlatıldığı kadar iyi biri değilmiş," diye homurdandım kapı aralığından dışarı bakarak.

"Şey, bu benim sorunum değil, eğer onun ortadan kaybolmasını istemiyorsanız."

"Franny'yi ayakta tutan o."

"O halde kibar olman gerektiğini varsayıyorum, Jameson."

“Ben iyi biriyim.”

İç çekti. "Sanırım benden daha iyi biridir. Pink'i ona eşlik etmesi için oraya göndermemi ister misin?"

“Hayır. Kimse Pink'i burada istemiyor. O, ikimizden de daha büyük bir bela.”

Franny kapıdan adımı seslendi ve dönüp baktığımda köpeği Malek ile birlikte durduğunu gördüm. Bir yıl önce neden en sert görünümlü Doberman'ı seçtiğini anlamıyordum, ama günün büyük bölümünde onun yanında -ve o yokken benim yanımda- sanki görevini biliyormuş gibi durmasını çok seviyordum. Bizi her ne pahasına olursa olsun korumak.

"Eğer Pink beni ziyaret etmek isterse, çok sevinirim babacım."

Bane'in kahkahası neredeyse şeytaniydi. "Franny konuştu. Kadınlar zaten bu Mia hanımı incelemek için sırayla gelecekler. Düşman değil, müttefik olduğundan emin olun."

“Hayır, istemiyorum—” Telefonu kapattı.

Franny içini çekerek başını Malek'in alnına yasladı. "Sürekli telefondasın baba."

“Franny, tatlım, çalışmam gerekiyor.”

“Bane Amca işte mi?” Franny'nin aklında bir milyar amca vardı. Kan bağı olmasa bile hepsi aile gibiydi.

Bane Black, sendikanın Batı Yakası bölgesini Black Diamond Resort and Casino'sundan yönetiyordu. Bölgesi benimkinden çok daha kirli ve kara para aklama, cinayet ve daha birçok skandalla boğuşuyordu, ama o da ailemizdendi. İttifaklarımızın çoğu da öyleydi.

"Bane Amca bazen benim için iş gibi olabiliyor ama o her zaman sadece senin amcan, tamam mı?"

“Pekala.” İçini çekti ve özellikle keyifsiz hissettiğinde hep giydiği siyah elbisesinin tülünü büktü. Bunu sendika yapmıştı. Benim işim, benim konumum, benim görevim.

Bu durum, hayatındaki tek ebeveyn olarak ona karşı başka bir sorumluluğum olduğu gerçeğini ortadan kaldırmadı. Sadece baba olmaktan daha fazlasını yapmamı istiyordu.

Onun seviyesine indim, önünde diz çöktüm ve omzundan bir tutam saç düzelttim. "Film nasıldı?" Rosy onu yaklaşık bir saat önce şeker ve patlamış mısırla sinema salonuna götürmüştü.

“Sanırım kedi ölmek üzereydi, bu yüzden Rosy'ye cihazı kapatmasını söyledim. Ben ölmek istemiyorum. Bayan Darling de istemiyor. Onu buraya getirdiğimizde çılgılık attı. Sizce buranın onu öldüreceğini mi düşünüyor?”

Çocuk bazı günler çok kasvetli sorular soruyordu. "Franny, hayır. Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

Kadın mırıldandı. "Bilmiyorum ama belki ona bir yara bandı alabilirsiniz. Bana yarasının acımadığını ama çok kan aktığını söyledi."

“Tamam.” Sinirle gözlerimi kapattım. “Hades, Franny'yi odasına götürür müsün? Ben de Mia'ya ilk yardım çantası getireceğim.”

Franny, Hades'e omuz silkti ama bana tekrar tekrar, "Ona iyi davran baba. Bileği ağrıyor," dedi.

Ve böylece, sanki onu tedavi etmeye gelmiş aptal bir doktormuşum gibi, bandajlarla tekrar onun odasında buldum kendimi.

Ancak onun tavrını düzeltmek, sadece bir yara bandıyla yetinmekle mümkün olmayacaktı.

Mia

Yara bantları, ilk yardım çantası ve pişmanlık dolu bir bakışla geri döndü. Jameson Knight, sadece benimle hiç konuşmayan ama her gün uzaktan bakakaldığım, son derece yakışıklı bir baba olacaktı.

Onunla birlikte yaşamak zorunda kalmamalıydım. Beni uyuşturan, bir odaya kilitleyen ve sonra da bana bakmayı teklif eden bir adam olmamalıydı.

"Bileğini göreyim," dedi, sanki sadece dinlemem gerekiyormuş gibi.

"Telefonum nerede?" Odayı terk etmeye çalıştım ama Jameson çıktıktan sonra kapının kilitli olduğunu gördüm. Bu yüzden sakın kalmaya çalışarak, kendi aramalarımı yapmaya ve belki de buradan bir taksi çağırmaya hazırlanarak çantamı karıştırdım, ama kredi kartlarım ve cep telefonum alınmıştı.

İşte o zaman sakinleşmek için nefes egzersizlerine başlamak zorunda kaldım.

"Telefonu değiştireceğim. Kimsenin konumunuzu takip etmesine gerek yok." Bir adam bu kadar kolayca açıklama yapınca, bunun gerçek olmadığını anladım. "Şimdi, bileğinize."

"Beni bu odaya kilitlediniz."

"Mia... bu senin kendi güvenliğin için—"

"Bunu bir daha asla yapma," diye patladım, nefes alışverişim tekrar düzensizleşmeye başlamıştı.

“Taleplerinizi kabul edeceğimi düşünmeniz ilginç.” Ve gerçekten de, sanırım bu durum onu biraz şaşırtmıştı, sanki yetişkin kadınların ona bir şey söylemesine alışkın değildi. Gözlerini kıstı ve başını yana eğdi. “İsteğiniz dışında alıkonulmaktan neden hoşlanmadığınızı söyleyin bana.”

Hayır, gerçekten mi? "Kimse biliyor mu?" Eğer bana güvenebileceğimi düşünüyorsa, fena halde yanıliyordu. Cevabım normaldi, ya da en azından üç yıl öncesine göre çok daha iyiydi.

"Özellikle buna karşı çıkıyorsun," diye belirtti, beklediğimden çok daha anlayışlı bir şekilde. "Öyle ki, aptalca bir şekilde kendine zarar vereceksin. Neden?"

Aptalca mı? Kendi sesini duydu mu? “Aptalca değil. Beni öldürebilirdin. Bu meşru müdafaaydı. Ve ben, her kadın gibi, iradem dışında alıkonulmaya karşıyım, çünkü bana karşı gücü olduğunu düşünen bir adam, tıpkı senin yaptığın gibi beni bir odaya kilitleyerek bu gücü kullanmaya çalıştı.” Cümlemi bitirene kadar ne kadar çok şey anlattığımın farkına varmadan nefes nefese kalmıştım.

Kendime kızarak gözlerimi kapattım. Jameson'ın yaptığı tam olarak aynı değildi. Benden faydalanmamıştı. Çocukluğumdan yetişkinliğime kadar güvenimi kazanıp sonra da soyunma odasında, üniversitedeki koçumun yaptığı gibi, bu güveni kötüye kullanmamıştı.

O zamandan beri kimse benden bu şekilde faydalanmadı.

Ve bir daha kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğimden emin olurdum.

"Kim?" diye sordu Jameson sessizce ve gözlerimi açıp onun gözleriyle buluştuğumda, o mavi renk bastırılmış bir öfkenin koyu ve soğuk tonlarını taşıyordu.

“Şey... bu pek de önemli değil.” Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

Yanına doğru yürürken dövmeli parmağını çıtlattı. "Bir isim istiyorum."

O da muhtemelen tüm hikayeyi öğrenmek istiyordu, ama ne yazık ki. İçimden bir hırıltı yükseldi. "Seni ilgilendirmez."

Bana fırlattığı bakış ölümcüldü. Kalbim boğazıma geldi, ama eğer isteseydi çoktan ölmüş olacağımı kendime hatırlattım. Adamın bana gerçekten zarar vermesini engelleyen bir şey vardı, büyük ihtimalle Franny. "Evimdeki hemen hemen her şey benim işim."

“Ben değilim.” Hayatım pahasına bile ona çıkışmaktan kendimi alamıyordum, bu yüzden Franny ile olan ilişkimin bunu benim için yapıyor

olmasına sevindim. Savunmamda, bu tam olarak ona saygı göstermem gereken bir öğretmen-ebeveyn ilişkisi değildi. Ve akademik hayattaki son yılımdan da anlaşıldığı gibi, genel olarak ebeveynlere pek saygı duymuyordum zaten. Maisy'nin babasının aynı koçu tuttuğunu ve onun iddialarına inanmadığını öğrendikten sonra hiç saygım kalmamıştı. “Çıkarken ilk yardım çantasını ve kapıyı açık bırak lütfen.”

Uzun bir iç çekti. "Zorluk çıkarma Mia. Sağ bileğin. Baskın olmayan elinle bandaj takmak can sıkıcı olacak."

"Solak olabilirim."

Bana gözlerini devirdi. "Değilsin."

“Eh, fazlasıyla yetenekliyim.” Yumuşak yatakta oturuyor ve bileğimi kucağıma yaslamış olmama rağmen çenemi kaldırdım. Şansıma bakılırsa, bu noktada muhtemelen kırılmıştı.

“Senin yetenekli olup olmadığını sormadım, Mia.” Sesi birdenbire kırbaç sesi kadar keskinleşti ve yanıma gelip tam bedenime oturdu, sanki hiç kişisel alana ihtiyacımız yokmuş gibi yan yana oturdu.

Onu bu kadar yakınımda hissetmekten nefesim kesildi, ama o bunu görmezden gelerek kolumu nazıkçe kavradı ve hasara baktı.

Mırıldandı ve derimin altındaki koyu lekelere kaşlarını çattı. Yatak direğinden kurtulmaya çalışırken biraz abartmışım.

“Kırık değil. Ama hafif bir burkulma olabilir.” Bir an bekledi. “Ve senin patlaman yüzünden de morarmış olabilir.”

“Ah, sanki sen bilirsin,” diye tersledim. Ona karşı kontrolsüzlüğümden kaynaklanan hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyordu.

“Kızım doktor olduğumu söylediğinde yalan söylemiyordu. Yani evet, biliyorum.” Elini avucuma soktu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bileğimi kendi bileğiyle birlikte yukarı aşağı hareket ettirebildi. “Hareket sorunsuz. Ağrı yok mu?”

“Pek bir şey değil,” diye fısıldadım, ellerimize bakarak. Onun elleri o kadar büyüktü ki, benimkilerin yanında oldukça küçük kalıyorlardı; biraz baskıyla parmaklarımı kolayca kırabileceğini biliyordum. Bu durum vücudumda korku uyandırmalıydı, ama bunun yerine bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Bende ne yanlış vardı? Elbette yakışıklıydı ve elleri de yeterince güçlüydü, bambaşka bir ortamda olsa onlardan zevk alırdım. Ama bu his, beni istediğim dışında yatağa kelepçeledikten sonra, tamamen yanlıştı.

Başparmağıyla kararmış noktayı nazikçe okşadı. "Hızlı hareketler yapma. Yaptığın şeyden sonra kesinlikle şişmiş."

"Ya da sen onlara ne yaptın, mademki onlar senin kelepçelerindi?" Yatakta hâlâ asılı duran kelepçelere baktım.

Bakışları üzerimde gezinirken meraklı bir ifade takındı. "Burada gerçekten ne istiyorsun? 'Özür dilerim' demek tavrını yumuşatır mı?"

Elimi hızla çekip bileğimi tekrar kucağıma aldım. "Bu pek de bir tavır sayılmaz."

"Gerçekten mi?" Bunu sorarken dudaklarının kenarı seğirdi mi? "Yani tavrını geri mi tutuyorsun?"

Gözlerimi kısarak onu anlamaya çalıştım, o da aynı şeyi bana yapıyordu. Tenime yavaşça dokunmaya devam ederken o da elektriğin yükseldiğini hissediyor muydu, yoksa sadece bilinçaltında bir kadına dokunan biri miydi? "Açıkçası, kendimi tutuyorum." Bu bir yalandı. Kışkırtılana kadar kendimi savunacak biri değildim...

"Adamlarımın sizinle çalışmanın çok keyifli olduğunu, hatta okulun gözdesi olduğunuzu söylemelerine rağmen, ben de buna inanmaya meyilliyim."

"Soyadım yüzünden uydurulmuş bir espri bu, hepsi bu."

"Sanmıyorum canım Mia. Bence hepsine karşı nazik davrandın ama bana karşı öyle davranmadın."

"Bütün bunlardan sonra nezaket mi bekliyorsun?" Bu soruyu sormamalıydım ama o beni izlerken, sanki beni rehin almış olmasına rağmen her türlü hakkı varmış gibi benimle konuşurken, kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

Dudakları büzüştü. "Özür dilemek için şu kesigi temizleyeyim."

"Bunu kendim yapabilirim dedim. Beni iyi dinlemiyorsunuz, değil mi?"

"Benim evimde olduğun sürece buna gerek yok. Burada olduğun sürece, taleplerimi ben dile getireceğim."

"Ben senin için burada değilim." Ona başımı salladım. "Ben senin kızın için buradayım... ve sadece o kendini daha güvende hissedene kadar."

"Hayır. Ben söyleyene kadar. Sizin güvenliğiniz de tehlikede."

Onun kontrolcü tavrı sinirlerimi bozuyordu. Profesyonel olmaya çalışmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama onun verimli tavrı umursamazca geldi. "Endişelenmiyorum."

"Öyleyim," diye karşılık verdi. Bakışları, sinirle keskinleşmiş bir şekilde bana kaydı.

Tavana doğru baktım. "Bu görevi kabul etmeye asla karar vermemeliydim."

"Muhtemelen doğru." Dünyanın en bariz cevabıymış gibi omuz silktili. Bileğimi işaret etti. "Ama bu zor bir karar değil. Bırak da bileğini temizleyeyim."

İçimden bir ah çektim ve kolumu uzatarak, "Doğrusu, işin bu kadar zor olması beklenmiyordu zaten," diye mırıldanarak kabul ettim.

"Sadece Haziran'dan Eylül'e kadar, Mia. Akademinin konaklama yerleri buradan çok farklı değildi. Hatta Paradise Grove'un çoğu yerine, faydalanabileceğin bir sürü imkana sahip koca bir kasabaya erişimin olacak." Arkasını eliyle işaret etti. Yüksek tavanlardan rahat yatağa ve aşırı sağlam başlığa kadar, evin geri kalanının da gösterişli olacağını anlayabiliyordum. "Birkaç yıl önce daha fazla yer için sokağın aşağısından buraya taşındık. Yani burada da bolca yerin olacak."

"Şey, benim ailem ve arkadaşlarım var..." Durum üzerindeki kontrolümün elimden kaydığını ve onun kontrolünün daha da sıkılaştığını hissettim. Damarlarımda akan kan yoğun ve ağırdı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, acaba duyabiliyor muydu diye merak ettim.

"Bu görevi kabul ettiğinizde yaz boyunca ortadan kaybolacağınızı bekliyorlardı, değil mi?"

"Evet, basit bir başvuru ve son derece iyi yan haklara sahip iş... ve burada kaldığım sürece almaya devam edeceğim, değil mi?" diye sordum ona, çünkü bu maaş artık ait olmadığım kasabaya geri dönmemi engelleyecekti. Maisy'nin babasıyla olan olaydan sonra bu pozisyona ihtiyacım vardı, özellikle de kız kardeşimin kasabadaki bakkaldan bir ebeveyne saldırdığını duyduğunu söylediğini düşünürsek. "Sanırım Darling ailesi bu konuda o kadar da sevimli değilmiş" demişti iddiaya göre.

Bu oldukça adaletsizdi. Müdür tarafından engellenmişim ve kızını sırf spor uğruna riske atmaya hazır olan babanın yüzündeki o kibirli ifadeyi bile silememiştim.

Yani, onun bunu hak ettiğine inanıyordum ama aynı zamanda bu iş için mücadele etmem gerektiğini de biliyordum çünkü hiçbir devlet okulu beni geri almayacaktı... özellikle de müdüre özür dilemeyeceğimi söyledikten sonra.

"Sence yapmalı mısın?" Bay Knight, kusursuz dişleriyle yırtmak üzere bir ambalajı dudaklarına götürürken kaşını kaldırdı ve içinden alkollü mendili çıkardı.

Adamın ambalajı hızla ilk yardım çantasına götürmesini ve ardından mendili tek eliyle sanki bunu milyon kere yapmış gibi açmasını hayranlıkla izledim.

"Elbette. Aslında tüm varlığımı riske attığınız için bana ömür boyu maaş ödemelisiniz."

"Bütün hayatınız boyunca kazandığınız maaş mı?" Sanki beni gülünç buluyormuş gibi alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, Bay Knight. Öğretmenler genel olarak düşük maaş alıyorlar." Muhtemelen aksini düşündüğü için sinirlenerek, ses tonuma alaycı bir hava kattım. Bir öğretmenin sevgisi ve özverisi, özellikle de insan zekasının temellerini öğretirken, gerçekten de karşılanamazdı.

Omuz silkti. "O cılız maaşı kabul ettiniz Bayan Darling. Sadece kendinizi suçlayabilirsiniz."

"Teklif edileni kabul ettim çünkü paraya ihtiyacım vardı." Ve o lanet olası kasabadan kurtulmam gerekiyordu. "Belki de artık hiçbir şeyi kabul etmemeli ve gitmeliyim." Bu boş bir tehditti çünkü Franny'ye kalacağımı zaten söylemişim, ama ona, esasen tanık koruma programında olduğumu düşünürsek, bana çok az para ödeyebileceğini hatırlatmama gerek yoktu.

Gülümseyerek alkollü mendili kesiğime bastırdı. Beklediğimden daha acı vericiydi ve acı hızla içimi yakıp kavurdu, o da aynı hızla mendili çekip cildime üfledi.

Serin hava bir şekilde kanımın her zerresini ısıttı, beni ateşe verdi ve tüm vücudumun kızardığını, nefesinin üzerimde, üzerimde ve bana değmesiyle bacaklarımın nasıl kasıldığını hissettim.

"Mia, Franny'yi sevdiğin için kalacaksın. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Yine de, eğer bu tavrından vazgeçmen anlamına geliyorsa, yaz boyunca alacağın o saçma maaşın ömür boyu karşılığını sana vereceğim." Teklifine ne gülümsedi ne de gözünü kıptı.

"Ne?" diye neredeyse nefes nefese kaldım. "Sana öfkeyle sataşıyorum, aslında pazarlık yapmıyorum," diye aptalca bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

"Küçük bir maaş, sizin ve kızımın hayatını finanse etmek için hiçbir şey değil."

"Küçük değil," diye fısıldadım, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

“Yirmi beş yaşında mısın? Otuz beş yıl için kırk beş bin dolar mı? Burada öğretmenlik ve bakıcılık yaparsan yuvarlayalım mı? Kızımın ve senin hayatının rahatlığı için iki milyon dolar mı?” Bana doğrudan gülümsediği ilk seferdi. Bir şeyi kanıtlamak istiyordu ve bu da inanılmaz miktarda parası olduğu ve beni istediği gibi kontrol edebileceğiydi. “Pekala. Kızımın rahatlığı paha biçilmez.”

Rahatlığımın ne olduğunu söylemediğine dikkat ettim. Yine de para akıl almazdı. Hayat değiştirici. Hayat kurtarıcı. O anda kabul etmeliydim ama bunun yerine, "Şaka yapıyordum" diye ağzımdan kaçırdım.

“Hayır,” dedi sert bir dille. “Tavrını bırak ve işini iyi yap. Yaz sonuna kadar sana iki milyon göndereceğim. Paraya ihtiyacın varsa daha erken de gönderebilirim.”

Annemle babamın benimle konuşmayı kestiği yıl kız kardeşimle yaptırdığımız dövmelerin olduğu bileğime dokundum. Bana her zaman yanımda olacağını söylemişti, ben de ona aynısını söylemiştim. Bu para bana bunu yapmama, yeni bir başlangıç yapmama olanak sağlayacaktı. "Hiçbir şart yok mu?"

"Her şeye bağlısınız, Bayan Darling. Yaz boyunca kurallarıma uymak zorundasınız."

Bundan sonra, kolumu otuz saniye içinde sardı ve sanki yanımda olmak onu yakıyormuş gibi hızla ayağa kalktı. Ardından, ellerimi yıkamamı, kıyafetlerin teslim edileceğini ve başka bir şeye ihtiyacım olursa ona mesaj atabileceğimi söyledi.

Hatta cebinden yeni bir telefon çıkarıp komodinin üzerine koydu. Hayatımı o kadar kolay bir şekilde yeniden düzenledi ki. “Biraz dinlenmelisin. Ekibim de kaldığın süre boyunca seni bilgilendirecek. Durumu araştırıyoruz, ancak hafta sonları izinli olman sorun değil ve şehirde gezerken ekibimden birini yanına aldığın sürece, boş zamanlarında istediğin yere gidebilirsin. Franny burada kalıyor.”

"Bir koruma görevlisi gibi mi? Bu biraz abartı gibi görünüyor."

“Ve yine de seni parçalamaya hazır bir adamı öldürdüm, Mia Darling.” Bu sözleri o kadar rahat bir şekilde söyledi ki, bana onun benim için ne kadar gizemli olduğunu hatırlattı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu beni olduğundan çok daha fazla korkutmalıydı.

“Beni umursamıyorlar. Belli ki istedikleri...” Franny’nin adını bile söyleyemedim. O küçük kızla derin bir bağ kurmuştum. Öğrettiğim tüm

çocuklar arasında bana en yakın olanı oydu. Diğerleriyle iyi geçinemiyordu ve bence bunun nedeni çoğunlukla yetişkinlerle birlikte olmasıydı, ama bu başka bir günün konusu.

"İkinizi de yakalayamadılar."

"Orada başka çocuk olmamasına çok sevindim. Peki ya onlar? Kim öğretecek—"

"Hallettik." Benim yerime başkasının getirildiğini kastettiğini biliyordum ve bunun çocukları nasıl etkileyeceğini düşünmek istemiyordum.

"Çocukların yapıya ihtiyacı var."

"İşte bu yüzden Franny ile buradasınız."

"Diğerlerinin de buna ihtiyacı var, Bay Knight."

"Onlar hallederler. Biz ebeveynlerin hepsi yeterince becerikliyiz."

"Para her şeyi satın alamaz," diye homurdandım.

"Hayır. Öyle olduğunu hiç söylemedim. Kaynaklar sadece parasal değil, Bayan Darling. Ama yardımcı oluyorlar." Başını kısaca salladıktan sonra cebinden bir kredi kartı çıkarıp komodinin üzerine koydu. "İhtiyacınız olabilecek her şey için bunu kullanın. Bir şey sipariş edemezseniz, talep etmek için numaram telefonunuzda kayıtlı. Bunun dışında, normal okul saatlerinde kızıma ders vereceksiniz. Okuldan sonra bakıcılık yapmaya razı mısınız?"

"Bu maaşla her şeye razı olmam gerek sanırım," diye homurdandım.

"Harika. Görev listesini yeni telefonunuza gönderebilirim." Her şey yolundaymış gibi gülümsedi. "Ayrıca, isterseniz yemeklerde bize katılabilirsiniz."

"Şimdi bana bir tur yaptıracak mısınız, yoksa bu odada mı kalmalıyım?"

Sanki odamdan bir an önce çıkmak istiyordu. "Bunun için birini göndereceğim. Lütfen o zamana kadar çıkmayın. Köpeğimiz pek misafirperver değil."

"Ne kadar nazıksınız." Ses tonum o kadar alaycıydı ki neredeyse utançtan kıvrandım. "Evde korkmam gereken başka biri var mı?"

Parmak ucundaki evlilik yüzüğüne baktı ve Franny'nin bana anlattığı şeyi hatırlayınca kalbimde bir ürperti hissettim—bir gün annesi onu almaya gelmemişti. Yeniden mi evlenmişti? Ve bu düşünceyle neden midem kasıldı?

Boğazını bir kez temizledikten sonra, "Eşim çok güçlü bir kadındı. Ama o artık yok. Dört yıldır aramızda değil." dedi.

"Ben... Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Böyle bir itirafta ters davranamazdım. Beni reddettiklerinde her iki ebeveynimle de iletişimim kesilmişti, ama bir partneri kaybetmeyi hayal bile edemezdim. "Birini kaybetmenin kolay olmadığını biliyorum." Bu, anlayabileceğim tek yoldu.

"Evet, idare ettik işte." Omuz silkti ve duygularının nasıl söndüğünü gördüm. Jameson, anlaşılacak isteyen bir adam değildi. "Bir kayıp yaşadığınızda ya dağılırsınız ya da yolunuza devam edersiniz."

Kaşlarımı çattım. Ona arada bir milyon adım olduğunu ve ikisini de yapabileceğini söylemek istedim. Annem ve babam ölmemişti, ama benim için ölmüşlerdi ve yas sürecinin her aşamasından geçtim. İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve sonra da kabullenme. Tekrar tekrar yıkılmıştım.

Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

"Hayır," diye aceleyle cevap verdim. Karısının kaybıyla nasıl başa çıkması gerektiğini ona söylemek benim işim değildi. Daha fazla soru sormak, kızının öğretmeninin yapmaması gereken bir şekilde burnunu sokmak istedim ama yapmadım.

"O halde Hades sabah size bir tur yaptıracak." Kapıyı kapatmak üzereydi.

"Hades mi?" Ölüm tanrısı mı? Beni o anda cehenneme gönderselerdi daha iyi olurdu.

"Evet. Sizin ve Franny'nin güvenliğini sağlamak için de güvenlik görevlisi olarak orada olacak. Yarın sabah saat sekizde kapınızda olacak."

"Tahmin edeyim. O zamana kadar bu kapının ardında kalmalıyım, değil mi?"

"Kaybolmanızı istemem Bayan Darling... ve gereksiz yere kimseyle konuşmanızı da istemem, bu yüzden şu an için benden başka kimseyi aramamanızı rica etmek zorundayım."

Ayağa fırladım ve birden, "Yaz boyunca kimseyle iletişim kurmadan burada kilitli kalamam. Buna iyi dayanamam." diye bağırdım.

Güçlü çenesi gerildi. "Bunu senden beklemiyorum. Paradise Grove'un tamamına zamanla erişebileceksin. Tenis kortları, restoranlar, golf sahaları ve kulüp binaları var. Burası lüks bir yerleşim yeri. İsteyebileceğin her şey parmaklarının ucunda olacak."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. İnsanlar böyle bir hayat sürerken nasıl rahat hissedebiliyorlardı? Sürekli arkalarına bakmak zorunda kalıyorlardı. "Peki, geçimini nasıl sağlıyorsun?"

"Cerrahi bölümünden sınıf birincisi olarak mezun oldum."

"Demek mesleğiniz bu? Hangi hastanede doktorsunuz?"

Gülümsedi. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

"Çünkü sözde bir gündür uyuyormuşum." Bu düşünceyle midem bulandı, sonra da gerçekten midemin bulandığını fark ettim. Aniden oturdum.

Çenesi yukarı aşağı hareket etti. "Birkaç saat boyunca biraz baş dönmesi hissedebilirsiniz."

"Doğru." Gözlerimi devirdim. "Elbette yapacağım."

Aramızda yine garip bir sessizlik vardı ve bunu doldurmam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Artık benim görevim de bu muydu? Patronumu rahatlatmak, böylece beni kovmasın ya da sözde öldürülmek üzere buradan gitmeme izin vermesin?

"Eğer burada kalacaksam, birkaç ricada bulunmak istiyorum."

"Elbette öyle yapardın." Bakışlarını koridorun sonuna çevirdi.

"Sence hiçbir şey istememeli miyim?"

"Müzakerelere devam etmeniz akıllıca bir hareket bence."

"Ve ben sadece bunu mu yapıyorum?" Elimle belime dokundum. "Bir iş anlaşması mı müzakere ediyorum?"

Bana sanki hiçbir şey anlamamışım gibi baktı.

"Bir yabancıyla birlikte yaşamak zorundayım—"

"Sizi uyuşturup boğdular, değil mi?"

"Hayır. Yani, o da var." Cümlelerimi tamamlamasından veya ağzıma laf koymasından hoşlanmadığım için başımı salladım. "Ama nerede olduğumu bile bilmiyorum."

"Cennet Korusu. Bu bir sır değil. İsteklerini söyle, Mia. Çabuk."

Blackstone'da karşılaştığım çoğu ebeveyn gibi, beni acele ettirmeye çalışması mantıklıydı. Zeki, başarılıydılar ve çocukları için en iyisinin ne olduğunu tam olarak bildiklerini düşünüyorlardı. O da kendi çatısı altındaki herkes için en iyisini bildiğini düşünüyor olmalıydı.

"Archer'ın burada olmasını isterdim."

"Archer mı?" Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

“Evet. Okulda benimleydi,” diye belirttim. Ona güveniyor olmaları ve Jameson'ı tanıyor olmalı, çünkü onunla doğrudan bir bağlantısı varmış gibi görünüyordu. “Bence yetenekli biri. Evinizi biliyor mu?”

“Evet, ama—”

"Mümkünse bana turu o yaptırısın isterim. Bu Hades denen, tanımadığım adamın beni gezdirmesi yerine, Archer'ın beni güvende tutmaya devam edebileceğini düşünüyorum."

“Benim tavsiyem ve benim yüzümden mi?” Birden Bay Knight dehşete düştü. “Xavier ile her gün birlikte çalışıyor ve Xavier sana silah doğrulttu.”

"Archer onun beni vurmasına izin vermezdi."

“Mia Darling, kimsenin seni vurmasına izin vermedim.” Sözleri omurgamdan aşağı süzüldü ve bir çeşit zehirle doluydu.

"Ona güveniyorum," diye tekrarladım, Jameson'ın bakışları artık daha farklı bir şeyle dolu olsa da kendi görüşümü korumaya çalışarak. "Dürüst olmak gerekirse, son bir aydır beni güvende tutmak Archer'ın göreviydi. Bunu başardı."

"Xavier'i kelimenin tam anlamıyla bir saniyede silahsızlandırdım ve Archer'ı da aynı şekilde etkisiz hale getirebilirdim, Mia."

Bunun bir tür yarışma olduğunu mu düşünüyordu? "Bence Archer seni yenebilirdi. Belki de Xavier sana üstünlük sağlıyordu çünkü faturaları sen ödüyorsun."

"Öyle olsa bile, ki öyle değil," diye açıklığa kavuşturdu, "son savunma hattınız olarak maaşı için sizi terk etmeye hazır bir adam istememelisiniz."

“O benim son savunma hattım değil.” Kollarımı kavuşturdum. “Son savunma hattım kendim.”

"Savaş eğitimi aldınız mı?"

“Hayır, ama olmak isterdim. Burada kalacaksam derslere katılmak istiyorum. Ya da en azından beni bir tür atış poligonuna götürecek birine ihtiyacım var.”

"Gerek yok," derkenki gülümsemesi tamamen yapmacıktı.

“Bu bir sorgulama değildi. Bunlar benim şartlarım. Kabul edebilirsin ya da reddedebilirsin.” Ve eğer gitmek için can atıyorsa, onu hemen dışarı iterdim. “Hepsi bu. Gidebilirsin.”

Bunun yerine, kendi kendine homurdandı: "Archer'ın burada olmasıyla o kadar meşgulsün ki, yemeği bile düşünmüyorsun? Bir günden fazla süredir yemek yemedin."

Herhangi bir şey yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Burnumu buruşturdum. "Yemek yiyebileceğimden emin değilim."

"Denemen gerek," diye emretti, mavi gözleri otoriter bir şekilde bana dikilmişti. Sonra içini çekti ve "Eğer karnını doyurmazsan, yan etkiler daha kötü olur. Çorba içmeye ne dersin?" diye sordu.

Sanırım yüzüm yeşile döndü.

"Ekmek mi? Bu sabah taze yapıldı," diye tekrar denedi.

"Sabahları bir şeyler yiyebilirim."

Çenesi çeliği bile kesebilecek kadar sıkı kenetlenmişti. Saatine bakmadan önce kendi kendine küfrettiğini duydum. "Bayan Darling, eğer bana bir fikir vermezseniz, biftek ve patates kızartmasından dondurmaya kadar her şeyi buraya getirtirim."

Bana mı getirildi? Sanki burada tutsakmışım gibi. "Neyse, o zaman. Ekmek gönderin. Sanırım biraz yemeye çalışacağım."

"Tamam." Kol düğmelerini düzeltti. "Bu gece bileğinize nazik davranın. Yarın kontrol edeceğim. Ve yemek getirildikten sonra mutlaka bir şeyler yiyin."

Beni mükemmel bir malikanenin mükemmel odasında, mükemmel bir manzarayla baş başa bıraktı.

Biftek, patates kızartması, beş farklı çeşit dondurma ve ekmek bir saat içinde kapıma getirildi.

Hiçbirini yemedim.

Mia

O akşam Jameson Knight'ın malikanesinde uyumanın en kötü yanı kabuslar değildi. Benim için en kötüsü bilinmezlikti.

Uyurken aklımdan geçen düşünceleri kontrol edemiyordum, ama uyandığımda beni buraya sürükleyen adamı merak ettim. Beni burada tutmasının sebebi kendini mi yoksa beni mi korumaktı? Gerçekten iyi bir baba ve adam mıydı? Başkalarını öldürmüş biri olamazdı.

Ve kabuslarım beni işte oraya götürdü. Cinayetlere. Kana. Okula.

Kendi çılgınlıklarımla ve kapıma gelen sert bir vuruşla uyandım.

Saate baktım ve sabahın henüz yedi olduğunu düşünüp homurdandım. Eğer Archer ise, tam bir saat erken gelmişti. Bu yüzden, çekmecedeki bulduğum ve bedenime uygun olan pijamalarımıyla kapıyı açmak konusunda kendimi pek iyi hissetmiyordum. Siyah ipekten yapılmışlardı ve normalde giyeceğim türden değillerdi, bu yüzden çantamdan eski, güvenilir kaktüs desenli pijamalarımı çıkardım.

Sessizce kapıya doğru ilerleyip araladım. Karşımda Archer, Franny, büyükannesi ve başka bir adam duruyordu. Onun kibirli bakışını ve okula yapılan saldırının ortasında bile ne kadar derli toplu görüldüğünü hatırladım. Şimdi ise, yün takım elbisesi kusursuzca ütülenmiş ve makyajı bozulmamış bir halde, bana tepeden bakıyordu.

“Bayan Darling? İyi misiniz?” Franny endişeli gözlerle bana bakarken ellerini ovuşturdu.

Büyükanne Knight, "Bağırdın," diye ekledi. Sesi, torunununki gibi endişeli değil, aksine sinirliydi.

"Ah, tabii ki." Franny'nin omzuna hafifçe vurarak yanlarındaki adamı süzdüm. Jameson gibi uzun boyluydu ama neredeyse tamamen siyah, o kadar koyu ki neredeyse mavi bir tondu saçları. Gözleri tamamen gölgeydi, oniks rengindeydi ve kollarını kavuşturmuş, sanki varlığımdan rahatsız olmuş gibi orada duruyordu. "Sadece kötü bir rüya görüyordum o kadar."

"Ben de onlardan alıyorum." Franny, sanki her şey tamamen normalmiş gibi başını salladı. "Ama odanı kontrol edebilirim." Boynundan pembe küçük dürbünü çıkardı ve pencereden dışarı bakmak için içeri koştu. "Bazen uzaktan bir tehdit olup olmadığını görebiliyorum."

"Tehdit yok Franny," diye hemen yanıtladı heybetli adam. "Bunun böyle olmasını sağlamak için buradayım."

Dürbünü yere bıraktı ve omzunun üzerinden gülümsedi, kıvrırcık saçları çılgınca savruldu. "Hades, ne olur ne olmaz diye çevreyi tekrar kontrol etmem gerekti. Her şey yolunda." Siyah kurdeleli bordo elbisesini düzelttikten sonra, konuşulması gerektiğini düşündüğü bir sonraki konuya geçti. "Şimdi, Bayan Darling, Hades ve Büyükanne ile tanıştınız mı? Archer da bütün gün bizimle oynuyor, dedi."

Archer'a gülümsedim, o da bana göz kırptı. "Görünüşe göre göreve çağrıldım."

"Çok şükür. Bay Bos ve Bayan Prim sizi şimdiden özlemişlerdi." Arkamdaki komodinin üzerindeki bitki örtüsünü işaret ettim.

Dudaklarından dökülen iç çekiş, kulaklarıma eski bir melodi gibi geldi. "Bu çiçekler hiçbir şeyi umursamıyor."

"Öyleyse bugün renkleri neden farklı, Archer?"

Bir an gözlerini kısarak onlara baktı. Çevresel değişimin onları etkilediğini görmüştü. Bu son derece açıktı. "Aynı görünüyorlar, Bayan Darling."

Botanik, Archer'ın güçlü yönü değildi. "Farkı daha sonra göstereceğim." Kaşlarını çatmasını elimle ovuşturarak geçiştirdim ve sonra ellerimi kavuşturarak diğerlerine döndüm, hiçbirine nasıl yaklaşacağımı bilemiyordum.

Onların değerlendirmesi karşısında kendimi küçültmemeye çalıştım ama hâlâ pijamalarımıydım ve saçlarım muhtemelen bir kuşun yuva yaptığı gibi görünüyordu.

“Ben sadece Franny için büyükanneyim. Diğer herkes için Bayan Knight’ım.” Yaşlı kadın başındaki sıkı koyu topuzunu düzeltti ve Hades’i işaret etti. “Hades güvenlik şefi ve dövüş konusunda eğitilmiş. Franny’yi ne pahasına olursa olsun koruyacak.”

"Okulda Archer'la birlikte bizi korumakta çok başarılı olurdu Bayan Darling. Hades saklambaçta babamdan bile daha iyi."

Franny'nin sesi ciddiydi ve büyükannesinin maskesinin bir anlığına nasıl kırıldığını gördüm. Franny'nin omzuna hafifçe vururken kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. "Her zaman korunuyorsun, Fran."

“Biliyorum, büyükanne.” Küçük kız iç çekti. “Ama Bayan Darling korkmuştu. Bu yüzden Hades’in işinde ne kadar iyi olduğunu anlamasını sağlamalıyız.” Adamın gri gözlerinde hiçbir değişiklik olmamış gibi görünse de, ağzının bir köşesinin yukarı kalktığını gördüm. “Peki Malek nerede? Bayan Darling kabus görüyorsa, kapısının başında onu bekliyor olmalı. Malek!”

Birkaç dakika içinde, benden yarıdan daha büyük bir Doberman odama fırladı. Bayan Knight alaycı bir şekilde güldü, ama Hades sanki köpeğin bir görevi olduğunu biliyormuş gibi kenara çekildi. Köpek Franny'nin tam önünde durdu ve dili dışarı sarkmış bir şekilde oturdu.

“Aferin oğlum,” diye övdü Franny. “Şimdi, Bayan Darling’e de göz kulak olduğundan emin ol. Onu orada görüyor musun?” Bana işaret etti ve sonra gelmekte tereddüt etmemden rahatsız olmuş gibi bir hareket yaptı. “Isırmaz Bayan Darling. En azından ısırmasını istemediğim kişilere ısırılmaz. Elini uzat ve seni tanımasına izin ver.”

Franny her zaman komutlara güvenen biriydi ve yaşına göre oldukça olgun davranışlarıyla beni etkilemişti. Yine de köpek konusunda pek emin değildim. Ondan sadece birkaç santim daha kısaydı ve en sevdiği hazinesini koruyormuş gibi yanında oturuyordu.

Böylesine güçlü bir hayvanla yapılacak yanlış bir hamle felaketle sonuçlanabilir.

“Bayan Darling, yürekte söz veriyorum.” Gözleri gözlerime takıldı ve işte o anda hiç düşünmeden öne doğru bir adım attım.

"Franny, dürüst olmak gerekirse, yatak odalarında köpek olması çok kaba."

"Büyükanne," dedi onun ses tonunu taklit ederek, "sadece bizi korumak isteyen bir evcil hayvan yüzünden sinirlenme."

Hem kız hem de kadın birbirlerine dik dik baktılar, ama genç nesil avantajlıydı. En iyilerden ders almış ve sonra da en iyilerden daha iyi olmak için çalışmış olmalıydı. Büyükannesi homurdandı ve sonra onları uğurladı. "Gitmeden önce beni uğurlayacak mısınız?"

Köpeği okşadım, sorunun bana yöneltilip yöneltilmediğinden emin değildim. Aksine, dokunuşuma yaslanıp beni ısırması bana teselli veriyordu, çünkü Hades'in ya da büyükannenin beni ısıracağından emin değildim.

"Tura hazır mısınız, Bayan Darling? Babanız bir tura ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Evet, oldukça erken." Hades ve Archer'a baktım. "İkiniz de normalde bu kadar erken kalkar mısınız?"

Hades omuz silkti. "Ben her gün saat beşte kalkıyorum. Franny ise babası ve Bayan Knight ile kahvaltı için saat altı buçuk civarında uyanıyor."

Yani, o her sabah tamamen hazırlanmış bir şekilde buradaydı, ben de çizgi film desenli pijamalarımın orada duruyordum. Harika.

"Pekala." Bu kelimeyi uzatarak söyledim çünkü ne yapacağımı bilemiyordum. "Öyleyse derslere daha erken başlamalıyız. Yarın saat yedide hazır olabilirim."

Franny, "Sen de kahvaltıya gelebilirsin," diye teklif etti.

Büyükannesi hemen araya girdi: "Franny, Bayan Darling'in belli ki daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var. Daha sonra Rosy ile birlikte yemek yiyebilir."

Omuzlarımdaki gerginlik, bana verdiği çıkış yoluyla azaldı. "Pekala. Ben de Rosy ile yemek yiyeceğim." Bu kadından ve soğuk oğlundan uzakta. O masaya ait değildim, kesinlikle değildim.

"Tura artık başlayalım mı?" Siyah takım elbiseli, heybetli adama ve ardından Archer'a baktım. Tur için böyle giyinmiş olması imkansızdı. "Bugün başka işleriniz olmalı."

Bayan Knight bana hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, biliyorum ve oğlumun evini gezmeye ihtiyacım yok. Bu sabah uyanık olduğumuz saatlerde çok gürültülü olsanız da sizinle tanışmak oldukça hoştu. Franny'yi çarşamba ve cuma günleri saat dörtte arkadaşımız Valerie ile çaya davet etmeyi düşünüyorum. Lütfen bunu programınıza not edin."

Franny'ye sarıldı ve sabah kahvaltıda tekrar orada olacağını söyledi. Sonra Hades'e döndü ve mırıldandı, "Şu köpeği dışarıda tasmala, olur mu?"

"Hayır, efendim," diye karşılık verdi adam ve kadın, sanki Hades'in itaatsizliğiyle her zaman karşılaşmış gibi homurdanarak uzaklaştı.

Bana veda bile etmeden koridorda kayboldu. "Dövüş eğitimi almış olmalısın çünkü ben o kadına asla hayır demezdim," diye mırıldandım, o ortadan kaybolunca rahat bir nefes alarak.

Sözüm üzerine dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, ama hepsi bu kadardı. Nöbet tutan bir İngiliz askeri gibi, fazla bir şey belli etmiyordu. "Hazırsanız, turda ilk durağımız mutfak olabilir, böylece bir şeyler yiyebilirsiniz." Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda o kadar hızlı yürümeye başladı ki, ona yetişmek için sendeledim.

"İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Archer'ın yanına yürüdüm ve o da başıyla onayladı.

"Yeterince iyi. Her şey değiştiğinde Jameson bizden çok daha fazlasını işe aldı."

Soru sormanın bana düşmediğini, bir öğretmen ve bir bakıcı olduğumu, daha fazlası olmadığımı hatırlamaya çalışarak mırıldandım. Yine de soru içimde belirdi: "Ne değişti?"

Franny, "Büyükbabam öldükten sonra buraya taşındık," diye duyurdu ve ardından pembe dürbünü omzunda sekerek koridor boyunca koştu.

Sözlerini anlamak biraz zaman aldı; önce annesini, sonra dedesini, Jameson'ın da önce karısını, sonra babasını kaybetmesinin kronolojisini bir araya getirdim.

Hayatının iki temel direği aniden ortadan kaybolduktan sonra, yoluna devam etmek onun için bir hayatta kalma yöntemi olmuş olabilir. Sözleri şimdi daha anlamlı geliyor, kalbim onun için acıyor.

"Odam şurada!" diye heyecanla bağırdı Franny, ama koridor sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu; her iki tarafında da kapılar vardı ve sonunda güzel bir oturma alanına bakan büyük ahşap korkuluklara açılıyordu. Bir tarafta yemyeşil bir orman manzarasına sahip geniş pencereler, diğer tarafta ise büyük bir kristal avizenin bulunduğu bir tür giriş holü vardı.

Hades kapalı kapılar veya aşağıdaki yaşam alanları hakkında tek kelime etmedi, Archer da etmedi. Bunun yerine Archer, onlardan uzak durmam gerektiğine dair ima etti. "Jameson babası hakkında konuşmaz. Biz de konuşmayız. Franny istisna." Gözlerine baktım ve oradaki uyarıyı gördüm.

Koridorun sonuna geldiğinde -ki gerçekten de bir futbol sahası uzunluğunda gibiydi- Franny'nin kapısını işaret etti.

Hades, kendine özgü monoton sesiyle, "Burası onun odası," diye bilgilendirdi beni.

İçeride, çay fincanları ve Külkedisi'nin arabasına benzeyen bir yatakla süslenmiş, güzel ve gösterişli bir masa vardı. İçindeki kabarık yastıklar pembe ve beyaz tonlarındaydı, sanki Külkedisi insanoğlunun bildiği en rahat yatakta uyuyormuş gibiydi. Ayrıca, katedral tavanına doğru duvara ince merdivenler inşa ederek, oyuncaklarla dolu bir oyun alanının bulunduğu küçük bir ikinci kata çıktıklarını da fark ettim.

Burası muhtemelen bu işe başlamadan önce memleketimdeki dairemin tamamından daha büyüktü. "Bu harika, Franny," dedim ona.

Yatağın üzerine atladı ve bana bebek arabası şeklindeki yatağının geceleri nasıl pırıl pırıl ışıklarla aydınlandığını anlattı. Işıkların yatak çerçevesinin etrafına nasıl dolandığını gördüm. "Tıpkı bir gece lambası gibiler."

Küçük kızın ne kadar mutlu olduğunu görünce gülümsedim. Burada Jameson'ın parasını iyi harcadığını kabul etmem gerekiyordu. Her şeyin tadını çıkardı, beni etrafta gezdirdi ve tüm oyuncakları gösterdi. "Bayan Rosy bazen benimle çay içer, hatta bazen bana meyveli çay bile yapar."

Hades kapı aralığında başını salladı. "Bayan Rosy aile için yemek yapıyor, mesai saatleri dışında Franny'ye yardım ediyor ve misafirhanede yaşıyor."

"Burada tam olarak kaç personel var?"

Hades, Archer'a birkaç saniye düşünüp taşındı. "Yaklaşık on kişiyiz. Herkesle tanışacaksın."

Franny, "Eskiden burada daha çok insan olurdu ama söz dinlemediler," dedi. "Bayan Valerie babamı çok seviyordu. Babam artık burada kalıp her gün çalışamayacağını söylediğinde ağlayıp durdu."

Hades'e baktım ama ince dudaklı surat ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı; Archer ise Franny'nin gözlemine kıkırdadı. Jameson'ın muhtemelen birlikte yattığı birçok kadın vardı ve Valerie onlardan biri olarak uzun süre kalamadı. "Eminim Bayan Rosy çok daha uzun süre burada kalacak," dedim.

Yedi yaşındaki bir çocuğa başka ne söyleyebilirdim ki?

“Sen de öyle. Bayan Valerie babama bakıcılık yapmak istedi, bana değil. Onun ona böyle söylediğini duydum. Hiç de iyi biri değildi.” Franny dudak büzerek oyuncaklarından birini alıp yatağına koydu.

Hades ona, "Baban sadece seni koruyordu Franny," diye hatırlattı, ama sanki benimle konuşuyormuş gibiydi.

“Yani, on personel.” Omuz silktim, konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü Jameson'ın Franny yerine Valerie'ye dikkat ettiğini düşünmek istemiyordum. “Bu malikanenin tam olarak ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum?”

“Yirmi bin metrekareden fazla. Ve yaklaşık beş dönümlük bir arazi üzerindeyiz.”

"Yani, pek de komşuluk ilişkilerine uygun değilmiş?"

“Şaşıracaksınız. Giriş yolu uzun olsa da, çoğu komşu Jameson'ı oldukça iyi tanıyor. Paradise Grove'da büyüdü ve herkes... komşuluk ilişkilerine önem veriyor. Annesi de sadece birkaç dakika uzaklıkta oturuyor.” Bu bilgiyi iyilik olsun diye vermiyordu. Bir uyarı olarak kullanıyordu. “Annesi ve arkadaşları sık sık geliyor. Küçük bir kasaba burası.”

"Şehir?"

Hades kendini düzelterek, "Topluluk," dedi ve başını yana eğdi. "İhtiyacınız olan her şeyi bu birkaç mil içinde bulacağınızdan emin olabilirsiniz. Paradise Grove, seçkin ve lüks bir yerleşim yeri. Hepimiz burada olmaktan çok mutluyuz."

Bu replik senaryoda yazılıydı, ama Hades'in de buna inandığı izlenimini verdi.

"İkiniz de burada mı büyüdünüz?"

“Hades biz bu eve taşındığımızda buraya geldi. Babam onu üniversiteden tanıyor. Archer da Hades sayesinde babamı tanıyor. Değil mi Hades?”

Çenesi kasıldı ve ikimizi de Franny'nin odasından dışarı çıkmamız için işaret etti. "Merdivenlerden bu taraftan aşağı inebiliriz." Franny'nin odasının yanından geçip bir köşeyi döndük, bu da beni odama doğru geri dönmeye zorladı. "Birden fazla merdiven mi var?" Giriş holüne çıkan bir merdiveni geçmiştik.

"Elbette."

Kavisli bir merdivenden aşağı indik ve katedral tavanlı, pencereleri tavana kadar uzanan başka bir yaşam alanından geçtik. Her pencereyi en az

on beş metre uzunluğunda görünen perdeler çerçevesliyordu ve oda, yemek alanı bulunan geniş bir mutfığa bağlanıyordu. "Rosy'nin mutfığı bunun arkasında." Hades, beni oraya yönlendirmeden dolapların yanındaki bir kapıya işaret etti.

Ama o diğer yöne dönmeden önce, "Bence Rosy'nin mutfak alanının nasıl görüldüğüne de bakmalıyım. Ayrıca onunla tanışmam gerekiyor," dedim. Artık hiçbir şey öğrenmemek derdinde değildim. Sonuçta ben bir öğretmendim.

Hades kaşlarını çatı. "Meşgul."

Franny içini çekti, elimi tutarak beni granit tezgahın etrafından Rosy'nin kapısına doğru götürdü. "Hayır, değil. Babam ve Hades hep meşgul olduğunu söylerler ama her gittiğimde bana şeker veriyor."

"Bu..." Hades elini yüzüne sürdü. "Sana tatlı vermemeliydi."

Tam kemerli beyaz kapıdan içeri girecekken, kapı ardına kadar açıldı. Karşımızda uzun boylu, güzel, esmer bir kadın duruyordu; dudakları kırmızı rujlu, siyah beyaz bir önlük giymişti. Gülümsemesi ölçülüydü, Franny yanına koşup beline sarıldı. "Merhaba, Hades." Cevap vermesini bile beklemeden Archer'a sarıldı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Siz de Bayan Darling olmalısınız, değil mi?"

"Evet, öyleyim. Daha yeni kalktım ve bugün için hiç giyinmedim. Beni pijamalarımınla görürseniz, ben sadece Mia'yım." Onun değerlendirmesi karşısında küçülmeli miydim, emin değildim. Kadın benim gibi yataktan yeni kalkmış gibi görünmüyordu.

"Bu kural hepimiz için mi geçerli?" Odayı yumuşak bir tonda, derin ve kendinden emin bir ses sardı; Archer, Hades ve Bayan Rosy hemen dikleştiler.

Arkamı döndüğümde Jameson'ın bacaklarıma... ya da pijamalarımın baktığını gördüm. Hangisi olduğundan emin değildim. Gözlerinde bir anlık bir ateş parıltısı yakaladığımı sandım, sonra bana bakmak için bir kez göz kırptığında bu parıltı kayboldu. "Erkenden mi başlıyorsun yani?"

"Baba!" Franny heyecanla ona doğru koştu. "Mia'nın odasını kötü adamlara karşı kontrol ettik. Artık okulda olmadığımıza göre sana da Mia diyebilirim, değil mi?"

Ona gülümsedim ve başımı salladım.

Kadın babasıyla konuşmaya devam etti ve "O büyükannesiyle konuşup Malek'le görüşürken ben de çevreyi temizledim." dedi.

“Malek... annem senin odanda mıydı?” diye sordu Jameson, kızını kucağına alırken. İş kıyafeti giymiş bir adamın küçük bir kızı kucağında tutması, özellikle bileğindeki dövmeleri görünce, içimde garip bir his uyandırdı; sanki karanlık tarafını gizlemek istemiş ama yine de ortaya çıkmış gibiydi.

"Sanırım Franny onların benimle tanışmasını istedi."

“Annemi uğurlamak yerine iş görüşmesi yaptığım için böyle oldu galiba. Neyse, tur tahmin ettiğimizden bile daha erken başlamış gibi görünüyor.” Programa uymadığımız için bizi azarlıyor muydu, bilmiyordum ama yüz ifadesi okunamazdı.

Rosy gerginliği hissetmiş olmalı ki araya girdi: "Mantıklı, çünkü Franny güneşle birlikte uyanıyor ve kahvaltıdan sonra telefon görüşmesi yaparken annenle baş başa kaldı. Bir dakika içinde krep hazır olacak, ne içmek istersiniz?"

“Ah, kendime bakabilirim. Sabahları pek bir şey yemiyorum.” Diyetime sıkı sıkıya bağlı kalmaya çalışıyordum ve kendime bakmaya fazlasıyla alışkın olduğum için onun bunu öğrenmek için ekstra çaba harcamasını istemiyordum.

Jameson, masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekerken, "Rosy hepimiz için yemek pişiriyor ve doyurucu bir kahvaltı günün en önemli öğünüdür," dedi ve sanki benden onun işaretlerini almamı bekliyormuş gibi kaşını kaldırdı. Patronumla tartışmak gündemimde olmamalıydı, ama kendimi Archer'a dönerken olduğum yerde buldum.

"Rosy'nin pişirdiği yemekleri yiyor musun, Archer?"

Bana sırtıttı ve cevap vermeden önce çenesini ovuşturdu. "Evde yemek yiyorum, sevgilim."

“Ah, eminim orada kendi yemeğinizi kendiniz yapıyorsunuzdur. Ben de burada kendime yemek yapabiliyorum.” Rosy'ye göz kırptım, o da gülümsedikten sonra Franny'yi gizli mutfağına götürdü, eminim ki orada başka bir ikramlık vardı. Hades ise kaşlarını çatarak onları takip etti.

“Bardaklar hangi dolapta?” Sorum çoğunlukla Archer'a yönelikti. Jameson cevap vermese bile onun cevap vereceğine güveniyordum. Yanındaki dolabı işaret etti, ama açtığımda rafların çoğunda şarap kadehleri ve kokteyl bardakları olduğunu gördüm. İçmek isteyebileceğim tek mantıklı bardak, zar zor ulaşabildiğim yüksek bir rafta duruyordu.

En yakın bardağa ulaşmak için uzandım, hatta parmak uçlarımda yükseldim, ama neyse ki Archer yeterince yakındı ve bardağı benim için aldı.

Elbisesi neredeyse bana degecekken, odanın öbür ucundan alçak sesle adını duydum. "Archer, Rosy'nin Hades ve Franny'ye günlük limitin üzerinde şeker verip vermediğini kontrol et. Bayan Darling ile programı görüşmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Archer bardağı bana uzatmadan geri çekildi, ancak uzatmadan önce "İyi şanslar" diye mırıldandı.

Rosy'nin mutfak kapısı arkasından kapandı ve beni Jameson'la yalnız bıraktı. Bakışları sırtıma saplandı. Vücudumun her yerini nasıl yakıldığını hissedebiliyordum. Sonra ayak seslerini duydum, yavaş ve umursamaz, sanki gününün başka bir işi yokmuş gibi. Yedi on beşte takım elbise giymiş dadısını takip etmek yerine işte olması gerekmez miydi?

Arkamı dönmeyecektim, çünkü sanki onun istediği buydu, sanki işimin odağı o olmamasına rağmen dikkatimi ona vermemi istiyordu. Bunun yerine, tekrar bardağa uzandım ve olabildiğince gerindim, gömleğim o kadar yukarı kalktı ki, takım elbisesi sırtıma değdiğinde ve o zahmetsizce uzanıp bardağı aldığı anda, kumaşı çıplak tenimde hissettim.

"Bütün içecek bardakları Rosy'nin mutfağında çünkü herkese hizmet etmekten keyif alıyor. İşinden gurur duyuyor. Eminim siz de duyuyorsunuzdur."

Bardağı yüzümün önüne tuttu, hiç geri çekilmedi, aksine beni adeta kafese kapatıp cevap vermemi bekledi. Sandal ağacı, deri ve lüksün mükemmel birleşimi gibi kokuyordu.

Onu içime çekmeden önce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Gözlerim kapalı bir şekilde bardağı alırken, bu kadar yakındayken dönüp onunla yüzleşmek istemediğim için, sessizce teşekkür etmeye çalıştım ama bunun yerine ağızımdan şu sözler döküldü: "Ama gelecekte kendi bardaklarıma kendim ulaşabilirim."

"Gerçekten mi?" Nefesi kulağıma çok yakındı, o kadar yakındı ki yanağımda hissedebiliyordum. "Çünkü Archer'ın onu senin için sorunsuz bir şekilde almasına izin vermek üzereydin."

"Evet, Archer ile arkadaşız."

Jameson'ın eli tezgâha sertçe indi, o kadar gürültülü ve aniydi ki sıçradım, ama diğer büyük eli hemen endişemi yatıştırmak istercesine

belime doğru kaydı. "Arkadaş canlısı olmanın ne demek olduğunu tanımla, Mia."

Kulağıma fısıldadığı emir, tıpkı karnıma dokunuşu, başparmağının pijamamın altından, olmaması gereken bir şekilde hafifçe dokunuşu gibiydi. Bu dokunuş beni ürpertti.

"Archer'ın yardımına alışkınım, Bay Knight." Bu saçma bir bahaneydi. Aslında, Archer'ın bana yakın olmasına tepki vermemeye alışmıştım. Dostça hissettiren profesyonel bir ilişkimiz vardı. Başka bir şey değil.

Jameson'la birlikteyken, ona baktığımda, bana dokunduğunda vücudum neredeyse acıyordu. Muhtemelen tüm kadınlar onun yanında böyle hissediyordu. Klasik anlamda yakışıklıydı, ama bakışları ölümcül derecede ilgi çekiciydi ve vücudu da kocamandı, sanki bir kadını her açıdan doğru şekilde domine edebilirdi.

Ya da yanlış olanları, diye hatırlattım kendime. Az kalsın beni boğuyordu.

Bu hatırlatmaya rağmen, bacaklarım birbirine kenetlendi, sanki beni boğmadığını ve bunun için ödüllendirilmesi gerektiğini savunur gibiydim.

Yemin ederim aklımı kaybediyordum.

"Artık burada yaşıyorsunuz. Burası Jameson."

"Evde yatılı bakıcının da bir patronu vardır ve yine de sınırlar mevcuttur." Ona arkamı dönüp baktım. Çünkü aramızda sınırlar olmasaydı, sanırım kendimi mutfak tezgahına çıkıp bacaklarımı onun için açarken bulurdum.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geldi, sonra yanağıma başını yasladı. "Doğru, Bayan Sevgilim. Doğru." Sonra geri çekildi ve hemen sıcaklığını özledim ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum. "Öyleyse her zaman uygun kıyafetler giyseniz ve mutfağımda bir şeyler alırken adamlarımın mükemmel kalçalarınıza bakmasına izin vermeseniz iyi olur."

Bu pijamalarla popom mükemmel miydi? Gülümsemeye ramak kalmıştı ki kendimi tuttum.

"Profesyonelce değil, Bayan Darling," diye kendi kendime söylendim. İki milyon dolar ve kendimi toplamamın bir yolunu bulmalıyım.

Hemen arkamı döndüm ve onun yine bacaklarıma baktığını gördüm. Bu sefer, bakışlarındaki ateşi arzu olarak anladım ve kendime değil, ona çıkıştım. "Görünüşe göre bakma problemi olan sizin adamlarınız değil."

“Haklısın.” Bunu gizlemeye bile çalışmadı, durmadı da. Gözleri bacaklarımın ve baldırlarımın her santimini süzdü. Bakışlarının dokunduğu her santimetrede tüylerim diken diken oldu. “Evimdeki her şeyi en tepeden en dibe kadar değerlendiririm.” Ve işte o zaman bakışlarının tüm vücudumu tarayıp benimkine kilitlendiğini izledim. “Özellikle de yerinde durmayan şeyler söz konusu olduğunda.”

Bakışlarının ne kadar soğuklaştığını görünce midem alt üst oldu. Kahretsin onu. "Belki de oraya yakışmayan şeyler veya insanlar koymamalısınız, Bay Knight."

Az önce üzerimde olan o büyük eli, sanki soyadını tekrar vurgulamam sinirini iyice bozmuş gibi, sakalının uzamış halini okşadı. Dişlerini sıkarak, "Belki de o insanlar çalışırken daha iyi kamufle olmaya çalışmalılar," diye yanıtladı.

“Erken uyandırıldım ve üzerimi değiştirmeye vaktim olmadı.” Elimle işaret ettim ve bardağın tutuşunun sıkılaştığını hissettim. Saat daha sekiz bile olmamıştı ve şimdiden ona tabak fırlatmayı düşünüyordum.

"Ekibime sana daha fazla zaman vermelerini söyleyeceğim." Çenesi çıtladı.

“Bunu kastetmiyorum.” Bardağı tezgaha niyetimden daha sert bir şekilde bıraktım. Hemen tekrar bana yaklaştı ve vücudu benimkine değdiğinde nefesim kesildi. Ağzının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüğüme yemin ederim. “Sadece yorgunum. Buraya alışmam ve işimi rahatça yapabilmem için kendimi rahat hissetmem gerekiyor.”

“Rahat değil misin?” Bana rahatlamam için hiçbir fırsat tanımadı. Bunun yerine kaşlarını çattı ve yanağımdaki gevşek bir tutam saç itti. Sonra yatak odama doğru baktı. “İyi uyuyamadın mı?”

“Hayır. Gayet iyi uyudum.” Dudaklarımı ısırarak yavaşça bileğini kavradım ve ittim. Onun nazik olmasını istemiyordum, yoksa aramızdaki her neyse profesyonel kalma şansım olmazdı. Ve ilk günümde şikayet etmek söz konusu bile değildi. Ona kabuslarımdan ya da pamuklu çarşaflar yerine pazen çarşafları sevdiğimden bahsetmeyecektim. Klimaları sanki dışarıda yüz derece sıcaklık varmış gibi sonuna kadar açıyorlardı ve ben her zaman biraz daha üşüyordum. Ayrıca, normalde esinti hissetmek için bir pencere açardım ama yemin ederim o ormanda adamlar ya da bir şeyler vardı. Paranoyak olduğumu biliyordum. Okuldaki olay beni tedirgin ve

ürkek yapmıştı. “Kapımı izleyen adamlara ya da öğrencilerimin velisiyle aynı çatı altında uyuduğumu bilmelerine alışkın değilim.”

Gözleri kısıldı ve karardı, sanki bu fikirden o da hoşlanmıyordu. "Archer gece boyunca akademi binasını gözetliyordu."

“Sadece o. Uyurken beni izlemesinde bir sakınca yok,” diye özetledim. "Hades ya da burada kim varsa artık sorun değil."

"Uyurken seni izlemesini mi istiyorsun?" Gözleri anlamadığım bir bakışla parladı.

"Kapımı gözetliyorsun. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Sorusunu elimle geçiştirdim.

“Evi ve bundan böyle çevreyi gözetleyecekler. Senin güvenliğin için, Mia.”

Benim güvenliğim. Ya da onlarınki. Tam olarak emin değildim. Ama önemli değildi, diye kendime hatırlattım. İki milyon. Bir yaz için iki milyon.

Kıkırdadı ve geri çekilerek elini düşürdü. Bu, dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Haklısınız. Yaz için iki milyon, Bayan Darling."

Kahretsin, bunu yüksek sesle mırıldanmış olmalıyım.

"Ne yanlış gidebilir ki, değil mi?"

Pek çok şey. Bunu söylerken dudaklarına bakıyor olmam, ona bir adım daha yaklaşıp üzerindeki sandal ağacı ve deri kokusunu tekrar almanın ne kadar yanlış olacağını düşünüyor olmam... O an ona cevap veremedim.

Bunun yerine, mutfaktaki herkesin kapıya doğru yaklaştığını tekrar duyana kadar ikimiz de aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdik.

Sanki bunu benden uzaklaşmak için bir işaret olarak algıladı. "Bundan sonra adamlarımın yanında uygun şekilde giyin, Mia."

"Yoksa ne olacak? Sonuçlarına ben mi katlanacağım?"

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldıktan sonra, "Onlar yapacaklar, canım Mia. Ama sen değil," diye uyardı.

Mia

Jameson turda kalmadı, ancak ayrılmadan önce herkesi odaya geri çağırarak programlarını düzenlemekten son derece memnun oldu.

Hafta boyunca, Rosy salı ve perşembe günleri saat dörtte beni bakıcılık görevinden alırdı, çünkü Jameson saat altıda kızıyla akşam yemeği yemeden önce Franny'ye piyano ve yabancı dil dersi verirdi. Yemeklerimin, Paradise Grove'da özel bir şey için dışarı çıkmam gerekmedikçe, odama getirilmesinde ısrar ettim. Böyle bir durumda Archer bana eşlik ederdi.

O sabah Jameson, Rosy'ye Franny'yi götürmesini söylerken, Archer da beni kuracağımız çalışma alanı için gerekli malzemeleri almaya götürdü. Orada, benim için hazır bir dizüstü bilgisayar ve tablet bulacaktım.

Ofisinde çalışmak üzere izin istedi, ancak Hades ile olan turumdan sonra gerekirse ders planlarını onunla gözden geçirebileceğimi, ancak bunun kısa sürmesi gerektiğini de belirtti.

"Eğer görüşmeye vaktiniz yoksa onlara e-posta gönderebilirim," diye teklif ettim.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye onayladı, sanki zamanı çok değerliymiş gibi. Ve belki de hepsi böyle hissediyordu, çünkü Hades, o gün geri kalanına bakmamıza gerek olmadığını özetlemeden önce malikanenin ancak yarısını gezebildik ve ben de Archer'a emanet edildim. Bir yandan öğrenme alanı hazırlamak, diğer yandan da öğretim materyalleri sipariş etmek

zorunda kalacağım endişesiyle, etrafta oyalanacak vaktimiz olmadığını kabul ettim.

Yine de, Paradise Grove'da, sakinlerin ihtiyaç duydukları şeyi bulamamaları durumunda şirketlerin hızlıca gönderim yapacağı bir dağıtım merkezi olduğu söyleniyordu. Adeta aynı gün teslimatın en hızlı versiyonu.

Bu yerleşim yerini duymuştum ama Archer beni arabayla gezdirip tenis kortlarını, bahçeleri, kır kulübünü, güzellik salonlarını ve butikleri gösterirken, buranın güzelliğini ve mimarisini hayal bile edemezdim. Daha önce hiç duymadığım bir mağazada bazı eğitim materyalleri bulabildim. Geri kalanını ise Archer'ın sipariş ettiğini söyledi.

Sonra, Jameson'ın ofisinin yanındaki çalışma odasını bir sınıf olarak düzenlemek için çalıştık ve günün sonunda gülümsemek zorunda kaldım. Boydan boya pencerelerin yanında bitkiler güneşleniyordu ve duvarda Franny'nin günün özel yemeklerini not etmek için farklı cırt cırtlı etiketler yapıştıracağı bir takvim vardı. Okuma yapabileceğimiz bir öğrenme halısı ve birlikte yazı yazma pratiği yapabileceğimiz bir masa vardı. Hatta pencerenin yanındaki bir vazoya koymak için biraz lavanta bile buldum. Her şey mükemmeldi - patronum hariç.

Öğretmenliğin ilk günü sorunsuz başlamalıydı, ama bu sefer sabah saat altıda kapıma birinin vurmasıyla uyandım. "Uyurken inliyorsunuz, Bayan Darling," diye bilgilendirdi beni Archer.

Gözlerimdeki kumu ovuşturarak temizledim. "Kimsenin duymadığından emin olmak için alarmımı saat altı on beşe kurdum."

"Sadece ben varım." Omuz silkti ve ben de minnettarlığımı belirtmek için omzuna hafifçe vurdum.

"Pff, burada güvendiğim tek kişi o."

"Franny'yi unutmayın," diye belirtti.

"O da öyle düşünüyor. Ama ben sana sadece kendi düşüncelerimi aktarabilirim."

"Düşüncelerinizi istemiyorum, Bayan Darling." Archer neredeyse inledi. Bir ay boyunca aramızda bir tür dostluk oluşmuştu ve bunun hala

devam ettiğini görmek beni mutlu etti.

"Bitkilerinizi nasıl canlı tutacağınızdan bile bahsetmiyorlar mı?" Dehşete kapılmış gibi yaptım.

"Hiç bitkim yok." diye homurdandı.

"Sana haftalar önce bir tane almanı söylemiştim. Hayal kırıklığına uğradım. Sağlığın için iyiler." Odadaki benimkine bir göz attım. "Gerçi önce bunların hayatta kalmasını sağlamam gerek."

Boş bakışları, onların iyiliğini hiç umursamadığını gösteriyordu. Bunun yerine, kendi önceliklerine geçti. "Sabah sizi duyarsam kimseyi rahatsız etmemek için kapıyı çalacağım... ve uyandığınızda bitkilerinizi sulayabilirsiniz."

Gülümsedim. "İşte bu ruh hali. Beni, Bayan Prim'i ve Bay Bos'u hayal kırıklığına uğratma. Sana ihtiyacımız var. Ayrıca, patronumun bağırmamı duymasını da istemem."

Dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm ve bundan memnun oldum. Normalde Archer oldukça rahat bir insandı, ama Cennet Korusu'na geldiğimizden beri çok gergindi. Hatta kıyafetimi işaret etti. "Sana kahvaltıyı getirebilirim, ama Şövalyelerle birlikte yemek yemeye de davetlisin. Ne istersin?"

"Üçüncü bir seçenek var mı?"

Bu odaya tekrar kapatılmak hiç de ideal değildi. Saatlerce sessizce oturdum, kimin dinlediğinden veya izlediğinden emin değildim. Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu ve bundan nefret ediyordum. Kendimi kapana kısılmış ve tanık koruma programındaymış gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Ya da hapis.

Oda güzel olsa da, beni orada tutmaya kalkarlarsa delireceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Archer'ın yüzü tiksintiyle buruştu, ama ben isteğimden vazgeçmek istemediğim için bakışlarını ondan ayırmadım. "Hayır. O halde, giyin." Pijamalarımı işaret etti. "Bay Knight bunları görürse, hoşuna gitmeyecek."

Kalçamı kıvırdım ve onu baştan aşağı süzdüm. "Ne? Dün pijamalarımın şikayet etmişti, değil mi?"

Archer, ifade vermeme hakkını kullanmayı tercih etti.

Alaycı bir şekilde güldüm ve tişörtümdeki kırmızı çiçekleri işaret ettim. "Laleler herkese neşe getirmeli." Bu beni güldürdü. Ben de gülümsedim.

"Ah, işte tanıdığım Archer. Seni Cennet Korusu'nun soğuk pençelerine kaptırdığımı sanmıştım."

"Evet, evet. O kadar da kötü değil."

"Gerçekten mi?" Elbise dolabımdan kıyafet almak için yanına gittim. "Yani, aşağıda Şövalyelerle yemek yemek yerine beni kontrol etmeye mi karar verdin?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benim işim sizin güvenliğiniz, Bayan Darling. Ayrıca, Bayan Knight buradayken Valerie ve Hades dışında kimse onlarla yemek yemekten gerçekten zevk almıyor. Kahvaltı..." Kelimeyi söylemekte tereddüt etti.

"Soğuk mu?" Kendimi tutamadım.

Sonra ikimiz de gülüyorduk ki Archer bana, "Dediğim gibi, davetliydin" dedi.

"Muhtemelen Franny tarafından."

Omuz silkti ve bu yüzden benimle birlikte olmak isteyen o olduğunu anladım. "Eğer isterse, yemeklerin büyükannesi ve babasıyla geçireceği zaman için olduğunu söyleriz. Anladın mı? Kırılmasını istemem." Başımı salladım ve pijamalarımın işaret ettim. "Bunun yerine, Rosy'ye yardım edebilmek için hızlıca hazırlanacağım." Onun o mutfakta tek başına herkese yemek hazırlama düşüncesinden nefret ediyordum.

"O kadını gördün. Herkes için yemek yapmayı ve bu evi idare etmeyi seviyor."

"Rosy'ye yardım etmek için mutfağının arka girişine gizlice gidip, onlar yemeklerini bitirene kadar orada yemek yesek nasıl olur?"

"Ya burada ya da Knights'la yemek ye, Mia. Seçeneklerimiz bunlar."

Kaşlarımı çattım. "Kime göre?"

"İşvereniniz mi?"

Hiç itiraz etmeden mırıldandım ve bitkilerimin daha iyi günlerini hatırlatan yeşil, uçuş uçuş bir elbise giymek için banyoya gittim. Yanlarına gidip Archer'a, "Sanırım bu havasız odaya kilitletiğim için ölüyorlar. Ne düşünüyorsun? Buranın havası biraz rahatsız edici ve şüpheli. Belki de adaçayıyla tütsülemem gerekecek. Jameson'ın, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla koridorlara da bunu yapmamıza itiraz edeceğini düşünüyor musun?" dedim.

İnledi. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım." Bir gece birkaç ses duyduktan sonra benimle birlikte okulun koridorlarında yürümüşü.

“Geçen sefer işe yaradı. Kabul et işte.” Bunu yaptıktan sonra ortam çok daha ferah gelmişti ama o bana sanki biraz fazla sıra dışı bir şey yapıyormuşum gibi başını salladı. Odadan çıkarken omzuna hafifçe vurdum. “Hadi gel. İstedığımız yerde yemek yiyelim, Archer. Belki bugün malikanenin geri kalanını da gezeriz?”

"Sanırım Hades ve Jameson vakit bulunca yapacağız," diye homurdandı Archer, sabahı benim odamda geçiremeyeceğimiz gerçeğine razı olmuş bir şekilde.

Başka bir koridordan sessizce geçerek, yemek odasında sessizce sohbet eden Şövalyeleri rahatsız etmeden mutfığa girdik.

Biz gelir gelmez Rosy hem Archer'a hem de bana başını salladı. Üzerinde o meşhur siyah beyaz önlüğü ve sürülmüş kırmızı rujuyla duruyordu. "Tahmin edeyim. Kahvaltını benim hazırlamama izin vermek istemiyorsun ve yardım etmeyi tercih ediyorsun, değil mi?"

“Gerçekten yapamam.” Omuz silktim ve bir kaşık aldım.

"Yoksa gerçekten onlarla oturamazsın, değil mi?" Bana değil, Archer'a baktı, sanki o dürüst olacaktı da ben olmayacaktım gibi.

“Kendimi savunmak için”—parmağımı kaldırdım—“Archer kimsenin onlarla yemek yemediğini söyledi. Ayrıca, doğru, kendi yemeğimi yapmayı seviyorum.”

"Bu aileye hizmet etmek ve evi yönetmek için çok iyi bir ücret aldığının farkındasınızdır. Buna misafirleri de dahil."

“Ve siz bunu harika bir şekilde yapıyorsunuz. Ben kendi kendime yardım etmeye alışkınım. Ayrıca, misafirden çok bir çalışanım.”

Anlamış gibi başını salladı ve üzeri örtülü bir tabağı işaret etti. "Öyleyse, sana yaptığım krepî ye ve tabağını kendin yıka. Dışarıda yemeklerini bitiriyorlar ve sanırım Bayan Knight da çıkmak üzere."

Kapağı elime aldığımda, tarçınla harmanlanmış yoğun maya kokusu burnuma geldi. "Bu harika kokuyor," diye neredeyse inleyecektim, iştahımın nihayet geri geldiğini fark ederek.

Yanıma ılık akçaağaç şurubu koydu ve bana bir çatal uzattıktan sonra Archer'a dönüp tabağını işaret etti. "Normalde insanların burada yemek yemesine izin vermem."

"Bundan sonra sonsuza dek sadece ikimiz olacağız, değil mi?" diye inleyerek yemeğin içine daldım ve ilk lokmamı aldım. "Bu pankeklerin içine ne koydun?"

"Büyük küçük tüm sırlar, Bayan Darling."

"Mia," diye düzelttim onu. Kaşlarını çatmıştı da ekledim: "Lütfen. Yetişkinlerin bana çocukların bütün gün yaptığı gibi seslenmesi her zaman garip oluyor."

"Mantıklı," diye onayladı ve etrafta telaşla mutfak eşyalarını toplamaya başladı.

"Bugün kahvaltıları ne kadar erken başladı?" diye sordum, ne kadar zamanım olduğunu anlamaya çalışarak.

"Franny güneşle birlikte uyanır." Rosy omuz silkip kıkırdadı ve baharatları yerleştirmek için döndü. "Ve eminim ki hepimiz onun programına göre yaşıyoruz."

"Yörüngede dönmek iyi bir şey mi?" Franny, Malek yanında sekerek içeri girerken kaşlarını çatmıştı. Köpek, kalın siyah deri tasmasıyla tamamen yersiz görünüyordu, ama sanki bir şey bekliyormuş gibi önüne oturmaya geldi.

Hayvandan bir adım geri çekildim, tabağımı kendime doğru çektim ama o daha da yaklaştı ve nefes nefese kalmaya başladı. Franny'ye baktım. "Şey... etrafında dönmek harika. Bu, hepimizin dikkatinin sende olduğu anlamına geliyor, küçük hanım." Bakışlarımı tekrar köpeğe çevirdim, bugün ona güvenip güvenmemem gerektiğinden emin değildim. "Köpeğin bir şey mi istiyor?"

"Yemeğiniz," dedi Archer, sanki patronumuzun içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya doğru bakarak.

Rosy güldü ve arkamdaki dolabı işaret etti. "O ödülünü istiyor, Franny de çikolatasını istiyor. Demek ki büyükanne gitmiş, değil mi?"

Franny kocaman gülümsedi. "Bugün kreplerin üzerine çikolata parçaları bile koymama izin vermedi. Bu yüzden şimdi iki kat daha fazla çikolataya ihtiyacım var, Bayan Darling."

Pek emin değildim. "Baban ve Hades tatlılara pek düşkün değiller gibi görünüyor. O yüzden sakın söyleme—"

Ve sanki adını söylememle birden ortaya çıkmış gibi, Hades içeri girdi. "O kimseye söylemeyecek, ama ben söyleyeceğim," dedi Rosy'ye sanki her şey onun suçuymuş gibi bakarak.

"Anlayacaksın zaten," diye alay etti, aralarındaki gerilim birden kırıldı ve tavaşına geri döndü. "Eğer tatlı ikram edilmesini istemiyorsan, mutfağımdan uzak durmalısın."

"Bak,"—Hades, Franny'ye sanki onu baş belasına sokmuş gibi baktı —"O temizlik yaparken bizim orada kalmamız gerektiğini söylemişim."

"Seni dışarı istiyor, beni değil." Franny gözlerini öyle dramatik bir şekilde devirdi ki, koyu kıvrıcık saçları beklentiyle bana bakarken savruldu. "Çikolatalar şu dolapta, köpek mamalarının yanında."

Hades öfkeyle baktı ve Rosy kaşını kaldırdı. Hangi tarafta olduğumu görmek için bir testti bu. Belki de hiç sahip olamadığım bir arkadaşlığa hep özlem duyduğum için ya da Jameson ve ekibine her şekilde hadlerini bildirmek istediğim için, uzanıp çikolata kavanozunu ve köpek ödül mamalarını kaptım. Franny gülümsedi, Malek'in kuyruğu ise sallandı.

Zafer anı, Rosy'nin yüzünün rahatladığı, bana güvenebileceğini anladığı ve hem bisküviyi hem de çikolatayı ona uzattığım andı.

"İnanılmaz," diye homurdandı Hades, ama sanırım omuzlarının da gevşediğini gördüm, sanki benim de bir omurgam olduğunu bilmekten rahatlamıştı. "Jameson bundan hiç memnun olmayacak."

"Surat asma Hades Amca. Bu kaba bir davranış. Eğer programa uyarsak babam gayet iyi olacak. Onun endişelenecek başka şeyleri var." Franny, "Doktor olmak zor bir iş," diye açıkladı. Bizden ihtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra Hades'in elini tutarak onu kapıya doğru çevirdi. "O yüzden, mutfağa bu ziyareti kendine saklasan iyi olur. Babamın bugün o kadar çok görüşmesi ve toplantısı var ki, bununla ilgilenemez. Anladın mı?"

Ses tonu o kadar kibirli ve olguncaydı ki, hepimiz gülmeye başladık, Hades ise sanki alt edilmiş gibi ona kaşlarını çatmaya çalıştı.

"Ne bu kadar komik?" Jameson'ın sesi mutfakta yumuşak bir şekilde yankılandı ama yine de içeri girdiğinde herkes dikleşti, çünkü takım elbisesi kusursuzca ütülenmişti. Beni görene kadar ifadesi neredeyse rahattı. Sonra adımları biraz sendeledi, ama fark edebileceğim kadar.

Dudaklarımdaki kahkaha, odadaki rahatlıkla birlikte söndü. Bunun yerine, huzursuzluk kıvrılarak içeri girdi ve hepimizi esir aldı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve doğrudan ruhuma işledi. "Şey, bu ilginç," dedi kaşlarını çatarak. "Görünüşe göre bu sabah mutfakta bir parti var." Sesi soğuk ve alçaktı, sanki böyle bir şey malikanenin politikasına aykırıymış gibi.

Mirasla ilgili bir politika veya el kitabı var mıydı?

Archer sessizce, "Bayan Darling'in ilk resmi gününde burada onunla birlikte yemek yemenin, kahvaltınızı bölmekten daha iyi olacağını

düşündüm," dedi.

"Archer, senden duygularına göre karar vermeni istediğimi sanmıyorum. Bayan Darling ya bizimle yemek yiyecekti ya da odasında yemek yedikten sonra Franny ve benim yanıma getirilecekti."

Jameson, Archer'a doğru bir bakış bile atmadı. Ona bakmadan Archer üzerinde kurduğu bu güç, tüylerimi diken diken etti ve sinirlerimi bozdu. Onun varlığını istemiştim çünkü bana sadakat ve şefkat göstermişti. Archer iyi bir insandı ve benim yüzümden suçlanmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden, Jameson'ın bakışlarının gözlerime saplanmasına izin verdim ve gözdağı verme taktiklerine karşı çenemi kaldırdım. "Bu Archer'ın kararı değildi. Benim kararımı. Beni fiziksel olarak zapt edemez... siz ona izin vermediğiniz sürece?"

Jameson topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi ve ensesini çekti. "Bunun için çok erken, Mia," diye homurdandı kendi kendine ve sonra, "Hayır. Kimse seni yemek yemek için belirli bir yere zorla bağlamayacak." dedi.

"Ah, peki o zaman iyi." Ellerimi birbirine vurdum ve neşeli bir şekilde gülümsedim. "Burada yemek yemek ve Rosy'ye temizlikte yardım etmek istiyordum."

"Odanızda oturup yemek yemek yerine ayakta yemeyi mi tercih ettiniz, yoksa benimle birlikte yemek yemeye mi geldiniz? Bizimle birlikte yemek salonunda yiyebilirdiniz."

"Teşekkür ederim, gerek yok." Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Sonra bunun ne kadar kaba bir ifade olduğunu fark edince, "Aslında değilim—o masaya ait değilim." diye eklemeye çalıştım.

"Buradaki herkes o masaya ait ve sabah bizimle kahvaltı yapmaya davetli."

"Ama kimse bunu yapmıyor," diye belirttim.

Sessizlik o kadar yoğundu ki, musluktan damlayan su sesi adeta bir geri sayım gibi yankılanıyordu. Jameson belli ki yakın zamanda o masada kimsenin onunla oturmayacağını anlamamıştı.

En azından ben öyle sanıyordum. Ama sonra başparmağıyla alt dudağının üzerinden yavaşça geçti ve sordu: "Sence bunun sebebi ne?"

Ona bunu söyleyecek kişi ben olmayacaktım. "Çalışan-patron sınırı mı, Bay Knight?"

Yüzümün her bir ifadesini okuyormuş gibi bana baktı, sonra kıkırdadı ve mırıldandı, "Rosy, sebebi bu mu?"

"Bence bunun sebebinin annenin çok saçma biri olması olduğunu biliyorsun."

Hades, "Bu sabah durumu daha da kötüydü," diye ekledi ve ağzım açık kaldı.

"Durumdan dolayı stresli ama aynı zamanda tamamen tahammül edilemez. Haklısın." Jameson arkamdaki dolaptan bir çikolata almak için yavaşça uzandı. O kadar yaklaştı ki, sadece bana fısıldarken nefesini yanağımda hissettim: "Çalışan-patron sınırını yeniden düşünmenin zamanı gelmiş olabilir. Çalışanlarımın dürüst olmasını severim; benim çıkarım için gerçeği tatlı dille anlatmaya gerek yok." Bakışları benimkilerle çatıştı, özgüvenimi benden alıp götürdü.

"Hiçbir şeyi yumuşatmaya çalışmıyorum," diye itiraz ettim, anında gücenmiştim.

"Sanırım ağzından çıkan her şeyin tatlı dille söylenmesine alışmışsın," dedi alaycı bir tonla ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İnsanları memnun etmek uzun zamandır işimin ve belki de hayatımın bir parçasıydı. Dilimin tutulduğunu görünce gülümsedi ve fısıldadı, "Yani... özel bir ortamda olmadığımız sürece. O zaman ağzın ısıyor gibi görünüyor. İyi günler, sevgili Mia."

Sonra Hades, Archer ve Franny ile çalışma odasına gideceğini, böylece ben de Rosy ile kahvaltımı bitirebileceğimi söyleyerek gitti. Onlar dışarı çıktıklarında Rosy gülümsedi. "Ah, işin bitti."

"Ne saçmalıyorsun?" Sahte masumiyetime inanma ihtimali yüzde elli elli.

"Bana aptal numarası yapma. Yalan yakalamada Jameson'dan bile daha iyiyim, gerçi o da son birkaç yıldır bu konuda oldukça ustalaştı." Dilimin ucundaki soruları gördü. "İstediğin her şeyi sor, elimden geldiğince cevaplayacağım. Geri kalanına sessizlikle karşılık vereceğim, çünkü dürüst olmayanlardan nefret ederim."

"Bir doktorun insanları yalan söylerken yakalamaya neden ihtiyacı olsun ki?" diye patladım ağzımdan.

"Bunun cevabını biliyorsun sanırım." Kalçasını tezgaha yasladı ve henüz bitirmediğim krepî işaret etti. "Birden fazla işi aynı anda yap ki sonradan acıkmayasın."

"Aklıma gelen tek cevap, doktor olmadığı." Bir lokma aldıktan sonra sordum: "Peki, eğer öyleyse ne yapıyor?"

"Bir dönem tam zamanlı cerrahlık yapıyordu."

"Ancak tam zamanlı bir cerrah her zaman takım elbise giymez. Ya da bütün gününü toplantılarda veya telefon görüşmelerinde geçirmez."

"Vay canına, çok dikkatli bir öğretmensiniz." Dolgun dudakları, benimle gurur duyuyormuş gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ona ne iş yaptığını sordunuz mu?"

"Bunu bilmememin daha iyi olacağını söyledi."

"Ve muhtemelen haklı." Bir an duraksadıktan sonra, "Ama bunu zamanla karar vermeniz en iyisi olabilir. Bazen bir kişi sizi incitmek için değil, sizi korumak için gerçeği saklar." dedi.

Paradise Grove oldukça bilinen bir yerdi. Sakinlerinin ne kadar zengin olduğu herkes tarafından duyulmuştu. Ve bu lüksle birlikte gelen fısıltılar pek de saygın değildi.

Bu insanlar tehlikeliydi. Onun sahip olduğu paranın bir tür yolsuzlukla bağlantılı olduğunu biliyordum. "Hayatımda sırların ve gerçek olamayacak kadar iyi şeylerin olmasından kaçınmak için ekstra önlemler aldım."

"Yaz okulu işi de bu değil miydi zaten?"

"Evet ve hayır." Bu kararı kolayca vermemiştim. Kimsenin benden alamayacağı bir hayat kurmuştum, ya da öyle sanıyordum. Çocuklara yardım etme tutkumu takip ederek, saygın bir öğretmenlik pozisyonuna girmek için ailemin benim için olan umutlarını ve hayallerini bir kenara bırakmışım. Ama toplumun yanlış olarak gördüğü şeyi yapmışım, yanlış davranmışım.

Yine. Bu beni, bocalamak zorunda kaldığım, gemiyi tekrar düzeltmek için şüpheli bir hamle yapmak zorunda kaldığım bir duruma soktu. "Blackstone Akademisi ünlüdür." Bazı çevrelerde. "Onlardan gelen bir iş teklifi büyük bir başarıdır. Kabul etmek olağan dışı bir durum değildir."

"Silahlı korumaların olduğu bir öğretmenlik işinin öyle olduğunu varsayıyorum."

"Franny'nin kurumu hakkında çok şey biliyorsunuz o zaman?"

"Jameson ya da Hades yüzünden değil." Adamları gülünçmüş gibi savuşturdu. "Franny bana onlarla ya da büyükannesiyile paylaşmak istemediği şeyler anlatıyor. Valerie'yle de hiç paylaşmıyor." Kadının adını

duyunca burnunu buruşturdu. "Bu arada, bu akşam burada olacak. Psikiyatristten her ne pahasına olursa olsun uzak durun."

Ellerimi ovuşturdum. "Gerçekten mi? O kadar mı kötü?"

"Etrafında başka kadınlardan hoşlanmıyor." Rosy omuz silkti. "Sana karşı çok sahiplenici davranacak."

"Neden ben?"

"Çünkü tatlı ve güzelsin ve normalde onun tipi olmasan da, senin için bir istisna yaptı."

"Nasıl bir istisna?"

"Seni öldürmedi."

Bu beni korkutmalı mıydı? Beni ondan soğutmalıydı? Kalmak ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek yerine kaçmak istememe neden olmamalı mıydı? Cevabı biliyordum, ona karşı şehvet duymamam gerektiğini biliyordum, ama yine de, onun sözlerine verdiğim tepkiyi gizlemek için dudağımı ısırđım. "Pekala, o zaman onların yolundan çekileceğim. Zaten öyle yapmayı planlıyordum, ama uyarın için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Dediğim gibi, olabildiğince dürüst olmaya çalışıyorum." Sonra kalçasını tezgahıtan iterek tavaya tereyağı ekledi, tereyağı erirken cızırtı sesi çıkardı. "Ve dürüst fikrim şu ki, onun hayatıyla ilgili ayrıntıları ondan istemelisiniz. Eğer onun bir parçası olmaya hazırsanız, talep edin. Hazır değilseniz, etmeyin."

"Hayır, değilim," diye aceleyle açıklama yaptım. "Ben sadece yaz için buradayım."

Tavada tereyağını dalgın dalgın karıştıtırır gibi mırıldandı ve başını salladı. "Ben de öyle düşündüm." Hades'in kapının diğér tarafından kıkırdamasını duyana kadar gözleri tavadan kapıya kaymadı. Kiraz kırmızısı dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı. "Bazen kalp ve akıl uyuşmaz. Dün seni ve Jameson'ı orada gördüm."

"Ne gördün?"

Dudaklarındaki kıpkırmızı rujla mükemmel bir şekilde çerçevenlenmiş kocaman bir gülümseme yüzünde belirdi, ellerini beline koydu. "Ona nasıl baktığını gördüm... sanki seni tezgâhın üzerinden atıp aklını başından alacak şekilde becermesini istiyormuşsun gibi, Mia."

Siyah beyaz önlüğüyle orada öyle düzgün bir şekilde dururken, kelimeleri bu kadar rahat söylemesine hayret ettim.

"Aman, sus artık. Arkadaş olacağız, değil mi? Ve dürüst olacağımı söylemişim, değil mi?"

"O kadar da dürüst değil!"

"Demek ona öyle bakıyordun." Beni yakaladı. "Öyle tahmin etmişim."

"Aman Tanrım. Biz burada çalışıyoruz, değil—"

"Hey. Kendi adına konuş. Profesyonelce giyinmem ve işimi ciddiye almam, Hades'le aramda bir şey kalmadığı anlamına gelmez."

"Rosy, bu... Şey, o..." Buna nasıl cevap verecektim ki? Boğazımı temizledim. "Umarım ikiniz de mutlusunuzdur."

"Sanırım öyle. Muhtemelen." Omuz silkti. "Herkes kapalı kapılar ardında bir şeyler saklıyor. Paradise Grove'daki çoğumuz için bu, dünyayla paylaşmaya gerek duymadığımız için. Diğerleri içinse utanç duydukları için. Umarım onun ve benim için durum ikincisinden ziyade birincisidir. Sana gelince, Jameson'dan ne yaptığını ve kim olduğunu açıklamasını istemedenden önce, onun için ne saklayacağına karar ver, Mia."

İş gününün geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Akşamleyin, odama götürüldüğümde, söylediklerini düşündüm. Ve bunu da ancak odamın havalandırma deliğinin olmaması gereken bir şekilde vızıldaması, metalin duvara sürtünerek neredeyse komodinin arkasında uğultu sesi çıkarması yüzünden düşündüm. Komodini kenara çekip havalandırma deliğinin metal kısmı ile duvar arasına bir parça kağıt sıkıştırdığımda, ses kesildi.

Ama sonra sesler başladı.

Yavaşça, mırıldanmalarını duydum. Yatağımın kenarına, tam o havalandırma deliğinin yanına oturdum, eğildim ve sonra o yumuşak, derin sesi duydum.

Jameson Knight başka birine sert bir şekilde şöyle dedi: "Hizmetinize ihtiyaç yok."

"Bunu gerçekten kastediyor olamazsın." Sesinde tiz bir tını vardı ve hemen anladım ki bu havalandırma deliği doğrudan Jameson'ın ofisine bağlı olmalıydı; Jameson orada Valerie ile bir görüşmeyi bitiriyordu.

“Bizimle akşam yemeği yediğiniz ve Franny ile vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim, ama—”

“Elbette burada olacağım. İhtiyacınız olduğuunda her zaman burada olacağımı size söylemiştim.”

“Valerie, sana burada hiç ihtiyacım yok. Seni yavaş yavaş buradan uzaklaştırıyoruz. Bunu gayet açık bir şekilde belirttim, ama Franny seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor... sana her şeyi anlatıyor olsun ya da olmasın.”

“Yani mesele bu muymuş? Sana Franny'nin akademide gördüğü kanı öğretmenine sadece birlikte yaşadıkları travma nedeniyle anlattığını söylemiştim. Sana daha sık burada olsaydım daha fazla bilgi edinebileceğimi de açıklamıştım—”

"Buna gerek yok."

“yleyse ne gerekiyor Jameson? Gitmemi mi istiyorsun?” Kadının sesi kırıgın geliyordu.

"Başka are yoksa, yapmanız gereken en iyisi budur."

“Bir de başka bir şey var.” Nefes nefese cevap verdi, “Streslisin. Çok zor bir hafta sonu geçirdin. Beni de strese soktu. Bana bak. Gerçekten böyle gitmemi mi istiyorsun? Bundan nefret etmez miydin?”

Sessizlik anları uzayıp gitti ve itiraf etmeliyim ki, onun bir sonraki hamlesini beklerken kelimenin tam anlamıyla nefesimi tuttum.

Etrafında kadınlar olan bir adam olduğunu biliyordum. Sadece her anını duyabileceğimi, dinlemeye razı olmak isteyeceğimi veya vücudumun heyecandan titreyeceğini düşünmemiştim.

"Lütfen," diye neredeyse fısıldadı. Sesinde umutsuzluk vardı ve onu anlıyordum çünkü ben de bir şeyin eşiğindeydim, eğer o ona boyun eğseydi düşeceğim bir uçurumun kenarında dimdik yürüyordum.

“yleyse arkana dn ve sessiz ol” dediğini duyduğuunda nefesim kesildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Aklım toparlanmaya çalıştı ama bedenim çok hızlı tepki verdi. Sesi ta iime işledi, öyle bir alev yaktı ki, bu yoğunluğu söndürmek için ne bulursam bulayım yanıp tutuşuyordum. Sonra inlemelerinin başladığını duydum. İnlemeleri yüksek, yalvarışları ise gittikçe daha yoğundu.

Geçen her dakikayla nefesim sığlaştı, vücudum daha da gerildi.

Bacaklarımı sıkmam, dudağımı ısırmam ve elimi kasıklarıma doğru kaydırmayı düşünmem kesinlikle glnti.

Başka bir kadınla sevişiyordu.

Kabaca.

Çoğunlukla onu duydum, onun her ihtiyacını karşıladığını, büyük ellerini muhtemelen kıyafetlerinin içine sokup çıkardığını, dokunuşunun ne kadar sert olduğunu ve kokusunun onu nasıl sardığını hayal ettim. Göğsündeki hırıltı, tıpkı şu anda onda olduğu gibi bende de titreyecekti, tenleri dokunulduğunda sıcak, tutkuyla nemli olacaktı.

Daha fazlasını istedi ve sonra bir şey sesini bastırana kadar onun adını gittikçe daha yüksek sesle tekrarladı. Adam onu kontrolü kaybetmekle azarladı.

“Bu bir yayın. Gösteri değil. Susun.”

O kadar acımasızdı ki, yine de inledi, "Yapamam. Çok güzel. Jameson, bana çok iyi hissettiriyorsun. Tam orada." Neredeyse çılgın gibiydi, onun için her şeyi yapacak bir canavar gibiydi ve kalkıp gerisini dinlememeliydim, ama onun ona neler yapıyor olabileceğini, ona nasıl dokunuyor olabileceğini, doruk noktasındayken gözlerinin nasıl kararıp aydınlandığını düşündükçe meme uçlarım büzüştü.

Onun da nefes alışverişinin hızlandığını duydum ve bende bir sorun vardı, çünkü işleri bitirdikten sonra bile duşa girdim ve onu tekrar tekrar hayal ettim. O zamanlar gibi kendimi tatmin etmeye hiç bu kadar düşkün olmamıştım. Bir gecede aynı adamı düşünerek kendime iki ya da üç kez dokunmamıştım.

Yine de Jameson Knight için yaptım. Sahip olamayacağım bir adam için. İstememem gereken bir adam için.

Onun sırları vardı ve bunlar onun saklaması gereken sırlardı. Ama benim sırlarım da benim saklamam gereken sırlardı, bu yüzden geceleri kendi çılgınlıklarımı bastırıp onun adını haykırdım.

Bana söylendiği gibiydi...

Hepimizin kapalı kapılar ardında sakladığı şeyler vardı.

Mia

Sonraki hafta için bir rutin oluşturuldu. Her sabah Archer beni Rosy'nin mutfağına kadar götürüyor, sonra da... sanırım rutin kontrolleri yapmak için uzaklaşıyordu. Programım, Franny'ye çikolatasını ve Malek'e de ikramını saat gibi düzenli bir şekilde vermektir.

Gün boyunca ders verdim ve Jameson ile aramdaki sınırları, yapmam gerektiğini bildiğim gibi, kesinlikle profesyonel tuttum.

"Biliyorsun, sınırlar aşılacak içindir," diye mırıldandı Rosy, o sabah karıştırmamı istediği waffle hamuruna bir yemek kaşığı tarçın serperken.

Hayır. Onların orada bulunmasının bir nedeni var.

"Ya da kimin önce sınır çizgisini geçeceğine bahse gireriz. Ben ona bahis oynuyorum."

"Başka kadınları varken neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Kim gibi?" Kaşını kaldırdı. Rosy'nin dedikoduyu tıpkı köpekbaliğının kan bulması gibi kokladığını fark ettim.

"Yakışıklı bir adam. Eminim kadınların ona kendilerini atmalarına alışkındır."

"Yani sence yakışıklı mı?" diye sordu ve bana göz kırptı.

Cevap vermedim. Bildiğim kadarıyla Jameson her an içeri girebilirdi. Her zaman Franny ve Malek'in arkasında durur, asla sohbet başlatmazdı.

Sanki dadı-öğretmen düzenine mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştık, tek fark okuluna kimin saldırdığı konusunda hiçbir bilgi alamamamdı. Ya

da saldırganların halledilip halledilmediğini. Ya da "hallettirilmek" ne anlama geliyordu, bunu da bilmiyordum.

Bunun yerine, kendimi Franny'ye elimden geldiğince bir şeyler öğretmeye adadım ve hafta sonları Franny büyükannesinin yanına gittiğinde yalnız kaldım... O kadar yalnızdım ki, bana verilen telefonda okuyarak kendimi oyalamaya çalıştım ama sonunda pencereden dışarı bakıp görmediğim şeyleri gördüğümü hayal etmeye başladım.

Bahçelerde ya da ormanda kimse yoktu. Kimsenin bizimle bu kadar ilgilendiğini sanmıyordum... Umarım öyledir.

Bir hafta daha geçti ve bu rutin benim normalim haline geldi. Her sabah Rosy ile kahvaltı ediyordum ve Jameson kızından sonra mutfaka her geldiğinde basit bir selamlaşmayla yetiniyordum.

Jameson bir daha asla tatlı bir şeye uzanmadı. Bunun yerine, diğer herkesle sohbet etti ve sonra mırıldandı, "Günaydın, canım Mia."

Adım onun dudaklarından samimiyetten çok günahkâr bir şekilde dökülüyordu ve her duyduğumda ürperiyordum. Bu bile, onunla bir görüşme ayarlamak yerine Franny'nin eğitim ders planlarını ve ilerlemesini e-postayla göndermeme neden oldu.

Saat beşte, Rosy'nin en sevdiğim yemekleri not alıp yukarı gönderdiği yatak odama çekildim. Archer bana eşlik eder ve Şövalyeler aşağıda yemek yerken saklanmak yerine yakında Paradise Grove'da akşam yemeği yemeye gitmemiz gerektiğini söylerdi.

Ancak saat yediye geldiğinde, Archer'a okumak istediğimi söylerdim çünkü Şövalyeler saat gibi işliyordu. Jameson'ın Franny ile akşam yemeği yiyip onu yatırmış olacağını biliyordum. Sekize geldiğinde ise ofisine geri dönmüş olurdu ve havalandırma deliğinden tek bir kelime bile duymayı beklemezdi.

Bu yüzden sessiz kaldım. Ve tamamen hareketsizdim. Dinlerken etrafta sessizce dolaşan zavallı bir fare gibiydim.

Ancak hafta içi diğer günlerde o ve Valerie birlikte değillerdi.

Tüm personel bana o günlerde Valerie'nin Jameson'la konuşmak için çok daha geç saatlere kadar kaldığını söylemeyi ihmal etti. Ama aslında Valerie, Jameson'la konuşmak dışında her şeyi yapmak için orada kalmıştı.

Valerie'nin nasıl görüldüğünü hâlâ bilmesem de, sesi yumuşak, boğuk ve cinsellikle dolu geliyordu. İkinci kez duyduğumda, ondan kaçınmak için elimden geleni yaptım, hatta bitkilerimi iyice temizleyip suladım.

Ama onu dinlemek ve ondan zevk almak da rutinimin bir parçası haline geldi. Ve her gece o adamın sesinden zevk aldığım için kendimden nefret ediyordum. Zaten burada sıkılmış ve gergin bir şekilde oturmamın sebebi oydu.

Franny'nin ilerlemesiyle ilgili ona e-posta göndermek de çok saçma geldi, çünkü e-posta yanıtları kısa ve öz olup sadece "Güncelleme için teşekkürler" cümlesinden ibaretti. Onun da çocukken sıkıldığını anlamıyor muydu?

O gece, kendim için değil, Franny için onun sınırlarını zorlamaya karar verdim.

Belki de kısa tutmalı ve onun bana yaptığı gibi verimli çalışmalıydım, ama Franny'nin eğitimi tehlikedeydi. O odada nasıl kıvrandığını gördüm, sanki bütün gün evde olmaya dayanamıyordu. Ben de dayanamıyordum.

Dışarı çıkmamızı bile istemedi.

Burası adeta bir zindandı. Sadece benim için değil, onun için de.

Bu yüzden, ondan bir şey istemenin verdiği rahatsızlıktan kaçınmaya çalışarak günlük e-postamı hızlıca yazdım. İlk gece bana verdiği kartı kullanmamak konusunda dikkatli davranmışım. Ödünç aldığı telefon ve dizüstü bilgisayar için de minnettardım ve ilerleme raporlarımda bunu ona mutlaka belirtmişim. Ancak bu geceki e-postam farklıydı.

Gönderen: Mia Darling <Miadarling07132001@gmail.com> Alıcı: Jameson Knight <DrJamesonMD@KnightInc.com> Sayın Bay Knight, Franny oldukça iyi ilerliyor. İnceleyebileceğiniz bazı temel puanları oluşturduğum bir Drive klasörüne yükledim. Yakında çarpma ve bölme tabloları üzerinde çalışacağız. Önerilen müfredatı ekledim. Lütfen inceleyin ve herhangi bir endişeniz varsa bana bildirin. Küçük bir ricam var. Franny dışarıda olmayı seviyor. Teneffüs, diğer öğrencilerle bağ kurduğu ve kendini gerçekten ifade ettiği bir zamandı. Günlük yürüyüşleri ve bahçe işlerini de dahil edebilir miyiz? Bence dışarıda iletişim kurmak onun için iyi olur. Teşekkürler, Mia

Hemen bir yanıt aldım.

Gönderen: Jameson Knight <DrJamesonMD@KnightInc.com>
Alıcı: Mia Darling <Miadarling07132001@gmail.com> Mia,
Güncelleme için teşekkürler. Müfredat işe yarıyor. Franny benimle
birlikte bazı yerlere ve hafta sonları büyükannesinin yanına gidiyor.
İç mekanda olması en güvenlisi. Jameson

Normal şartlarda, ona dokunmazdım. Ancak Franny sürekli dürbünüyle
ağaçlara bakıyor ve zamanının yarısında iç çekiyordu. Jameson görmezden
gelmeyi seçse bile, bir çocuğun yüzündeki özlemi tanıdım.

Kendimizi korumak her zaman tüm risklerden kaçınmak anlamına
gelmiyordu.

Gönderen: Mia Darling <Miadarling07132001@gmail.com> Alıcı:
Jameson Knight <DrJamesonMD@KnightInc.com> Bay Knight,
gerçekten yeniden düşünmenizi rica ediyorum, çünkü bu hafta
vaktinin çoğunu benimle birlikte içeride geçirdi. Huzursuz ve
yerinde duramıyor. Onu anlamadığım bir dünyadan koruyor
olabileceğinizi biliyorum, ancak bu her zaman tüm risklerden
kaçınmak anlamına gelmez. Programımıza, yağmur yağsa da güneş
açsa da, iki açık hava etkinliği eklemek istiyorum. Archer'ın bizimle
yürüyüş yapması ve her gün bir saat dışarıda olması sorun olmaz
diye düşünüyorum. Ona onayladığınızı söyleyeceğim. Teşekkürler,
Mia Gönderen: Jameson Knight <DrJamesonMD@KnightInc.com>
Alıcı: Mia Darling <Miadarling07132001@gmail.com> Mia, Hayır,
yapmayacaksın. Onaylamıyorum. Bu benim kararım. Jameson

Ne kadar da aptal. Umursamadı mı? Hiç tartışmak istemedi mi?

Gönderen: Mia Darling <Miadarling07132001@gmail.com> Alıcı:
Jameson Knight <DrJamesonMD@KnightInc.com> Dış mekan
uyarıcılarına ve yeni deneyimlere ihtiyacı var. Macera ve keşif
istiyor. Gerçekten yeniden düşünmenizi umuyorum.

Yapmadı. Küçük simgesinde kendisinin ve o sıkıcı takım elbiseli avatar resminin çevrimiçi olduğunu göstermesine rağmen beni tamamen görmezden geldi.

O gece çok sinirli bir şekilde yattım ve Archer beni bir başka kâbustan uyandırdıktan sonra ertesi gün de aynı şekilde davrandım.

"Franny, bugün biraz dışarı çıkmayı hak ediyoruz, değil mi?" diye fısıldadım ona, o da çalışma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, yoksa Paradise Grove kulübüne mi gidelim?"

Dürbünü yere düşürdü ve yumuşak şezlongda adeta titredi. "Kalbimden yaşlar akıyor, beni kandıramazsın, değil mi?"

Serçe parmağımı kaldırıp onunla birleştirdim. "Hayır. Hatta piknik bile hazırladım."

Üstelik, dışarıda havanın ne kadar güneşli olduğunu görünce parlak fuşya bir askılı bluz ve kot şort giymiştim, çünkü bir görevim vardı.

O yerinden sıçrayıp çılgılık attı, ben de onun heyecanına güldüm. Archer ön kapıda, Hades ise koridorun bir yerinde olacaktı. Onlarla savaşmam gerekecekti ama bunun üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Rosy sepeti hazırlamama yardım etmişti. Kim ne derse desin, yaz havasını solumak için bir görevim vardı. Bir gezintiyi hak ediyorduk ve Jameson Knight'ın hoşuna gitsin ya da gitmesin, bunu yapacaktım.

"Mia." Ön kapı açıldığında Archer'ın sesi endişeliydi. Dışarıda iki adam onunla birlikte duruyordu.

Silahlı.

"Archer." Başımı salladım ve bir sepet kaldırdım. "Sonra piknik yapacağız, ama önce bir kır kulübüne gitmek istiyoruz..."

Franny'nin o havasız yerde ne yapmaktan hoşlandığından emin değildim.

"Tenis oynamak ve tavuk parçaları yemek." Franny yanımda başını salladı.

"Bu yetkilendirilmemiş, Mia," dedi usulca, adamlarına bakarak. Adamlarından biri, eminim ki kulaklığına bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Harika. Bu hiç iyi gitmiyordu.

"Bizi arabayla mı götüreceksin, yoksa yürüelim mi?"

"Kadın, beni başıma bela mı sokmaya çalışıyorsun?" Archer kollarını kavuşturdu ve ben omuz silktim.

“Burayı daha adaçayıyla bile tütsülemedik. Eğer tütsülseydik, belki de başınız daha az belaya girerdi, biliyor musunuz? Belki eve dönerken bir dükkana uğrayabiliriz?”

“Adaçayı ne demek?” Franny merakla başını yana eğdi.

“İkiniz de içeri girebilir misiniz?” Archer bir adım öne çıktı, adamları da aynı şekilde bizi köşeye sıkıştırmak istercesine hareket ettiler.

Ben bir koyun değildim.

Sürünün emrine uymayacağım.

"Bugün dışarıda olmak istiyoruz, Archer."

Omuzları gittikçe geriliyordu. "Burada güvende değiliz, Mia."

Franny bu söz üzerine gerildi, bu da benim ona dik dik bakmama neden oldu. Onun da buna benim kadar ihtiyacı olduğunu anlamıyor muydu?

Başımı dik tutarak meydan okudum. Jameson'ın ona emir verdiği açıktı ve eğer onun ihtiyaçlarını dikkate alacak tek kişi ben olacaksam, öyle olsun.

Franny'nin elini tuttum ve verandadaki basamaklardan hızla indim. "Öyleyse yürüyeceğiz."

“Hayır. Yapamazsın.” Jameson Knight’ın sesi tüm ön bahçeyi yankıladı. Merdivenlerin tepesinde duruyordu, öfkesi elle tutulur derecedeydi.

Belki de bu adamın ne iş yaptığından bilerek habersiz olmak ya da o an kendi güvenliğini umursamamak akıllıca değildi. Ama umurumda değildi.

Franny için her ne pahasına olursa olsun istediğimi elde edecektim. Bu yüzden ona geniş bir gülümsemeyle baktım ve bir daha hayır demeye cesaret etmesini istedim. "Ah, demek bizi sen mi götüreceksin Jameson? Harika. Elbette kızını ve bakıcısını dışarı çıkarmak senin için biraz zahmetli olabilir, ama yine de minnettar oluruz. Hangi arabayı kullanalım?"

Jameson

Biraz can sıkıcı mı? Mia Darling'in ağız bunun yarısını bile bilmiyor gibiydi. Kafamdaki onun fikri de bunu anlamamış gibiydi, çünkü iki hafta boyunca ondan bilerek uzak durmama rağmen, gün boyunca aklımdan deli bir hayvan gibi geçip durdu.

O da benden uzak durmuştu.

Onu koridorda görürdüm ve hemen diğer tarafa dönerdi. Yanıma geldiği tek zaman Franny'nin bir şeye ihtiyacı olduğu zamandı, ama kızım hep gülümsüyordu ve beni neredeyse hiç sormadı.

İşlerimi halletmem gerekiyordu. Sendika kısa süre sonra başka bir toplantı yapacaktı ve ben masanın başında oturacaktım.

Ancak Archer, Hades ve Cal o haftanın başlarında benimle buluştuğunda, Hades dikkatimi çekmek için beni dirseğiyle dürtmek zorunda kaldı. Aklım sürekli onun ne yaptığına, bileğinin nasıl iyileştiğine, onu buraya getirmeden önce hayatının nasıl olduğuna kayıyordu.

Mia Darling dikkatimi dağıtan bir unsurdu ve onun böyle devam etmesine izin veremezdim.

Örnek vermek gerekirse, elli metre yarıçapındaki her erkek, güneşin altında minik pembe atlet ve şortuyla bana gülümseyen kadını izliyordu. Korkusuzluğu da çok belirgindi ki, açıkçası etkileyiciydi, özellikle de bana geçmişinde bir adamın ona karşı güç kullanmaya çalıştığını açıkladıktan

sonra. Kim olduğunu ve nedenini öğrenmek istedim. Sadece bilgi olsun diye, başka bir şey değil.

Gerçi itiraf etmeliyim ki, benden başka bir erkeğin onu rızası dışında alıkoymaya çalışmış olması fikri içime sinmedi.

Bütün bunları bilmesine rağmen, yine de yılmadı. İstedikinden vazgeçmedi ve aklının başına gelmesi için ne kadar zaman gerekeceğini merak ettim.

Şimdiye kadar yapmamıştı.

Ve bunu yapması gerekiyordu, çünkü artık kızımın hayatının bir parçasıydı. Benim bir numaralı önceliğimdi. Ve küçük kızım bugün bana gülümseyerek selam vermeye bile gelmemişti. Mia'nın yanında kalmıştı. Bu bir sorundu, çünkü benim özel talimatlarıma uymadığı için hiçbir pişmanlık veya suçluluk göstermediği gerçeğinden dolayı o bakıcının hayatına son vermeyi düşünüyordum.

Bunun yerine ellerini beline koydu ve cevabımı bekledi. Rüzgar kumaşı uçuştığında her bir kıvrımını belirginleştiren o bol, ince askılı bluzla öylece durdu. "Ne olmuş yani?" Sanki herkesin vaktini boşa harcıyormuşum gibi kaşını kaldırdı.

Demek, çenesi dik, gözlerinde bana karşı alev alev yanan bir nefretle böyle ölmek istiyordu?

Evet. Onu öldürecektim.

Ya da şimdi onun piknik yapmaya gitmesine izin verirsem, birileri onu ve kızımı kaçırarak ve o zaman onu öldürmeden önce onları öldürmek zorunda kalacağım.

Her iki durumda da ölüyordu.

Bunu yapacak kişi ben olurdum.

Ama umursamıyor gibiydi. Kazanmış gibi topuklarının üzerinde döndü ve tuğla döşeli araba yolundaki arabalarımın yanına doğru hışım ile yürüdü, hangisini seçeceği konusunda büyük bir olay çıkardı. "Franny, parlak siyah mı yoksa mat siyah mı seversin, yoksa, hmm, pek fazla renk seçeneği yok. Belki bu? Çok hızlı görünüyor."

"Biliyorum. Ben de hep pembe bir araba istedim ama hepsi siyah. Fuşya senin de en sevdiğin renk, değil mi?" Tabii ki öyleydi.

"Evet. Neredeyse mor ama yine de pembe olmasını seviyorum," diye yanıtladı Mia, sanki benim ve adamlarımın onun tatlı poposunu içeri sokmasını beklediğimizi umursamıyormuş gibi.

“Babamıza bir tane almasını söylemeliyiz. Ama şu anda, eğer bir şeye binmeyi seçebilecek olsaydım, o da şu olurdu—”

"Franny," diye sözünü kestim, "içeri geri dön."

Kızım bana döndü ve yüzündeki yıkımı gördüm. Mia sadece öfkesini bana yöneltmekle kalmamış, aynı zamanda üzüntüsünü ve hayal kırıklığını da bana yöneltmişti. "Gitmiyoruz baba?"

“Franny, bu—”

"Sadece bir saatliğine mi? Lütfen?" diye sordu Mia, sanki dudaklarındaki tadı sevmiyormuş gibi ama kızım için gururunu feda etmeye razıymış gibi.

O'Connor'ın adamlarından birini daha ortadan kaybettirdikten sonra pes etmeyi düşünmem bile pervasızca, aptalca ve son derece zahmetliydi. Artık onların planladığını bildiğimiz bu olaydan sonra onları parça parça didik didik ediyordum.

Herkes benden bir yanıt bekliyordu. Ama hem Mia'nın yalvaran gözleri hem de kızımın gözleri beni bunaltıyordu. "Şehirde bir saat. Kulüp binası, Franny. Hepsi bu," diye hırçın bir şekilde söyledim, ama sanırım kimse zaman sınırlamamdan sonrasını duymadı çünkü hem Mia hem de Franny çığlık attılar ve Franny sonunda bana doğru koştu.

Gülümsemesi gerçektir, heyecanı elle tutulur derecedeydi ve bir an için onunla ilgili doğru bir şey yapmış gibi hissettim.

Mia'yı burada tuttuğum için miydi yoksa bu tek isteğine boyun eğdiğim için miydi? Emin değildim ama o kadın bana gülümsedi ve göğsüm de ısındı. Güneş miydi yoksa onun parlaklığı mıydı? Bir şey göz kamaştırıcıydı ve bu iyi bir şey olamazdı. Kör noktalar zayıflıktı.

Bu hissin ne olduğunu ben de anlayamadım. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve tehlikeli, riskli ve bir nebze de adrenalin dolu bir duyguydı. Bundan zevk almamalıydım.

Franny'nin işaret edip "Parlak siyah olanı lütfen" demesi üzerine Rolls-Royce Phantom'a bindik. Hades'e başımla işaret ettim, böylece peşimizden birkaç adam göndermesi gerektiğini anladım.

Eğer aptallık yapacaksam, kendimizi iyi korumamız gerekirdi. Kızım için araba kapısını açtım ve o arka koltuğa atladı, ama Franny'nin kapısını kapatana kadar Mia'nın kapısını kapalı tuttum ki o açamasın.

Ona döndüm. "Emirlerime uymuyorsunuz, Bayan Darling."

Birbirimizin bakışlarını aradık. Onun bakışlarında korku, boyun eğme ya da belki de bir tür pişmanlık aradım. Gözlerinde bir meydan okuma ateşi parladı -ve belki de daha fazlası- o gözlerini kırıp bakışlarını kaçırmadan önce.

"Franny hatırına bu seferlik bunu görmezden geldiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce ve kapısını tekrar açmaya çalıştı.

"Dış mekan uyaranlarına duyduğu ihtiyaçtan dolayı mı?"

"Evet, gerekirse bugünkü günlük raporda size açık havada olmanın ve yeni şeyler keşfetmenin neden faydalı olduğuna dair bir neden listesi verebilir ve araştırma sonuçlarını gösterebilirim."

"Bana talimatları yerine getirmenizi sağlayacak şeylerin bir listesini verseniz nasıl olur? Onu tercih ederim."

O alaycı bir şekilde güldü ve kapı kolunu çekti. Ben ise elimle kapıyı hâlâ kapalı tutuyordum.

"Yani bunu da talebimin reddedilmesi olarak kabul ediyorum. Sanırım bunu kendim keşfetmek zorunda kalacağım?"

İma ettiğim şeyi gayet net anladı, çünkü kirpikleri titredi ve bakışları aniden benimkine kilitlendi. Artık hiçbir şey kıvılcım saçmıyordu. Bakışları cesur, gözüpek bir duyguyla parlıyordu. "Elinizi kapıdan çekin, Bay Knight."

"Jameson," diye düzelttim onu ve sonra, "Hayatımın en kıymetli parçasının bulunduğu kendi evimde bana meydan okuyacaksan, bari isminle hitap etsen iyi olur, değil mi?"

Sanki sinir bozucu olan benmişim gibi derin bir nefes aldı ve dişlerini sıkarak, "Pekala. Jameson, lütfen elini kapımdan çek de içeri gireyim," dedi.

Tanrım, ilk ismimi söylerken dişlerini sıkması bile kulağa hoş gelmişti.

"Sevgilim Mia, bir beyefendinin bir hanımefendinin kendi kapısını açmasına asla izin vermeyeceğini bilmiyor musun?" dedim, ona yaklaşarak. Hızla benden uzaklaştı. O da hissetti, temas ettiğimizde oluşan o cızırtıyı ve şimdi anladım ki bundan korkuyordu, bundan kaçınmaya çalışıyordu, benden kaçınmaya çalışıyordu.

Kapıyı açıp onu içeri davet ettiğimde doğruldu. "Centilmenlik yapmanıza gerek yok, Bay Knight. Sadece patronum olmanıza ihtiyacım var." Yanımdan sıyrılıp zarifçe Phantom'un yolcu koltuğuna oturdu. Kapıyı kapatmak için kolu uzattığında, beni etkisi altına aldığı büyüünün etkisinden

kurtardığında, sert sese irkildim ve arabanın içinde ayaklarımı yere vurarak dolaşmaya ve kendi kapımı sertçe kapatmaya başladım.

Eğer şövalyelik istemeseydi, ona şövalyelik göstermezdim.

Haklıydı, biz sadece patron ve çalıştık. Hayatını kurtardığımı, ona iyi bir maaş verdiğimi veya evimde kalmasına izin verdiğimi (ki bunu kadınlara asla yapmazdım) hiç önemsemedi.

Bu evde daha önce hiçbir kadın geceyi bile geçirmemişti.

Ve ilk başta burada ikamet etmesinin kendi isteği dışında olup olmaması umurumda bile değildi. Minnettar olmalıydı.

Motoru çalıştırdım ve evimden uzaklaştım. Kıvrımlı tuğla yoldan aşağı doğru ilerledik. Genellikle yolun kenarındaki güzel, gür ağaçları takdir ederdim, ama bugün sessizce otururken, aramızdaki gerilim pencerelerden yansırken, ağaçlar boğucu geldi.

Sonunda malikanemin girişine vardığımızda gözleri demir kapıdaydı ve kapının bizim için nasıl açıldığını izledi.

Ağzı hafifçe aralandı, sanki nefes veriyormuş gibi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı usulca. İki kelime o kadar sessizce söylendi ki, neredeyse duyamadım.

Ve işte böylece... Ona duyduğum öfke çözüldü ve çok daha korkutucu bir duygu açığa çıktı. Onun takdirine sevindim ve bu hiç de hissetmem gereken şey değildi.

Kızımın öğretmeniyle değil.

Hiç de bile.

Kahretsın. Bugün cehennem gibi olacaktı. O kesinlikle sevgilim değildi. O benim kılık değiştirmiş şeytanımdı.

Mia

O kapının demirinin nasıl da güzel bir şekilde kıvrılıp büküldüğü, muhtemelen birçok insanı bu malikanenin ne kadar lüks olduğuna inandırmıştı. Yirmi metre yüksekliğinde olmalıydı ve yavaşça, yumuşak bir şekilde açılıyordu. Bu görkemli girişin, istenmeyen satıcıları dışarıda tutan ve insanları içeride tutan bir bariyer olduğunu unutmak kolaydı...

Bütün bu kapıların ardında neler oldu? Bütün bu geçitlerin ardında? İnsanların kimsenin içeriye görememesi için inşa ettikleri yerlerin ardında? Bu gösterişli kapılar ve zenginlik, istedikleri gibi mutluluklarını koruyabildi mi?

Bir kalenin güzelliği, hapsedilmiş birinin dikkatini dağıtmaya yeter miydi?

Bana göre değildi.

Franny için de olamazdı, bu yüzden ona teşekkür ettim. Sadece bir saatliğine bile olsa, beni bu mülke bağlayan hayali ipler biraz gevşemişti. Ciğerlerime biraz daha oksijen çekebildiğimi, biraz daha net görebildiğimi hissettim. Camı indirdiğimde tenimde hissettiğim rüzgar bile farklıydı.

"Biliyorum, bunu senin istediğin kadar kolaylaştırmıyorum," dedim ona, pahalı arabayı yavaşça garaj yolundan çıkarıp yola koyarken.

Jameson, o huysuz sesiyle, "İşleri hiç de kolaylaştırmıyorsunuz," diye açıkladı.

“Ah, babacım. En azından sensiz gitmedik.” Franny arka koltukta zıpladı. “Şimdi bizimle tenis oynayabilir, yüzebilir veya golf oynayabilirsin! Mia, senin en sevdiğin spor hangisi? Kulüpte hepsini yapabiliriz.”

Elbette hepsini yapabilirlerdi. Kulüp binasına varmamız sadece birkaç dakika daha sürdü. Paradise Grove'un güvenli sitesinden bile ayrılmamıza gerek kalmadı. Bunun yerine, Jameson'ın arabası için hemen açılan demir kapıların önüne geldik.

"Sana bir saat almayı unutma, böylece Paradise Grove'daki her şeye erişimin olur."

“Eğer bir maliyeti varsa, yapabilirim—”

“Maliyet benim için bir sorun değil.” O soğuk mavi gözleriyle bana baktı.

Ama olabilecekler konusunda endişelenmeyecektim. Bunun yerine, onların küçük kır kulübü olması gereken yeri keyifle izliyordum.

Tepeler boyunca uzanan, kusursuz bir şekilde bakımlı bir golf sahası, bir tarafında olimpik boyutlarda bir havuz, ortasında büyük bir bina (muhtemelen kulüp binası) ve uzakta tenis ve basketbol sahaları vardı. Dairesel giriş yolunun ortasında bir çeşme bulunuyordu ve Jameson park yeri aramaya bile gerek duymadan doğrudan oraya kadar geldi.

“Hiçbir ücreti yok, Bayan Darling.” Franny kıkırdadı. Bu kız, burada üye olmanın, burada yaşamının ne kadar pahalıya mal olacağını hiç bilmiyordu. “En çok tenisi seviyorum. Babam öğretti bana.”

"İsterse Bayan Darling'e de öğretebilirim," dedi, sanki bana iyilik yapacakmış gibi. Bu hareketine neredeyse gülecektim, özellikle de o spor konusunda bana asla bir şey öğretemeyeceğini bildiğim için.

“Tenis oynayabiliriz.” Omuz silktim. Burada oynamak hiçbir şey ifade etmeyecekti, oysa lise ve üniversitede her şey demektir. Hem ailem için, hem de kasabam için.

Arabadan iner inmez durdum ve herkesin belli bir şekilde giyindiğini fark ettim. Tabii ki öyleydi. Burası seçkin bir kulüptü. Bunu bilmeliydim, tahmin etmeliydim. Tenis kıyafetleri, polo tişörtler, etekler, pastel renkler. Çoğu içeri girerken saatine baktı.

“Belki de arabada beklemeliyim?” Endişeyle Jameson'a baktım ama o anahtarları vale görevlisine veriyordu. “Pek uygun giyinmedim.”

Beni baştan aşağı szd ve sonra kaşlarını çattı. “Dışarı çıkmaya karar vermeden önce bunu dşnmeliydin. Sen gelmek istedin Mia. İşte buradayız. Arabada beklemeyeceksin.” Sesi kesin ve kararlıydı.

Ne kadar da aptalca. "Sen bilirsin. Bu şık mekanda benimle birlikte grleceğin için seni ikinci elden utandırmaktan kurtarmaya çalışıyorum sadece." ocuka davranarak yanından geçip, heyecanla koşarak içeri giren Franny'ye yetişmeye çalıştım.

Beni durdurmak için dirseğimden tuttu. “Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Sen de onları dert etmemelisin.” Sanki bunu anlamamı istercesine bir an gözlerime baktı. “İçeride tenis kıyafeti almak istersen bir giyim mağazası var. Hesabım aık.”

“deyebilirim—”

“Başlama.” Gözlerini devirdi ve Franny'yi yanına çağırdı. “Hadi gidip zerimizi değiştirelim, sonra da kortlara gidelim Fran. Bayan Darling'in de biraz kıyafet alması gerekiyor, o da orada bizimle buluşacak.”

Başımı salladım ve Franny'nin kızarmış yüzüne baktım. O kadar heyecanlıydı ki, heyecanını zorlukla gizleyebiliyordu. "Birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Bu harika olacak, Bayan Darling. Bazen başka çocuklar da oynamaya geliyor."

Başımı salladım ve onlara el salladım. Mağazadan kıyafet almak hızlı olmalıydı, ama beyaz bir etek ve yakalı bir gömlek giyip satış görevlisine Jameson'ın hesabından ödeyeceğimi söylediğimde, kim olduğumu sorguladı.

“zr dilerim, Bay Knight mı dediniz? Jameson'dan mı?” Düz sarı saçlarını dzelitti. “Adınız neydi yine? Onayını alıp almadığına bakacağım.”

"Gerek yok. rnleri kasadan geçirin," diye bir ses duydum arkamdan ve Archer birdenbire ortaya ıktı.

“Merhaba Archer.” Kadın kızardı ve hemen gözlerime bakmadan kasada yazmaya başladı. “Her şey yolunda. İyi günler,” dedi yumuşak bir sesle, ama mağazadan çıkarken diğer satış görevlisiyle fısıldaştığını duydum. Kulübe neden yanında yardımcı getirdiğini sorgulamakta hiç de gizli davranmadılar.

Archer, beni mahkeme salonuna doğru yönlendirirken, "Onları ve bugün karşılaştığın her kadını görmezden gel," dedi.

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Çünkü onların çoğu Jameson'ın hayatında dadı olmaya, hatta daha fazlasını yapmaya çalıştı."

Etrafıma baktığımda, birbiri ardına kadınların fısıldaştığını gördüm.

Hatta yanlarında kocaları ve diğer erkekler olanlar bile vardı. Başımı öne eğmeye çalıştım çünkü Paradise Grove'un elitleriyle laf kalabalığı yapmaya ihtiyacım yoktu. Sadece Franny ile tenis oynamam gerekiyordu.

Ona yetiştiğimde, Franny nefes nefese topun peşinden koşarken spor ayakkabıları çoktan toprak kortu aşındırmıştı. Jameson, Franny'nin toplarını getirmesi için özel bir görevli ayarlamıştı. Raketi elime aldığımda gözleri parladı.

"Fran, gözünü topa diktiğin anda vuruş yapmalısın," dedi Jameson, ona doğru bir top daha fırlatırken. Beyaz tenis ayakkabıları ve kısa kollu bir polo tişört giymişti ve gözlerim, daha önce hiç fark etmediğim ön kollarındaki dövmelelere kilitlenmişti.

Sonra Franny tüm gücüyle sallanıp topa vurduğunda ve sevinçle çığlık attığında gülümsedi. "Aferin!" diye alkışladı ve Franny gururla dans ederken o da gülmeye başladı. O an beni mahvetti. Güneşli bir günde, birbirlerinin tadını çıkarırken, onun ve Franny'nin gülüşleri mükemmel bir tablo oluşturuyordu. Bir baba-kız ilişkisi böyle olmalıydı ve ikisi de bu durumda çok doğal görünüyordu.

Yani kendi dünyalarında.

Ardından kenardan bir kadın seslendi: "Güzel vuruş, Franny. Jameson, ikinizi de burada görmek ne güzel." Franny, Jameson'ın kendisine doğru attığı son yumuşak servisi kaçırınca kadın yanlarına geldi ve Jameson konuşurken özel görevli Franny'nin topu yakalamasına yardım etti.

"Seni de görmek güzel, Becky." Ona herhangi bir soru sormadı veya sohbeti ilerletmeye çalışmadı, ancak Becky yine de beklentiyle yanında durdu.

"Çiftlik işleri nasıl gidiyor? Çocuklarla bir ara kahve içmeliyiz." Kendini davete gönderiyordu. Hiç de ince bir davranış değildi.

"İşler yolunda. Sadece şu an çok yoğunuz." Bana göz teması kurarken ve beni yanına çağırırken, ona adeta büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Yeni öğretmenimiz ve bakıcımız Bayan Darling yeni başladı. Bugün tenis çalışacağız. Öyle değil mi?"

"Sanırım öyle." Omuz silktim ama ders için onun tarafına gitmek yerine Franny'nin tarafına geçtim ve fısıldadım, "Babana gerçek tenis oynamayı

kimin bildiğini göstermeye hazır mısın?"

O kıkırdadı. "Acaba ona karşı bir maç kazanmak üzere miyiz?"

"Evet." Raketimi sallayarak onunla şakalaştım ve o da kıkırdadı.

"Kalplerimizi pembe renge boyayarak söz veriyoruz, kazanacağız! Baba kaybetmekten nefret eder."

"Söz veriyorum, Fran. Çünkü ben de kaybetmekten nefret ediyorum."

O kadın durmaksızın konuşurken bize gülümsedi ve bana gönderdiği gülümseme, "Sadece topa gözünü dik ve top kendi tarafına bir kez sektiğinde vurmaya çalış Mia. Alışması biraz zaman alıyor." demeden önce ona verdiği kadar samimi değildi.

Bir erkeğin bana ne yaptığımı bilip bilmediğimi sormadan açıklama yapması tam da ona göre bir davranış olduğu için mırıldandım.

Topu bana doğru fırlattı, ben de Franny'ye göz kırptıktan sonra harekete geçip topu onun tarafına doğru sert bir şekilde geri gönderdim.

Hızla yanından geçti ve kadın çığlık atarak geriye sıçradı.

"Hay, kusura bakmayın!" dedim ona. "Her zaman çok iyi nişan alamıyorum."

Şimdi, gerçek gülümsemesini gördüm; bu gülümsemenin sadece gerçekten hoşlandığı insanlara özel olduğunu düşünmüştüm, ama gözleri sevinçten mi yoksa rekabetten mi parlıyordu, emin olamadım.

Bir sonraki topu Franny'ye bir kez havadan gönderdi ve bana, "Sen tenis oynuyorsun," dedi.

"Serena Williams olmak istedim ama biraz eksik kaldım." Bu kısmen doğrudu.

"İlginç."

Sonra da bana sert bir şekilde servis yaptı.

Kaba.

Acımasızca.

Paslanmışım ve bacağım bazı günler hala ağrıyordu, ama servis atmaktan vazgeçecek biri değildim. Atıldım ve topu karşıya gönderdim, son saniyede geri çekilerek onun koşmasını sağladım.

Zamanında oraya yetişemedi ve ben Franny'ye alaycı bir şekilde baktım. "Babanı teniste sık sık yenenler oluyor mu?"

"Hayır." Ağın diğer tarafında nefes nefese duran adama baktı. "Normalde babam iyidir, o halde sen süperstar olmalısın. Serena Williams mı o?"

"Tennis için evet. Kesinlikle süperstar potansiyeli var," diye belirttim ona. "Ve eğer çalışırsan, tıpkı onun gibi olabilirsin."

"Tamam." Parmaklarını benim yaptığım gibi raketinin ağına bastırdı ve bunu ne kadar çabuk kavradığına gülümsedim. "Top geldiğinde senin kadar hazır olmak istiyorum."

"Aferin. O zaman raketini şöyle önünde tut." Ona duruşumu gösterdim ve "Top geldiğinde hareket etmeye hazır olmak için dizlerini biraz bük. Sonra, babanın dediği gibi, gözünü topun üzerinde tut." dedim. Bizi sessizce değerlendiren Jameson'a döndüm. "Topu tekrar ona doğru atmak ister misin?"

Bir an daha gözlerime baktı, sonra da kızına baktı. Kızının yüzü kararlılıkla buruşmuştu.

"Harika gidiyorsun Franny," diye mırıldandı ama bunu bana söylüyordu. Bana bir kez başıyla onay verdi ve bunun onun için ne kadar iyi olduğunu anladığını biliyordum. Sonunda kabul etti. Buna ihtiyacı vardı ve istemsizce bir gülümseme belirdi yüzümde.

Topu onun tarafına doğru fırlattı ve sonra bana, "Sıra sende ve senin servislerine karşı bu kadar kolay davranmayacağım," dedi.

Bir "ha" sesi çıkardım ve hazırlandım.

Her seferinde sırayla karşılıklı oynadık, Franny'yi de oyuna dahil ettik ama bire bir voleybol mücadelelerinde rekabetimizi ön plana çıkardık. Bir ara başka bir küçük kız gelip bizi izlemeye başladı ve Franny'den yanımızdaki sahada top sektirmesini istedi. Jameson'ın arkasında bir işaret verdiğini gördüm ve Hades ile Archer, Franny'nin iyi gözetlendiğinden emin olmak için harekete geçtiler.

O andan itibaren kortta acımasız oldum. Gerçekten de kıyasıya oynadık ve Jameson bana hiç acımadı. Kendimi zorlamak ve her şeyi bir kenara bırakmak iyi hissettirdi. Arada bir küfür etmesi dışında hiç konuşmadık, ama maçı kazanmak için sondan bir önceki puanda beni bir aldatmacayla alt etti. Fileye doğru koştum ve homurdandım, "Ne ucuz, tembel bir vuruş!"

"Ne?" Gerçekten de güldü.

"Öyleydi işte!" Ben de ne kadar kaba davrandığıma güldüm.

Ama sonra çenesini ovuşturdu ve raketini bana doğrulttu. "Fırsatın olsaydı, sen de aynı vuruşu yapardın, Sevgilim," diye karşılık verdi, eli belinde.

“Aman Tanrım, saçmalık.” Gülümsedim ama ne dediğimi fark edince dudaklarımdaki kahkaha kesildi ve gözlerim faltaşı gibi açıldı.

İş yerinde ya da patronuma küfretmedim. Yerimi unutmuştum ve ağzımdan kaçırdım.

Bakışları soğuklaşmadı, aksine dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılırken ateşle parladı. "İçinde biraz şeytanlık var canım, görüyorum."

"Üzgünüm."

Başımı salladım ve geri çekilmeye başladım, ama parmağını yakama taktı ve yaklaştı. "Bunun için benden özür dileme. Her zaman gerçek halini, yapmacık halinden daha çok tercih ederim."

Dudaklarımı ısırdım, gülümsememi bastırmaya çalıştım çünkü bu, ondan bir iltifat beklememem gerekirken, bir iltifat gibi gelmişti. Bir şekilde, birbirimize karşı bu oyunu oynarken, karşılıklı saygı kazanmıştık. Kendini geri tutmadığı, bana en iyi şekilde karşılık verdiği ve Franny'nin yanımızda oynamasına izin verdiği için minnettardım; biz yetişkinler olarak birbirimize eşitken o da çocuk gibi davranabiliyordu.

Yakamdan bir saniye daha tuttuğunda, o kıvılcımı hissettim ve midemdeki kasılmayı inkar edemezdim. Söylediklerini fazla abartmamalı ya da gerçek benliğimin ne kadarını istediğini sorgulamamalıydım. Bu yüzden dudaklarına baktım ve dudaklarımı yaladım, sonra geri çekildim.

O zaman beni bıraktı, geri çekilirken gözleri dilimin dışarı fırladığı noktaya kilitlenmişti. "Son servis, Mia. Değerlendirelim mi?" Gözlerimi tuttu ve yemin ederim ki havada gerilim vardı. Elle tutulur, hissedilir ve görmezden gelinemezdi.

Rekabetçiydim, lise ve üniversite boyunca da öyleydim. Ama bu, rekabetten çok daha fazlasıydı. Bu, daha önce hiç hissetmediğim kadar derinden kök salmış ve benim için son derece güçlü bir çekimdi.

Ancak yemeği servis etmeden önce, omuzlarından aşağıya, sırtına kadar uzanan koyu kırmızı saçlı bir kadın ona doğru yürüdü. "Jameson, bugün dışarıdasın."

Çenesi seğirdi, tüm vücudu gerildi. Belki de orada olmamdandı, ya da belki de onunla uğraşmak istemiyordu, ama o sesi tanıyordum ve onu görünce aklım hızla ona odaklanınca ona odaklanmakta zorlandım.

Sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi.

Psikiyatrist Valerie muhteşemdi. Uzun boylu, fit ve her yeri dolgundu. Muhtemelen o da benim gibi onu etkiliyordu, çünkü o da bir erkekti. Nasıl

etkilemesin ki? Üstelik onu giyinik ve çıplakken tanıyordu.

Görünüşe göre o da o kulübün bir üyesiydi ve bana gülümsediğinde ve "Beni arkadaşınla tanıştır" dediğinde, kesinlikle öyle olmadığımı hissettim.

Tenis oynadıktan sonra elbette bu kadar iyi görünüyordu, oysa ben sıırıslıklam ter içindeydim ve kıvırcık saçlarım rüzgarda çılgınca savruluyordu. "O Franny'nin dadısı, Val. Biz burada işimizi bitiriyoruz."

"Ah." Kaşını kaldırdı çünkü onu geçiştirdiğini biliyordu. "Pekâlâ, o zaman. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Darling. Hakkınızda harika şeyler duydum. Yarın sabaha kadar Jameson ve Franny'ye iyi bakın. Her zamanki saatte görüşürüz?" O birkaç kelimeyle çok şey anlatmıştı.

Sanki sadece gitmesini istiyormuş gibi başını salladı. Ben de öyle. Birdenbire, aramızdaki ilişkinin etrafındaki balon patladı ve tekrar açığa çıktık.

Bir oyuncu eksiktim ve o servis attığında içimde saklı olan bir şeyi serbest bıraktım.

Spor, duygularınızı kontrol etmekle ilgiliydi ve benim kontrolüm elimden kayıyordu.

Bu kadınlarla nasıl konuştuğunu, Valerie'yi yanağından nasıl öptüğünü ve gitmeden önce kulağına bir şeyler nasıl fısıldadığını, ona yarın görüşeceklerini nasıl söylediğini gördüm. Hepsine karşı neredeyse nazikti ama bana karşı ne kadar soğuktu.

Vuruşum çok sertti. Top saha dışına çıktı ve Jameson izledi, topa müdahale bile etmedi.

Duygularım uçup gitti. Ve o, soğuk ve duygusuz bir şekilde orada durdu, duygularımın akıp gitmesine izin verdi.

Bu bana burada olmamam gerektiğinin bir göstergesiydi.

"Oyun bitti, set bitti, maç bitti Mia," dedi usulca, elini file üzerinden uzatarak sanki onunla tokalaşmam gerekiyormuş gibi.

Herkesin beni izlediğini biliyordum. Muhtemelen Franny de. Bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp, yanına doğru yürürken dişlerimi sıkarak, "İyi oyun, Bay Knight," dedim ve el sıkıştım.

Dokunuşumuzdaki elektriklenme hâlâ hissediliyordu, kanımın normalde olmaması gereken bir sıcaklıkla pompalanması ve tenimde hissetmemem gereken o cızırtı neredeyse dayanılmazdı. Elimle çekmeye çalıştım ama o beni bir saniye daha orada tuttu.

"O son darbe öfkeyle vuruldu." Yüzümü inceledi.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Beni duydun. Bana nedenini söyle."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Başımı salladım. Kıskanç olup olmadığını mı soruyordu? Onu başka kadınlarla görmek istemediğimi mi? Bunu asla itiraf etmezdim. "Franny'yi güneşten uzaklaştırmalıyız."

"Eskiden oynardın. Neden bıraktın?"

"Yaralanma."

"Öylece bırakacak tipe benzemiyorsun." Hala elimi tutuyordu, ona asla anlatmayacağım kadar çok şey öğrenmeye çalışıyordu. İstifam tüm hayatımı ve kişiliğimi değiştirdi. Bunu herkesle paylaşabileceğim bir şey değildi.

"Belki de sadece öyle istedim."

"Yalan söylemekte iyi değilsin, Mia," diye mırıldandı.

"Güzel oyundu, babacım." Franny bize doğru koştu. "Bir dahaki sefere kazanacaksınız, Bayan Darling. Tavuk parçaları için hazır mısınız? Bugün menüde var. Arkadaşım söyledi."

Başımı salladım ve Jameson Franny'nin omzuna kolumu dolamama izin verdi.

Kulüp binasında yürürken, Paradise Grove'un benim dışımdaki herkes için bir cennet olduğunu kendime hatırlattım. Hala garip bakışlarla karşılaşıyordum ve bu kadınların benim oraya ait olmadığını göstermeye çalıştıklarını biliyordum. Yemek yerken Jameson'a doğru üşüştüler ve bunu yaparken açıkça bana dik dik baktılar.

Onlara hiç dikkat etmedim, Franny'ye ranch sosu ve ketçabı nasıl karıştırabileceğini gösterdim ve o da mükemmel pembe rengi elde etmek için daha fazla ketçap eklerken kıkırdadık.

Jameson Knight ise kulüp binasında tam anlamıyla kendi ortamındaydı. Doğru zamanlarda nasıl gülümseyeceğini ve kendisine yaklaşan herkesi nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Bana karşı sergilediği somurtkan kişiliği hiç ortaya çıkmadı.

Ona gösterdikleri aşırı ilgi aslında itici olmalıydı, ama Jameson'ı daha rahat gördüm, sanki ortamı tanıyor ve iyi kontrol ediyordu. Yine de gözleri arada bir kapıya kayıyordu, sanki hâlâ tetikteydi ve Franny tavuk parçalarını yerken onun güvenliğini sağlamaya çalışıyordu.

Sonunda başka bir kadın uzaklaşınca, Franny içini çekti ve gözlerini devirdi. "Babam çok popüler. Komşumuz Olive, bütün kızların onu çok iyi

tanıdığını söyledi." Bunu özellikle vurguladı ve ben de hemen ona kaşlarımı çattım.

"Bayan Olive şimdi bunu mu söylüyor? Bay Knight, ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek istemiyor gibiydi ve vermek zorunda da değildi. Sormam bile gerekmezdi. Bunun yerine tabağımı işaret etti. "Ye."

"Aslında aç değilim." Flört eden, gülümseyen ve çok çabalayan kadınlar midemi bulandırmıştı. Korttaki son vuruşumu kontrol edememem de beni sinirlendirmişti. Onunla olan duygularımı kontrol edebilmeli ve pasif kalmalıydım. Tek yapmam gereken buydu.

"Şimdi ye, yoksa daha sonra odana gelip sana özel olarak yemek ikram edeceğim, Mia." Ses tonu kasvetli ve soğuktu.

Bir tavuk parçası aldım ve özellikle bir ısırık aldım. "Memnun musun?"

"Aferin kızım," dedi ve yemeğim boğazıma takıldı.

Ne oluyor be?

Sanki sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi sırtımı sıvazladı ve ben ona ters ters baktım ama bize doğru yürüyen bir adamı görünce gerildim. Hem Hades hem de Archer onun yoluna çıktılar. Jameson da bunu gördü ve hemen bize, "Gitme vakti geldi," dedi.

Adam Hades'in göğsüne bir mektup sıkıştırdı ve "O zaman burada olmaması gerekiyor. Emin ol ki mektup eline ulaşsın." dedi.

Arabaya güvenli bir şekilde bindiğimizde, Hades notu camdan Jameson'a uzattı ve ben de ön yüzündeki bir sembolü şöyle bir gördüm.

Jameson, başka bir şey göremeden hemen ceketinin cebine sakladığı için bana bakmaya pek vakit vermedi. "Doktorluk işleri yolunda mı?"

İçini çekti. "Evet, Mia. İşte tam da bu yüzden dışarı çıkmıyoruz. Çünkü doktorluk işleri çok iyi gidiyor."

"Tehlikeli görünmüyordu..."

"Olabilirdi ve sen asla bilemezdin." Direksiyonu bembeyaz olmuş parmaklarıyla tutuyordu. "Sana bir iş yapman için para ödüyorum. Bunu yap ve benimkini yapma."

"Bu iş tam olarak nedir?"

"Kızımın ve sizin güvenliğiniz için."

"Beni güvende tutmak zorunda değilsin." Öfkesinin ya da belki de sorumluluğunun bir kısmını hafifletmek istedim, çünkü o arabada dünyanın

yükünü taşıyor gibiydi. Bu durumdan çok rahatsız görünmesi beni suçlu hissettirdi.

“Ama yapacağım Mia. Yapacağım.”

Neyse ki, Archer'ın tanıdık kapı çalması beni çılgılığımdan uyandırdı. "Mia, uyan yoksa bütün evi uyandıracaksın."

“Uyandım. Uyandım,” diye homurdandım ve sinirle battaniyelerimi üzerimden attım. Zihnim ve bedenimle savaşıyor, Jameson Knight'ın rüyalarına direnmeye çalışarak uyuyakalmıştım. Ama neyse ki, bunun yerine kabuslar gördüm.

Sonra hangi gün olduğunu hatırlayınca içimden bir ah çektim. Cuma. Valerie'nin Franny ve Jameson'ı görmeye geleceği gün.

İki milyon dolar için tüm yaz boyunca buna gerçekten katlanabilir miydim? Bu sefer kendimi dinlemekten alıkoymanın bir yolunu bulmalıyım.

Siyah eteğimi giyip beyaz bluzumu boynuma kadar iliklerken kendime moral bile verdim. Koyu renkli dalgalı saçlarımı topuz yaptım ve yüzüme nemlendirici sürdüm. Alt dudağıma dudak parlatıcısı sürerken, acaba o çalışma odasında onun dudağını ısırılmış mıydı diye düşündüm ve sonra parlatıcıyı tezgâhın üzerine sertçe bıraktım.

Gizli takıntım çok ileri gitmişti ve bunun farkındaydım. Bu yüzden yapmak istemediğim şeyi yaptım. Ablamın beni yerime oturtacağından emin olarak onu aradım.

Telefon iki kez çaldıktan sonra kocası hırıldayarak, "Merhaba?" dedi.

“Hey, Felix. Ben Mia. Yeni bir telefon aldım.” Sözlerim ölçülüydü, çünkü o adamın her konuştuğumda kız kardeşimin ruhundan biraz daha çaldığını biliyordum. “Marian seninle mi?”

“Mia.” Bilmediği bir numaradan arayanın ben olduğumu bilmekten rahatlamış gibi adımı iç çekerek söyledi. “Numaranı değiştireceksen bize mesaj atmalısın.”

“Biliyorum. Meşguldüm. Özür dilerim.” Hemen özür dilemeye bu kadar kapılmam boyun kaslarımı zaten geriordu. “Orada mı?”

“Hâlâ uyuyor. Uzun bir gece geçirdik ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.” Sesi küçümseyiciydi ve sözleri, benimle konuşmamasının gerçek nedenini ima ediyordu.

Seçeneklerimi değerlendirdim. "Yeni bir iş buldum ve bunu ona gerçekten anlatmak istiyordum."

"Öyle mi?" Bu onun ilgisini çekti. "Nerede?"

“Özel bir konut. Akademiden daha iyi para, biliyor musun?” Ona, ısıracağından emin olduğum tek bilgiyi sundum. Eskiden gençken olduğu gibi, ağzının suyunu akıttığını görebiliyordum.

“Akademiden daha mı iyi?” Cevabını nefesimle bekledim. “Bu iyi haber. Bekle. Onu yukarı çıkarıp çıkaramayacağıma bakayım.”

Birkaç saniye süren hıştının ardından telefona çıktı, sesi çok parlaktı. Fazla parlaktı. "Mia, telefonunun şarjı bitmişti. Çok endişelendim."

“Biliyorum, biliyorum. Yeni bir işe girdiğim için taşınma telaşında diğer telefonum kayboldu.”

“Yeni mi?” Sesi anında değişti. “Devlet okulu istikrarlıydı, Mia.”

"Evet, ama beni oraya geri almak istemeyecekler, bunu biliyorsun."

“Annem ve babam, belki özür dilersen—”

“Yapmayacağım,” diye sözünü kestim. “Koçum Marian’ı işe almalarını desteklediler. Onu desteklediler ve kızları bir şey söylediğinde onu savunmadılar.”

İçini çekti ve fısıldadı, "Biliyorum." Marian buna itiraz etmezdi. Onun verdiği acıyı biliyordu, o kasabadaki herkes benim yanlış olduğumu düşünse bile haklı olduğumu biliyordu. "Yeni iş nerede?"

Bir an bekledim ve sonra onu alt üst edeceğini bildiğim şeyi mırıldandım: "Cennet Korusu'nda."

“Paradise Grove mu?” diye patladı Felix ve kendime onun her zaman dinlediğini, her zaman onu gözetlediğini, bu yüzden ona tüm gerçeği veya tüm planımı anlatamayacağımı hatırlattım. Telefonda ıslık çaldı. “Sana iyi para öderse iyi olur.”

“Paradise Grove... Mia, dikkatli olmalısın. Oradaki insanlar birbirleriyle çok bağlantılı.”

“Evet, daha iyi oldu,” diye homurdandı Felix ona. “Sonunda doğru bir şey yapıyor. Ona tepeden bakma. Senin adına mutluyuz Mia. Orada olmamız gerek, belki birkaç kişiyle tanışabiliriz.”

“Doğru.” Bu asla olmayacaktı. “Ya da belki yaz sonunda ziyarete gelebilirim?”

"Bilmiyorum-"

"Elbette, her zaman burada hoş geldin Mia," diye mırıldandı Felix ve o sesi çok iyi tanıyordum.

“Güzel,” dedim çünkü zaten bir şekilde gelecektim. “Hey, orada hava nasıl?”

İçini çekti ve çoğu insana bulutları değerlendiriyormuş gibi görünse de, bu uzun zamandır aramızdaki şifreydi. "Yaz her zaman sıcaktır, ama daha iyi olacak." Hayat berbattı, ama daha iyi olacaktı.

"Peki ya bebek?" diye sordum, çünkü o bebekten bahsetmemişti ve bu da beni Felix'in onun etrafında dolanması konusunda daha çok endişelendirmişti.

“Hamilelik harika gidiyor. Bebek sağlıklı. Yeni işinizi nasıl buluyorsunuz?”

“Sorun yok. Bu iş sayesinde yakında daha güzel havaların tadını birlikte çıkarabileceğimizi düşünüyorum.”

"Ah, Mia. Sırf bunun için bir işte kalma."

Telefon görüşmesi bitmeden önce fısıldadığı sözler, Jameson'ın Valerie ile ya da onsuz hayatıyla ne yaptığının umurunda olmadığını kendime hatırlatmam için gereken tüm motivasyonu sağladı.

Kendi kendime, "Sırları ona aitti," dedim. Onun hakkında daha fazla şey bilmeme gerek yoktu, kadınlarını neden kendinden uzak tuttuğunu ama çalışanlarını ona karşı dürüst olabilecek kadar yakın tuttuğunu da bilmeme gerek yoktu.

Ben burada kalıcı değildim ve onların izinden gitmeme gerek yoktu.

Sabah rutinimi yaparken, Franny'ye ders verirken çalışma odasının kapısının önünden birkaç teknoloji devinin geçtiğini görünce, onları dinlemedim. Bir adamın sürüklenerek çalışma odasının önünden geçirildiğini görünce, Franny'nin de işine odaklanmasını sağladım ve Archer'dan kapıyı kapatmasını istedim.

Franny, yazı ödevini bitirirken ve sürekli yanında olan Malek'i severken masasında, "Bence Rosy ile mutfağında atıştırmalık zamanı yapmalıyız," diye duyurdu.

"Sanırım baban senin evde atıştırmalık yemeni istemiyor," dedi Hades odanın köşesinden. Archer cevap bile vermedi, sadece Hades'in ne kadar

titiz olduğunu düşünerek gözlerini devirdi.

"Hades bilmiyor, Bayan Darling. Çok yalan söylüyor. Babamın onu yalan söylediği için neden kovmadığını anlamıyorum," dedi gayet sakin bir şekilde.

"Ne?" Hades, sanki onun sözlerinden tamamen rahatsız olmuş gibi neredeyse nefes nefese kaldı, ama o çoktan ayağa kalkıp bana ödevini uzatmıştı. "Hepsi bitti. Gidebilir miyiz?"

Omuz silktim ve onu öne doğru çağırdım, Hades ise Archer da dahil olmak üzere hepimize öfkeyle baktı. "Bunu onaylamıyorum," diye homurdandı ona.

"Pekâlâ, bu yüzden onlara eşlik etmen için daha da fazla sebep var. Xavier, Bane ve Cal benden birkaç..." Archer sözünü bitirmeden önce bana baktı, "konuyu."

"Doğru." Hades, Archer'ı eliyle uzaklaştırdı ve Archer da kulağıyla bana işaret etti.

"Bana ihtiyacın olursa ara."

Archer'ın her an yanımda olmadığını fark ettim, ama Hades ile birlikte evin çevresini gözetliyordu veya Franny ve benim girdiğimiz odaları ve güvenlik önlemlerini kontrol ediyordu. Belki de abartıydı, ama çoğunlukla kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Hades mutfığa kadar itaatsizliğimizden homurdanıp dursa da, oraya vardığımızda bakışlarının bizden çok Rosy'ye yöneldiğini fark ettim. Yine de Franny'ye gülümsedi ve onu kucakladı. "Ziyarete mi geldin?"

"Evet, ama Hades bunu istemedi."

"Bu doğru değil. Ben sadece şunu söyledim—"

"Bak, yalancısın," diye belirtti Franny. Rosy, Hades'e baktıktan sonra gülmeye başladı.

Hades, Rosy ile göz teması kurduğunda odadaki gerilim birden arttı. "Franny'nin şakalarına gülmemen akıllıca olur."

"Bu şaka değil, Hades." Franny çenesini kaldırdı ve ısrarla tekrarladı: "Sen bir yalancısın."

Ağzı açık kaldı ve Rosy, bakışlarını hiç kırpmadan, dosdoğru ona baktı. "Haklısın Franny. Bence o bir yalancı."

"Atıştırmalık almaya geldik." Franny uzun kirpiklerini Rosy'ye kırıştırdı ve Rosy hemen çocuğun elini tutarak onu mutfakta gezdirdi, çilek, üzüm, kurabiye ve çikolata seçti.

Rosy her şeyi bir servis tabağına yerleştirdi ve oturmamız için yemek odasını işaret etti.

Oraya vardığında Franny, devasa yemek yığınının başını kaldırıp, "Bu harika bir fikirdi. Babamın buna kızacağını düşünmek bile saçma." dedi.

Her ne kadar onu doğrudan suçlamasa da, Hades birkaç kez göz kırptıktan sonra alt dudağı neredeyse büzüştü. "Franny, bana yalancı dedin, şimdi de gülünç mü diyorsun? Sana yalan söylemeye çalışmıyorum ve gülünç de değilim."

"Ah, Hades." Sanki çocuğu teselli eden yetişkinmiş gibi konuşuyordu. Sonra daha fazla kanıt topluyormuş gibi dürbününü kaldırıp Hades'e baktı. İcini çekti ve dürbününü indirerek, "Sanırım babam seni yalan söylemeye zorluyor. Sorun değil, ama hoşuma gitmiyor ve Bayan Darling'e karşı dürüst olmalıyız. Dürüstlük en iyisidir, değil mi?" dedi.

"Evet, ama—"

"O artık burada yaşıyor, Hades. Sen ve babam, bizimle yaşadığın için amcam olduğunu söylemiştiniz ve artık aileden oldunuz, değil mi? O da artık aileden olacak."

Hades bana baktı, sonra da sanki kalbi kırılmış gibi, sanki Franny yedi yaşındaki çocuğun kalbini paramparça etmiş gibi Franny'ye döndü. "Franny, burada yaşayan herkes ailem olamaz."

"Tüh, hayır, ama Bayan Darling öyle düşünüyor. Ve ona yalan söylenmesini istemiyor, değil mi Bayan Darling?" diye homurdandı.

Hâlâ bir atıştırmalıktan mı bahsediyorduk? "Doğru" demekten başka ne diyebilirdim ki?

"Neyse işte..." Küçük kız ağızına bir çilek attı ve çiğnedikten sonra, "Bence Rosy sana çok kızmadan önce onunla konuşmalısın, çünkü o da senin yalancı olduğunu söyledi. Biz burada atıştırmalık yiyelim." dedi.

Hades'in kaşları daha da çatıldı, sanki bütün dünyası gözlerinin önünde yıkılıyordu. "Beş dakika için iyi misin?" diye sordu bana.

"Elbette." Birkaç dakika birlikte yemek yemekte bir sakınca görmezdik, ama Hades arka mutfağa tekrar girer girmez Franny yerinden fırladı.

"Sanırım bugün babanın çalıştığı yeri görmen gereken gün."

"Franny, neden yemek yiyip Hades'in geri dönmesini beklemiyoruz?"

Dudaklarını tiksintiyle bükerek odanın diğer tarafına doğru koştu. "Hades gibi gülünç davranmayın, Bayan Darling. Hades'in neden yalancı olduğunu size göstereceğim."

"Kim yalancı?" Biri pembe kısa saçlı, diğeri benimkinden daha kıvrıcık kahverengi saçlı, son derece güzel iki kadın mutfak kapısının eşiğinde duruyordu.

"Pembe Teyze! Olive!" diye cıvıldadı Franny, önce ilk kadının, sonra diğerrinin kollarına atlamadan önce. Onlara fısıldadıktan sonra, "Bugün bir şeylerin olacağını biliyordum. Bayan Darling'i bodruma götürmek üzereydim. O benim yeni bakıcım." diye duyurdu.

"Evet, duydum." Pink'in bakışları beni değerlendirircesine süzdü, sonra başını salladı. Yüksek elmacık kemikleri ve benimkinden biraz daha açık teni vardı. Yüz hatları neredeyse peri gibiydi, ama bakışları acımasızdı. "Beklediğimden daha hoş görünüyorsun."

"Çok iyi bir kız." Franny kıkırdadı ve bizi öne doğru işaret etti. "Hadi gidelim."

İki kadın da bana beklentiyle baktılar, sanki Hades'i geride bırakma kararımı vermemi bekliyorlarmış gibiydi.

Önümdeki küçük kızın peşinden gitmeden önce bir o yana bir bu yana baktım. Yapmamalıydım. Kendime hayatının ona ait olduğunu ve tamamen gizli kalması gerektiğini söylemişim. Bugün kız kardeşimi arayarak bunu iyice pekiştirmişim. Odak noktam bu maaşla hayatımı yeniden kurmak olacaktı... belki de onun maaşıyla da.

Yine de Franny'nin peşinden gitmek zorundaydım. Onun güvende olduğundan emin olmak için.

Koridorda yürürken Olive, "İyi seçim," diye mırıldandı. Pink, Olive'e güldü ve dirseğiyle dürttü.

"Henüz olumlu şeyler söyleyerek durumu pekiştirmeyin. Kız, Jameson'ın aşağıda hangi ruh halinde olacağına kendisi karar vermek zorunda."

"Kimin umurunda?" Olive omuz silkip bana baktı. Başka kadınlarla pek vakit geçirmiyordum, muhtemelen onların acımasız olabileceğini acı bir şekilde öğrendiğim için, ama Olive'in gözleri sıcak ve nazik görünüyordu. Ve yaramazlıkla doluydu. "Beni Bayan Darling ile tanıştırmak için bile davet etmedi."

"Ah, bu Mia. Ve eminim beni..." Kadınlara bakarak tereddüt ettim. İkisinin de Jameson ya da Franny ile akrabalığı yok gibiydi. "Aileyle tanıştırmak."

Pink vardığım sonuçtan memnun görünüyordu, çünkü genife gülümsedi, kolunu benimkine taktı ve başka bir köşeyi döndü. "O herifin böyle bir niyeti yoktu, Mia. Buraya gelme sebebimiz de bu zaten; onu biraz sarsmak. Bakalım gerçek Jameson'ı ortaya çıkarabilecek miyiz."

Gerçek Jameson. Valerie'yi çalışma odasına götüren o muydu, yoksa dışarıda kurşunlar uçuşurken beni dinlemeye zorlamak için boğazıma elini koyan o muydu?

"Jameson sana ne iş yaptığını söyledi mi?" diye sordu Olive, merdivenlerden aşağı inerken ve çift kanatlı kapıların önünde durduğumuzda gözleri parıldıyordu.

"Kendisi doktor olduğunu söyledi."

Pink kıkırdadı ve Franny parmak uçlarında zıpladı. "yle. İnsanlara yardım ediyor."

Olive, girişin solunda bulunan küçük bir not defterinin üzerinden saatini geçirdi.

Kapılar açıldı.

O sırada bir adamın çığlığını duydum.

Jameson

"AMAN TANRIM, ŞÖVALYE. BU ÇOK YANIYOR." Jacques, benim yol kazası yaralarını temizlememden daha fazla acıyı hak ediyordu.

"O zaman hastaneye gitmeliydin."

"Bana biraz ilaç veremez misiniz? Beni öldürüyorsunuz," diye neredeyse ağladı.

"Yani tekrar rehabilitasyona gidebilirsin?" Daha iyisini biliyordu ve gözlerinde benim ayıracak vaktim olmayan bir muziplik parıldıyordu. "Aslında sana bir şey enjekte etmeliyim ki, yoksunluk belirtilerini tekrar çekmek zorunda kal."

"Bu çok saçma." Koyu kaşları çatıldıktan sonra gülmeye başladı. "Beğendim. Bu, alıştığımız Jameson."

Yarasına dezenfektan döktüm. Çoğunlukla da çığlığını duymak istediğim için. "Franny bugün burada. Senin için bir hastane daha uygun olurdu-"

"Tanrım, seni şerefsiz!" Elimdeki sıvıyı itti. "Onlara ne söylememi istiyorsun? Xavier, otoyolda yarıştıktan sonra beni bıçakladı mı?"

"Seçimlerinizin sonuçlarını düşünmenizi istiyorum."

"Babana çok benziyorsun."

"Babam toprağın altında, Jacques, belki senin babana benziyorum ama kesinlikle benim babama benzemiyorum. Benim babam da yaptıklarının sonuçlarını hiç düşünmedi. Ben her birini düşünüp duruyorum." Sonra da

önlem olsun diye yaraya biraz daha dezenfektan döktüm. Bir çılgılık daha. Bunu kaydedip başına kakmalıydım.

“Sen tam bir pisliksin. Bunu biliyor musun? Franny'den önce aramızda en dikkatsiz olan sendin. Şimdi ise daha da sapıklaştın. Paolo'nun adamlarına ne yaptığını duydum. Şimdi de birini buraya getirdin, değil mi?”

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum.” Sorularının hiçbirine cevap vermiyordum çünkü vermek zorunda değildim. Hepsi bana cevap veriyordu. Tersine değil. “Sen ya da diğer Paganlar benim ne yaptığımı düşünürseniz düşünün, her hafta buraya gelip kan kaybından ölmeye devam ederseniz çok daha kötüsünü yapabilirim.” Bu, dikiş iğnesiyle yarayı kapatmaya başlarken ona ve motosiklet kulübüne bir uyarıydı. Sadece yedi dikiş gerekecekti, ama her birinin acı vermesini istiyordum.

Baskıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Bize yardım etmek için değilse, bu odayı ne için aldınız ki?"

Üç yıl önce son dakika eklenen bu görev, aslında topluluğumuza çok iyi hizmet etmişti. Ameliyatları mükemmelleştirmiş, silah yaralarını tedavi etmiş, hayat kurtarmış, müttefikler edinmiştim.

Ve düşmanlar edindi.

“Seninle Xavier’in çekişmeleriyle uğraşacak vaktim yok. Aynı batından iki aptal kedi gibi birbirinize pençe atıyorsunuz. Buna ayıracak zamanım yok.”

“Kediler mi?” Metal ameliyat masasından inerken, bandajlanmış yanını tutarak, sanki gücenmiş gibi bir ifadeyle baktı. Hemen ardından, adamlarımdan ikisi bölgeyi temizlemeye başladı. “Ben tam bir dövüşçü pitbull gibiyim.”

"Bunu tartışmayı mı seçiyorsunuz?"

"Ben lanet olası bir kedi değilim."

Ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. "Evimden çık, Jacques. Kızım evde ve yeni bir bakıcım var, o da çok ürkek. Bunun için vaktim yok."

“Eğer putperestlerin onun okuluna gelen kalan adamlardan herhangi birini öldürmesini istiyorsan...” Omzuma vurdu, sesi samimiydi.

Kulübüyle müttefik olmamız bize belli bir ölçüde koruma sağladı, ama benim iyiliğe ihtiyacım yoktu. "Hepsini ben halledeceğim."

"Diamonds takımı bununla ilgili bir sorun görmüyor mu?"

Ellerimdeki kanı yıkarken, kırmızı kurdeleler suyun içinden geçip paslanmaz çelik lavaboda girdaplar oluşturdu. Suyu pembeye boyayarak

karıştırdılar, tıpkı Paganlara, kulüplere, topluluklara olan bağlarım gibi—birbirimizin varoluşunu çarpıttık ve değiştirdik. Babam gittikten sonra, Elmaslar'ı ben yönettim. Onlar beni yönetmediler.

“Baba?” Kızımın sesi bodrum duvarlarında yankılandı ve ben de temizliğin son aşamasını bitirirken gözlerimi Jacques'e diktim.

Adamlarımdan ikisi ameliyat masasını temizlemeye devam ederken, diğeri de Jacques'ten kestiğim lekeli kıyafetleri katlayıp topladı.

"Franny, buradayız!" diye bağırdı, çünkü muhatap olduğum adamlardan hiçbirisi kızımı görme fırsatını kaçırmamıştı. Franny'nin sadece Hades'le birlikte olduğunu düşünseydim, buna aldırış etmezdim, çünkü ameliyat sırasında bana rastlaması ilk defa olmuyordu.

Jacques'le ilk kez çalışmıyordum bu. Motosiklette de, hayatıyla da pervasızdı. Söylediklerinden sonra onu suçlamak ikiyüzlülük olurdu; ikimiz de kızımdan önce ölümle burun buruna gelmekten zevk aldığımı biliyorduk.

Şimdi sorunum Franny değildi. Sorunum Mia'ydı. Güzel, tatlı, saf Mia, Pink ve Olive'in eşliğinde kızımın peşinden içeri girmişti.

Tatlı dilli ya da saf olmayan iki kadın.

Olive, sokağın aşağısında oturuyordu ve benimle birlikte büyümüştü. Zeki, stratejikti ve bize karşı gelmeye cüret eden herkesten her zaman üç adım öndeydi. Ayrıca, dünyanın en büyük teknoloji ve emlak şirketlerinden biri olan HEAT'in bir kısmına sahip olan Dimitri ile evliydi.

Sonra Bane'in kız arkadaşı Pink vardı; kendi başına da önemli bir oyuncuydu, en üst düzey sendika görüşmelerinde söz sahibiydi. Onun katılımı sadece bir arkadaş olmanın çok ötesindeydi; düşmanlarımızı şaşkına çevirecek şekilde dünyamızda yol alan bir dahi olarak biliniyordu.

Büyük kararlar alınırken her zaman masamızda yer alırlardı ve her zaman da alacaklardı. Hem hayatımı hem de sendikayı onlara emanet ederdim.

Mia'yı onlara emanet etmek ise bambaşka bir durumdu.

Kızım Jacques'e doğru koştu ve ona sarılmadan hemen önce aniden durdu, kaşları çatıldı. "Yine mi yaralandın Jacques? Dikkatli araba kullanmalı ve tüm kırmızı ışıklarda durmalısın!"

Jacques ona teselli edici sözler fısıldarken, Hades'in ortalıkta olmadığını fark ettim ama Mia neredeyse donakalmış bir halde orada duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, minik parmakları kıvranıyordu ve beyaz bluzunun hızla inip kalkması bana rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Yanakları kızarmıştı ve bayılmamaya çalışıyormuş gibi burnundan nefes alıp ağzından veriyordu.

Arkamı dönüp baktığımda, neye benzediğini biliyordum: Çılgın bir cerrah kendi küçük hastanesini kurmuştu. Cam duvarlar, son teknoloji ürünü ışıklarla donatılmış bir ameliyat masasının etrafını sarmıştı, aletlerim de öyleydi. Birini orada kolayca parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilirdim. Bunu defalarca yapmıştım.

Mekanımı ülkenin en iyi mühendislerinden bazılarıyla birlikte tasarlamıştım. Bununla gurur duyuyordum ama dışarıdan birinin nasıl görüneceğini de biliyordum.

Ve o da tam olarak buydu.

"Bayan Darling, ders vermeniz gerekiyor," diye sertçe söyledim.

"Franny bir şeyler atıştırmak istedi," diye mırıldandı bir adım öne atarken, ama sonra fikrini değiştirmiş gibi, Jacques'in göğüs bandajından sızan kana bakınca bir adım geri attı.

"Bodrumda mı?" diye hırslı bir şekilde sordum. Cevabını beklemeden diğer kadınlara dik dik baktım. İkisi de burnunu her şeye sokan tiplerdi ve ikisi de toplumumuza iyi hizmet etmişti. Bu konuda onlara son derece saygı duyuyordum, ama burnunu her yere sokma konusunda hiç saygı duymuyordum. "İkinizin de hayatınızda yapacak başka bir şeyiniz yok mu?"

"Hayır," dediler hep birlikte. Olive beni kucakladı ve devam etti, "Kocam bugün Bebek Grayson'la isteydi ve her zamanki gibi canım sıkılmıştı, ama sonra Pink kapıma gelip seni ziyaret etmek istedi. Bütün meraklı komşuları da getirmediğin için teşekkürler."

"Hayal edebiliyor musun?" diye kıkırdadı Pink.

İkisi de durmadan sohbet ettiler, ama ben Mia'nın ellerinin nasıl titrediğini izledim. "Yukarıda olmalısınız, burada aşağıda değil," dedim.

"Siz gerçek bir cerrah değilsiniz. Bu... Bunun sorumluluğu şu ki—"

"Haklısın. Kesinlikle beceriksiz bir cerrah." Jacques, Franny'yi acıyla karışık bir şekilde kucağına alıp iyi tarafına doğru tutarken güldü. Mia'nın yanına yürüdü ve elini uzattı. "Ama size garanti ederim ki hiçbir sorumluluktan endişelenmiyorum. Bayan Darling, değil mi?"

Elini ittim. "Tanışmaya gerek yok. Sen gitmelisin, Franny de Mia ile yukarı çıkmalı."

Kızım bana kaşlarını çattı. "Eskiden buraya gelmeme izin verirdin." Sesi kırıgındı ve ne diyeceğimi bilemedim. Dün, tenis oynarken raket sallarken eski Fran'ın o neşeli halini görmüştüm, ama her zaman böyle olamazdık.

Jacques yılmadı; bana doğru eğildi ve Franny kıkırdamaya başladı. "Tabii ki Bayan Darling'in adımın Jacques olduğunu bilmesi gerekiyor. Ben her zaman buradayım. Değil mi, Olive?" Sanki Mia'ya hayatımızla ilgili her şeyi anlatacakmış gibi devam etti. "Olive de çok sık geliyor ama sanırım komşu olarak büyüyünce böyle oluyor. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor."

"Baba, çok sık inciniyor," diye fısıldadı Franny, Olive ise gözlerini devirip yüzünden bir tutam saç kenara itti.

Sonra Olive, sanki kimse benim endişeme saygı duymuyormuş gibi etrafımda dolaştı. Kızım bunların hiçbirine maruz kalmamalıydı. Bu durum zaten mecazi ve gerçek anlamda hayatına çok fazla bulaşmıştı. Olive, Jacques'ı kucaklayarak, "Jameson için durumu daha da kötüleştiriyorsun. Bayan Darling'e zaten sürpriz yapmayı planlamıştık. Şimdi iki sürpriz birden yaşadı." dedi.

"Ama kim sürprizlerden hoşlanmaz ki?" Jacques, Mia'yı baştan aşağı süzdü ve alaycı gülümsemesi hiçbir şeyi gizlemiyordu. Gözlerindeki açgözlülüğü sevmedim. Evimde çalışan biriyle bu tür sorunlara ihtiyacım yoktu.

"Hayır." Onu arka kapıya doğru ittim. "Eve git ve bir daha buraya gelme."

"Birinin beni götürmesini bekliyorum. Motosikletim devrildi ve yaralandım, hatırlıyor musun? Yoksa bana o Ducati'yi ödünç vermek mi istersin?"

"Defol git. İyisin. Dışarıda bekle ve bir daha dikiş için buraya gelme. Eğer sen ve Xavier çocuklar gibi dövüşmek istiyorsanız, kapılarım size açık değil."

Tam o sırada Hades içeri girdi, burun delikleri sanki buraya koşarak gelmiş gibi genişlemişti.

Franny ve Mia beş dakika boyunca yalnız bırakıldıktan sonra, onun çabalarının hiçbir önemi kalmamıştı.

"Yanlış yola mı saptın?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Rosy ile haftayı konuşuyorduk. Bayan Darling ve Franny'nin yerlerinde kalmaları gerekiyordu,” diye imalı bir şekilde Mia'ya söyledi, ama sonra bakışları Pink ve Olive'e kaydı. “Tahmin ettiğim kadarıyla bu işin arkasında siz ikiniz vardınız.”

“Hayır, Hades. Babamı istiyordum. Burada olacağını biliyordum. Bu sabah casus gözlerimi ve dürbünümü kullandım. Jacques'ı gördüm ve sen yalan söyledin.” Franny, Jacques'a yaslanırken dudak büzdü. “Jacques, tedavi olmaya geldiğinde seni ziyaret etmek istiyorum.”

“Elbette öyle yapıyorsun Fran Bran, ama öğreniyordun, değil mi? Okul berbat, ama yapmak zorundasın.”

“Aslında okul hiç de kötü değil,” diye araya girdi Mia, kollarını kavuşturarak. “Ve burası rutin bir öğrenme ortamı olduğundan emin olmasam da”—boğazını temizledi ve kızıyla bana baktı—“Franny'nin yeni, açık hava deneyimlerinden hoşlandığı açıkça belli.”

Mia'ya sinirlenerek homurdanmamaya çalıştım. Beni sürekli zorlaması hâlâ haklı değildi. O e-posta haddini aşmıştı. Kulüpte ısrar etmesi de haddini aşmıştı. Ve burada olması da öyle. Dün gece kulüpte sürekli arkamı kollamaktan bıktığım için, yaptığı hareketlerle bir kanlı suç mahalline daha neden olmuştu. Dün gece geç saatlerde tehdidi etkisiz hale getirdiğimizi öğrenince mutlu olurdu. Adamlarım O'Connor'ı depolarımızdan birine sürükledi ve ben de onu öldürmeden önce parça parça bilgi aldım. Hepimiz bu yüzden gergindik, ama kızımı kulüpte gördükten sonra hızlıca harekete geçtim. Güneşin altında dışarıda gülümsediğini görmek, kararı oldukça kolaylaştırdı.

Belki de Mia'yı farklı bir ortamda görmek, hızlı hareket etmeyi kolaylaştırmıştı. Tenis kortlarında benimle kafa kafaya mücadele etmiş ve beklemediğim bir şekilde bana açılmıştı. Ondan daha fazlasını istiyordum.

Franny için.

“Dışarıda vakit geçirmeyi çok seviyorum.” Franny şiddetle başını salladı. “Babamın motosikletine binmek bile istiyorum ama izin vermiyor. Muhtemelen Jacques sürekli düştüğü için.”

“Motosiklet mi?” Mia'nın kocaman açılmış gözleri her yere bakındı.

Burnumun köprüsünü sıktım. Bu kızın benim ve ailem hakkında zaten bildiğinden daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Hades'e döndüm. “Onu çalışma odasına geri götürebilir misin?”

"Bilmiyorum. Belki de bilmelisin, madem benim o pislik olmaya devam etmemi istiyorsun," diye karşılık verdi Hades. Yaklaşık bir saatlik uykudan yeni uyanmıştı ama umurunda değildi.

"Bugün seni işten çıkarmak zorunda bırakma."

"Baba, Hades Amca'yı kovamayız. O ailemizden."

"Evet. Ben de ailedenim." Kıkırdadı ve dünyanın en mutlu adamıymış gibi başını okşadı. Franny onu parmağının ucunda oynatıyordu. "Neyse, sanırım Franny'nin bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı var çünkü bana yalancı dedikten sonra masadaki yemeklerden neredeyse hiç yemedi."

Franny homurdandı. "Bugün hiçbir şey olmayacağını söyledin ama Jacques'in burada olduğunu biliyordun. Biliyorum." Jacques'ten uzaklaşıp küçük ayağını yere vurdu.

"Sana telafi edeceğim evlat. Gidip Rosy'den daha fazla yiyecek isteyebiliriz, ne dersin?" dedi Hades, kapıya doğru yürümeye başlarken sesi pişmanlıkla doluydu.

Olive, Pink seçeneklerini değerlendirirken, "Ben de bir şeyler atıştırmak istiyorum sanırım," diye belirtti.

"Gerçekten mi? Bunun nasıl geliştiğini görmek isterdim." Mia ile benim aramda, birbirimizin kafasını koparacakmışız gibi gülümsedi.

Mia'nın burada yerini bilmesi gerekiyordu ve konuşma doğrudan olmalıydı. Tek başına ortalıkta dolaşamaz ya da Franny'nin istediği her yere onu takip edemezdi. Hem dadı hem de disiplini sağlayan kişi olması gerekiyordu.

"Ameliyat odamdan çık artık, Pink."

"Pekala. Pekala." Benden biraz da olsa korkmaları gerektiğini bilmiyorlar mıydı?

Hades tereddüt edince, ona, "Biraz konuştuktan sonra Mia'yı çalışma odasına geri götüreceğim," dedim.

Mia, "Belki yolda evin geri kalanını da gösterebilirsiniz, çünkü turda bu kısmı hiç görmedim," dedi.

"Evet," dedi Hades kıkırdarak. "Geri kalanını da göster ona." Sözleri şimdi daha da sivriydi, tam da dokunmasını istemediğim bir noktaya vuruyordu ve bunu biliyordu. Personelin tamamından ayrı tuttuğum bir oda daha vardı. Mia da farklı olmayacaktı. "Her odayı."

"Gözümün önünden defol git." Ya da belki de zaten o kadar farklıydı ki, o odayı hiç görmesini istemiyordum. Bodrum katını görünce gözlerinin

nasıl faltaşı gibi açıldığını gördükten sonra hiç istemiyordum.

Hades yanımdan geçti ve eğildi. "Öğretmen için temel kuralları belirle. O zaten normları tamamen çiğnedi."

Haklıydı.

Ve umrumda olup olmadığından emin değildim, çünkü onlar gittikten hemen sonra sahip olduğum tüm mesleki kuralları çiğnemeye hazırdım.

Mia

HERKES BENİ TERK ETTİ... Jameson Knight ile.

Hiç istemediğim patronla çalıştım.

O adam, bodrumunda insanları titizlikle dikerek yeniden bir araya getirirken, beni de parça parça inceliyordu. Bodrum katında bir adamın kan içinde yattığı gerçeğinden hiç de endişeli ya da telaşlı görünmüyordu.

Aksine, evinin alt katında, adeta küçük bir hastane gibi duran yerde, bana karşı sadece sinirli görünüyordu. Belli ki gizli işlerini yürüten adamlara tıbbi müdahalede bulunuyordu.

Ve benimle buraya gelen hiç kimse rahatsız olmuş gibi davranmadı. Aksine, onunla rahatlardı. Bu adam kendi ortamında, tahtında oturmuş, güvendiği insanlarla birlikte gücünden emin bir şekilde duruyordu.

Dün kulüp binasında Jameson'ın insanları nasıl etkilediğini izlemiş olabilirim ve bu seçkin bölgenin zenginliğini ve lüksünü temsil ediyor olabilirler, ama bu Jameson, Paradise Grove'un kralıydı. Güç ve hassasiyet sahibi bir adam.

Hesaplı ve buyurgan.

Kontrol altında.

Onun karanlık bir işin parçası olduğunu başından beri biliyordum, ama özgüveni bana her şeyi kontrol ettiğini, yönettiğini, yapılandırıldığını düşündürüyordu. Aksini düşünmek aptallıktı.

Kızı bile şaşırmış görünmüyordu.

Bunun yerine, babasının onu dışladığı için incinmiş görünüyordu. Bu da bambaşka bir konuydu. İlişkileri gergindi. Babasını seviyordu ama son bir haftadır babası çalışma odasına uğrayıp selam vermediğinde, üzerinde çalıştığı şeylere onu dahil etmediğinde attığı küçük bakışları ve surat asmalarını gördüm. Aralarında bir şeyler değişmişti ve o bunu anlamıyordu. Yedi yaşındaydı. Nasıl anlayabilirdi ki?

"Mia Darling, anlaşılan artık daha fazla kural koymanın zamanı geldi."

Aman lütfen. Aramızdaki hayali duvara daha fazla şart ve kural çizmeye niyetim yoktu, çünkü gizli sular çatlaklardan sızıp duvarı su basacaktı. "Ya da gerçek bir konuşma yaparız," diye patladım ama onunla yüzleşmenin verdiği adrenalinle vücudum titriyordu.

Ben kimdim ki? Bir anda kurtulabileceği bir öğretmen. Pek çok kişi beni gerçekten özlemeyecekti. Annem ve babam muhtemelen iç çekip, mezar taşıma "Hak ettiğini buldu" yazdırabilmek için benden bahsedeceklerdi. Annem her zaman sessiz kalmanın daha iyi olduğuna inanırdı ve konuşmaya kalktığım için ölmem onun haklı olduğunu kanıtlayacaktı.

Koçumla ilgili de böyle düşünmüştü. Ama ben sesimi yükselttim. İşimle ilgili de böyle düşünmüştü, ama ben sesimi yükselttim, sonra da kız kardeşimle ilgili de. Sessizlik, olması gerekenden daha sık kabul olarak algılanabiliyor. Ama artık duyulmaya ihtiyacım olduğunda buna izin vermeyecektim.

"Sizin için gerçek bir sohbet nedir?" diye sordu, sanki ben anlamazmışım gibi.

Pekala. Muhtemelen öğretmen olmamın beni ondan bir şekilde aşağı kıldığını düşünüyordu ve bunu yargılayıcı bakışlarında görebiliyordum. Ama ben de yargılayıcı olabilirdim. "Tıpkı kirli polisler olduğu gibi, sanırım kirli cerrahlar da vardır... Burada her gün suçlulara 'yardım' mı ediyorsunuz?" diye fısıldadım. "Tanrım, kötü olacağını biliyordum ama o bir motosiklet çetesinin üyesi. Bu sadece bir sıyrık değildi. Kanı gördüm. Bıçaklanmıştı. Ve kimse, hatta kızınız bile, umursamıyor."

"Şunu açıkça belirtelim. Franny bunun bir bisiklet kazası olduğunu düşünüyor. Ve herkes buna alıştı, Mia." Jameson, ben bir o yana bir bu yana yürürken, Jacques'in oturduğu masaya kayıtsızca yaslandı.

Saçlarımı elimle karıştırırken midemde bulantı ve acı bir his oluştu. "Ben de suç ortağı mıyım? Burada senin aptal dadın olarak kalırsam da aynı

derecede kötü olurum! Sen... ne yapıyorsun? Suçluları mı dikiyorsun?"

İnkâr etmedi. Sadece benim bir o yana bir bu yana yürümemi izledi.

"Motosiklet çetesi benim yüzümü görmeye devam edecek ve sen de onlara adımı söyledin, yani artık neredeyse çetenin içindeyim."

"Sen bir motosiklet çetesinde değilsin." Çok sıkılmış gibi miydi? "Çete değil, kulüp."

"Aynı şey! Bir bakmışsınız, uyuşturucu satıyorsunuzdur."

Gözlerini yavaşça kırıştırdı, dudaklarından hiçbir inkâr ifadesi çıkmadı.

"Aman Tanrım. Sen bir motosiklet kulübünde uyuşturucu satıcısısın ve ben sana yardım ediyorum. Bir beladan kurtulmaya çalışırken başka bir belaya bulaşıyorum." Kendimi bile kurtaramazken kız kardeşimi nasıl kurtarabilirim ki?

"Ne karmaşası?" Mavi gözleri şimdi lazer gibi bana odaklanmıştı. Jameson Knight benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordu ama beni o yaz okulu işini kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

İstikrarsız olduğunu, akıllıca olmadığını, gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bunların hepsiyle daha önce de karşılaşmıştım. Felix de hayatımızda tam olarak böyle biriydi. "Seni ilgilendirmez. Maaş teklifin sorunlarımı çözecek."

"Borcunuz yok." Gözleri bana dikildi, ona vermeyeceğim cevapları arıyordu.

"Eh, hepimizin sırları var, Jameson." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözleri aşağıya kayd. Harika. Şimdi bir de ona olan ilgimle uğraşmak zorundaydık.

"Mia, ismimi sadece öfkelendiğinde söylüyorsun."

Alaycı bir şekilde, "Aslında senin adını hiç söylememeliydim," dedim.

Çenesini eliyle ovuşturdu; bu, yavaş yavaş öğrenmeye başladığım bir duyguyu silmeye çalıştığına dair bir işaretti. "Doğru, ama yine de bunu senin ağzından farklı bir tonda nasıl duyacağımı merak etmeye devam ediyorum."

Dudaklarıma dik dik bakmasından duyduğum sıcaklığı bastırmaya çalışarak, "Belki de bir çeteye üye olmamayı denesen daha iyi olur," diye mırıldandım.

Yüzünde yarım bir gülümseme vardı, sanki ben gülünç bir şeymişim gibi. "Mia, ben Heathens motosiklet kulübünde değilim."

“Bisikletin var.” Kapiya doğru işaret ettim, sırları duyduğumda giderek daha çok sinirleniyordum çünkü onu umursamamam gerektiğini biliyordum ama umursadığımı fark ediyordum. Kendime, okulda hayatımı kurtardığı için ya da Franny'nin babası olduğu ve onun için en iyisini istediğim için böyle olduğunu söyledim. Buna odaklanmam gerekecekti. “Kızın, o yokken bisiklet sürdüğünü söyledi. Tehlikeli.”

"Evet, bir Ducati tehlikeli olabilir ve o etrafta olmadığı zaman, ben onun başındayım."

“Doğru. Ve sen de Jacques'e yardım ettin, o da—”

“Bir motosiklet kulübündeyim.” Sanki benim iki artı ikiyi bir araya getirmemi istemiyormuş gibi iç çekti. “Ve kulübün bana ihtiyacı olduğunda oradayım, ama bir parçası değilim. Varsayımlarda bulunma.”

“Yani, sadece para ödeyen herkese mi yardım ediyorsun?” Hayır, öyle değildi. Olamazdı. Çok fazla otoritesi vardı ve istemese bile, ben durumu anlayabiliyordum.

"Karmaşık."

“Ya da değil. Gizlice bir çetenin içindesin ve muhtemelen o çetenin başısın çünkü hepsi seni dinliyor. Böyle bir çeteyi yönetmek... karmaşık değil. Tehlikeli.” Lavaboya doğru yürürken istemsizce titrek bir nefes aldım ve sonra ona yaslanmak için döndüm.

“Eğer durum böyle olsaydı, Mia, yani ben bir tür çetenin üyesi olsaydım, benim için endişelenir miydin?”

Gerçekten miydi?

"Franny için," diye hemen düzelttim onu, "ve kendim için."

Bana doğru bir adım attı ve ben geriye yaslandım. "Akademi işini kabul ettiğinizde zaten içinde bulunduğunuz tehlikeden daha fazla bir tehlike olmayacak. Hatta ben ve adamlarım burada olduğumuz sürece tehlike daha da az olacak."

"Öyle mi? Onlara sen mi önderlik ediyorsun?"

"Sana bilmemenin daha iyi olacağını söylediğim halde hala soruyor musun?"

Muhtemelen odadaki herkes nefesini tutmuş, cevabımı bekliyordu. Ben de onun mavi gözlerine baktım. "Kulüpte aldığın o zarfın içinde ne vardı, tam olarak hangi kulüptesin ve ne iş yapıyorsun, Jameson? Evet, soruyorum."

"Bir sürü soru."

“Ve tüm cevapları istiyorum.”

Başını salladı. "Evet, birkaç kişiyle birlikte bir şeye öncülük ediyorum."

“Peki ya Franny?” diye fısıldamadan edemedim çünkü o kız daha bir çocuktuk, dünyayı hak eden masum bir varlıktı.

“Ve Franny... bu durumun içine doğdu. Sana ve Franny'ye güvende olmalarını sağlayacağıma söz veriyorum.”

Sözleri o kadar samimi, o kadar tatlı bir zehirle doluydu ki, neredeyse orada yıkılıp pes edecektim, ama kendimi dengelemek için lavabonun kenarına tutundum ve elim kaydı.

Avucumun üzerinde kırmızı bir leke belirdi. Derimi nasıl kıpkırmızıya boyadığını gördüm ve hemen uzaklaştım.

Jameson hemen belime kolunu dolayarak ve bileğimi nazıkçe kavrayarak beni dengeledi.

“Hiçbir şeyin sözünü veremezsin. Kan var. Her yer onun kanı.” Nefesim kesildi, sanki ciğerlerime girmek istemiyormuş gibi. Okuldaki gibi, kabuslarımdaki gibi kan gözlerimi doldurdu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o kırmızılık geçmedi.

“Mia.” Sesi istikrarlı, güçlü, sağlandı. “Sevgilim Mia,” diye mırıldandı tekrar ve ses tonunu hissettim; sanki çok tatlı, çok safmışım, sanki bunu kaldıramayacakmışım gibi.

“Bir adamı öldürdüğünüzü gördüm, şimdi de bir başkasını yeniden bir araya getirdiğinizi gördüm. Hayat böyle işte. Yıkım ve sonra sanki yeniden bütün olabilirmiş gibi yeniden bir araya getirmek. Bunun farkındasınız, değil mi? İçinde bulunduğunuz durum öylece düzeltilemez.”

Başını sallayarak durumun karmaşık olduğunu, duygularımın önemli olduğunu ve aslında panik atak geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını kabul etti. "Sanırım hemen hemen her şeyi düzeltebilirim."

Beynim olan biteni anlamaya çalışıyordu. Anılarımı didik didik ettim ve bu malikanede daha fazla ipucu, gözden kaçırdığım şeyler, kanıtlar bulmayı umdum. "Mektup ve mühürdeki amblem..."

“Mia, eğer bu gerçeği öğrenirsen, eskiden yaşadığın hayata geri dönebilirsin. Ben de sana yardımcı olmaya çalışıyorum—”

“Zaten buradayım. Artık geri dönemem. Çünkü bunların hiçbiri normal değil.” Nefes nefese kaldım ama o, duygularıma ve hislerime kapılmama izin vermedi.

“Burada normal bu. Senin yaşadığın yerde. Şimdi.” Beni göğsüne çekti, beden bedene yapıştık ve bir anlığına bileğimi bırakıp suyu açtı. Sonra tekrar bileğimi kavrayıp elimi musluğun altına koydu.

Ellerime buz gibi su sıçratınca irkildim, ama o beni sakın, kararlı ve dikkatli bir şekilde tutarak elimdeki kızarıklığı ovdu.

“Cennet Korusu mu? Cehennemde bir cennet mi?”

“Belki.” Derin bir nefes aldı. “Ama bir arkadaşına yardım etmek normal değil mi? Küçük bir işlemdi. Ben doktorum, o hasta. Onu ayakta konuşurken gördün. Kanı temizleniyor.”

Lekeyi yıkamak, onun orada olduğunu unuttuğum, bundan da travma yaşamayacağım anlamına gelmiyordu. “Herkes bunu sorun etmiyor. Nasıl oluyor da hepimiz bunu sorun etmiyorsunuz?”

Jameson cevap vermeden önce çenesini oynattı. “Zaman uyum sağlamaya olanak tanır. Ve hepimizin zamanı oldu. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Hazır olana kadar Franny'ye ders vermene yardımcı olacak birine ihtiyacın varsa...”

Sözleri göğsüme saplanıp kaldığında panik birden durdu. “Öğretmenlik konusunda yardıma ihtiyacım yok.” İşimi yapmakla, onun yaptıklarından rahatsız olmak, yeni bir ortama uyum sağlayamamak arasında bir fark vardı.

Franny, ona her zaman bir yetişkin gibi değil de bir çocuk gibi davrandığım için çok başarılıydı. Bana güveniyordu. Dün kulüp binasında sadece sıkıcı Bay Knight değil, babası da vardı. Gözlerindeki ışığın nasıl parladığını, gülümsemesinin normalden nasıl daha geniş olduğunu gördüm. “İşimde iyiyim ve kızınız bana güveniyor.”

Beni burada isteğim dışında tuttuktan sonra, üstelik de başkalarının yapmadığı şekilde kızına baktıktan sonra, şimdi benden kurtulmaya mı çalışıyordu? Başka kimse onu görmemişti. Ne kadar içine kapanık hale geldiğine dikkat etmiyorlardı.

Gözlerini kısarak, “Çalışma azminizi veya becerinizi aşağılamıyordum, Mia,” dedi.

Uzaklaşmaya çalıştım ama beni orada tuttu. “Yardıma. İhtiyacım. Yok.” Belki de inatçıydım, ama bu konuda kararlı kaldığımı fark ettim. Franny'nin ihtiyaçlarını her zaman önceliklendirecektim.

Acaba işe alacağı başka biri için de aynı şeyi söyleyebilir miydi?

“Pekala,” dedi yavaşça, “ama alışmak için daha fazla zamana ihtiyacınız varsa. Onun psikiyatristi—”

“Valerie mi?” O kadın kesinlikle Franny’nin ihtiyaçlarını Jameson’ın ya da kendi ihtiyaçlarının önüne koymazdı. Benimle dalga mı geçiyordu? “Dün kulüpteki kadın mı?”

“Franny’yi tanıyor. Belki de bu değişim için biraz zaman ve sabır yardımcı olur, Bayan Darling.” Profesyonel olarak beni zorlarken, kendi istediğini elde etmek için sert bir tavır takınırken resmi unvanımı kullandığını fark etmeye başlıyordum.

Çenemi kaldırdım, aramızda sadece bir nefes mesafesi kaldı; başparmağı hâlâ elimde kalanları siliyordu. “Eğer durum böyleyse, Valerie’nin gitmesine neden izin verdin? Ve neden baştan beri işe yaramayan birini geri getirdin ki?”

Düşünür gibi başını yana eğdi, “Nereden biliyorsun?”

“Franny bana söyledi,” diye ağızımdan kaçırdım.

Mırıldandı, sesi ikimiz arasında titreşti.

“Sanırım o da tüm bunlardan memnundu, değil mi? O da bu işin bir parçası mı?” Lavaboda akan kana baktım.

Elimi sudan çekti ve duvardaki peçete dispenserinden bir peçete aldı. Damlaları kendim silmeme izin vermek yerine, üzerimdeki damlaları kendisi sildi. “Onu tam zamanlı bakıcılık işinden uzaklaştırdım çünkü kendisine sunulanlardan daha fazlasını istiyordu.”

Gerçek nedeni geçiştirdi ve ben de daha derine inmeye başladım. “İşinden, içinde bulunduğun gruptan veya senden daha fazlasını mı istedi?”

Peçeteyi yanımdan, muhtemelen çöp kutusunun olduğu yere fırlattı ve bir an bana baktı. Yemin ederim, ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi. “Soru sormadan edemiyorsun, değil mi?”

“Sanırım bu noktada mümkün olduğunca genel bir bakış açısı edinmek en iyisi.” Derin bir nefes aldım, sözlerim odada yankılandı. Aslında sadece maaşımı alıp hayatımı sürdürebilecek kadar uzun süre bu pozisyonda kalmam gerekirken, gizemli patronum hakkında neden bilgi edinmeye ihtiyacım vardı ki?

Çünkü ben öyle istedim.

Çünkü sürekli onu düşünüyordum, aklımı ondan ya da ofisinde olup bitenlerden bir türlü uzaklaştıramıyordum. Valerie ile birlikteyken de, onsuzken de.

Yine de Jameson bana ne kadar çok şey anlatmak istediğini düşünüyordu. Kolu hâlâ belimdeydi ve farkında olmadan sırtımı okşuyordu. Adamın kadınların yanında rahat olduğu açıktı; beni tutuş şeklinden, kaygımı nasıl ele aldığına, hatta göz teması kurma biçimine kadar.

O, alıştığım gibi biri değildi. Odayı yönetebileceğine, içindeki herkesin duygularını kontrol edebileceğine çok güveniyordu.

“Valerie'nin ilişkimizin ne olduğu ve ne olmadığı konusunda net bir çizgiye ihtiyacı vardı. Şu anda burada sadece Franny'ye terapi sağlamak ve onu ziyaret etmek için bulunuyor. Başka bir görevi olmadığı sürece, bundan sonraki tüm görevlerinden muaf tutuldu—”

“İşimi tek başıma halledebilirim.” Sözlerim kesin ve neredeyse öfkeliydi. Artık koruyucuydum, eğer yapamayacağımı ima ederse üzerine atılmaya hazırdım. “Valerie'nin burada kendi çıkarın için kalmasını istemiyorsan...” Gözlerimi kaçırdım, kendimi durdurdum.

“Benim neyim?”

"Boş ver." Başımı salladım.

Yine de yaklaştı ve nefesini yanağımda hissettim. "Kimlerle yattığımı ve kimlerle yatmadığımı bilmek, senin için genel tabloyu oluşturmada yardımcı oluyor mu, Mia?"

Geriye doğru sıçradım ve bakışlarıyla karşılaştım. "Elbette hayır. Özel hayatın umurunda değil. Burada kalmayı hem kendimi korumak hem de maaş almak için kabul ettim. Bir çalışan olmak için."

“Ama sen benim cinsel hayatımı soruyorsun. Değil mi?”

"Jameson, belimi kendine iyice yaslamışken beni bununla suçluyorsun? Hiç de profesyonelce değil," diye belirttim.

Yüzünde beliren o anlık gülümseme çok hızlıydı. Daha önce hiç böyle bir gülümsemenin alıcısı olmamıştım. Normalde onun içten gülümsemelerini alan Franny olurdu. O gülümsemeyi içime sindirmek ve parlaklığının tadını çıkarmak için vaktim yoktu. Tanrı aşkına, adamlarla antrenman yapıyordum ama yine de bir fotoğrafını, çerçevelenmiş bir portresini istiyordum, onu hatırlamak için.

"Profesyonelliğe önem verdiğimi mi sanıyorsunuz, Bayan Darling?"

"Bir bakıma sakladığınız sırlar yüzünden bunu yapmak zorundasınız. Eğer yanlış bir şey yapmıyorsanız, Franny'nin güvenliğini riske atarak gizlice dolaşmanın ve birilerinin peşinizde olduğunu polise bildirmemenin ne anlamı var?"

“Çünkü biliyorum ki polisin yapamadığı şeyleri ben kontrol edebilir ve halledebilirim.” Eğilip fısıldadı, “Sırları saklamak istediğim için değil, insanların onları bilmeye dayanamayacakları için saklıyorum. Sen dayanabilir misin?”

Onu baştan aşağı süzdüm. Üç hafta önce akademide olsaydı, gergin bir şekilde güler ve geri çekilirdim. Soruyu geçirir ve duymamış gibi davranırdım. Kimseyi kızdırmamayı ve sahip olduğum her şey için şükretmeyi öğrenmiştim.

Belki de itme çok azdı ve belki de cevap verirken sesim titriyordu, ama yine de sessizce "Evet" diye cevap verdim.

"Resmin tamamını görmek istiyorsunuz; sizce bir motosiklet kulübünden daha kötü ne olabilir ki?"

“Mafya. Armanelli Ailesi’nin bir parçası.” Yıllardır kötü şöhretliydi. Şikago’nun büyük çoğunluğu onları tanıyordu ve ülke çapında saygı görüyorlardı.

"Tekrar dene," dedi ve nefesim kesildi.

Ben gençken bu söylentiler hep vardı. İnsanlar her şey ve herkes hakkında komplo teorileri üretiyordu.

Yine de, muhtemelen doğru olmadığı halde bu ismi söylemek saçma geldi.

“Bir Elmas mı?”

Evet ya da hayır diye cevap vermedi, sadece geri çekildi ve ellerini yanlarına indirdi. Sessizlik çok şey anlatıyordu ve kulaklarımda siren ya da alarm gibi hafif bir çınlama başladı. Etrafımda tekrar tekrar yankılandı ve tenime, damarlarıma, kemiklerime işledi.

“Hayır.” Bir kez başımı salladım. “Bu imkansız. Elmaslar efsanelerin ve mitlerin ürünüdür.”

“Ya da Paradise Grove sakinleri.”

"Burada herkes var mı?" Sesim tiz bir şekilde çıktı.

“Hayır. Bu ayrıcalığı herkesle paylaşmıyoruz, ancak çoğu kişi bunu bildiği takdirde bir parçası olmak için can atıyor.”

"Neden?"

“Adamantem infractum manet. Sen de ben de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.” Elmas kırılmaz kalır. Bu söz, onların yok edilemez, her şeye kadir oldukları anlamına geliyordu. Ulusun çoğu bu sözü duymuştu. İnsanlar gizli topluluğu ve sahip oldukları gücü, bu sözü biliyorlardı. O

parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken başımı salladım. "Titriyorsun."

Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım, sesim titremeden cevap verebileceğimden emin değildim ama denemek zorundaydım. "Bilgileri sindirmeye çalışıyorum."

"Sonunda benden korkmaya başladın mı, sevgili Mia? Birdenbire o kararlılığını mı kırdım?"

"Birdenbire mi?"

"Bu zamana kadar kendi ayakları üzerinde durdun. Şimdi de bir şey değişmemeli. Gizli bir örgüt, benim parçası olduğumu hayal ettiğinden daha kötü olamaz."

Bundan emin değildim. "Senin görevin ne? Liderlik mi yapıyorsun?"

"Ben bir şövalyeyim, Mia. Ve babam eskiden gücün çoğunu elinde tutuyordu."

"Ve şimdi öyle." Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. "Baban Jameson'a ne oldu?" Gözleri gözlerime kenetlendi. "Ya karın?" Bu soru karşısında gözlerinin nasıl sertleştiğini fark ettim.

"Sanırım bugünlük yeterince soru sordunuz." Sırlarını o kadar hızlı bir şekilde sakladı ki, sanki tek bir kişiye bile güvenemezmiş gibi, o engeller kalıcı olarak yerleştirilmiş ve herkesi dışarıda tutuyormuş gibiydi.

"Öyle mi?" diye patladım. Artık ondan korkmanın bir anlamı yoktu. Çok ileri gitmiştim. Ve burada kalmaya zorlandığıma göre, cevapları hak etmiyor muydum?

"Karım Franny'yi okuldan almaya gelmedi ve daha sonra Franny ölü bulundu. Aynı şeyin Franny'nin başına gelmesine izin vermeyeceğim... ya da sizin başınıza."

Olanları bir araya getirerek, Franny'ye annesinin bir daha asla eve dönmeyeceğini nasıl söylemek zorunda kaldığını anladım.

Ve kalbim sadece karısını ve hayat arkadaşını kaybeden adam için değil, annesini kaybeden kız için de kırıldı. "Jameson, senin ve Franny için çok zor olmalıydı..."

"Franny sadece annesinin gittiğini düşünüyor. Başka hiçbir şeyden bahsetmiyoruz. Sen de bahsetmeyeceksin." Orada otoriter bir şekilde kaskatı duruyordu, o kadar kopuktu ki bunun bir savunma mekanizması olup olmadığını merak ettim.

"Bunu talep etmek yerine benden rica edebilirdin," diye belirttim.

Çenesini sıktı, sanki bana güvenmekte, kızı ve hayatı söz konusu olduğunda beni bir engel değil de bir müttefik olarak görmekte zorlanıyordu. "Yapabilirim, ama o zaman şu risk olurdu ki..."

"Sizden korkmaktan ziyade size saygı duyduğumu mu kastediyorsunuz, Bay Knight?"

Kaşları öfkeyle çatıldı.

"Ben Franny'nin iyiliği için buradayım. Bunu artık biliyorsunuz. Bu yüzden benimle işbirliği yapın ve bana güvenmeye çalışın."

"Güven bir zayıflıktır."

"Arkadaşlarınla, Archer'la, Hades'le ve—" diye düşünüyor musun?

"Onlar farklı."

"Eşiniz şunu isterdi—"

"Kimseye güvenmemem gerektiğini çünkü ona da güvenemediğimi söyledin Mia." Yutkundu ve dişlerini gıcırdattıktan sonra sessizce, "Kazadan önce bizi terk ettiğini biliyorduk," dedi. Nedenini söylemedi. "Kızıma Lex'in eve dönmek istemediğini açıklamak zaten yeterince zordu. Fran'e bir yıl sonra öldüğünü söylemenin ya da güvenemediğim bir anne için yas tutmasının gerekliliğini görmüyoruz." Sözleri sertti, ama tüm bu bilgileri sindirdikçe, onun için üzüldüğümü fark ettim. Kaybı için. Ve sahip olmak zorunda kaldığı direnç için.

Yine de, şu an onun için üzülmemeye çalıştım. Acınmaya ihtiyacı yoktu. "Anlıyorum. Ama bana güvenebilirsin. Bunu Franny ile kanıtlayacağım. Sadece onun için en iyisini istiyorum ve sana nasıl ebeveynlik yapacağını söylemeyeceğim, ama..."

"Ama sen bunu istiyorsun, değil mi?"

"Bence bir noktada, büyüdükçe ona annesiyle ilgili haberi söylemeyi düşünmelisiniz."

"Elbette öyle düşünüyorsun." diye alay etti. Sınırı aştığının farkındaydım ama kendimi tutamadım.

"Çocuklar sandığınızdan daha dayanıklıdır."

Mırıldandı. "Bu yüzden mi onunla malikanenin dışında maceralara atılmak istiyorsun?"

"Doğrusu..." Ellerimi havaya kaldırmaktan kendimi alamadım. "Eğer dışarı bile çıkamıyorsa, ki bu onun için en iyisi, nihai hedef ne olacak? Elmaslar ne zaman yeterince korunacak, yoksa güvenliğimizi garanti edemez misiniz?"

"Kendine dikkat et," diye uyardı, gözleri kararıp soğuk bir hal aldı. O adamın gururu, dışarı çıkabilmem için ona ve tüm Elmaslara karşı kullanacağım bir silahtı.

"Hayır. Kızınızın hayatının tehlikede olmasından endişeleniyorsunuz, ama açıkçası, bu duvarların dışına bile çıkamadığı için ruh sağlığını tehlikeye atıyorsunuz!" Rapunzel gibi onu kilit altında tutmanın işe yaramayacağını anlamadı mı?

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı, o da kontrolünü kaybediyordu. İyi. Kim olduğunu bildiğim için ses yüksekliğinden korkmalıydım belki ama umursamadım. "Bunun bir çocuk için ideal bir hayat olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu dün kulüpte gördüm. Dışarı çıkıp çocuk gibi davranması gerektiğini biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Evet, hadi ama, daha hızlı çalış," diye karşılık verdim. Kendime inanamıyordum. Beni dışarı atıp, rakip bir mafya ya da gizli örgütün eline bırakacaktı.

Gözleri irileşti, ardından kısık bir kahkaha attı, büyük eliyle ensesini ovuşturduktan sonra birden elimi kavradı; beni tedirgin edecek kadar sert, ama nefesimi kesmeyecek kadar da yumuşaktı. "Kimse benimle böyle konuşamaz."

"Evet, istiyorum," diye mırıldandım, gözlerinin içine bakarak, isterse savaşmaya hazır bir şekilde.

"Seni henüz boğmadığıma inanamıyorum."

Kulaklarımdaki çınlama daha da şiddetlendi ve bununla birlikte kanım daha hızlı akmaya başladı. Ama aynı zamanda meme uçlarım sertleşti ve kasıklarım kasıldı. Onu tamamen çıldırtmayı, bu adamın ne kadar ileri gidebileceğini ve bunu ne kadar çok arzuladığımı görmek istemem utanç vericiydi. Burada sorumlu olan ben olmalıydım.

"Eğer benden öylece boyun eğmemi bekliyorsanız, bunu yapmak zorundasınız Bay Knight," diye karşılık verdim, gözlerini ondan ayırmadan.

"Dikkatli ol, Mia."

"Ya da ne?" diye sordum, onun kollarının arasına yaslanarak. Artık onun neyin parçası olduğunu biliyordum ve belki de bu kadar dengesiz olmamın sebebi bir tür şok geçirmemdi. Belki de gerektiğinde karşı koyacak gücüm her zaman vardı ve belki de şimdi durmayacaktım.

Kulaklarımda yankılanan o tiz ses, çenesi kasılıp sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gevşeyince, tüm diğer endişelerimi bastıran bir kükremeye dönüştü.

"Ya da ne?" diye tekrar sordum.

"Ya da kontrolü kaybedeceğimi göreceksiniz... ve belki de bundan hoşlanacaksınız."

"Hoşuna mı gitti?" Ne hissettiğimi bilmiyordu. Bilemezdi de. Onun yanında kendi bedenimde neler olup bittiğini ben bile tam olarak anlayamıyordum. "Sende hoşuma giden hiçbir şey yok."

Bu da doğrudu. Evet, elleri boynumu yakmış ve ruhumu alev alev tutuşturmuştu, ama yine de gizli bir topluluğun üyesiydi, hayatım için bir tehlikeydi, nefret etmeye başladığım patronumdu.

"Bunu büyük bir özgüvenle söylüyorsun, oysa ben seni dikkat dağıtıyorum. Gözlerin başka yerlere kayıyor. Tıpkı son birkaç gündür evimde aklımın sana kayması gibi."

"Yanılıyorsunuz." Kalbim hızla çarparken, sanki suçluymuşum gibi, sanki kontrolümü kaybedecekmişim gibi, sanki kendimi gösterdiğim kadar ahlaklı değilmişim gibi, onu düzeltmek için acele ettim. "Her neyse, benimle bu kadar sorun yaşıyorsanız, ameliyat odasında dikkatinizi dağıtmayacağıma söz veriyorum. Yolunuzdan çekileceğimden emin olabilirsiniz."

"Senin evimde olman bile yeterince dikkat dağıtıyor," diye homurdandı, başparmağıyla nabzımı okşarken. Sonra elini geri çekti.

"Cidden mi?" diye patladım, onun dokunuşunu hemen kaçırdığım için kendime duyduğum sinir kadar, onun varlığımdan şikayet etmesine de kızmıştım. Neden her zaman daha olgun davranan ben olmak zorundaydım? Herkesin hizaya girmesini sağlayan kişi bendim. Sonraki sözlerim, özgüvenini biraz olsun sarsmayı hedefleyen öfkeli bir kuş gibi ağzımdan fırladı. "Beni burada kalmaya zorlamak isteyen sendin. Unutma. Ve eğer seni bu kadar çok rahatsız ediyorsam, bu kocaman evinde benden kaçınabilecek durumda olduğunu söyle lütfen."

Elini, beni boğma fikrini yeniden gözden geçiriyormuş gibi seğirtti. "Her kadın sinir bozucudur. Tanrı bilir, sen onların en kötüsüsün. Ama o büyük, ateşli çekimle dolu gözlerinle bana baktığında, ki bu senin küçümsemelele tamamen çelişiyor, dikkatim dağılıyor. Sinirlenmiyorum.

Dudaklarıma baktığında ve kendi dudaklarını yaladığında kesinlikle dikkatim dağılıyor, Mia. Ve bu bir sorun."

"Affedersiniz, eee?" diye kekeledim. "Size öyle bakmıyorum."

"Yani, bu hala sadece işimizle ilgili, bizim tartışmamız mı?"

Yaklaştı ve ben de hızlı nefes alışverişimi kontrol etmeye çalıştım. "Elbette."

"Gerçekten mi? Çünkü kızımın bakımını üstlenirken dikkatinizin dağıldığını düşünmekten nefret ederdim. Açıkçası, burada sizin rahatınız da son derece önemli. İşiniz için önemli olan tek şey bu." Sanki tepkimi ölçüyormuş gibi başını yana eğdi. "Sizi tiksindiren ama faturalarınızı ödeyen bir Elmas'ın yanında rahat olabilir misiniz?"

Çenemi yukarı kaldırdım.

Pezevenk.

"Evet. Benim için sorun olmaz." Ama odadan her çıktığımda ona lanetler yağdırırdım.

"Kızıma ders verirken ve onunla ilgilenirken dikkatiniz dağılırsa, ona en iyi performansınızı gösteremezsiniz. Bunu bekliyorum."

"Pekala, o zaman. İyi. Çünkü ben iyiyim."

Göğsünü bana bastırdı ve yakınlığımızdan dolayı yutkunmamı hissetmek için eli boynuma gitti. "Yanaklarındaki kızarıklık, dudağını ısırman ve hızlı nefes alışın, öyle olmadığını gösteriyor."

"Tamamen hayal görüyorsun."

"Ağzın da çok pis. Sanırım içinde biraz şeytan var canım, değil mi? Şeytani canımdan hoşlandığımı söyledim ama yalan söylemeni sevmiyorum ve şu anda yaptığın da bu. Biliyorsun ki hayal görmüyorum." Parmağını çenemin üzerinden, sonra da boynumdan köprücük kemiğime doğru gezdirdi. Yutkunmamı ve dokunuşuna karşı titrememi izledi; o kadar yumuşak ama bir o kadar da kontrollüydü ki görmezden gelinemezdi.

"Beni etkileyebileceğinizi düşünüyorsanız egonuz çok büyük, Bay Knight. Bu profesyonelce değil."

"Aslında, yapabileceğim en profesyonel şey bu. Böylece, dudaklarımin sana değmesinin nasıl bir his olacağını düşünmekten kurtulursun ve ben de senin bana 7/24 bacaklarını açmanı düşünmekten kurtulurum."

"Bunu düşünmüyorum."

"Sevgilim Mia." Adımı bir azarlama gibi söyledi. "Ağzıma nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl?" diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarıma indi, bakışları adeta tenimi yakıp kavurdu, bedenime ve ta içime işledi. Aniden soğuk bakışları kayboldu ve hiçbir şey saklamadı. Açlığını ve amansız ihtiyacını havada hissettim.

İçine düştüm ve çıkamadım. Aşağı, aşağı, aşağı indim. Bana öyle baktıktan sonra beni almasının nasıl olacağını, dudaklarının nasıl hissettireceğini, dokunuşunun sert mi yoksa yumuşak mı olacağını merak ettim.

Bir santim kadar yaklaştığında, tişörtünden tuttum ve "Jameson" diye mırıldandım.

Onu kendime doğru çekip, arkamdaki çelik tezgaha yaslanmak için lavabonun kenarına kaydığında bile yaklaşmadı. Çenesi kasıldı ve kısık bir hırıltı çıkardı. "Adımın dudaklarında böyle yankılanmasından biraz fazla zevk alıyor olabilirim, Mia," dedi, bakışları tekrar bana dikildi. Açlık hissi gitmişti, neredeyse hayal ettiğim gibiydi. "Neyse, şimdi anladın."

"Anlamak?"

"Bana baktığında nasıl hissettiğini."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye neredeyse öfkeyle sordum, ama sonra eli kalçamdaydı, parmakları eteğimin kemerine doğru kaydı.

"Sen de benim seni istediğim gibi beni istiyorsun." Sormuyordu, sadece bir gerçeği dile getiriyordu. "Eğer istemiyorsan, sana dokunmadan önce durmamı söyle."

Nasırlaşmış ellerinin kalçamın iç kısmındaki hassas noktaya batması, başparmağının aşağıya, kasıklarına doğru kaymasıyla tenim alev aldı. Bunu yavaşça yaptı. Onu yakalayabilirdim, uzaklaşabilirdim, ama bunun yerine arkamdaki tezgahın kenarına tutundum, vücudum adeta daha ileri gitmesi için yalvarıyordu. "Bunu istemezsin. Ben kızının öğretmeniyim."

Ağzımdan ancak bu kadarını çıkarabildim. Dur demedim ve o da bunu biliyordu. Eğildi, boynumun dibinde kokumu içine çekti. "Seni ilk gördüğüm günden beri bunu istiyordum. Rüzgarda uçuşan güzel koyu saçların, kızım sana koştığında bir melodi kadar tatlı olan sesin. Şimdi, benim evimdesin ve aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor... benim için inlerken nasıl ses çıkaracağın. Direnmeyi denemiyorum çünkü bu özlemi ve zayıflığı besliyor. Tadını öğrenmeyi ve bu fanteziye dalmayı tercih ederim, böylece bir daha aynı şeyi yaşamam. Sen de öyle değil mi?"

Bu beni onun gerçekte ne olduğuna geri götürdü. Titiz. Hesapçı. Soğukkanlı Jameson Knight. Duygularına bir çözüm bulmak istiyordu; onlardan kurtulmak istiyordu.

“Eğer bu size profesyonel bir çizgi çekmenize yardımcı oluyorsa, Bay Knight.” Çenemi kaldırdım, çünkü o bir çizgi çekiyorsa, ben de çekiyordum. Beni aklından çıkarmak istiyordu, ama ben onu kendi aklıma bile sokmayacaktım.

“Yine ‘Bay Knight’ mı?” Gülümsemesi yavaş ve acımasızdı. “Sanırım bunu size kanıtlamam şart.”

"Kanıtla?"

"Bana nasıl sıırıslıklam olacağını, bu tezgahıtan damlayarak, benimle sevişmek için nasıl yalvaracağını kanıtla."

O kadar sinirlenmişim ki, birden gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Bu neredeyse imkansız. Hiçbir erkek beni yalvartacak kadar tahrik etmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendim için bile o kadar heyecanlanmıyorum."

"Kendin mi?" Gözlerimden daha fazla bilgi aradı ve söylediğim şeye anında pişman oldum.

"Muhtemelen bunu söylediğimi unutursunuz."

"Sınıfla paylaşın, Bayan Darling." Sırıttı ve bundan ne kadar hoşlandığımdan nefret ettim. "Kendinize dokunduğunuzda ne kadar ıslanıyorsunuz?"

"Bunu kastetmedim." Gerçeğimi gizlemek umuduyla yalanlarla örtbas ettim.

"Bana her şeyi anlatmanı sağlamaktan zevk alacağım. İstedğim her şeyi anlatacaksın ve nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Neden?" diye sordum, çünkü muhtemelen bir daha asla böyle karşımda durmayacak olan, inanılmaz derecede yakışıklı bir adama boyun eğen güçsüz bir kadındım.

Tek bir hızlı hareketle eteğimi aşağı çekti, sonra da beni tezgâhın üzerine itmek için uyluklarımın arkasından tuttu, bacaklarımı iyice açarak sadece iç çamaşırlarımla onun önünde çıplak bir şekilde oturmamı sağladı. "Çünkü biz Elmaslar sizi iğrendirebiliriz, ama istediğimiz her şeyi de elde ederiz. Şimdi tişörtünü çıkar."

Çenemi kaldırdım, o kadar tahrik olmuşum ki kendimi ele verdiğimi biliyordum—külotum tahrikimi gizleyemiyordu. Zaten ıslanmıştı.

"İstedigini elde edersin çünkü onu başkası sana isteyerek vermez, sen alırsın."

Sesi derinden, öfkeyle karışık bir şekilde gürledi. "Ya sana bundan sonra Franny'yi Paradise Grove'da istediğin yere götürebileceğini söylesem, Mia?"

"Ne?" Bana rüşvet mi teklif ediyordu? Pazarlık mı yapıyordu?

"Gömleğinizin bağını çözerseniz yapabilirsiniz."

Aman Tanrım, bu beklediğimden çok daha sıcaktı. Dudaklarımı ısırđım ve ellerimi yanımdaki kravata götürdüm. Mavi gözleri oradaydı, delici bir yoğunlukla izliyordu. "Peki, evin geri kalanını da gösterir misin?"

"Pekala. Çıkar. Şunu."

Örtüyü çözdüm. Pes ettim. Çıplak bedenimi ona bir tepside sundum ve kumaşı omuzlarımdan aşağı bırakırken, gerçekten bir şansım olup olmadığını merak ettim.

Jameson

BOK.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Karşımdaki o güzel kızın şeytani yanı, ona karşı koyamamamdı. O da bana karşı koymaya çalışmadı bile. Ona Diamonds grubunun bir üyesi olduğumu söylediğimde gözlerinin nasıl parladığını fark etmiştim. Yine de gitmemişti.

Paradise Grove'da gizli bir topluluğun var olduğu herkesçe bilinen bir şey değildi, ama çok büyük bir sır da değildi. İnsanlar konuşuyor, söylentiler yayılıyor ve insanlar ya inanıyor ya da inanmıyordu.

Günümüz haberleriyle ilgili sorun şu ki, çoğu insan o kadar bencil ki, uzaylıların gerçek olduğu kanıtlandığında bile gözlerini kırpmadılar. Kimse gizli bir toplulukla ilgilenmiyordu... tabii ki, bundan fayda sağlayabilecekleri veya her şeylerini kaybedebilecekleri durumlar hariç.

Bizimki dünyanın en faydalı, en etkili ve en güçlüsüydü. Birine elmas verebilirdik ya da hayatına son verecek hançeri verebilirdik. İnsanlar yeterince yaklaştıklarında bunu anlıyor ve yalvarıyorlardı.

Hayatları için yalvardılar. Zenginlik için yalvardılar. Umutları ve hayalleri için yalvardılar.

Hepsi de neredeyse her şey için kıvranıyordu.

Ama Mia öyle değildi. Mia Darling, bana burun kıvrırma ve fiziksel olarak hasta görünme cüretini gösterdi. Belki de hayranlık duymaması,

hemen isteklerime boyun eğmemesi, çoğu kadının yaptığı gibi bana yaltaklanmamasıydı bunun sebebi. Ya da belki de o kadar gergin ve masumdu ki, kişiliğinin her parçasını ortaya çıkarmak istedim.

Kızımın bakımına gelene kadar her konuda profesyoneldi. Sonra sınırları zorladı ve tüm kuralları çiğnedi. Herkese karşı tatlı dilliydi ama benimle konuşurken kaba ve itaatsizdi. Bu durum kafamı o kadar karıştırdı ki haftalarca ondan uzak durdum. Ancak, görmezden gelemeyeceğim şekilde beni zorladığında, uzak durmanın da bir sınırı vardı. Bodrum katıma girmesi ise bardağı taşıran son damla oldu.

Bunu yapmak onu caydıracak ve bizi tekrar doğru yola sokacaktı. Bir doz alıp sistemimizden atacaktık. Geçirdiğim geceden sonra buna ihtiyacım vardı. Ona söylemediğim şey, adamlarımı çoktan bir kargaşaya göndermiş olmamdı ve bu yüzden Jacques burada kanlar içinde yatıyordu. Mia ve Franny'nin dışarıda ne kadar mutlu olduklarını gördükten sonra, duvarlarımın içinde bir saniye daha saklanmamıza izin vermeyecektim.

Mia'nın o denklemde yeri olmamalıydı.

Ve bunu onu soyunmaya zorlamak için bir pazarlık aracı olarak kullanmamalıydım.

Oysa ben bir Elmas ve bir Şövalyeydim. Üstünlük için her şeyi yapardım. Ya da üstünlük sağladığımı sandığım şey için, çünkü o bluz omuzlarından düşerken neredeyse dengemi kaybettim.

Bütün kanın doğrudan penisime akması buna sebep olmuş olmalıydı. Ve bu, milyonlarca düşmanı olan bir adam için bir sorundu... hele ki kızının okuluna saldırdığını kabul etmeyen bir düşmanı vardı. Dikkatim dağılamazdı, başka yere odaklanamazdım. Onu aklımdan silmeli ve umursamadığım bir yere geri koymalıydım.

Yine de teni pürüzsüz, yumuşaktı; bileğindeki küçük bir dövme dışında vücudunda tek bir dövme bile yoktu, ben de mürekkepli parmağımınla bir göğsünün üzerinden geçtim. Vücudunu neden daha fazla dövmeyle süslemediğini merak ediyordum ve sormak istiyordum, cevabının Elmaslar hakkındaki yorumu kadar yargılayıcı olup olmayacağını görmek için. Kadınla ilgili her şey benim için ilginç hale gelmişti. Fuşya rengini neden sevdiği bile. Onunla ilgili bu kadar küçük şeyleri hatırlamam gülünç olmaya başlamıştı.

Kolumu onun omzuna dolayarak onu tezgâhın kenarına doğru çektim ve iç çekerek bakışlarımı yavaşça üzerinde gezdirdim. "Üzerinde kıyafet

yokken daha da kusursuz olmak zorundaydın, değil mi?"

"Kusursuz sayılmaz." Sesi yumuşaktı, sanki birden utanmış gibiydi, oysa incelememi engellememişti. Bana bakmama izin verdi ve ben de baktım. Göğüslerinin üst kısmı sütyenini o kadar doldurmuştu ki neredeyse dışarı taşıyordu, kollarında tüyler diken diken olmuştu ve elleri hareket etmemeye çalışıyormuş gibi tezgahın kenarını sıkıca kavramıştı. Bakmaya devam ettim, muhtemelen bütün gün bakabilirdim, ama dudağını ısırды ve sonunda, "Doydun mu?" dedi.

"Hayır. Bütün erkekleri aceleye mi getiriyorsunuz?"

"Yanımda olan erkekler bana dik dik bakmazlar."

"Birlikte olduğun erkekler," diye hemen düzelttim, sanki onun üzerinde bir hakkım varmış gibi.

Dudaklarını büzdü ama itiraz etmedi. Bunun yerine, gülmemeye çalışıyormuş gibi dudağının kenarını ısırды ve mırıldandı, "Bitti mi?"

"Hiç de değil." Baş parmağımı sütyeninin ucuna yaklaştırdım ve dudakları aralandı, böylece diğer baş parmağımı alt dudağına götürüp diline kaydırabildim. "Senin her parçanı ezberliyorum, sevgili Mia. Mükemmelliği algılamak aceleye getirilmemeli."

Elimi göğsünün üzerine koyup avuçlarken, başparmağım da ıslak dilini arayarak ağzının içine daha da derine indi ve aramızdaki çekim daha da arttı. Sınırlarının ucunda dans ettiğimizi biliyordum, ama öne eğilip kulağına fısıldayarak, "Em onu, sevgili şeytanım. Bana unutamayacağım bir görüntü ver," diyerek sınırları aşmayı seçtim.

Yanaklarındaki kızarıklık, utançtan mı yoksa arzudan mı yüzünü ısıtıyordu. Başparmağımı sütyeninin danteline doladım ve fısıldarken meme ucuna dokundum, "Lütfen."

Belki de elim sütyeninin içindeydi ve meme ucuna dokunmuşum, ya da belki de onun insafına kalmış ve yalvarıyordum, ama baş parmağımı ısırarak yerine, dili yukarı doğru kaydı ve etrafımı sardı. Dudakları beni sararken, sanki bakışlarımı yakalamaktan çok utanıyormuş gibi gözlerini kapattı ve sonra hissettim. Yanakları içeri doğru çökerken emme kuvvetinin çekimini.

Bu sözler tüm vücudumu delip geçti ve neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Bunun yerine, onu orada tutmak ve her şeyi içime sindirmek için çenesini kavradım, sonra da küfürler ağzımdan gürledi: "Kahretsin. Aklımı başımdan almak istiyorsun, değil mi?"

Göz kapakları aralandı ve ben de yavaşça, bilinçli bir şekilde baş parmağımı ağzından çektim. Her ısırdığında beni çıldırtan o alt dudağının üzerinden geçirdim. Güzel ağzının, içine çok daha büyük bir şey koymaya hazır gibi parıldamasını istiyordum.

Sonra elimi sırtından aşağı kaydırıp sütyeninin tokasını açtım ve göğüslerinin dışarı fırlamasına izin verdim. Ellerim hemen göğüslerindeydi, onları masaj yaparak ve kavrayışıma göre şekillendirerek her yerine dokunmaya başladım. Göğüslerinden belinin kıvrımına ve kalçalarına doğru genişleyen yapısına kadar her yerine doyamadım. Oradan kavradım, tuttum, iz bırakma umuduyla gerekenden daha sert bastırdım. Kıvrımlarını bol elbiselerin ve bluzların altında saklıyordu. Kadınların figürlerini sergilemesine alışkın olsam da, onun bunu yapmamış olması ve ilk kez gizli bir hazine gibi hissettiren şeyi keşfetme fırsatı bulmam beni büyüledi. Onun elimde olmasının hissini ezberledim ve bir daha geri dönmeme gerek kalmasın diye kaydettim.

Hedef buydu. Öyle olmak zorundaydı.

Altımda kıvranıyordu, bedeni ya daha fazlasını ya da daha azını istiyordu. Çok ileri gitmeden önce ona bir çıkış yolu sunmalıydım. "İşin bittiğini ve odana geri dönmek istediğini söyleyebilirsin, Bayan Darling. Sana sadece 'dur' demen gerektiğini söylemiştim."

Bu, yapılması gereken sorumlu şeydi. Başlangıçta niyetlendiğimden çok daha fazla ondan faydalanmaya hazırdım. Zaten sınırı çoktan aşmıştım, ama şimdi kontrolü kaybetmiştim. Bunun sona ermesini istiyorsa, kontrolü ele geçirmesi gereken kişi o olacaktı. Vajinasını ağzımda, uyarılmasını dilimde ve adımın inleyerek söylemesini istiyordum.

Sadece bir kez.

"Dikkat dağıtıcı unsuru ortadan kaldırmanız gerektiğini söylemişsiniz," diye mırıldandı. "Eğer ortadan kaldırılmadıysa, işim bitmedi demektir, sizin de bitmedi, değil mi?"

Başımı salladım, aslında kabul etmemeliydim. Ellerimi dizlerine götürüp iç bacağındaki ipeksi ten üzerinde yavaşça yukarı doğru kaydırduğımda nefesi kesildi. Bunun için yaratılmamıştı, bunu şimdiden anlamıştım. O, sevgilim, tatlı öğretmenim, tezgâhıma damlayacak kadar bile tahrik olamayacağını düşünen kadındı.

Bir kereliğine. Bu, içimizden atacağımız bir zevk ve dikkat dağıtıcı bir şeydi.

"Senin de buna ihtiyacın var. Kendini kandırma. Eğer bana kimsenin seni ıslatamayacağını söylüyorsan, yanıldığını sana göstermem gerek, sevgili Mia."

"Mümkün değil," diye fısıldadı meydan okurcasına ve cesurca, ses tonu bedeninde eksik olan özgüveni yansıtıyordu. Yine de, elleri tezgahın kenarlarına, benim onun alt bacaklarını kavradığım gibi sıkıca tutundu. Belki de o anda tutunmaya çalıştığımız şey akıl sağlığımızdı, ya da onurumuzdu, ama ben onu çok uzun zaman önce kaybetmiştim. Kendi yolumu ve tarzımı inşa ettiğim için artık kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Paslanmaz çelik üzerinde kıvranıp kalçalarını oynatması, eğer bunu doğru yaparsam her yerine boşalacağının yeterli kanıtıydı, biliyordum.

Ellerim bacaklarında gittikçe yukarı kaydı, bronz teni sert tutuşumun altında o kadar mükemmeldi ki, bir şekilde bozmak istedim. Vücudunun her yerini bozmayı ne kadar çok istediğim rahatsız ediciydi. Vajinasını yeterince çalıştırırsam parlar mıydı? Bir iki tokat atarsam kızarır mıydı? Ve bunu yaparken adım mı yoksa soyadımı mı inlerdi?

Gözlerim bu kadının etrafında dönüp duruyordu ve böyle olmamalıydı. Özel dikim pantolonumla önünde diz çöktüm ve nefesimin kesildiğini, benimkinin ise külot çizgisine değdiğini izledim. Düşüncelerini bilmek istiyordum, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp söylemek istediklerini bastırmak yerine, hissettiği her şeyi paylaşmasını istiyordum.

O tezgahı, aramızda yarattığı o profesyonel duvarı dikmek için kullandığı aynı güçle kavradı. Baş parmağımı vajinasını örten ıslak dantelin üzerinden hafifçe geçirdim. Ne kadar hassas olduğunu, kenarına ne kadar sıkı tutunduğunu görmek için hafif bir dokunuştı ve tısladı. O tutuş o kadar kolay kayıyordu ki neredeyse inleyecektim.

Mia Darling, hayatıma o kadar çok müdahale eden bir varlık olmamalıydı ki, kızımın yanında onun gülümsemesinin ötesini görmekte zorlandım. Adamlarıma bağırıp çağırıp, sırf o gülümsemeyi tekrar görebilmek için katliam yapmalarını söyleyemezdim.

Onun uyarılmasının damlacıklarının birikip paslanmaz çelik tezgahımı kaplamasını izleyebilmek için külotunu aşağı çektim. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğime dair koca bir kanıt havuzu istiyordum. Bacaklarını daha da açtım ve bir elimi beline dolayarak onu kendime doğru çektim.

“Şuna bak. Anlaşılan bu vajina artık benim için ıslanıyor.” Geriye doğru yaslanmaya çalıştığını hissettim ama belini tuttum. Sonra diğer elimi külotunun çizgisi boyunca gezdirdim ve klitorisini masaj yapabilmek için külotunu yukarı doğru ittim.

Ürperdi ve ikimizi de azarladı. "Bunu yapmamalıydık."

Başparmağımla uyarılmasının bir kısmını yakalayıp sinir demetini sıkıştırdım, sonra belini kendime doğru çekerken o sinir demetini yuvarladım. "Durmamı ister misin?"

O kadar ufak tefekti ki, ağzımı göğüslerinin etrafına kolayca sarabilirdim. Hızlı nefes alışıyla göğüsleri tam önümde inip kalkıyordu, ama dudaklarından hiçbir red sesi çıkmadı. Aksine, meme uçları büzüştü, hafızama sonsuza dek kazınacak pembe bir renk aldı. O rengi tüketmek, içmek, tatmak istedim. Dilimi oradaki derisinin üzerinde gezdirdim ve sonra ucunu ısırdım. Yarattığı acıyı anında emdim ve inlemesini duyabilmek için dilimin ritmine göre okşadım.

Hâlâ elleri tezgahı tutuyordu. Ve onu bırakmaya ikna etmek benim görevim oldu. İçinde tuttuğu her şeyi ona vermek istiyordum.

Tezgahımın üzerinde uyarılması giderek arttı, ama yeterli değildi. Onu kendime daha da yaklaştırdım, daha sert emmeye başladım, dişlerimi önce bir meme ucunu sonra diğerinin üzerinde gezdirdim, ardından boynuna doğru ilerledim ve bir elim saçlarına dolandı. Lavanta ve kiraz gibi kokuyordu, ama ben onun yerine benim gibi kokmasını istiyordum.

Burası benim evimdi, benim iş yerimdi, benim bölgemdi.

Kulağına yeterince yaklaştığımda fısıldadım: "Evet, sanırım durmak istemiyorsun Mia. Sanırım devam etmemi istiyorsun."

Güzel gözleri buğulanmıştı, dudakları aralıktı ben de bacaklarının arasını ileri geri, gittikçe hızlanarak okşuyordum.

O kadar yakındı ki, onun tamamen kendini kaybettiğini ve hiçbir kısıtlama olmadan onunla birlikte olduğumu görebilecektim.

Onun bunu ağzından duymayı istiyordum. Ama dişlerini sıkmış, parmak boğumları bembeyaz olmuş bir şekilde inatçıydı.

"Sevgili Mia'm, söyle. Bunu istediğini söyle."

Nefes alışverişi hızlandı. Teninin, tam orada olduğunu gösteren o güzel pembe kızarıklığa dönüşmesini izledim.

"Söyle bebeğim, yoksa gelmene izin vermem."

Gözleri öfkeyle bana dikildi. Bu yüzden vajinasına uyguladığım hızı yavaşlattım. Parmağımı bile içeri sokmamıştım, ama boşalmak üzereydi. Sanki kopmaya ve alev almaya hazır, elektrik yüklü bir tel gibiydi. "Jameson Knight, eğer boşalmama izin vermezsen, sana söz veriyorum, asla benimle birlikte olamayacaksın."

O ağız. Kimin patron olduğunu ona hatırlatmam gerekiyordu, bu yüzden dik durdum, elim hâlâ onun belinin ortasındaydı. Yutkundu, gözleri tüm boyumu takip etti. "Tekrar etmek ister misin?"

"Ya gelmeme izin verin ya da beni almayın. Sanırım beni ilk seferde gayet iyi duydunuz."

Diğer elim yine boğazındaydı ama artık kontrolümden çıkmıştı. Serbest kalmıştım ve umurunda değildi. Beni kışkırtıyordu çünkü istediği buydu. İçimde hiç güzel olmamış olan her şeyi istiyordu. Normalde bunu asla dışarı çıkarmazdım çünkü kadınlar onlarla sevişen, onlarla ilişkiye girmeyen yakışıklı erkekleri severdi.

Sırtı sertçe metal tezgaha çarptı. Sonunda elleri o kenardan fırlayıp omuzlarıma yapıştı. Ya da beni itmeye çalıştı. Bu noktada kim bilebilirdi ki. Onu orada sabitledim ve hiçbir romantizm numarası yapmadan dudaklarını öptüm. Dişlerim dudaklarını sıyırdı ve dilim ağzının her yerine yerleşti. Belki de bir öpücük ummuştum ama bu hiç de beklediği şey değildi, inledi.

İyi.

Bir noktada benden korkmaya başlayacağı kaçınılmazdı zaten. Ona olan takıntımı da daha fazla sürdürmeme gerek yoktu. Ona bu kontrolsüz halimi gösterirsem, benden uzaklaşacaktı.

Öğrenecekti.

Bacaklarının arasına girdim ve penisimi tam elimle klitorisinin altına soktum. Pantolonum bizi ayırsa da, orada bana karşı hissettiği duyguyla nefesi kesildi. "İstesen de istemesen de, seni burada hiçbir sorun yaşamadan becerebilirim, Mia." Sadece iddiamı kanıtlamak için ona doğru sertçe bastırdım.

"Ama yine de beni hiç istemiyorsunuz," diye yanıtladı.

Zihnim karmakarışık oldu. Vücudum kükredi. Ve penisim daha da sertleşti. Boğanın önünde kırmızı bayrak salladığının, damarlarımda ancak onun her parçasını tüketmenin bir yolunu bularak iyileştirilebilecek bir zehir saldıığının farkında değildi. Sanırım o zaman ben de bilmiyordum, vücudum bilinçaltında bilse bile, çünkü dizlerimin üzerine çöktüm ve

ayaklarını omuzlarıma koymak için uyluklarını kaldırdım. Onu almak yerine, yeniden düşünmesine fırsat vermeden ağzımı vajinasına indirdim.

Onun orgazmını doyasıya yaşayacaktım.

Adımı bağırmasını sağla; o zaman adımın tamamını bağırır, sadece ilk veya soyadını değil.

İstese de istemese de bana kendisinin her parçasını verirdi.

Sonunda elleri başımın arkasına gitti, inleyerek metalden uzaklaştı ve o ölümcül kavrayış şimdi saçlarımdaydı, beni daha da onun kokusuna doğru itiyordu.

Ve, kahretsin, o kadar çok boğularak ölmek istedim ki, tutuşum morarmaya başladı.

Nedense, tıpkı kokusu gibi, tadı da tatlı kiraz gibiydi. Bağımlılık yapıcı ve her şeyi kapsayan bir lezzet.

Belki de kendi çözülüşümün tadına bakıyordum, çünkü o anda ölseydim cehenneme gideceğimi ve orada sevgili şeytanımla karşılaşacağımı biliyordum.

Sevgili ölümüm.

Sevgili Mia'm.

Ve cennete gitmiş olsaydım bile bundan daha mutlu olurdum.

Mia

O sadece beni yalamakla kalmadı. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde alt üst etti ve tadını çıkardı. Vajinamın kıvrımlarına mırıldanmasından, dilini derinlere sokarken tatlı sözler fısıldamasına kadar.

Bana ne kadar lezzetli olduğumu, beni ne kadar çok düşündüğünü, benden asla bıkmayacağını düşündüğünü söyledi. Kendime bu sözlerin boş ve anlamsız olduğunu, muhtemelen gerçekten kastetmediğini hatırlattım.

Ama ben de sadece bir insandım ve bedenim, sanki çok değerli bir eşyaymışım gibi, beni dinledi ve karşılık verdi. Saçlarına can havliyle yapıştım, bunun hiç bitmesini istemiyordum ama ne kadar hisse dayanabileceğimden de emin değildim.

Hiçbir erkek bana bu kadar çabuk korku ve heyecan yaşatmamıştı. Tehditleriyle ölümün eşiğindeydim ama aynı zamanda hiç olmadığım kadar canlıydım. Duygu fırtınası hızlı, tehlikeli ve bağımlılık yapıcıydı. Hiç kimse bu tür bir heyecana maruz kalmamalıydı, çünkü eminim ki sonrasında bu durumdan kurtulmakta zorlanırdım.

Bacaklarımı kapatıp gitmek bir seçenek değildi. Jameson Knight benden istediğini alacaktı çünkü bedenim ona her şeyi vermeye hazırdı. Dilinin içimde gezinmesi, giderilmesi gereken bir baskı yaratmış, o kadar güçlü bir arzu uyandırmıştı ki, çok ihtiyaç duyduğum orgazm için çığlık atmaya hazırdım.

"Lütfen," diye fısıldadım, koyu renk saçlarını çekiştirerek.

Parmaklarını üzerimde gezdirdi, sonra geri çekilip o soğuk, mavi gözleriyle bana baktı. "Şimdi ne için yalvarıyorsun, Sevgilim? Sana tam olarak ihtiyacın olanı vermiyor muyum?"

Dudaklarımı ısırdım, çünkü ondan cinsel organını istemek alışık olduğum bir şey değildi. Aslında, herhangi bir şey istemek de yaptığım bir şey değildi.

Tereddüt ettiğimde, sanki cevap vermediğim için bir cezaymış gibi bana dokunmayı kesti. "Bir şeye ihtiyacın varsa, söylersin."

"Her şeye ihtiyacım var. Sana," diye patladım kalçalarımı parmaklarının üzerinde yuvarlarken. O da hareketlerime mükemmel bir şekilde karşılık verdi, sanki bir ödül gibiydi. "Lütfen. Sadece benimle seviş, Jameson. Yatak odasında oyun oynamaya alışkın değilim."

Yavaş ve istikrarlı bir tempoyla beni okşarken bakışları meraklı bir hal aldı. Parmakları klitorisimde dönüp duruyordu, beni heyecanlandıracak kadar ama aklımı başımdan almayacak kadar hafif bir baskı uyguluyordu. "Mia, senin vajinanla benim gibi kimse oynamadı mı?"

Parmaklarından birini içeri sokup hassas bir bölgeye sürttüğünde nefesim kesildi. Bu his beni tamamen etkisi altına aldı. "Kimse. Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Ne kadar iyi? Elime bin ve nasıl hoşuna gittiğini göster." O mavi gözler, kumların üzerinde dalgalanan bir okyanus gibi vücudumu taradı ve beni dinlemeye itti. Dokunuşu altında şekil alabiliyordum ve her emrine itaat etmek istiyordum, çünkü ettiğimde ödüllendiriliyordum. Kalçalarımı kıvırdım ve o da sanki bana açmış gibi dudaklarını yaladı. Parmaklarına daha sertçe bindim ve bakışları karardı, çenesi kasıldı. Onu, onun beni etkilediği gibi etkiliyordum ve bu düşünce bile beni sınırın eşiğine getirmişti.

"Bak, benim için ne kadar ıslanıyorsun Mia. Bu güzel uylukların tezgâhıma değiyor, parıldıyor ve metal yüzeyi ıslatıyor. Bana bunun imkansız olduğunu söylemiştin. Başka ne konuda yalan söylüyorsun? Birlikte olduğun erkekler gerçekten de vajinanla oynadılar mı? Beni kandırıyorsun?"

"Yapmadılar," diye onu rahatlattım nefes nefese, ellerim uyluklarımı sıkıca kavramış bir şekilde, onu gittikçe daha hızlı bir şekilde sürüyordum. "Dürüst olmak gerekirse, birlikte olduğum erkekler benim isteklerimi umursamadan önce sadece kendi isteklerini elde ediyorlar."

Elini biraz geri çekerek mırıldandı, ama kalçalarım olabildiğince parmaklarını kovaladı. Çok yakındım, ama o bunu uzatmak istiyordu. "O zamanlar bencil ve aptal adamlardı."

"Bilmiyorum," diye sızlandım, pantolonunun düğmelerini açmadığı için sinirlenmiştim, ama sonra bir parmağını daha içime soktu ve inledim. "Daha fazlasını ver bana. Diğerleri umurumda değil. Bunu hemen şimdi istiyorum. Arkamı döneceğim. Beni arkadan alabilirsin, ne istersen yapabilirsin, her şey."

Kontrolümü kaybetmiştim ve son kısmı pazarlık kozu olarak söylemiştim. Onun böyle hoşuna gittiğini, Valerie ile de böyle yaptığını bildiğimi bilmiyordu.

Duruşunda, bakışlarında, hatta elinin içimde hareket etme biçiminde bile bir değişiklik oldu. O mavi gözler daha keskinleşti, dokunuşu yırtıcı bir hal aldı ve eli hareketsiz kalırken kasları belirginleşti. "Seni becerdiğimde bana bakmamayı mı düşünüyorsun?" Sesi karanlıktı, neredeyse ilkel bir sese dönüşmüştü. "Benim olduğumu unutmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Valerie ile ne yapıyor olabileceğini anlayınca hızla başımı salladım. "Tabii ki hayır. Sadece inmek istiyorum. Ne bekliyorsun?"

Gülüşünde bir alay vardı. "Mia, her şeyden önce titiz biriyim. Vücudunun hazır olması gerekiyor."

"Hazırım. Eğer işi bitiremeyecekseniz, o zaman bırakalım." Bu sözler ağzımdan alaycı bir şekilde döküldü.

"Yetenekli misin?" diye sırttı. "Bunun için amcığının elimi ıslatmasını izleyeceğim. Yavaş yavaş ve emin adımlarla."

"Ben öyle kolay kolay ıslanmam Jameson. Sana söylüyorum, hiç ıslanmadım!"

"Öyleyse bakalım. Bu meme uçlarının benim için büzülmesini istiyorum. Vücudunun titremesini. İnlemeni. Ve bakalım bu vajina benim için ağlayacak mı, çünkü seni becerdiğimde, Mia"—başını bana doğru eğdiğinde, kasıtlı ve sahiplenici bir şekilde klitorisimi okşuyordu—"senin her santimini izleyeceğim ve ezberleyeceğim... adımı tekrar tekrar haykırdığında nasıl görüldüğünü."

İnleyerek onu kendime daha da yaklaştırdım, böylece parmaklarının üzerinde daha hızlı hareket edip istediğim sürtünmeyi elde edebildim. Artık onun ne istediği umurumda değildi; sadece orgazm olmak için her şeyi yapardım.

"İşte böyle, güzelim. Aynen böyle sür," diye beni cesaretlendirdi. "Bana kiminle sürdüğünü söyle."

"Bay Knight."

Diğer eliyle uyluğuma vurdu ve klitorisimi çimdikledi. Vücudumda yankılanan acıyla nefesim kesildi, ama o hemen iki bölgeyi de masaj yaparak, "Adım Mia. Seni kim boşaltıp her yerini kirletecek?" diye emretti.

"Jameson Knight."

"Hangi ailenin evinde ders veriyorsunuz?"

"Jameson Knight'in."

"Kimin kurallarına uyuyorsunuz?"

Artık dilimi ısırđım. Adam bunun bana gerekli olduğunu biliyordu. Parmağını içeri ve dışarı kaydırırken çıkardığı seslerden kendi uyarılmamı duyabiliyordum, yine de ritmi yavaşlattı. "Jameson, eğer bitirmeme izin vermezsen, her zamankinden daha da profesyonel olmayan bir şekilde davranacağım."

"Öyleyse söyle. Kimin kurallarına uyuyorsun bebeğim?"

Az kalsın çıldıracaktım, çok yakındım. "Senin, aptal herif."

Keyifle mırıldandı, sonra genişçe gülümsedi. "Bir saniyeliğine boyun eğebilecekken ne kadar da tatlı bir veletmişsin. Ben bir aptal değilim. Ben Jameson Knight, patronum ve bana biraz saygı göstermelisin. Bana dinleyeceğini söyle Mia. O alaycı ağzından inleyerek söyle. Sonra da o çok istediğin hazzı hissetmene izin vereceğim."

Tırnaklarımı uyluklarıma sapladım. "Jameson Knight, kurallarınız çoğu zaman saçma." Elini çekmeye başladı ve ben de bir canavar gibi bileğini yakaladım. "Ama dinleyeceğim. Dinleyeceğim, tamam mı? Lütfen. Dinleyeceğim, Jameson Knight."

Parmaklarının tekrar içeri kayıp tam da ihtiyacım olan o tatlı noktaya kıvrılmasıyla ödüllendirildim. "İşte bu. Şimdi bu amın ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?" Merkezimde artan sıcaklıkla gözlerim kapandı, ama o hırladı, "Gözlerin bende olsun Mia. Bu kadar ıslakken gözlerinin benimkine kilitlenmesini istiyorum. Gözümü kırpmayacağım, ne de senin vahşice üzerimde sevişmeni bir saniye bile kaçırmak istemiyorum."

Bunu küçümseyerek değil, umut dolu bir şekilde söyledi; sanki her saniyesini izlemek için göz kuruluğu yaşama ihtimalini ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

Anlamadım. Nasıl anlayabilirdim ki? Valerie'nin ona bakmasına hiç izin vermemiştii. "Ben sadece kurtulmaya çalıştığım bir dikkat dağıtıcıyım," diye fısıldadım, aklımı başıma toplamaya, bunun hiçbir anlam ifade etmediğine, bunun sadece zevk için olduğuna dair bir farkındalık bulmaya çalışarak.

Söyleyeceklerini bastırıyormuş gibi dudağının kenarını ısırđı ve sonra tekrar diz çöktü. "Evet, keşke öyle olsa," dediğini duydum sandım ama muhtemelen hayal etmiştim.

Bunun bir önemi yoktu zaten. Ağzı tekrar bacaklarımın arasına indi ve bu sefer klitorisimi sertçe emdi. Artık oyun oynanmıyordu. Aşağı baktığımda, o da yukarı bakıyor, bakışlarımı açlık ve yoğunlukla karşılıyordu; bu bakışlar libidomu körüklüyor, arzu edilmek isteyen içimdeki kızı besliyor, beni doruk noktasına ulaştırıyordu.

Yüzüne iyice yapıştım, bakışlarının mavi okyanusunda kaybolurken kıvranıyordum. İçinde boğuldum ve nefes almak umurunda bile değildi çünkü derin zevk denizi dalga dalga beni ele geçirdi. Kontrol edemediğim bir coşkuya kapıldım, çığlık attım ve dakikalarca, saatlerce yüzünde kaldım. O da bana izin verdi. Sanki bir beyefendiymiş gibi. Kafamda onu hayal ettiğimin tam tersiydi.

Ardından beni orada tutarken, lavabosunun yanındaki peçete dispenserinden bir peçete alıp ıslattı ve nazikçe üzerimden geçirdi. Hareketleri hâlâ titiz ve ölçülüydü, ancak otoriteden ziyade özenle yapılıyordu.

"Jameson, ne yapıyorsun?" diye kaşlarımı çattım ona. Bacaklarımı kapatmaya çalışırken bile beni açık tutuyordu.

"Seni temizliyorum," dedi, sanki bu normal bir şeymiş gibi.

"Peki ya sen?" Pantolonundaki şişkinliğe işaret ettim. "Biz daha hiçbir şey yapmadık—"

"Bunu yapmayacağız." Sesi sertti. "Bir erkeğin her zaman senin peşinden koşmasına gerek yok Mia. Bazen bir kadının oraya ulaşması yeterli."

"Yani, işimiz bitti mi?"

Mavi gözleri birden gözlerimle çarpıştı. "Hâlâ dalgın mısın?"

Kekeledim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Hayır. Harikaydı ama —"

"Böylece günün iş görevlerini tamamlayıp Franny'ye tam olarak odaklanabileceksin."

Çöp kutusuna doğru yürüdü ve kapağı açmak için bir kola bastı. Peçeteyi ve sanki tüm bağımızı o çöp kutusuna attı. Çöp kutusunun kapanma sesiyle irkildim.

Odadaki gerilim geri gelmişti. Karanlık, patronum olarak üzerimdeki otoritesi... Jameson sorun istemiyordu ve ben de bunlardan biriydim, bu çok açıktı. Bu yüzden hızla kıyafetlerimi kaptım ve iç çamaşırlarımı ve eteğimi giydim. "Bu işin her yönü hakkında bilgilendirilmiş olsaydım, tüm bunlardan önce görevlerimi gayet iyi bir şekilde tamamlayabilirdim."

"Yeterince bilgilendirildiniz," dedi sert bir şekilde, başka yöne bakarak.

Tam görüş alanına girdim. "Öyle mi?" Bluzumu belime geri sardım. "Bazı şeyleri atlamışsın galiba, mesela Elmas Sendikası'nın ele avuç tutulmayan bir üyesi olup, zamanının yarısını alt katta suçlular için cerrahlık yaparak geçirdiğini."

Yüzünde önce şok, sonra da eğlence ifadesi belirdi ki bu beni daha da sinirlendirdi. Kollarını kavuşturdu. "Ya diğer yarısı?"

Ah, devam etmemi istedi. Tamam. "Görünüşe göre zamanın diğer yarısında da bacaklarımın arasına parmaklarını sokman gibi bir bonus alabilirim. Yoksa bu tek seferlik bir şey miydi ve yazın geri kalanında bunun için başka yerlerden yardım mı bulmam gerekecek?"

Çıkardığı hırıltı alçak ve tüylerimi diken diken etti. Ama çenesini birkaç kez yukarı aşağı oynattıktan sonra, "Söz verdiğim gibi, bundan sonra başka bir yerde yardıma ihtiyacın olursa Paradise Grove'un herhangi bir yerine gidebilirsin, ancak bunu tavsiye etmem," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sonrasında benimle uğraşmak zorunda kalacaklar, Mia," dedi ve gözlerime bakarak bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamı sağladı. "Neyse, Franny ile birlikte giderseniz, erkeklerden birinin size eşlik etmesini isterim. İkinizin dışarıda keşif yaparkenki iyiliğini daha önce düşünmeliydim."

Buna ne diyebilirdim ki? Hem sendika üyesiydi, hem de düşünceli davranıyordu.

Bu durum bizi bilinmeyen bir bölgeye sürükledi; profesyonellik konusunda onunla tartışmıyordum ama aynı zamanda onu tamamen de ikna edememiştim. Şaşkınlıkla ellerimi ovuşturuyordum. "Franny'nin keşif çalışmalarındaki ilerlemeyle ilgili sizi bilgilendireceğim. Ona geri dönmeliyim ve—"

“Sizi yukarıya kadar götüreyim.” Arka kapıyı işaret etti ve ben tereddüt ettim. “Diğer merdiven.”

"Malikanenin o kısmını görmedim."

Başını salladı ve sesi biraz yumuşadı. "Bu benim kanadım."

Bunun koyduğu bir sınır mı yoksa gelecekteki bir davet için bir teklif mi olduğundan emin değildim. Merdivenlere giden koridor, ilerlerken loştu. Evin temiz kokusu gitmişti ve yerini bana onu hatırlatan deri ve karanfil kokusu almıştı. Jameson bana merdivenleri kullanmamı işaret etti ve arkamdan yürüdü. Merdivenler yukarı doğru kıvrılıyordu, dar ama zarif.

Her adımında gıcırdama sesi geliyordu; sanki bu yolu diğerlerinden daha sık kullanıyormuş, sanki burada daha önce yaşamış olan kişi bu yolu düzenli olarak kullanıyormuş gibiydi.

Zemin kata indik ve o da çift kanatlı kapıları işaret etti. "Odam orada, buradan dönerseniz de çalışma odasına geri döneriz."

Ancak gözlerim, onun malikanesinde alıştığım o aydınlık ve normal ortama açılan koridora bakmıyordu. Gözlerim, onun kapısının yanındaki, altın rengi bir zarafetle parlayan kulpu ve masal kitaplarından fırlamış gibi bir anahtar deliği olan kapıya odaklanmıştı.

Bu kapı oldukça sağlamdı ve daha ağır olacağından emindim. Ahşaptan oyulmuş sarmaşık ve asma motifleriyle diğerlerinden farklıydı.

"İçinde ne var?" diye mırıldandım neredeyse kendi kendime. "Başka bir zamana aitmiş gibi görünüyor."

"Öyle," diye homurdandı. "O kapı kesinlikle yasak bölge. Bu evin bazı bölümlerinin kızımın öğretmenini tarafından keşfedilmesine gerek yok ve bazı kapılar kapalı kalmalı. Anlıyor musunuz, Bayan Darling?" Bütün tavrı değişti, sesi bambaşka bir hal aldı. Aramızdaki bariyer yeniden kurulmuştu. Ben tekrar Bayan Darling olmuştum. Az önce ilişkiye girdiği kadın değil.

Sırlarını emanet edebileceği biri değildi.

Sadece dikkatini dağıttığı için hayatından çıkardığı bir kadındı. Sadece şehvet duyduğu bir ilkokul öğretmeni idi, ama şimdi aramızdaki bağı koparmıştı.

O sözleri söylediğinde, düşüncelerine açılan pencereyi bir anda kapattığında, mideme bıçak saplanmış gibi hissettim.

Beni yerime oturtmuştu ve bunu hatırlamak için kendimi zorlamam gerekti. Ondaki bir adım geri çekildim ve başımı salladım. "Anladım, Bay

Knight. Sonuçta ben bir profesyonelim. Bakıcı olarak, nereye gitmem gerektiğini ve nereye gitmemem gerektiğini tam olarak biliyorum."

Bunun üzerine arkamı dönüp tek başıma çalışma odasına geri döndüm.

Peşimden gelmedi.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Sonuçta biz sadece patron ve çalışandık.

Jameson

Mia'dan uzak durmak, başlangıçta hayal ettiğimden daha zordu. Alışık olmadığım şekillerde burnunu her şeye sokuyor, burnunu her şeye karıştırıyor ve sorular soruyordu. Beni bir amaca ulaşmak için araç olarak kullanıyormuş gibi değil, gerçekten önemsiyormuş gibi kurcalıyordu. Stratejik değil gerçekçi, acımasız değil masum ve hesapçı değil dürüst insanlara alışkın değildim.

Belki de bu yüzden o herif Paolo'ya bir görüşme şansı verdim. Ya da belki de sadece yaptıklarımı sendikaya daha fazla haklı çıkarmak istedim. Her iki durumda da cevaplara ihtiyacım vardı.

Paolo'nun geçmişini, bir yılan ve yalancı olduğunu biliyordum, ama herkesin de bunu görmesi gerekiyordu. Yıllardır hayatıma girip çıkıyordu. Doğu Yakası'ndaki karteli bir dönem küresel erişime sahipti, Güney Amerika limanlarında büyük nüfuzu olan paravan şirketler aracılığıyla kara para aklama hatları işletiyordu. Hatta yıllar önce birkaç uluslararası ilaç taşıma rotasını bile kontrol ediyordu.

Babam buna göz yumdu ve rahmetli eşim Lex, ailesinin şirketi Wilshire & Co.'nun hepimizden gizlediği bir skandala karışması üzerine doğrudan ortaklık kurmak istedi.

O bunu onları kurtarmanın bir yolu olarak gördü, ben ise para kazanmanın ucuz ve kolay bir yolu olarak gördüm.

Haklıydım ve bu görüşmeden sonra da büyük olasılıkla yine haklı çıkacaktım.

Stonewood Kulesi'nin tepesindeki bir ofiste, yerden tavana uzanan pencerelerden Michigan Gölü'nün sakin ama aldatıcı derecede derin sularına bakıyordum. O göl, tıpkı benim gibi sırlar saklıyordu. "Yüz yüze görüşmek istedin Paolo. İşte önümüzdeki yirmi dakika boyunca."

Omzumu çevirip baktığımda, Paolo'nun bugün gri bir takım elbise içinde endişeli görüldüğünü fark ettim; takım elbise, uzun ve ince vücuduna eskisine göre biraz daha bol gelmişti. Her zaman belirgin yüksek elmacık kemikleri vardı, ama şimdi koyu, boncuk gibi gözlerinin altında derisi daha da sarkmış gibiydi. Masada solunda kardeşi, hemen arkasında da yeğeni oturuyordu. Yeğenin sakın, kobalt mavisi bakışları yanımda oturan adama kilitlenmişti.

Cal, siyah üzerine siyah özel dikim takım elbisesi içinde, Chicago silüetine karşı keskin bir şekilde belirmiş bir şekilde, onun bakışlarını yakaladı. Kardeşim her zaman diplomatikti ama aynı zamanda benden daha tetikteydi, aldığı eğitim ona işlemişti. Paolo'nun adamlarını ve kadınlarını gözetlerdi çünkü bana güvenmesi gerektiğini, barış istediği zamanlarda bile arkamı kollaması gerektiğini biliyordu.

"Bu şartlar altında bile olsa sonunda beni kabul ettiğiniz için minnettarım. Okul saldırısıyla ilgili hayal kırıklığımı Cal ile paylaştım, ancak olayla hiçbir ilgim yoktu..."

Kardeşim konuşmadı, kıpırdamadı veya Paolo'nun sözlerini onaylamadı. Sadece izledi ve ben Paolo'ya baktığımda, kardeşimin sessizliğinin onu daha da rahatsız ettiğini gördüm. Kardeşimde bir müttefik bekliyordu, ama kardeşim gerçekten de sadece bana sadıktı.

"Yine de yıllardır O'Connor ile yakın bir şekilde çalıştınız." Kaşımı kaldırdım ve büyük masada karşısına oturmak için yürüdüm. Bu satranç oyununu uzun zamandır oynuyordum ve alt edilmeyecektim. "Olay yerinde olmamış olabilirsiniz Paolo, ama O'Connor'ın planlarından haberdar olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Size bu kadar yakın birinin bu kadar aptalca bir şey yapmasına izin mi verdiniz?"

Gözlerinde bir anlık korku belirdi. Bu, çöküşünün ilk belirtisiydi. Bunu fark eden tek kişi ben olabilirim, ama görmem gereken tek şey buydu. Birinin zırhındaki çatlakları bulmaktan zevk alıyordum. Yutkundum. "Kızınızın peşine düşmek bana asla fayda sağlamazdı. O'Connor daha

iyisini biliyordu. Ona istediğini elde etmek için hiçbir şekilde güç kullanmamasını söylemişim—"

"Ona söyledin, değil mi?" Gözlerimi onun gözlerine diktim.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bak, ben... ben burada boş sohbetlerle vakit kaybetmek için bulunmuyorum, senin de bulunmadığını biliyorum."

"Kızım seninle laf arasında mı konuşuyor, Paolo?"

"Hayır, hayır... Tabii ki hayır," diye kekeledi. "Olanların hiçbirinde yer almadım. Anlıyor musun? Aramızdaki bu zamanın karşılıklı olarak faydalı olmasını istiyorum ve..." Öne eğildi, yıpranmış ellerini birleştirip boğazını temizledi. "Birleşmeyi görüşmek istiyordum. Ben sana yardım ederim, sen de bana. Tek ihtiyacım olan limana tekrar erişim. Güncellenen uluslararası ilaç ticareti mevzuatı bizi sınırladı."

"Bu benim sorunum değil," dedim soğukkanlılıkla, umursamadığım için omuz silkerek.

Sinirlendi. "Sen de bunun geçmesine yardımcı oldun."

"Stonewood Enterprises'daki ortaklarım her zaman dürüst oldular. Kurallara uygun ilaç şirketlerine yatırım yapıyorlar. Onlar için en iyisini yapıyoruz."

"Pekala, ama bir zamanlar ne kadar güçlü olduğumuzu biliyorsunuz. Eğer mevzuat eski ithalat-ihracat yollarını korusaydı veya tutumunu gözden geçirebilseydi—"

"Olmayacak."

Alaycı bir şekilde, "Öyleyse bize gümrük antrepolarınızdan bir veya iki sevkiyat penceresi verin ki sentez kalitesinde öncü kimyasalları taşıyabilelim. Ayda bir veya iki sevkiyat, hiç soru sormadan. Sizin antrepolarınız tıbbi sınıflandırma onayına sahip ve kargom bir biyoteknoloji yan kuruluşu olarak oradan yönlendirilirse, milyonlarca sevkiyat yapabiliriz ve size de %50-%50 pay veririm." dedi.

Başka bir avantaj eklemek isteyip istemediğini duymak için bekledim ve elbette beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bunun biraz riskli olduğunun farkındayım, ama..." Boğazını temizledi. "Lex'in ailesinin şirketine yardımcı olurdu."

İşte oradaydı.

"Wilshire & Co. mu?" diye sordum, daha çok şüphelerimi doğrulamak ve rahmetli karımı anma cüretini teyit etmek için.

“Şey, Lex’in nasıl biri olduğunu biliyorsun.” Sanki ikimiz de onunla ilgili ortak anılarımız varmış gibi gülümsedi. “Eşin her zaman onların başarılı olmasını isterdi, biliyor musun? O vefat ettikten sonra onun hayalini canlı tutmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bir çeşit jestti bu.”

“Kim için bir jest?” Ego sahibi bir adamın konuşmasını dinlemek genellikle söylemek istediklerinden daha fazlasına yol açardı. Bu yüzden, onun söylediklerini düzeltmek yerine, ses tonumu sakın tutarak kurcaladım. Paolo, onun hayalini canlı tutuyordu çünkü onun istediği her şeye körü körüne yatırım yapmanın ve ona aşık olmanın kurbanı olmuştu.

Rahmetli eşim onu ve onunla ortaklık kurma fikrini çok sevmişti. Bunu biliyordum. Evliliğimizden önce ve muhtemelen sonrasında da onunla ilişkisi olmuştu. Açıkçası bu durum beni pek ilgilendirmiyordu. Ailesinin, biz Diamond’ların erişmek istediği ilaç şirketi vardı. FDA ile bağlantılıydılar ve siyasi olarak değerliydi. Evliliğim ayarlanmıştı ve her iki taraf için de bir güç gösterisiydi.

Yine de, başlangıçta birbirimizden keyif aldık. O kadar ki hamile kaldı, ben de onun ve kızım için en iyisini istedim.

Ancak ailesinin ilaç şirketiyle ilgili skandal patlak verince geri çekildik. Bana kanser hastaları için sahte deneme verileriyle birlikte kontamine ilaçlar dağıttıklarını hiç anlatmamış olması, Franny dışında onunla ortak olmanın bir faydasını göremediğim anlamına geliyordu.

Kızım annesine aşıktı. Ben de çocuğum için mükemmel bir aileye sahip olmaya aşıktım. Ona bana ve Franny’ye sadık kalma şansı vermemin tek iki sebebi bunlardı. Bunun yerine, nasıl değiştiğini, içindeki stratejinin nasıl yok olduğunu, ailesinin şirketini ayakta tutmak için herkesi nasıl alt etmeye çalıştığını gördüm.

Ailesine yardım etme ve o dönemde FDA ile daha büyük bağları olan Paolo ile ortaklık kurma taleplerine boyun eğmedim.

“Bak, Wilshire & Co.’ya yaptığım tüm o yatırımlar onun ailesi içindi,” dedi hızla ve sonra benim acıma duygumu veya suçluluk duygumu sömürmeye çalıştı. “Yas tutuyorlardı, Jameson. Biliyorum, yaptıkları hatalar onun kazasına yol açtı, ama birinin bir şey yapması gerekiyordu.”

“Daha fazlasını yapmam gerektiğini mi ima ediyorsun?” diye kıkırdadım. “Paolo, karım seninle kaçtıktan sonra bile seni ve karımı yaşattım. Bu, ikinizin de hak ettiğinden daha fazla bir lütuftu, özellikle de Fran’ı okuldan almaya gelmediği düşünüldüğünde.” Franny’yi terk ediş

biçimini, veda etmemesini, bir gün onu okulda yalnız bırakıp her şeyi benim toplamamı sağlamasını asla affetmeyecektim.

Paolo'nun anlamadığı şey, Lex'in ailesini veya şirketlerini umursamadığımdı. Karım, kızıma ve bana karşı sevgiyi bir araç gibi kullanan bir stratejistti. Wilshire skandalı patlak vermeden önce bana güvenmiş olsaydı, şirketini kolayca kurtarabileceğimi anlamamıştı. Bunun yerine, Diamond ailesinin Stonewood Enterprises ile ortaklık kurmasını ve FDA içindeki etkimizi sağlamlaştırmasını sağlamak için gece gündüz çalıştım.

Paolo'nun etkisinin kısa süre içinde çökeceğini ve yatırımcılarının hayal kırıklığına uğrayıp intikam alacağını biliyordum. Wilshire & Co.'nun varisini hedef aldıklarını ve hayatına son vererek intikam almak istediklerini fısıltılarla duyuyordum.

Müdahale etmedim. Bunun beni ondan bile daha canavarca bir duruma düşüreceğini biliyordum. Umursamadım.

Otopsi raporunda, cesedinin o kadar kötü yandığı, ancak dişlerinden teşhis edilebildiği yazıyordu. Onun kaybına yas tutmadım, sadece her açıdan düşündüm. Herkes olayı kaza olarak sınıflandırdı. Güya arabası patlamıştı. Belki de öfkeli bir kişi olaya karışmış ve bir kabloyu kesmişti.

Ya da belki başka bir şey.

Her geçen gün bunun ikincisi olduğunu daha çok anladım, çünkü Paolo bundan sonra daha fazla görüşme ayarlamaya çalıştı. Bunun benimle bir bağ kurmanın yolu olduğunu düşünüyordu, ama ben her zaman reddettim. Yeni senatör bile onunla görüşme kararımı değiştiremezdi.

Ancak, toplantılar konusundaki ısrarı arttı ve şüphelerim de öyle. Toplantıyı ancak içimdeki bir his yüzünden şimdi çağırdım. Kızımın okulundaki silahlı saldırıda bir gariplik vardı ve bunun arkasında Paolo olmalıydı.

"Elbette seni öyle bırakmamalıydı. Lex bazen acımasızdı."

"Gerçekten de öyle. O kadar acımasızdı ki, artık ona bir faydamız kalmadığı için ailesini terk etti. Faydalı olanın sen olması gerekiyordu. Unutma: Lex, ayrılırken Diamond'larla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu."

"Doğru." Paolo gözlerini ovuşturdu, kazanamayacağını bildiği oyunu oynamanın yorgunluğu şimdi belli oluyordu. "Ama o artık yok. Yıllardır yok. Ve dürüst olmak gerekirse, ailesine yardım etmenin, özellikle de ikimize de fayda sağladığı için, doğru şey olduğunu düşünüyorum."

"Peki, söyle bakalım Paolo, onlar bu kadar berbat işler yapmaya devam ederken Wilshire'ın varlığı ikimiz için de faydalı mı?" Arkama yaslandım ve beklerken kolumu sandalyemin arkasına attım.

"Neden bahsediyorsun?"

"Hala onaylanmamış durumlar için ilaçlarını kullanıyorlar. Etiket dışı kullanımlar. Ve FDA'nın şüphelenmemesi için yeterince iyi durumda değiller." Şah mat'a bir adım daha yaklaştılar. "FDA'daki adamlarımdan her ay güncellemeler alıyorum. Bilmediğimi mi sandınız? İşaretlendiler."

Gülümseyerek durumu kurtarmaya çalıştı ama gülümsemesi gözlerine hiç yansımadı. "Baskı altındalar ama şu anda tüm işletmeler baskı altında." diye aceleyle devam etti, "Ve limana erişimim sağlandığında, aramızda yarı yarıya bir anlaşma olacak. Her şey kağıt üzerinde yasal olacak ve sizin adınız temiz kalacak."

Cevap vermeme gerek yoktu. Sadece kaşımı kaldırdım ve konuşmasına izin verdim.

"Biliyorsunuz, bu malzemeler doğrudan jenerik üretime giriyor ve ne kadar hızlı satılıyorlar. Ağrı kesiciler, takviyeler..."

"Kanser ilaçları mı?" Elbette Lex'in şirketi için hâlâ faydalı olurdu.

"Evet. Ürün hızla satılacak." Bunun sadece iş olduğunu iddia etmek için çok uğraştı ama ben gerçeği gördüm. Ve sonra tahmin ettiğim şeyi söyledi: "Biliyorsun, Wilshire'ın dağıtım ağı zaten kurulmuş durumda. Belki zorlanıyorlar ama bu dünyada tanınıyorlar. Onlardan faydalanabiliriz ve yol boyunca onları destekleyebiliriz. Eğer Lex burada olsaydı... bunu isterdi."

Sanki hepimizi buna inandırabilirmiş gibi söyledi, oysa Lex Diamonds ailesiyle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Lex, Paolo'nun her şeye sahip olduğunu düşünüyordu. Bu açıklaması, onun sonunu getiren bir başka darbe oldu. "Lex'in her zaman gerçekçi olmayan fikirleri ve hedefleri vardı, Paolo. Ve onu öldüren de bu gerçekçi olmayan hedefler oldu."

"Hayır. Hayır... Lex gerçekçi değildi. Eğer bugün burada olsaydı, eminim çok heyecanlanırdı." Beni cezbedecek bir şeyler bulmak için aceleyle konuşmaya devam etti. "Bir elmas kırılmaz, değil mi? Yani... Ben de bunun bir parçası olabilirim. Bir elmas kırılmaz ve Ruiz kartelleri de çatlakları onarmak için oradalar."

Hızlıca söyledi ve sanki iyi bir espriymiş gibi gülümsedi.

Farkında olmadığı şey, elini açık etmiş olmasıydı. Satranç oyunumuz bir üst seviyeye çıkmıştı. Bu da içgüdülerimi besledi.

Ona bakarken, onun sadece bir piyon olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Bunu bana da söyledin," dedim ve her hareketini izledim.

Başını başka yöne çevirdi ama çenesinin bir an seğirdiğini gördüm. Çenesinde çatlaklar vardı ve ben bunları yavaş yavaş ortaya çıkararak ya karımı o kadar çok sevmişti ki benimle gerçekten ortak olmak istemiyordu ya da daha derin bir sır saklıyordu ve ben bunu yakında öğrenecektim. Homurdandı, "Öyle mi? Neyse, önemli değil." Elini yüzüne sürdü. "Keşke bugün burada olabilseydi."

"Bahse girerim öyle düşünüyorsun." Gözlerimi ona diktim.

"Yine de, onun hayali Wilshire & Co., Jameson ile yaşamaya devam edebilir."

"Paolo, amacın bu mu? Ölen karımın mirası için duyduğum iyi niyetimi mi kullanmak istiyorsun?"

"Lex için olmasa bile, belki de geride bırakmak istediği miras için. Sadece şunu söylüyorum... en azından Fran için denememizi isterdi—"

"Paolo..." Birden ayağa kalktım. "Biliyorsun ki Lex'in çözüm ortağı olmalıydın. O zaman da yanılmıştı... şimdi de. Tarihi yeniden yazamazsın. Wilshire & Co.'ya yatırım yaptın, ailesinin şirketini kurtarabileceğini ve yaşadıkları zorlukları ortadan kaldırabileceğini sandın. Başaramadın. Sence ben bunun bir parçası olmak mı istiyorum?"

Şaşkın ve gücenmiş gibi etrafına bakındı. Kralını koruyan sadece birkaç kişi kalmıştı... ya da satranç oyunumuzda kraliçesini. "Bak, büyük resme bakınca, şirket pek önemli değil." Bilgimi önemsemedi ama şimdi terliyordu, benden faydalanmak için başka bir tünele sızmaya çalışıyordu.

"Öyleyse neden gündeme getirdin?"

"Çünkü senin—" diye düşünmüştüm.

"Sevgilinin aile şirketine finansman sağladığım için sana minnettar olmam mı gerekiyor?" Masaya parmaklarımı vurdum ve homurdandım. "Paolo, paranla ne yaptığın umurumda değil. Bu toplantı bitti."

"Bekle." Paolo da ayağa kalktı, kaşları daha da çatıldı ve alnı terlemeye başladı. "Ailesinin acı çekeceğini anlamıyor musun?"

"Sadece onlar mı? Yoksa siz de mi?"

Ellerini havaya kaldırdı, etrafına bakındı, sanki birinin ona destek olması gerekiyordu. Yanındaki kardeşi tek kelime etmedi. "Belki senin hayatının aşkı değil, ama benim hayatımın aşkı."

Adam panik içindeydi ve yapmayı planladığı tüm hamleleri yapmadan gösteriyordu. "Hayır, öyle değildi." dedim kesin bir dille.

"Ama o yine de senin—"

"Evet, öyleydi. Ama şimdi o gittiğine göre, bu da bitti. Bu toplantı da bitti."

Paolo'nun arkasında duran kadın, "Hiç mi merhametiniz yok?" diye patladı.

Ona cevap veremeden kardeşimin dudaklarından alaycı bir gülümseme çıktı. Ona baktım ve ona fırlattığı bakışı gördüm; o kadar soğuktu ki hepimiz sıcaklığın düştüğünü hissettik. Bir an bile gözlerini ondan ayırmadan, "Biz asla merhamet sözü vermedik, Jasmina," dedi.

Kadın kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve normalde Cal bunu görmezden gelirdi. Sonuçta o bir diplomattı, ama bunun yerine onunla alay etti. "Üzgünüm, bunu duymadık Jasmina. Konuşmak mı istiyorsun, yoksa erkeklerle dolu bir odada konuşmaktan mı korkuyorsun?"

O kadın kim olursa olsun, onu öldürme eğitimi almış olduğu için getirdikleri açıktı ve bıçağının masanın üzerinden adama doğru ne kadar hızlı fırladığına ben bile hayran kaldım.

Kardeşim dövüş eğitimi almıştı. Hepimiz almıştık. Yine de bıçaktan zar zor kurtuldu. Paolo, sanki onu fena halde dövecekmiş gibi başının üstünde durarak adını bağırdı.

"Herkes dursun." Callahan gözlerini ondan ayırmadı, Paolo'nun adamları ise etrafını saran çemberden geri çekildi. "Jasmina daha önce hiçbir toplantımıza katılmadı. Merhametim olmayabilir ama bazen lütuf gösterebilirim. O iyi durumda."

"Saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yoktu. Değil mi Jasmina?"

Kardeşim onun cevap vermesini bile beklemedi. "Ah, o fırlattığı şeyde olabildiğince saygısızlık gösterdi ama kavgadan da rahatsız olmam."

Dışarı çıkarken, yanından geçerken onun, "Bir dahaki sefere ıskalamamaya çalış, bebeğim," dediğini duydum.

SUV'ye geri bindiğimizde, başımı koltuğun sırtlığına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Seninle Paolo'nun yeğeni arasında neler olup bittiğini bilmek istiyor muyum?"

"Hayır." Ama ağzının kenarı, bunun büyük bir sorun olacağını biliyormuş gibi yukarı kıvrıldı. "Paolo ile orada neler olup bittiğini aklından geçirmeyi gerçekten bilmek istiyor musun?"

“Hayır,” diye hemen karşılık verdim. Sonra iç çekerek başımı salladım.
“Emin olana kadar olmaz kardeşim, emin olana kadar olmaz.”

Mia

Ertesi günün büyük bir kısmını dışarıda geçirmişti ve o akşam koridorda yanımdan geçerken, gergin ve resmi bir tonda sadece "İyi akşamlar, Bayan Darling" diye mırıldandı. Odama gittim ve bitkilerimle ilgilenirken sessizliği dinlemeye çalıştım.

"Bayan Prim, eminim ki siz ölürseniz ben de ölürüm. Bu yüzden kendinizi toparlasanız iyi olur," dedim çuha çiçeğime. Çiçekleri açmak yerine soluyordu ve bunu görmek beni çok üzüyordu.

Sonra, açelya bonsai ağacıma döndüm. "Bay Bos, siz de biraz daha çabalayabilirsiniz. Franny'ye bugün üçüncü kez 'Noel Öncesi Kabus'u okuyacağımı söyledim, aslında istemiyordum. Yatağının altında saklanan şeylerden bahseden sayfayı çok seviyor. Sizce ben de bundan zevk alıyorum mu?"

İçimden bir ah çektim ve yavaşça bir bardak suyu gübreye döktüm. Nem oranının mükemmel olduğundan emin olduktan sonra iç çektim. Eğer Bay Bos hayatta kalmazsa, Jameson'a ağzına bir lokma verecektim. Bu bitkinin canlı ve yeşil olması için aylarca özen göstermiştim. Rengi solmaya başlayınca endişelenmeye başlamıştım.

Hem bu konuda hem de bu eve, Franny'ye, Rosy'ye ne kadar bağlandığım konusunda gergindim. Rosy bana o günün başlarında yan bakıp konuşmamız gerektiğini ima etmişti. Jameson'a olan aşkı

anladıktan sonra arkadaş olmuştu ve şimdi muhtemelen o aptal kapı hakkında ona soru sormamaya çalışmam gerekecekti.

Jameson'ın benimle paylaşmak istemediği o güzel, ilginç kapı.

İçimden bir ah çektim ve başka bir pijama takımı giymeyi tercih ettim; ayak bileklerimde hafifçe hışırdayan bir atlet ve pantolundu. Pencerenin yanındaki oturma alanına doğru ilerlerken, orada bütün akşam havalandırmanın sesini dinlemeye çalıştım, umarım onun sesini duyarım.

Hiç bir şey.

Ofisten hiçbir hareket yoktu ve nedenini bilmiyordum ama rahatlamıştım. Yaz esintisi perdelerden içeri girerken gece havası beni buraya çağırıyordu. Bazen temiz hava zihni berraklaştırır, rahatlatır ve ruhu yatıştırırdı.

Jameson'ın salonda gergin bir şekilde söylediği iyi akşamlardan sonra, buna benzer bir şeye ihtiyacım vardı. Telefonuma uzandım ve kendimi ablamı ararken buldum, sanki benimle uğraşacak zamanı ya da zihinsel kapasitesi varmış gibi.

"Geç oldu Mia," diye yanıtladı telefonu ilk çalınca.

"Kahretsin, özür dilerim," diye homurdandım. "Uzun bir gündü."

"Anlat bakalım." Tam ben iç çektiğim anda o da iç çekti ve sonra ikimiz de kıkırdadık.

"Yeğenim nasıl?"

"Tamam, sanırım. Yakında cinsiyetini öğrenmeli miyim diye düşünüyorum. Felix iş seyahatinde, bu yüzden birkaç gün daha yalnız kalacağız." Kendine zaman ayırdığında içimi her zaman bir rahatlama kaplardı. Felix, onun bir yere gideceğini planlamasını istemediği için programıyla ilgili ona pek bilgi vermezdi, ama o günlerde, o olmadan daha hafif ve özgür görünüyordu.

"Demek hava harika? Neden aramadın?" Göğsümde o çok tanıdık düğüm sıkılaşıyordu.

Sesindeki hafif gülümsemeyi duydum. "Hava harika ve ben... bilmiyorum." Tereddüt etti. "O iyi. Her şey yolunda."

Duymaktan nefret ettiğim o korkunç cümle geldi. "İyiydi," sanki iyi olmak kalmak için bir sebepmiş gibi, sanki tüm karmaşayı, istismarı, acıyı ortadan kaldırıyormuş gibi.

"Tamam." Sesimi yumuşak tutarak, dudaklarımı birbirine bastırarak ve onu zorlamamaya çalışarak verdiğim yanıt, önceden hazırlanmış bir

cevaptı. “Hamilelikle ilgili durumu nasıl?”

“Deniyor... Sanırım.”

"Peki, sen nasılsın?"

Sanki onayımı omuzlarından bir yük kaldırmış gibi derin bir nefes verdi. "Yorgunum. Felix bana dinlenmem için izin verme konusunda çok iyi davrandı."

“Bebek büyütüyorsunuz. Yorgun olmalısınız, değil mi? Dinlenmenize izin vermesi güzel.” İltifat dolu tonum yapmacıktı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Evet, belki,” diye mırıldandı. Sonra bir hıçkırık sesi duydum ve sesi titredi. “Onun iyi biri olmadığı ve benim tekrar gitmem gerektiği konusunda benimle tartışman gerekiyor, böylece ben de sana karşı çıkıp telefonu yüzüne kapatıp kalabilirim, Mia.”

Kolay yol olurdu. Bunu daha önce de yapmıştım ve o aylarca benimle konuşmamıştı. "Her iki durumda da senin yanıdayım." Bunu itiraf ederken kalbim kırıldı, çünkü onun orada kalmasını, onu hak etmeyen bir adama tutunmasını desteklemek istemiyordum.

Gülümseyerek, "Keşke annem ve babam için de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi.

Doğruydı. Kız kardeşim, Felix'le evlenip herkesin hatırlayacağı bir düğün yaptıktan sonra, anne babamın kasabada gururla gösterdiği parlayan yıldızdı. Felix'in ailesi, sahip oldukları içki şirketi ve kasabaya yatırdıkları parayla yerel ünlülerdi. Marian'ın ondan boşanması, benim antrenörümle yaptığının eşdeğeri olurdu ve kız kardeşim bunun nasıl sonuçlandığını görmüştü.

“Evet, annemle babam muhtemelen önümüzdeki bir iki yıl içinde tıpkı sizin gibi bir hayat kurmamı umuyorlardır. Belki o zaman beni affederler.” Ve affetmek yanlış, bıkkın, çarpık geliyordu. Yine de, bir kız çocuğu olarak, işleri yoluna koymak ve onlarla olan bağımı yeniden güçlendirmek istiyordum. Ama aileler karmaşıktı. Bazen bir ailenin dağılması gerekiyordu ve kendinizi onlardan üstün tutmayı öğrenmeniz gerekiyordu—ya da sizi gerçekten olduğunuz gibi kabul edecek ve onları aile olarak adlandıracak insanları bulmanız gerekiyordu.

"Bu hayatı sana asla dilemem," diye patladı.

Aramızda sessizlik oluşmadan önce titrek bir nefes aldığını duydum. Belki de gerçekte neler olup bittiğini itiraf etmesini bekliyordum, çünkü her

zaman daha fazlası vardı. Öfkeleniyordu, içki içiyordu, ona vuruyordu, saldırıyordu. Her zaman, her zaman daha fazlası vardı.

Belki de her şeyin yolunda olacağına dair onu rahatlatmamı bekliyordu, ama bunu yapamadım. Telefonda duyulan sessizlik korku, hüznün ve asla gerçekleşmeyebilecek beklentilerin ağırlığıyla doluydu.

Beklemeye çalıştım, kız kardeşim nasıl ilerleyeceğini düşünürken onun yerine pencereden gelen rüzgarın benimle konuşmasına izin verdim. Ancak rüzgar yerine, malikanenin ormanının kenarından gelen bir çıtırtı dikkatimi çekti.

Ağaçların arasında beliren bir ışık kalbimi yerinden oynattı. Aniden doğrulup daha iyi görebilmek için gözlerimi kırptırdım, ama ışık kaybolmuştu. Kendime, etrafımda beni gözetleyen personel ve insanların olduğu büyük bir arazide yaşadığımı ve muhtemelen sadece onların olduğunu hatırlatmaya çalıştım, ama paranoya devreye girdi ve yabancıların da beni izliyor olabileceğini düşünmeye başladım.

Gözetleniyor olma hissinden nefret ediyordum, çünkü bu hissi sadece antrenörümle birlikteyken ve daha sonra kız kardeşim ve Felix'le kaldığım zamanlarda yaşamıştım.

Üniversiteden mezun olduğumda benden beş yaş büyüktü ve yeni evlenmişti. Henüz ilk öğretmenlik işimi bulamamıştım ve koçumla yaşadığım anlaşmazlıktan sonra ailemin bana kalacak yer sağlamayacağını biliyor olmalıydı.

O da öyle yaptı. İş bulmam sadece iki hafta sürdü ve kocasının geceleri beni izlemesi, bakışlarının giderek ağırlaşması ve sonunda bana yaklaşması da sadece iki hafta sürdü. "Eğer burada kalacaksan, umarım bazen bu yatakta seninle kalmama izin verirsin," diye fısıldamıştı bana, uyuduğum misafir odasının kapısında.

Ona defolup gitmesini söylemiştim. Ablam bilmiyordu. Ve asla da bilmeyecekti, çünkü orada bulunduğum süre boyunca onun istismarına ve ablamın buna nasıl alıştığına da şahit olmuştum. Ona olan inancı, başkalarına olan güvenini azaltmıştı. Bu konuyu ancak sessizce geçiştirebiliyordum.

Bunun yerine, ertesi gün evden taşındım ve annemi aradım. Her zaman telefonu açardı ama ya yüzüme kapatırdı ya da tekrar annem gibi hissetmesi için koçumla aramı düzeltmem gerektiğini söylerdi. Bu aramada tek fark, Felix'le aramı düzeltmemi istemesiydi. Cevabı hâlâ kalbimde bir yara

olarak kaldı. "O gece ne yapıyordun? Ona bir davet olarak kapını açık mı bıraktın? Tanrım. Başka bir kadının evindesin—kız kardeşinin, Mia. Ve ailesi babana harika bir iş verdi. Sadece özür dile ve yoluna devam et. Sizi kızlarımı olay çıkarmamak için yetiştirdim. Sevgili olun."

Sevgilim ol. Bunun üzerine telefonu yüzüne kapattım.

Manzaraya ve anıya karşı perdeleri sertçe kapattım. O günden beri kız kardeşim için para biriktirmeye ve bir hesaba para yatırmaya başlamıştım. "Marian, mutsuzsan sadece uçağa binmen gerekiyor. Gerisini ben halledebilirim." Kız kardeşim benim ve Felix'in ilişkisinden haberdar olmayabilir, ama ben onu biliyordum. Felix ona ilk kez zorla sahip olduğunda beni aramış ve sonra da hiçbir şey söylememem için yalvarmıştı.

"Bunu düşüneneğim." Düşünmeyecekti. "Açtığım tasarruf hesabında neredeyse hiç yeterli para yok, Mia. Zaman alıyor. Onun çok fazla bağlantısı var. Ve bilmiyorum... Birlikte bir bebeğimiz olacak ve ben çalışmıyorum. O bana bakıyor, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Bu, bana her zaman söylediği cümleydi, ama bu yaz o hesaba para yatırdığımda, artık finansal yönüyle ilgili endişelenmesine gerek kalmayacaktı. "Önemli olan güvende olman ve bebeğin doğduğunda da güvende olacağını düşünmen..."

"Bebeği şimdiden çok seviyorum." İç çekti, sanki sevgisinin düşüncesi canını yakıyordu. Ve ben de onunla birlikte iç çekmek istedim, çünkü bir adam sizi zaten sevdiğiniz minicik bir insanla baş başa bıraktığında ne yapardınız ki? Kalmak istemesinde onu suçlayamazdım. Devam etti, "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hava berbat. Eğer gidersem kasırga çıkar. Annem ve babam—"

"Üstesinden gelecekler. Çünkü koruyacakları bir torunları ve kızları olacak."

"Ya affetmezlerse?" diye fısıldadı. "Ya beni asla affetmezlerse? İtibarları mahvolacak."

"Alternatifi, mahvolmanız," diye karşılık verdim, öfkem bir yandan kartopu gibi büyüse de onu yokuş yukarı yuvarlamaya çalışıyordum. Kız kardeşim şu anda bunu kaldıramazdı. "İtibarın ne önemi var? Açıkçası, o lanet olası kasabadan taşınmaları gerek."

"Asla yerlerinden kıınılamayacaklar." Sesi çok umutsuz geliyordu.

"Pekala. Bu sorun değil... Ama geleceksin. Sadece buraya gelmen gerekiyor, gerisini ben halledeceğim. Dünyanın en güneşli günü olacağım."

"Belki de benimle uçman gerekecek," diye fısıldadı itirafını, sanki utanıyormuş gibi; ama bu, ilk kez sorduğu, ilk kez bu kadar derine indiği bir şeydi. "Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum."

Umuda atladım ve hızla ileriye doğru sürdüm. "Ah, Mare, geleceğim. Sadece günü bana bildir. Söz veriyorum."

Telefonu kapatırken içim burkuldu, ama yine de küçücük bir iyimserlik kırıntısı vardı. Ayrılmayı düşünüyordu ve bu da ilk adımdı.

Belki dün ve bugünkü telefon görüşmesiyle çok meşguldüm, ya da belki de bilinçaltımda bir önceki günkü etkileşimimizin nasıl bittiğinden sonra ona e-posta göndermek istemedim, ama Jameson'a e-posta göndermeden yattım ve saatler sonra bir mesaj geldiğinde uyandım.

Kızımın dersleriyle ilgili günlük rapor bekliyorum.

Ekrana, sanki gözlerim telefonu eritebilecek lazer ışınlarıyla parlıyormuş gibi baktım.

Saat gece 2.

Harika. Uyanmışsın. O zaman bana dünkü ve bugünkü raporu şimdi verebilirsin.

Vay canına. Ya da defolup gidebilirdi.

Ona aynı cevabı mesajla vermeliydim. Bunun yerine, anne babam da dahil olmak üzere dünyadaki herkes, bir sevgilinin yapması gerektiği gibi cevap verdiğimi bilseydi gurur duyardı.

Özür dilerim. Bildiğiniz gibi
Franny'nin dün sabah
beklenmedik misafirleri oldu ve
onlarla etkileşim kurma fırsatı
buldu. Sizi her fırsatta görmeyi
çok seviyor. Bugün eğlenceli bir
okuma günüydü ve Malek'e ve
bana okuma konusunda büyük
ilerleme kaydetti.

İşte, profesyonelce. Dün istediği gibi dikkat dağıtıcı şeylerden kurtulmuştuk. Yani, patron ve çalışan gibi davranıyorduk. İki dakika boyunca öylece yattım, sonra üzerimdeki yumuşak çarşafı tekmeleyip yüzüme su sıçratmaya başladım, umarım serinler diye. Aynaya baktım. Saçlarım her yöne kıvrılmıştı ve yanaklarım öfkeden kıpkırmızı olmuştu, neredeyse kulaklarımdan buhar çıkıyordu.

"Sevgilim" olmaktan nefret ediyordum. Hissettiğim her şeyi bastırmaktan nefret ediyordum. Benden bunun beklenmesinden nefret ediyordum.

Pijamalarımın çıkıp dekolteli bir askılı bluz giymeyi düşündüm ama onun kurallarına aldırış etmedim.

Odadan çıkarken bir bardak suya ihtiyacım vardı çünkü kendimi oyalamasaydım, muhtemelen ona pişman olacağım bir mesaj atacaktım.

Şimdi, Jameson'ın odamdan çıktığıma dair bir uyarı almasını ve beni koridorun köşesindeki güvenlik kamerasına orta parmak gösterirken bulmasını bir nebze de olsa umdum mu, evet. Ve belki de daha sonra bundan da pişman olurdum.

Yani, açıkçası, maaşıma ihtiyacım vardı. Bu, yılın ilerleyen aylarında Marian ve bana yardımcı olacak şeydi ve Franny'ye her gün ders vermekten gerçekten keyif alıyordum. O kızın elimi tutması ve benden kalp şeklinde bir söz vermemi istemesi beni çok etkilemişti.

Aptalca davranıp öyle hareket ediyordum ama umarım artık kapımın önünde beklemedikleri için kameraları sadece Jameson'ın korumaları izliyordu. Ayrıca, Jameson zaten kendi malikanesiyle ilgili neredeyse hiçbir şey yapmıyordu, o herif. Gün boyunca kızıyla kaliteli zaman geçirebilecekken bana kızı hakkında mesaj atmak istedi. Franny onunla daha fazla etkileşim kurmayı çok istiyordu. Bütün öğleden sonra ondan durmaksızın bahsetmiş ve ne kadar harika bir doktor olduğunu anlatmıştı.

Yine de, bu kadar önemli bir konu söz konusu olduğunda, bana sataşma gücünü ona vermemeliydim.

Sevgili olurdum ben.

Ölsem bile.

Öğleden sonranız nasıl geçti?

Harika. Franny iyi iş çıkardı.

Sadece konuşmanın bitmesini istiyordum, yoksa ona öğleden sonra boyunca sürekli onun ellerini üzerimde düşündüğümü söyleyerek kendimi daha da zor duruma düşürecektim, oysa o bir Elmas'tı. Tehlikeli bir katildi ve ben yine de kız kardeşimi istismarcı bir ilişkiden kurtulmaya teşvik etme cüretini göstermişim? Çok saçmaydım.

Yarın kendimi toparlayıp onunla başa çıkabilecek duruma geleceğim.

Öğretmen daha ayrıntılı bilgi vermelidir.

Sinirle homurdandım.

Öğleden sonra, hakkında bilgi edinmek istediği bir eyalet seçti.

Kaliforniya'da aynı gün içinde
hem kar hem de plaj
görebileceğini duyunca çok
sevindi.

Akademi olayından hiç bahsedilmemiş
mi?

Sanırım senin hakkında
konuşmak, onun bunu bir
günlüğüne unutmasını sağladı.

Ve sen?

Peki ben neyim?

Bu, o gün akademiye unutmanı sağladı
mı?

Mutfakta donakaldım. Archer ona kabuslarımdan bahsetmiş miydi? Bilmiyorsa açıklamak istemiyordum. Ama biliyorsa, açıklamam gerekiyordu. Belki de beni kovmak için bir bahane arıyordu. Beni gönderip yarattığım her türlü karmaşadan kurtulmak için.

Akademide görmemem gereken bir şeyi gören öğretmen olmakla kalmadım, şimdi de işi zevkle karıştırıyordum.

Elbette pişmanlık duyacak ve beni buradan uzaklaştırmak isteyecektir.

Kendi kendime içimden kızdım ve kıvrırcık saçlarımı elimle düzelttikten sonra belirsiz bir şekilde cevap verdim.

İyiyim. Uyuyamadığım zaman
bir bardak su içip biraz kitap
okuyorum. Genellikle işe
yarıyor.

Telefonu yere koydum ve bir bardak almak için dolabı açtım, ama bardakların hepsi artık göz hizamdaydı.

En alt raf.

Bu yüzden uzanmama gerek kalmadı.

Jameson

“Yani uyuyamıyorsun?” O tatlı küçük şeytan, sesimi duyunca irkildi.

İyi.

Korkacak bir şeyi olduğunu düşünmesi daha iyiydi, gerçi bu evin her yerinde aşırıya kaçacak kadar adam ve güvenlik görevlisi vardı. Cal bugün bu konuda iki kez ağzının payını verdi ama umurumda bile değildi.

Onun ve Franny'nin odalarını da sürekli gözetliyordum. Buraya geldiğini de bu şekilde anladım; koridordaki kameraya tek parmakla selam verdiğini gördükten sonra. İçindeki ateşi ve öfkeyi, sakinliğinin, resmiyetinin ve profesyonelliğinin ardında saklıyordu.

Kahretsin, artık bıkmıştım. Onun bu sakin tavrından o kadar bıkmıştım ki, içimde iltihaplanıp çürümeye başlamıştı. Bu gece ona mesaj attım, patlayacağını umdum ama patlamadı. Aldığım tek şey, asla göreceğimi düşünmediği gizli bir "siktir git" hareketiydi.

Yatak odamdan çıkmam için yeterli bir sebepti, zaten Paolo ile olan görüşmemi düşünerek uyanık kalmıştım. Şimdi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtacak tek kişi o olduğu için ona ihtiyacım vardı. Başka hiç kimse onun gibi dikkatimi çekemiyordu.

Sonunda döndüğünde, dekolteli bluzunu ve kalçalarına mükemmel şekilde oturan yumuşak pijamasını görünce neredeyse içimden bir ah çektim. Ama nefesini tuttu ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde tezgâha yaslandı. "Ne giyiyorsun?"

Kollarımı kavuşturup omuz silktim. "Yatağa girerken giydiğim şey bu, sevgilim."

"Ama... bu bir takım elbise değil. Üzerinde gömlek bile yok." Gözleri vücudumu önce aşağıdan yukarıya, sonra yukarıdan aşağıya doğru taradı ve dudaklarını yaladığını gördüm.

Bu duruma oldukça şaşırmış görünüyordu ve ben de gülümsememi zor tuttum. "Bazen ben de pantolonsuz uyuyorum."

"Her yerinde dövmeler var," diye fısıldadı, çoğunlukla kendi kendine. Bakışları göğsümde açlıkla doluydu ve bakmasına izin verdim. Kahretsin, bakmasını istiyordum.

"Mürekkebi seviyorum." Tezgahın kenarına yaslandım ve ellerinin karşımda tezgahı nasıl kavradığını izledim. "Sen de seviyor gibisin."

Sonunda, kahverengi gözleri hızla benimkilerle buluştu ve irileşti. "Özür dilerim. Normalde bu kadarını görmüyorum. Bu... güzel bir sanat eseri." Beni incelerken kekeleyesine izin verirken boğazını temizledi. Ama sonra arkasındaki gözlükleri yeniden düzenlediğim yeri işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

İnkâr etmenin bir anlamı yok. "Ulaşamadığın için tezgâhın üzerine çıkmaya çalışmana izin veremem."

Kaşını kaldırdı. "Tek sebep bu mu?"

Yalan söylemeliydim ama zaten işin içine bu kadar girmiştik.

"Hayır. Başka bir adamın da sana uzanıp ona ulaşmana yardım etmesini istemiyorum, Mia." Çenemin kasıldığını biliyordum.

"Beni koruma kısmı da mı?" diye sordu. O da benim gibi kollarını kavuşturarak tezgâhın kendi tarafına yaslandı.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi? Archer zararsız."

O adama duyduğu güven onu çileden çıkarıyordu. "Şey, birincisi, mutfakta her zaman Archer seninle birlikte olmayabilir ve sen o pijamalarınla..."

"Eğer biri pijamalarımı kaldıramıyorsa, bu onların sorunu," diye çıkıştı, sesi öfke doluydu. Sert. Gerçekçi.

Kırılğan. Sanki öfke patlamasının altında çok daha savunmasız bir duyguyu saklıyormuş gibiydi.

"Öyle," diye yanıtladım ölçülü bir tonda. "Ve itiraf etmemem gerekse de, sana karşı garip bir şekilde koruyucuyum ve gözlerinin başka yerlere

kaymasının bedelini ağır ödeyecekler. Kör olmalarını engellemek isteyeceğini tahmin etmişim, ama dürüst olmak gerekirse, bu onların suçu olurdu.”

Ağzı hafifçe aralandı ve gözlerini devirip hafifçe sırtmadan önce o pembe dilini görme fırsatım oldu. "Jameson, bunu yapmazdın—"

“Mia, yapardım,” diye düzelttim yanına doğru yürürken ve sonra ellerimi kalçalarının iki yanına koyarak onu sıkıştırdım, parmaklarımı tekrar beline bastırmamak için tezgâhı kavradım. Dün yaşananlardan sonra kendimi tutmak neredeyse imkansızdı.

Yaptığımız şey, onunla sevişme isteğimi dizginlemek içindi ama tam tersine daha da artırdı. Adımı inleyerek söyleyişi, bacaklarını açışı, vajinasından akan sıvılar...

Kahretsin.

"Benim evimde hiçbir erkek sana sanki seninle birlikte olmak istiyormuş gibi bakmayacak."

“Bakışları kontrol edemezsin.” Dudaklarını ısırды. “Üstelik iyiyim. İstersem kendime bakabilirim.”

"Bu, belki de istemediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Duruma bağlı." Omuzlarından birini hafifçe silkerek, sessiz ve dürüst bir cevap verdi.

Onun bir erkeğin kendisinden faydalanmasına izin vereceğini düşünmek bile kanımı bir anda kaynamaya çevirdi. "Tam olarak neyden faydalanıyorsun?"

Gözlerinde ateş ve mücadele vardı. Bir şeye kızgındı ama ne olduğunu anlayamadım. "Adamın bana bakmasını isteyip istemediğime gelince... Burada yaşadığım için benim için bütün kuralları sen koyamazsın, biliyor musun? Patronum olman, gecenin bir yarısı nasıl giyinmem veya davranmam gerektiğini söyleyebileceğin anlamına gelmiyor."

“Bu benim mesajımla ilgili mi?”

“Hayır. Şey... Sınırın nerede olduğunu siz açıkça belirttiniz Bay Knight. Ben değil. Dikkatimizi dağıtan şeylerden kurtulduk ama ben hala bir kıyım. Yaz boyunca bir erkeğin bana bakmasını isteyen bir kız da olabilirim.” Kaşını kaldırdı. “Bir bardak aldığım da bana birden fazla kez bakacak bir erkek. Ve eğer hoşunuza gitmiyorsa, bu mülkte kalabileceğim birden fazla misafirhaneniz olduğunu öğrendim—”

“Burada kalacaksın.” Yemin ederim, mantıklı düşünce tarzıyla beni öldürecekti. “En güvenli yer burası ve kaçıp gitmemen için seni buradan gözetim altında tutabilirim.”

“Evet, çünkü Franny’yi öylece bırakıp gideceğim.” diye alay etti. Kızımı, ona söz verdiğim maaş yerine, o kadar kolayca bir bahane olarak kullandı ki.

Bu durumun beni nasıl etkilediğini görünce gözlerimi kapattım. Kızıma olan kör sadakati tehlikeli ve safçaydı, ama yine de bundan zevk alıyordum. Bu sefer ona çekilen şey cinsel organım değil, başka bir şeydi. Zihnimde, kalbimde bir şeyler değişti. Kontrol edemediğim bir şey. Karşımdaki bu kadında bir kusur bulmak için çabalamak istemiyordum. O çoğunlukla parayla ilgilenmeliydi ve bu da onu mesafeli tutmam için bir sebep olmalıydı.

"Eh, buraya gelirken bana yaptığın gösteriden sonra çok dikkatli olmalıyım." Ona ve kendime, aslında gizlice bana öfke saçtığını hatırlattım.

“Dizi mi?” Kaşlarını çatı. İzlemediğimi sanıyordu.

El bileğini kavradım ve yumruk yaptığı orta parmağını açarak işaret parmağım ve baş parmağımla etrafından dolaştım.

"Kameraları izliyorum Mia. Eğer 'siktir git' demek isteseydin arayabilir veya mesaj atabilirdin."

“Bunu Archer için söylemiştim.”

“Archer zararsız,” diye tekrarlardım onun daha önce söylediği cümleyi. “Bu kadar geç mesaj attığın için mi kızdın?”

“Hayır.” Gözleri şimdi parmaklarımı onun parmaklarında yukarı aşağı nasıl gezdirdiğini izliyordu. Neden bana bunu söylemesine bu kadar çok ihtiyacım vardı ki?

"Öğretmenliğiniz hakkında soru sorduğum için kızdınız mı?"

"HAYIR."

“Öyleyse ne olacak?”

"Önemli bir şey değildi."

“İş başında dikkatin dağılması söz konusu bile olamaz. Soruma cevap ver.”

Gözleri birden yukarı kalktı ve bir anlığına gözlerime kilitlendi, savaşılmaya hazırды ama sonra teslim olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Bu kopukluktan nefret ettim.

“Sadece yorgunum. Patronunuzun Elmas seviyesinde olduğunu itiraf etmesi her gün olan bir şey değil, Jameson. Ve kız kardeşim de... zorluk çıkarıyor. Sizin için küçük ve önemsiz görünse de, bunun dışında bir hayatım var.” Zoraki bir şekilde kıkırdadı.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha aldım ve parmağını bıraktıktan sonra parmak boğumlarımın arkasıyla yanağını okşadım. Belki dokunuşumdan ya da çok yorgun olmasındandı, ama gözleri yaşlarla dolup taşmış, dökülmeye hazır haldeydi. İçim burkuldu. "Hafta sonu onu görmeye uçakla gelmek ister misin? Jetle gidebiliriz. Franny her zamanki gibi büyükannesinin yanında."

Sanki onu şaşırtmışım gibi kaşlarını çattı. Sanki teklifim onun karakterine aykırıymış gibi. Haklıydı da. O benim kız arkadaşım ya da karım değil, lanet olası bir çalışandı.

“Hayır, ama teşekkür ederim. Habersizce ortaya çıksaydım beni öldürürdü. Her şeyi sindirmek için hafta sonuna ihtiyacım var. Her şey yoluna girecek.”

Elimi başının arkasına uzatıp ona bir bardak uzattım. "Haklısın. Elmas olsun ya da olmasın, senin için hiçbir şey değişmiyor canım. Franny'ye her zamanki gibi ders vermeye devam edeceksin ve ben de geri kalan her şeyle ilgileniyorum."

“Peki, nasıl ele alınacak?”

"Sadece cevabını merak ettiğiniz soruları sorun."

Yüzünü buruşturdu ve bunun ne anlama gelebileceğini hayal etmekten hoşlanmadığı için bakışlarını kaçırdı. Tereddüt etti, sonra içini çekerek, "Sanırım sorumu geri çekiyorum o zaman," dedi.

O anki tereddüdü ve gözlerime bakmaktan kaçınması, onun korkmasını isteyip istemediğimi yeniden düşünmeme neden oldu. Eğer korkusu, mutfığa girerken ilk düşündüğüm gibi iyi bir şey olsaydı. Elbette tehlikelerin farkında olmasını istiyordum, ama benden korkmasına gerek olmadığını biliyor muydu? Muhtemelen bilmesini istemeliydim, ama gerçekten istiyor muydum?

"Elmas olduğumu öğrendiğine göre artık benden korkuyor musun?"

Bunu kabul etmek istemedi ama tereddütünü, "Hayır" diye mırıldanırken gözlerinin benimkilerden nasıl kaçtığını gördüm.

Bardağı sertçe yanına bıraktım ve o da vücuduma doğru sıçradı.

O bunu yaparken kalbim resmen tekledi. Bana sorunun cevabını verdi.

Onun korkusundan zevk almalıydım. Başından beri bunu istiyordum çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. İnsanlar korkuya kulak verirdi ve bu bana onun üzerinde bir güç veriyordu.

Bu, bir durumu istediğim şekilde kontrol etmenin, yönetmenin ve yönlendirmenin kolay bir yoluydu.

Yine de, uzun zamandır ilk defa, aşılayabileceğim korkudan korktum.

"Kahretsin, bebeğim." Başımı salladım. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Doğru." Gözlerini kapatırken dudaklarını dişlerinin arasında kıvırdı. "Biliyorum. Aslında buna gerçekten inanıyorum, belki de inanmamam gerekse de, Jameson. Yine de, öyle görünüyor ki, sen bunu hiçbir sonuçla karşılaşmadan yapabileceğin bir dünyaya aitsin. Ve bence bunun için kendini kötü bile hissetmezsin."

"Seni incittiğim için mi kötü hissediyorum? Ben olsam mahvolurdum, Mia." Düşünmeden ağzımdan kaçırdım ama doğrudu. "Şimdi, sana ya da kızıma saldıran birini incitmek... İşte bundan zevk alırdım."

"Belki de seni kızdıran diğer insanlar için endişeleniyorumdur."

Başımı defalarca salladım, umursamamaya ve ona karşı hissettiğim her şeyi bastırmaya çalıştım. "Doğru. Öyle de olmalısın."

"Pekâlâ o zaman..." Bardağı aldı, aramızda ördüğüm duvarı kabul etti ve bardağı doldurmak için döndü, ardından uzun bir yudum aldı ve her damlasını yutmasını izlememe izin verdi. Sonra göğsüme hafifçe vurdu. "Sanırım yatma vakti geldi. Franny erkenden kalkacak ve muhtemelen artık izin veriliyorsa bir maceraya atılmak isteyecektir."

"Yarın benimle golf kulübüne gel," diye birden söyledim. "Yine tenis oynayabilir ve öğle yemeği yiyebiliriz."

"Şey." Kaşlarını çatı. Evet. O lanet duvarı kendi ellerimle yıkmıştım. Bir türlü karar veremiyordum. Kaşlarını çatı ama isteksizce, "Tabii ki. Eğer bizi programına sığdırabilirsen, senin yanında olmanı seviyor. Bana eskiden sürekli onunla birlikte gittiğini söyledi." dedi.

Birdenbire, açıklama yapma ihtiyacı içimden fişkırdı. "Franny'nin benim artık çok fazla yanında olmam iyi değil. Geriye kalan tek ebeveyni benim, bu yüzden zor olsa bile doğru olanı yapmak zorundayım."

"Ondan uzak durmak doğru mu?" Düşünür gibi başını yana eğdi ve bardağı dikkatlice tezgâhın üzerine bıraktı.

"Mia, bana erkekleri öldürebileceğimi hatırlattın."

"Ve siz bunun kızınız için olduğunu savundunuz."

"Bu, doğru olduğu anlamına gelmez."

"Belki, ama bir kız çocuğunun her zaman babasının yanında olmasına ihtiyacı vardır. Annesi yanında olmadığı için senin için bu daha da geçerli." Bunu söylerken sesi neredeyse titriyordu. "Geri çekilip ortama karışma, Jameson."

"Benim yapmaya çalıştığım bu değil... Eğer bana bir şey olursa, onun iyi olabileceği bir alan yaratıyorum. Eğer bana bir şey olursa, beni özlemez bile—"

"Şimdi seni özlüyor!" İki elini de göğsüme bastırdı. "Seninle vakit geçirmek için adeta yalvarıyor. Zavallı kız bütün gün senden bahsetti çünkü sonunda orada olduğun için çok mutluydu. Sen ise ne yapıyorsun? Biri kafanı uçurmaya kalkışırsa diye mesafenı koruyarak iyi bir şehit mi oluyorsun?"

Artık hiç korkmadan bir cevap bekledi. Aksine, doğru cevabı bulmakta zorlanırken yüzünde bana karşı bir tiksinti belirmişti.

"Hadi ama, kendine gel ve adam ol. Bu evin her tarafında güvenlik var. Bu kadar mı güçsüzsün?"

"Elmaslar zayıf değildir. Adamantem infractum manet."

"Harika. Aynen öyle." Sanki dünyanın en güçlü toplumu da aptalmış gibi gözlerini devirdi. "Öyleyse bunu kızına da öğret. Burada olduğun sürece. Yarın ölsen bile—"

"Yapmayacağım." Acaba beceriksiz olduğumu mu düşünüyordu?

Ellerini havaya kaldırdı. "Ya da elli yıl sonra. Çünkü bir kız çocuğunun babasına ihtiyacı var. Ve ben burada çalıştığım sürece o küçük kızın ihtiyaç duyduğu her şeyi almaması beni kahredecek."

Bunun üzerine, arkasına bile bakmadan öfkeyle benden uzaklaştı; ben de onun uzaklaşmasını tüm yol boyunca gözlerimle izledim.

Onun asla pes etmeyeceğini hissediyordum, çünkü ne olursa olsun Franny için her şeyi elde edecekti.

Bana gelince, her iki durumda da lanetlenmişim.

Çünkü Mia Darling'in kızım için korkarken bile bana karşı durması, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Mia

İtiraf ediyorum, ertesi gün herkesten uzak durdum ve Archer'a her gün kapımı çaldıktan sonra odamda kahvaltı yapacağımı söyledim. Ayrıca Bayan Prim ve Bay Bos'un da o perişan hallerinde bana ihtiyaçları vardı. Acı, arkadaşlık sever, değil mi? Onların solmuş yaprakları benim ruh halime uyuyordu. Perişan haldeydim, kalbim karmakarışık ve duygularım kontrolsüzdü. Hatta Franny'yi Rosy'den uzak tuttum çünkü hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum.

Nedense, onun soracağını, merak edeceğini ve arkadaşça davranacağını hissettim.

Utanmadan ne söyleyebilirdim ki? Patronumuzla flört ettiğimi, bunun umursamadığım bir dikkat dağıtıcı olduğunu kabul ettiğimi ve sonra da ona doğru düzgün ebeveynlik yapmadığı için bağırdığımı mı? Ayrıca, lütfen odasının yanındaki o güzel kapının ardında ne olduğunu ve neden beni içeri almadığını da söyleyebilir misiniz?

Tam bir felaket halindeydim... bu yüzden, evet, kaçınmak daha kolay geldi.

Üstelik cuma günüydü ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk: Valerie akşam Jameson ile muhteşem gösterisi için burada olacaktı. Ama Jameson, dersi yarıda kesip bize tenis oynayacağımızı söylemeden önce değil.

Dün gece ona bağırdıktan sonra nasıl itiraz edebilirdim ki? Ben sadece kızının ders programını hazırlayan öğretmendim. Kütüphane bekleyebilirdi, hele ki kız sevinçten zıplayıp çığlık attığında.

Ben de onlarla birlikte golf kulübüne gittim ve bunun ne kadar işkence dolu bir şey olduğunu anladım.

Ve bu benim için bir işkenceydi. Jameson arabada kusursuzca dikilmiş takım elbisesiyle tamamen uygun ve babacan bir şekilde davranıyordu. Sonra, kızıyla tenis oynamak için polo tişörtü ve şortunu giydi, ben ise bu sefer kenarda oturmayı tercih ettim. Franny'nin babasıyla kaliteli zaman geçirmesi daha önemliydi. Haftanın diğer günlerinde ona tenis oynama sözü verdiğinde de kendime aynı şeyi söyledim. Ona sarıldı ve Franny çığlık atarken bana "teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Kahretsin, o sert dış görünüşünün altında gerçekten iyi bir baba olmak zorunda mıydı? Midem alt üst oldu ve aklım ona lanet etti. Hem harika hem de ulaşılmaz ve kaba olamazdı. Bu adil değildi. Ve bu beni altüst etti. Ona bağırıp çağırmaktan, onunla birlikte olmak istemeye, hatta profesyonel bir ilişki kurmanın en iyisi olduğuna inanmaya kadar her şeyi düşündüm.

Franny'ye tenis racketini nasıl tutacağını öğretirken ona mükemmel baba olmayı bırakması için bağırarak haksızlık gibi geldi. Gerçi, yumurtalıklarım bana sürekli onunla birlikte olup çocuk sahibi olmanın sorun olmayabileceğini söylüyordu.

Hayatımda kesinlikle buna ihtiyacım yoktu.

Ama o şerefsiz, sanki yazdan daha uzun süre orada kalacakmışım gibi, özellikle benim için soyunma odası anahtarı isteyince işi iyice abarttı.

Sonra da ona yardımcı olmak için canla başla çalışan kadın görevlilerle uğraşmak zorunda kaldım. Onun ve Franny'nin en sevdiği içeceği biliyorlardı ve kadınların ona bir havlu getirmek için bu kadar hızlı koştuğunu hiç görmemiştim.

Her kadının gözü üzerimizdeydi—ya da çoğunlukla onun üzerindeydi. İster ütülü bir takım elbise giymiş olsun, ister maçtan sonra ter içinde kalmış bir polo tişörtle olsun, kadınlar ona doğru bal arıları gibi vızıldıyorlardı. Belki de bekar babalık becerilerine hayrandılar, ya da belki de her yerde gördüğüm Diamond amblemine takıntılıydılar. Hem onların ilgilerini hem de bilekliklerinde, yüzüklerinde veya bazen de gömleklerinde parıldaayan o küçük sembolü görmezden gelmeye çalıştım. Hepsinin vardı ve şimdi ne anlama geldiğini biliyordum.

Onların hepsi aitti, ama ben değildim.

Franny'ye veda ettikten sonra aceleyle yatak odama gitmek en iyisiydi. Hızlı bir rapor yazdım ve Jameson'a e-postayla gönderdim, ardından Jameson'ın bana verdiği karta hangi masrafları yükleyebileceğimi düşünerek yatağa uzandım.

Bu yazı atlatabilmek için kulak tıkaçlarına ihtiyacım olacak. Şimdi havalandırma deliğine dik dik baktım. Bir şekilde, son bir iki gündür baş düşmanım olmuştu. Son bir saattir ona bakıp, Valerie ziyarete gelirken onu bir şekilde kapatıp, bir yastıkla örtüp saatlerce duşu çalıştırmalı mıyım diye düşünüyordum.

Jameson'la bodrum katında yaptıklarımız, üzerinde anlaştığımız şeyden sonra önemli olmamalıydı, ama nedense önemli oldu. Bana kız kardeşimi görmem için uçak bileti teklif etmesi ve ardından Franny'yi golf kulübüne götürmesi de önemliydi.

Kapıdaki tıkırtı, bir şey satın almamı engelledi. "Evet?"

"Seni dışarı çıkarıyoruz." Rosy elinde yiyecek olmadan odama daldı. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ve Archer'ın yakında gelip yemek için beni rahatsız edeceğini bekliyordum, ama onun geleceğini değil.

Ya da onu takip eden Pink veya Olive.

"Dışarı?"

"Evet. Canımız sıkılıyor ve çocuklar iş konuşmak istiyor." Pink elinde bir spor çantasıyla içeri girdi, yatağımın üzerine bıraktı ve hemen fermuarını açmaya başladı.

"Bu ne?" diye sordum çantayı işaret ederek, sonra kaşlarımı çattım. "Ne beyler, ne işiniz var?"

"Kıyafetlerimiz ve aksesuarlarımız." Bana sırtırken üstünü fırlattı. "Rosy'nin senin için de seçenekleri var. Ve oğlanlarımız. Bane, Dimitri—Olive'in kocası—ve eminim Archer ve Hades de oradadır. Başka kimler var kim bilir? Onların da—" Sözünü kesti.

Rosy, söylemek üzere olduğu şeyi örtbas etmek için araya girdi. "Lütfen hayır deme. Benden kaçırıyorsun ve buna dayanamıyorum." Rosy, kucığında bir sürü elbiseyle yatağıma doğru yürüdü. "Biz evin kadınlarıyız ve birbirimize ihtiyacımız var."

"Sen... Ben sadece yaz için buradayım," diye homurdandım.

"Belki, ama yaz boyunca bir takımız. Ve ev yöneticisi karar verdiğinde, yapılması gerekiyor." Bana göz kırptı.

Dudaklarımı ısırđım çünkü ister istemez merak ettim... “Bu işi nasıl aldın, Rosy?”

Soruma aldırış etmeden elbiseyi işaret etti. "Ben kırmızı olanı giyiyorum, ama sen istediğın diğerini seçebilirsin."

Sonra hem o hem de Pink hemen giyinmeye başladılar. Olive kapımı onlar için kapattı ve omuz silkti. "Siz şık giyinmek istemiyorsanız ben bunu üzerimde tutacağım." Dar kot pantolonu ve kısa üstü, benim tüm kıyafetlerimi sıradan gösteriyordu. "Neden Rosy'den kaçınıyorsun?"

“Hayır, değilim. Sadece... bazı şeyleri sindirmeye çalışıyorum.” Tereddüt ettim, bu kadınlardan herhangi birinin gerçekte neler olup bittiğini bilip bilmediğini sorguladım.

“Doğru. Sendikayı mı işliyorsunuz?” Rosy elbisesini giyerken kaşını kaldırdı ve sonra yanıma doğru salınarak geldi.

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden kapattım ve bekledim. Sanırım o da benim bildiğimi biliyordu.

Gülerek, “Bu işi aldım çünkü doğuştan bu işin içindeydim... ve sendikanın bir parçasıydım. Annem onun annesinin hayatını idare etti ve Jameson'ın ailesindeki herkesten daha fazla bakıma ihtiyacı vardı şimdi. Ayrıca, idare etmesi kolay. Jameson biraz kaba saba biri ama iyi niyetli. Bana senin bildiğini söyledi. Tanrıya şükür, çünkü o sırrı saklamaktan bıkmıştım.” dedi.

"Benim hakkımda mı konuşuyor sana?"

“Hepimize karşı... Ve sadece bunu yapmamaya çalıştığı zamanlarda.” Olive gözlerini devirdi. “Duygularını ifade etme konusunda tam anlamıyla berbat.”

“Neyse, onlar için akşam yemeğini hazırladım, bu yüzden burada olmamıza gerek yok.” Rosy yatağın üzerindeki elbiseleri düzeltti. “Ne giymek istersin?”

Üçü de orada, beklentiyle bana bakarak durdular, sanki ortadaki kocaman fil meselesine değil de buna vereceğim cevabı bekliyorlarmış gibi. "Yani hepiniz onun sendikanın bir parçası olduğunu, tamamen tehlikeli olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Ve siz bunu sorun etmiyorsunuz? O..."

Rosy elini kaldırdı. “Hadi şu işi bitirelim. Hayır, umurumuzda değil. Neden mi? Çünkü biz de bunun bir parçasıyız. Evet, biraz tehlikeli. Evet, şansımızı denemeye hazırız. Çoğu insan öyle. Ve içeri girmek için ya doğuştan gelirsın, ya çalışarak girersın ya da evlenirsın.” Rosy, yatağımın

üzerindeki fuşya rengi elbiseyi düzeltirken omuz silktil, aslında kendini pek de açıklamadı. Pink ve Olive ayakkabılarını kaldırdılar.

Ya da hiç karışmazsın. "Ama neden bunun bir parçası olmaya çalışayım ki?" diye sordum, Pink'in yatağa fırlattığı topuklu ayakkabılara kaşlarını çatarak bakarken.

Rosy elbiseleri işaret ederek, "Çoğu insanın bir şeyin parçası olduğunun farkındasın. Neden yüzyıllardır seçkin bir statüyü koruyan, güvence altına alınmış bir toplumun parçası olmasın?" dedi.

"Senin için biraz garip olabilir ama sana bunu anlattığı için mutluyum. Eğer içki içerken sana ben anlatmak zorunda kalsaydım çok garip olurdu," dedi Pink, arkadaşına içine girdiği elbisenin arkasını göstererek. "Fermuarı kapat, Olive."

Nedense bu, söyledikleri her şeyden daha şaşırtıcıydı. "Gerçekten bana söylemiş miydiniz?" diye sordum en sevdiğim renkteki elbiseye doğru yürürken. Fuşya rengi bir elbise giymek zorundaydım, gerçi getirdikleri elbiseye sığabilir miyim emin değildim.

"Elbette. Seni her gün mutfağıma alıyorum. Biz arkadaşız," diye yanıtladı Rosy kısaca.

Sözleri kalbimi burdu. Arkadaşlar. Gerçekten de birine güvenmek bu kadar kolay mıydı? Sanki insanlar kendilerini ilk sıraya koyup başkalarının duygularını görmezden gelmiyorlarmış gibi.

Belki de kız kardeşimle yaptığım konuşmanın ve annemin Felix'in bana yaklaşmasına verdiği tepkinin etkisinden hala kurtulamamıştım. Bu kadınlara bakarken boğazım düğümlendi. Beni bir köşeye sıkıştırmak yerine, özellikle beni dışarı çıkmaya hazırlamak için gelmişlerdi, oysa ben onların toplumuna bile ait değildim.

Pink boğazını temizledi. "Ve gecenin sonunda, Olive ve benimle de arkadaş olacaksın. Tekilayı sek içersen muhtemelen en iyi arkadaş olursun."

Onun bu yorumuna gülümsemek için döndüğümde, ağzım açık kaldı. Fermuarı çekilmiş siyah deri dar elbisesi çok etkileyiciydi. Pembe saçları ve pembe ayakkabıları mükemmel bir uyum içindeydi ve hemen anladım: "Sizinle çıkabileceğimi sanmıyorum. Paspas gibi görüneceğim."

"Lütfen." Pink elini sallayarak beni geçiştirdi ve elimi üzerinde gezdirdiğim elbiseyi işaret etti. "O elbiseyi o topuklu ayakkabılarla giyersen hepimizi geride bırakırsın. Ayrıca, Jameson'a çıkacağımızı söylediğimizde yüz ifadesini görmek istiyorum."

“Umurunda olmayacak. Bugün cuma, yani...” Aptal havalandırma deliğine bir göz attım ve sonra kendimi durdurdum. “Hafta sonu. Franny büyükannesinin yanına gideceği için istediğimi yapabilirim.”

"Doğru. Umursamaz," diye taklit etti Olive, şifonyerin üzerindeki aynada dudak parlatıcısına bakarken ve kusursuz buklelerini kabartırken.

Rosy, Olive'e sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi, "Dimitri de çok kızacak," diye bilgi verdi, ama kız sanki ne olacağını tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, Bane o elbiseyle dışarı çıkmaya izin vermeyecek, Pink."

Pink aynada hafifçe kıvrak hareketler yaptı. "Kocam bu elbiseyle kalçamı sallamamı engellediğini düşünüyorsa, cehenneme gitsin. Bu elbise o kadar mükemmel ki, sallamamak olmaz."

Kıkırdadım ve yanağımı ısırarak seçeneklerimi düşündüm. İçeride kalıp sendika hakkında kafa yorabilirdim ya da dışarı çıkıp yeni arkadaşlarla birlikte bu konuda bilgi edinebilirdim.

Ve bonus olarak: Valerie ve Jameson'ın daha sonra ne yapacaklarını dinlemek zorunda kalmayacaktım. Elbisemi alıp banyoya doğru yürürken içimden bir ah çektim, ama daha gitmeden havalandırmadan sesler geldi.

Bu mümkün değil.

Jameson akşam yemeğinden önce asla ofisine girmezdi. Bu, Franny ve annesiyle geçirdiği bir zamandı.

Ama derin sesler duydum, kocalarına ait olmalıydı. Hemen havalandırma deliğine koştum ama çok geçti.

Pink araya girdi ve havalandırma deliklerinden gelen mırıltı giderek yükselirken ve kadınların her birinin gözleri hızla komodinin yerinin değiştirildiği yere kayarken, yüzündeki şeytani gülümseme dikkat çekiciydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Pink. "Evet, sanırım tekila olmadan en iyi arkadaş statüsüne terfi ettin."

Mia

Hazırlanırken neden hepimizin fısıldaştığı artık çok belliydi. Fuşya elbiseyle uyumlu rujumu sürdüm ve Olive'in saçlarıma biraz krem sürmesine izin verdim. "Sizin düşündüğünüz gibi değil," diye fısıldayarak bağırdım.

Rosy, suçlayıcı ama aynı zamanda anlayışlı bir tonla, "Her gece buradasın, yani o ofiste olan her şeyi duyuyorsun Mia," diye belirtti.

"Ah, içeride neler oluyor?" diye sordu Pink ve ben de parmağımı kaldırdım.

"Söyleme Rosy."

Belli ki kendini sansürlemeyi umursamamış. "Valerie ve Jameson, Valerie her geldiğinde sevişiyorlar!"

Olive, olması gerekenden daha yüksek sesle "Aman Tanrım!" dedi ve hepimiz onu susturduk. "Ve sen beni dinliyor musun?!"

"Öyle değil!" diye sızlandım, ama tamamen öyleydi. İçimden bir ah çektim. "Başlangıçta eğlenceli küçük bir kaçış yoluydu, tamam mı?"

"Eğlenceli mi? Ben muhtemelen kendi kulaklarımı koparırdım ama zevkler farklıdır," dedi Rosy ve bunu tamamen içtenlikle söyledi. Ona sarılmak istedim.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Olive.

"Şimdi de, daha önce de... bu tamamen özel hayatın ihlali ve ben buna son veriyorum," diyerek çenemi kaldırdım. Onunla hiçbir ilişkim yokken

kıskanç bir kadına dönüştüğümü bilmelerine gerek yoktu.

“Saçmalık,” diye tısladı Pink. “Şimdi, o saçmalığı bırakmasını sağlayacaksın çünkü kimse onu sevmiyor. O bile onu sevmiyor. O adam senden gözlerini alamıyor. Bodrumda gördüm. Muhtemelen senin burada olman yüzünden ödü kopuyordur. O, kendi adının ardından Knight soyadını istiyor.”

“Pekala, alabilir.” Bronzlaşmış yanaklarıma biraz allık sürdüm ve ardından kalın bir eyeliner çekmeye başladım. Kıskançlık damarlarıma sızmaya başladığı için muhtemelen biraz abartmıştım. Artık profesyonel, nazik, sevimli öğretmen olmak istemiyordum. Sadece bir bakıcı olmadığımı, iş başında olmadığımı, sadece bir dadıdan daha fazlası olduğumu göstermek istiyordum.

Ve ben de müsaittim. Tıpkı onun gibi. O başkasıyla birlikte olabilirdi, ben de olabilirdim. Küçük buluşmamızın hiçbir bağlayıcı şartı yoktu.

Olive alaycı bir şekilde, "Saçmalama. Onu Franny'nin üvey annesi olarak hayal edebiliyor musun?" dedi.

Kadınla neredeyse hiç konuşmamıştım ama... “Franny’nin annesi olmaya kimse layık değil,” dedim ve söylediğim her kelimenin arkasındaydım.

Rosy güldü. "Bu gece fazladan birkaç kadeh içmen gerek. Çok geç saate kadar dışarıda kalabiliriz, böylece dinlemek için burada olmana gerek kalmaz."

"Gerçekten her zaman dinlemiyorum." Yüzüm kızardı.

"Ah lütfen. Ben de dinlerdim. Ama hiç hoş olmazdı. Çok sinirlenirdim."

“Evet.” Bu üç kadına şöyle bir baktığımda yüzlerinde gerçek bir şefkat gördüm ve onlarla dürüst olabileceğimi fark ettim, bu yüzden itiraf ettim: “Maalesef o noktada olabilirim. Bütün gün o havalandırma deliğine bakıp durdum, korkuyorum. Kocalarınız burada olsa bile geleceğini düşünüyor musunuz?” Aptalca ve çaresizce gelen umutlu bir fısıltıydı.

Rosy acıyarak omzuma dokundu, çünkü kimi kandırıyordum ki? Bu kadınlar, ben inkar etsem bile, Jameson ile aramda bir şeyler olduğunu biliyorlardı.

Olive usulca, "O zaten Bayan Knight'ın yanında," dedi.

Ayağa kalkıp aynaya son bir kez baktığımda içimden bir ah çektim. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağıya, çıplak omuzlarımin

üzerinden dökülüyordu. Kalp yakalı ve dar, kısa elbisem beni hem savunmasız hem de bekar ve müsait hissettiriyordu.

Tıpkı benim gibi.

Çok göz önünde ve her yerde ulaşılabilir.

Başımı bir kez salladım ve mırıldandım, "Hadi gidelim."

Pink gülümsedi ve sanki beni desteklemek için orada olacakmış gibi kolunu omzuma attı. Umarım öyledir. Kız arkadaşlara ihtiyacım vardı, bir çıkış yoluna, Valerie ve Bayan Knight'ın burada olduğu, Valerie'nin annesinin ilgisini çektiği ve o gece ilerleyen saatlerde onun da ilgisini çekeceği gerçeğinden bir nebze olsun uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Bu, her cuma yaşanan normal olaylar dizisiydi. Olacağını biliyordum. Ve aslında daha önce de bundan keyif almıştım.

Bodrum katından önce.

Jameson ile konuşmadan önce.

Patronuma karşı duygular beslemeye başlamadan önce.

"Jameson'ın onu bu halde dışarı çıkmasına izin verip vermeyeceğinden emin değilim," diye kıkırdadı Rosy aşağı inerken. "Onun ona nasıl baktığını görüyorsunuz. Ve şimdi de inanılmaz güzel olmuş."

Pink, "Bu çocuklar bize hiçbir şey yaptırmıyorlar," diye hatırlattı ve hepimiz dayanışma içinde ona katıldık.

"Unutma, biz taviz vermeyiz. Hades sana göz kırpsa bile, Rosy," dedi Pink köşeyi dönerken. "Ve ben Chicago'ya gidiyorum. Cennet Korusu'nda kalmamızı istiyorlarsa, cehenneme gitsinler."

"Aman Tanrım," diye inledi Olive.

"Ne?" diye omuz silkti Pink. "Mia'nın kaçmaması için güvenlik görevlisi göndermek istiyorsa gönderebilir, ama kimse bütün yaz bu sitede kilitli kalmayacak."

"Affedersiniz?" diye duraksadım. "Franny'yi yarı yolda bırakmak istemezdim."

"Ya da biz," diye ekledi Rosy, kendisinin de bu denklemin bir parçası olduğunu açıkça belirtmek için.

"Doğru, ya da sen. Ya da Archer. Jameson bunu biliyor. Yani sorun olmamalı." Hepsini bana baktı. Ve o koridorda, tüm hikayeyi bilmediğimin farkına vardım. Birinin bana bir şey söylememiş gibi hissetmekten nefret ediyordum. "Ne?"

Pink, sanki harika bir fikir bulmuş gibi sırttı. "Biliyor musun, gidip ona söyleyelim."

Tökezleyerek içeri dalmak isteyip istemediğimden hiç emin değildim, ama sonuçta ben de güçlü bir kadındım. Kendimi savundum. Kapının ardındaki adam bir katil olsa bile.

Kapıyı açtığımızda, arkadaşlarının da aynı durumda olduğundan emindim.

Koyu renk takım elbiseler giymiş o adamların yüzlerinde öldürücü ifadeler vardı.

Pink, elimi sıkıca tutarak içeri girerken, "Bane Black," diye mırıldandı. "Bu gece bu güzel bayanlarla dans etmeye gidiyorum."

Adamların her biri konuşmalarını kesip bize doğru baktı. Gözlerinin eşlerine kayma şeklinden kimin kime ait olduğunu hemen anlayabiliyordum. Bane, insanı Antarktika'daymış gibi hissettirebilecek kadar soğuk gözlere sahip, iri yarı bir adamdı, ama bakışlarını Pink'ten ayırmadı. Jameson ve başka bir adam deri koltukta oturuyordu, ancak Jameson'ın gözleri kucağındaki evraklardan hiç ayrılmadı, sanki benim varlığımdan hiç etkilenmemiş gibiydi. Yanındaki Malek'i okşamak için biraz kıpırdandı, hepsi bu. Bunun yerine, yanındaki adam bana baktı ve sırttı, Hades ise odada Azrail gibi davranıyordu, Rosy ile arasında karanlık bir bulut gidip geliyordu, ancak ilk konuşan o değildi.

Bunu Bane'e bıraktı. "Bayan Black, benimle dans etmenizi istemediğinizden emin misiniz?"

"Hayır." Sanki hiçbir şey olmamış gibi tırnaklarına baktı ama yanaklarındaki kızarıklığı gördüm. "Bu gece kadınlar gecesi."

"Her gece senin gecen. Yani ne istersen yap, ama ben seni her zaman izleyip takip edeceğim."

"Bana güvenmiyor musun?" Kaşını kaldırdı.

"Güzel pembe bebeğinizin etrafında erkeklere güvenmeyin—"

"Çeneni kapat, Bane," dedi kız, adam ona doğru yürüyüp onu dudaklarından öperken. Kız hâlâ elimi tutuyordu ve adam ona öyle bir öpücük verdi ki, benim bile dizlerim titredi. Bir saniye sonra onu geri itti ve mırıldandı, "Seni seviyorum."

Olive'in kocası masaya yaslanıp ona dik dik bakarken, adam hiç tereddüt etmeden karşılık verdi: "Neden bensiz gitmek zorundasın?"

"Çünkü kızların uzaklaşmaya ihtiyaçları var."

"Hayatının aşkından mı, tatlım?" Sesi üzgün bir bebek gibiydi, ama onu öpmek için yaklaştığında kalçasını kavradı ve tam bir erkek olduğunu kanıtladı.

Olive gözlerini devirdi ve geri çekilmeden önce onu iki kez daha öptü. "İyileşeceksin, Dimitri. Bu gece iyi bir baba ol ve küçük bebeğimizi uyut."

Jameson'ın yanındaki adam onlara homurdandı. "Hepinize yumuşadığınızı söyledim ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz."

Sesi Jameson'unkine çok benziyordu ve gözleri de aynı derecede soğuktu. Çene hatları ve kemik yapıları da çok benzerdi ve Jameson'ın bana hiç bahsetmediği bir kardeşi olduğu aklıma geldi.

Belki birden fazla.

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve muhtemelen o da bunu böyle istemişti.

O, benim bağlantımı kesmemi istedi ve ben de kesilecektim. Kız kardeşimi görmem için uçak bileti teklif edecek kadar umursadığını iddia etmeye nasıl cüret ederdi ki, şimdi benim varlığımla bile ilgilenmezken?

Beni daha çok neyin öfkелendirdiğini bilmiyordum: onun ilgisizliği mi, yoksa o gece başka bir kadına ilgi göstereceğini biliyor olmam mı? Üstelik o kadın, onu ve ailesini çok daha iyi tanıyordu.

Kardeşi, kimsenin varlığını fark etmediği o garip sessizlik anında hemen devreye girdi: "Franny'nin dadısı olmalısın, değil mi?"

"Öyleyim." Başımı salladım ve bu unvan iyi bir hatırlatıcıydı. Bütün bu insanların arasında benim de yerim buydu.

Doğruldu ve yürüyüşünün Jameson'unkine ne kadar benzediğine şaşırdım. Birbirleriyle kolayca karıştırılabilirlerdi, bu da yaşlarının birbirine yakın olduğu anlamına geliyordu. "Kızlar gecenize bir erkek arkadaş ister misiniz?" diye sordu. "Ben Callahan. İyi kalpli Şövalye. Çok eğleneliyim."

"Hayır," diye araya girdi Pink. "Sadece kızlar gecesi."

Sonra sanki sıra bendeymiş gibi dirseğiyle dürttü. Dizlerim neden birden titremeye, avuçlarım neden terlemeye başlamıştı? "Şey, burada çalışmaya başladığımdan beri Paradise Grove'un dışına çıkmadım ve Pink, Chicago'da bir gece kulübünden bahsetti, bu da harika olurdu çünkü..."

"Şikago mu?" Jameson'ın başı aniden kalktı. Sonunda onun onayını almıştım, ama bu sadece ona itaatsizlik ettiğimiz içindi. Sesinin derin tınısında gergin bir kenar vardı ve onu o kenarın ötesine itmek istemediğimi anlamıştım.

“Chicago'da eğlenmek güzel.” Callahan da bunu biliyor olmalıydı, çünkü hemen durumu yatıştırmaya çalıştı.

“Hayır.” Jameson’ın sesi yüksek ve netti. “Mia’nın Paradise Grove’dan dışarı çıkmasına izin verilmiyor.”

“Kardeşim.” Callahan ona baktı. “İzin mi?” Aralarında söylenmemiş bir şey geçti. “O bir çalışan, mahkum değil.” Sonra bana döndü. “Biz Elmaslar her zaman anlayışlı olduk, ama aynı zamanda aşırı temkinliyiz. Kardeşimin şehre girmemen için başka bir sebebi yoksa...?”

Jameson'ın cevabını beklerken odadaki gerilim çok yoğundu. İçimden bir ses onun umursadığını, sadece bir çalışan olmadığımı, belki de duygularının da işin içinde olduğunu söylemesini istiyordu, ama bizi eliyle savuştururken hiçbir belirti göstermedi, duyguları bir anda tamamen kapanmıştı. "Güvenlik devam ettiği sürece..."

"Biz de onların bunu her zaman yaptığından emin oluruz." Callahan, sanki daha fazla bir bahane bekliyormuş gibi kaşını kaldırdı.

Uzun bir sessizlik anından sonra Jameson pes etmiş gibiydi. "Hades gidebilir o zaman."

Hades, gözlerini Rosy'den ayırmadan başını salladı. Bu ölümcül bir bakıştı. "Bence bu kötü bir fikir. Archer yapabilir."

Jameson'dan yine bir çene seğirmesi geldi ama başını kaldırmadı. "Tamam. O ve bir ekip."

"Harika. Onlara geri durmalarını söyleyin," diye bitirdi Olive, sanki gözümüzü onlardan ayırmamamız gerekiyormuş gibi odadan geri geri çıkmaya başlarken.

Pink kolumu tutarak beni kapıya doğru götürdü ve neredeyse kapıdan çıkmıştık ki, "Bayan Darling, önce sizinle bir kelime konuşmak istiyorum," dediğini duydum.

"Kahretsin," diye homurdandı Pink, "neredeyse başardım."

Yanımdan geçmek için ayağa kalktı ve koluma değerek, "Çalışma odasına. Şimdi." dedi.

Sanırım onu takip etmem gerekiyordu. Tam bir pislik. Eğer yalnız olsaydık, koltuğa oturup, bana ne yapacağını söyleyen bir köpek olmadığımı anlamasını beklerdim.

Malek onu dinlemeyi bile reddedince, başımı kaldırdım. "Bay Knight, öğrencilerim bile kibarca nasıl rica edileceğini biliyor."

Yemin ederim, Callahan kardeşi arkasını döndüğünde kahkahasını bir öksürükle bastırdı; omuzları gergin, gözlerinde cinayet dolu bir ifade vardı. "Lütfen, Bayan Darling, sizi sürükleyip çalışma odasına götürmeden önce kışınızı çalışma odasına sokun."

Tam yüzüne karşı alaycı bir şekilde güldüm ve sanırım tüm oda gerildi. Umursamadım. Öğrencilerime iyi davranışlar öğretiyor olmam, her zaman onlara sahip olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Herkesin önünde olay çıkarmak istemedim, ama yine de yüksek sesle, ayaklarımı yere vurarak koridorda ilerlemeye karar verdim. Sadece oturma odasının yanından geçerken ve Bayan Knight'ı Valerie ve Franny ile gülerken görünce durdum.

Franny gülmeye ve bir kağıda resim çizmeye devam ederken ikisi de bana şöyle bir baktı.

"Bayan Darling, sizi görmek ne güzel. Çok hoş görünüyorsunuz..." Valerie'nin gözleri üzerimde gezindi ve ben anında kapıdan uzaklaşmak istedim. Elbisem muhtemelen Bayan Knight'ın değerlendirmesi için çok kısa ve çok dardı. Valerie ise ütülü bir polo tişört giymişti, pastel tonlarda ve tam bir görgü kuralları estetiğine sahipti. Saçları yumuşak bir topuz yapılmıştı ve sarı röfleleri, sanki kendini bu hale getirmek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi mükemmel bir şekilde harmanlanmıştı. "Hafta sonu için mi gidiyorsunuz? Bir yerlerde planlarınız olmalı."

"Evet," diye temkinli bir şekilde yanıtladım, ona ya da Bayan Knight'a ne diyeceğimi bilemiyordum. İkisinin de gözlerinde, hazır olmadığım bir yargı vardı.

Franny yukarı baktı ve sevinçle nefes nefese kaldı. "En sevdiğin rengi giymişsin, Bayan Darling. Bir prenses gibi görünüyorsun. Değil mi, Baba? Bu gece bir prensesi mi dışarı çıkarıyorsun? Tıpkı Külkedisi'nin prensiyle gece yarısına kadar dans ettiği gibi onunla da gece yarısına kadar dans edebilirsin."

Jameson boğazını temizledi ve fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bu anla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu, benim de istemiyordum. Yine de cevap verdi. "Keşke onu dışarı çıkarıyor olsaydım, Fran." Bakışları benimkilerle buluştuğunda ağırlaştı. "Arkadaşlarıyla dans edecek. Ama hiçbir prens bizim prensesimizle dans etmemeli, değil mi?"

Franny kıkırdadı ve başını sallayarak çizime geri döndü. Bayan Knight'ın gözleri merakla bana bakarken, Valerie'nin bakışları ise adeta hançer gibiydi. "Franny?" Valerie'nin sesi sertti. "Biliyorsun, elbisenin rengi

oldukça cesur, burası için biraz fazla parlak." Kaşlarını kaldırıp dudaklarını küçümseyerek kıvırdığında, hakareti tam da olması gereken yere isabet etti. "Özür dilerim. Muhtemelen böyle giyinip şehre gideceğini biliyorum, değil mi? Sadece Franny'nin buradaki toplumu anlamasını istiyorum. Oldukça saygın bir mahalle burası."

Kollarını kavuşturdu ve o amblemin parıldadığını gördüm; bu da bana bir şekilde Elmas Sendikası'nın bir parçası olduğunu hatırlattı. Nesiller arası bir lütuf muydu yoksa hepsi için mi çalışıyordu, bilmiyordum. Tek bildiğim, ben bunun bir parçası değildim. Burada ödünç alınmış bir elbiseyle ve ödünç alınmış bir zamanla bulunuyordum.

Yine de Franny'nin, bölücü yorumu ve bilgiyi sindirirken yanağını nasıl ısırdığını gördüm. Valerie, Franny'nin tam olarak içine sığması gerektiğini düşündüğü bir kutu inşa ediyordu, ama ben onun kendini böyle hissetmesine izin vermeyecektim.

Belki sadece ben olsaydım geri çekilirdim. Ama o tatlı kız için değil. "Sanırım Paradise Grove'un artık dış görünüşten daha fazlasına saygı duymasının zamanı geldi, değil mi? Bir prensesi prenses yapmak için sadece bir kıyafet yetmez, değil mi Franny?"

Gülümsedi. "Serçe parmağında kalpten gelen bir söz mü?"

"Elbette, ve Franny, biri seni değersiz hissettirdiğinde bunu unutma. Arkadaşlar seni olduğun gibi severler, kılık değiştirmiş halin için değil."

Kimse bir şey daha diyemeden arkamı dönüp uzaklaştım, çünkü ne kadar istesem de Franny'nin önünde böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdim.

Jameson'ın çalışma odasının kapısını kapatırken arkamdan geldiğini duydum. Gözlerine bakmak için döndüğümde, bakışları soğuk ve anlaşılmazdı. Umursamadım. "Çok daha kötüsünü hak ediyordu, bunu sen de biliyorsun."

Burnunun köprüsünü sıktı. "Ne diyeceğimi biliyorsun, Mia."

"Ne yani? Ben haddimi mi aştım? Kız arkadaşınla o şekilde konuşmamam mı gerekiyor?"

Gözleri birden açıldı ve bakışları gözlerime kenetlendi. "O benim kız arkadaşım değil."

"Ha, o zaman belki de müstakbel nişanlınızdır? Annenizle oturuş şekline bakılırsa öyle görünüyor?"

Dişlerini sıktı. "O, çocuğumun psikiyatristi. Sen de onun bakıcısı ve öğretmenisin. İkinizin iyi geçinmesi gerekiyor."

Buna alaycı bir şekilde karşılık verdim. Onların kapıyı çaldığını duyduğumu bilmiyordu, bu yüzden istesem bile bunu yüzüne vuramazdım. "Hadi ama, Bay Knight. Evinizde, anneniz ve çocuğunuzla oldukça rahat görünüyor, sadece bu kadar. Ama eğer hikaye buysa, tamam. Zaten sizin için başka ne ifade ettiği umurunda değil." Söylemesi huysuzca bir şeydi, ama huysuz hissediyordum. Kıskançlığımı bastırmaya çalışmak için kollarımı kavuşturdum.

"Saçmalık, sevgilim. Bence gerçekten önemsiyorsun. Şimdi itiraf etmek ister misin, yoksa daha sonra mı itiraf ettirmem gerekecek?"

Böyle bir şey yapabileceğini düşünmesi bile, ona "İkisi de değil. Kızını önemsiyorum Jameson. Psikiyatristi ona bir sürü saçmalık anlatıyor, umarım bunu dikkate alırsın." demem için yeterince saygısızcaydı.

"Artık kesinlikle haddini aştın," diye neredeyse kükredi, muhtemelen bu sözler ona çok dokunduğu için. Çünkü bir şeylerin peşindeydim.

"Sınırı mı aştım?" Yanına yaklaştım ve bana bakmasına izin verdim. Gerekirse onunla aynı seviyede bağırıp çağıracaktım. "Az önce ailenizin, arkadaşlarınızın ve çalışanlarınızın önünde bana küfrettiniz, sonra da beni koridorda sürüklemekle tehdit ettiniz!"

"Küfür mü ettin?" Şaşkınlıkla baktı. "Sadece laf olsun diye küfrettiğine sevinmelisin. Ben dünyanın tartışmasız en güçlü sendikasının lideriyim Mia. Her zaman küfür ederim!"

"Bana yönelik söylenmesinden hoşlanmıyorum," dedim ona. Küfür etmemeye çalışıyordum, o da edebilirdi. "O yüzden bırak şu işi."

"İnanılmazsın."

"Ve sen çok kabasın! Dışarı çıkarken belli bir şekilde görünmek istemem Allah korusun!"

"Senin nasıl görüldüğün hakkında hiçbir şey söylemedim—"

"Aynen öyle. Yapmadın. Orada durup başka bir kadının kızının yanında beni küçük düşürmesine izin verdin. Bu yüzden sanırım patron olmak zorunda kaldım ve kızının kötü kız olmaya başlamaması için çalışanlarından birini yerine koydum."

Elleri sanki orada olmaları gerekiyormuş gibi ceplerine kaydılar. Belki de bu noktada beni boğmak istiyordu, ama bunun yerine daha olgun bir tavır sergilemeye çalıştı. "Valerie bazen çok huysuz oluyor..."

Bu noktada onunla en rahat hissettiğim yol, açıkça en kolay yoldu. O kadının ne kadar saygısız davrandığını ve onun hiçbir şey yapmadığını düşündükçe daha da sinirleniyordum. "İşten çıktığında ve kendi halindeyken mi? Yoksa tehdit altında hissettiğinde mi? Her iki durumda da, Franny'ye kızınızı rahatsız eden değerler aşıyor. Sen bir baba mısın, yoksa herkesi memnun etmeye çalışan biri mi?"

"İsa aşkına, Mia," diye fısıldadı ama bu ses odada adeta bir intikam duygusuyla yankılandı. "Seninle birlikte aklımı ve kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun? Yemin ederim istiyorsun. Yemin ederim bana saldırmaktan zevk alıyorsun."

"Kızınız için yapmam gerekeni yapıyorum."

Başını salladı. "Valerie haklı, Paradise Grove'un kadınlara karşı belli bir tavrı var."

"Hangi kadınlardan bahsediyorsunuz tam olarak? Çünkü Pink ve Olive ___"

"Farklı bir yaşam tarzı sür," diye bitirdi sözlerini, gözleri bana öfkeyle bakıyordu. "Kızım için istemediğim bir yaşam tarzı."

"Çünkü onlar da organize suç örgütünün bir parçası mı?"

"Onlar bu işte aktif ve tehlikeli bir rol üstlendiler ve şimdi sen de onlarla birlikte dışarı çıkacaksın." Jameson tavana baktı ve çalışma odasında volta atmaya başladı.

"Ne yani? Valerie gibi evde oturup parmaklarımı oynatmamı, her isteğinizi dinlememi mi tercih edersiniz?" Burnumu buruşturup alaycı bir şekilde güldüm, bunun ailemin ve eski kasabamın benden beklediği kişi olduğunu ve kesinlikle olmadığımı fark ettim. "Teşekkürler, hayır. Ben o tür bir kız olduğumu sanmıyorum. Buraya geldiğim ilk birkaç hafta bunu denedim Jameson. Ben öyle biri değilim... senin kızın da öyle biri değil."

Sanki içindeki şeytanları dışa vurur gibi derin bir nefes verdi. "Şanghay'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıyorsunuz."

"Yani beni buraya bu kadar kaba bir şekilde çağırdığınızda benimle konuşmak istediğiniz şey bu muydu? Dışarı çıkmamın tehlikeli olduğu için mi rahatsızsınız?"

"Elbette."

"Hepsi bu mu?" diye sordum, onun bana, yaptıklarına, kimlerle yapacağıma daha çok önem vermesini istiyordum.

Çenesi neredeyse bir dakika boyunca inip kalktı, sonra sesi gürledi: "Başka neye kızabilirim ki, ha? Açıklayın beni."

"Hiçbir şey." Dişlerimi sıktım, çünkü eğer benim sadece bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlası olduğumu kabul etmek istemiyorsa, öyle olsun. "Harika bir güvenlik ekibiniz var, Jameson. Her şey yolunda olacak. Adamantem infractum manet, değil mi?" diye patladım ve cesaretim karşısında gözlerim bile faltaşı gibi açıldı.

"Adamantem infractum manet," diye tekrarladı sessizce, sanki kelimeler ağzında acı bir tat bırakmış gibi. "Dikkatli olun ve iyi geceler."

"Harika." Yanından geçip yürümeye başladım ama son anda kolumu tuttu.

"O güzelim elbisenle sakın aptalca bir şey yapma," derken sesi tehlikeli derecede alçaktı.

O zaman aramızda bir tür anlayış oluştu. O pişman ve endişeli görünüyordu, ben ise patron-çalışan ilişkisinden çok daha fazlası gibi atışıyor olmamızdan rahatsızlık duyuyordum.

Elbiseye baktım ve dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, sonra da tartışıyor olsak bile onun gerçek fikrini öğrenmek istediğimi fark ettim. "Dürüst ol, fazla mı abartılı?"

"Mia Darling"—adımı inleyerek söyledi, nihayet bir anlığına savunma mekanizması çökmüştü—"beni öldürüyorsun bebeğim. Bu, cinayete davetiye çıkarmak gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim ona dikildi.

"Üzerindeki elbise, sana yanlış bakan erkekleri öldürmeme neden olurdu. Ve bakacaklar da. Bu yüzden, bana bir iyilik yap ve Franny'ye söylediklerimi dinle."

"Bu da ne?"

"Sakın hiçbir prens seninle dans etmesin, sevgili prensesim."

"Jameson..." Kalbim daha hızlı atmaya başladı, aklım onun sözlerine kapıldı. Yanında olmak istercesine ona bir adım daha yaklaştım. Ama o hemen geri çekildi ve elini dirseğimden çekti.

"Git. Şimdi. Çünkü bir saniye sonra seni bırakmayacağım. Ve eğer gece yarısına kadar evde olmazsan, seni bulmaya geleceğim."

Jameson

O, istediğim zaman asla gerçekten sevimli Mia olmadı. Bunun yerine, şeytani tarafı ortaya çıktı ve tatlı, kırılgan yanı, istemediğim zamanlarda aklımı karıştırdı.

Elbisesi fazla mı abartılıydı? Tabii ki abartılıydı. Ama içinde kusursuz görünüyordu ve o küçük surat asması, onu masaya götürüp poposuna şaplak atmak istememe neden oldu, böylece gerçekten surat asacak bir sebebi olsun.

Ve o, arkadaşlarımın önünde bana çok kötü davrandı; onlar gittikten sonra hepsi bana sataştı.

Annemi, Franny'yi ve Valerie'yi gönderdikten sonra hepimiz ofisime yerleştiğimizde Bane, "Sana hep böyle mi konuşuyor?" diye sordu. Bu gece ona bakmak bile zordu, bırakın onunla sevişmeyi. Onun yerine adamlarımla oturmak muhtemelen en iyisiydi.

"Pink sana hep böyle mi konuşuyor?" diye karşılık verdim.

"Karım bana istediğini söyleyebilir. Bakıcınıza da aynı hoşgörüyü göstermenize şaşırdım."

Belki de bu en iyisi değildi. "Olayların dinamiklerini anlamıyor," diye açıkladım, kendime bir yudum viski doldururken. Doğrusu, Mia konuşmaya devam ettiği sürece, konuşurken yüzüme tükürse bile umurumda değildi.

"Şey, yan odada bunu yapan bir kadın var," diye hatırlattı Cal, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Valerie, annem Franny ile birlikte ayrılır

ayrılmaz senin için diz çökmeye her zaman hazır. Bu arada, işler nasıl gidiyor?"

"Defol git," diye homurdandım, çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. Kadın, eski eşim gitmeden beri ortalıktaydı ve fırsat verilirse evimde Elmas Eşi'nin yerini seve seve alacağını belli etmişti. Bu geceki davranışından sonra ona asla böyle bir fırsat vermeyecektim. Ona eve gitmesini ve sonra konuşacağımızı söyledim. Annem ve arkadaşlarım orada olduğu için bu gece bunun zamanı değildi. "Bu arada, sorarsa diye söylüyorum, hepiniz onun gitmesi için bahane olarak kullanıldınız."

Ve öyle de yapardı, çünkü Valerie her seferinde gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Annem onu severdi, Franny ona tahammül ederdi ve elmas çevrelerinde sürekli olarak bulunurdu. Bu bile bana çok fazla erişim imkanı sağlıyordu.

Valerie bir süreliğine işime yaramıştı ama artık yaramıyordu. Ben sadece bana sorun çıkarmayan kadınlarla ilişki yaşıyordum.

Mia hariç.

"Bizi engelleyici olarak mı kullandınız? İlginç." Bane başını yana eğdi ve sırttı.

"Anlamadı."

"Ah, ima edileni anladı, sadece kabul etmek istemiyor." Hades masama yaslandı ve Malek'i okşadı. Köpek üzgün görünüyordu, sanki birini özlemişti ve bu bana onun artık Franny veya benden çok Mia'yı takip etmeye başladığını fark ettirdi. "Valerie, Rosy'ye sen gerçeği görene kadar seninle birlikte olacağını ve arada kiminle birlikte olduğunun önemli olmadığını söyledi."

"Muhtemelen çünkü o da bizim birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlarda benim kadar bu tür şeylere bulaşmıştı." diye omuz silktim.

"Nerede? Bunun geçmiş zaman olduğunu biliyor mu?" Kardeşim kaşlarını oynattı, sanki bu kadar kolay kurtulamayacakmışım gibi. Ama kurtulacaktım. İlişkimiz sadece çıkar ilişkisiydi, ama artık değil. Aklımda Mia'dan başka kimseyi göremediğim sürece değil. "Anneme göre, bir süredir başka bir erkeğe dönüp bakmamış bile. Hatta o aptal Trent'i de hayatından çıkardığını duydum."

"Haklı da. Trent'in kolay kolay bir yere varmayacağı belli. Sürekli sadakat değiştiriyor, değil mi?" diye ekledi Bane.

Başımı salladım ama üzerinde fazla durmadım. Trent, endişelenmem gereken kadar yüksek bir mevkide değildi. O'Connor'ın adamlarına bilgi sızdırdığı için zamanla gerekeni yapacaklardı. "Her iki durumda da, Val'in kiminle yatıp yatmadığı önemli değil. Büyük resmi göremiyor. Kızımın yanında çok uzun zamandır bulunuyor ve ona istenmeden tavsiyeler vermekte rahatlamış durumda." Bu ilk defa olmuyordu da. Ancak bu gece, Mia'nın da belirttiği gibi, sınırları aşan, haddini aşan bir ihlaldi. Franny onu uzun zamandır tanıyor olsa bile, buna daha fazla tahammül etmezdim.

"Onun görevi size ve Franny'ye tavsiye vermek değil mi?"

"Yaptığım her şeyi sorgulamak zorunda mısın, Cal?" diye çıkıştım ona. "Peki ya sen ve Paolo'nun yeğeniyle ilgilensen?"

"Yeğenim mi?" diye kaşlarını çatı Bane. "Sakın bana Jasmina ile karıştırdığını söyleme."

Cal hemen yanıt verdi. "Eğer cinsel hayatımızdan bahsediyorsak... Jameson bize bakıcıdan bahsedebilir. Sen onunla resmen birlikte misin, yoksa ben mi şansımı deneyeceğim?"

"En iyisi çeneni kapat." Ona doğru bir adım attım ve Bane araya girerken o da ellerini kaldırdı.

"Güncel bilgiler almak için geldim, sizin ikinizin de yumruklarınızı kanatmanızı izlemek için değil."

"Bunu hak ederdi," diye homurdandım ama onlardan uzaklaşıp çekmecemden puroları aldım. Her birimiz birer tane aldık ve Bane'in bahsettiği işi konuşmak için oturduk.

Açılır menüden rakamları gösterdik ve yeni sayılar ile mevzuatı tartıştık. Eczane ortaklıklarımız konusu gündeme geldiğinde onlara, "Paolo'ya hiçbir depo açmayacağım. Stonewood'larla bu kadar yakın çalıştığımız sürece bu asla bir seçenek olmayacak" dedim.

"Katılıyorum," diye onayladı Bane ölçülü bir tonda.

Cal, herkesin söylemek istediğini dile getiren kişi oldu: "O'Connor'ın cesedini atarak ve Paolo ile olan bu ortaklığı reddederek Doğu Yakası'nda dost edinmıyoruz."

"Daha fazla arkadaşla ihtiyacımız var mı, Cal?"

"Hayır." Duraksadı. "Oradaki kumarhanelerimiz bize yeterince güç sağlıyor, ama bu zaten apaçık ortada olan bir şey."

"Şey, belli ki orada bazı bağlantılarınız var." Ona ve Jasmina'nın tartışmasına ima ettim. "Gerekirse gidip daha fazla arkadaş edinebilirsiniz."

Oda gerilim ve endişeyle doluydu. Belki konuştuğumuz şeylerden kaynaklanıyordu, belki de İrlandalıları yaptıklarımın ardından her şey çok sessizleşmişti. Bir sürü şey olabilirdi, ama Dimitri, Hades, Bane ve benim aynı şeyi hissettiğimizi biliyordum. Diğer erkeklerin eşlerine duydukları bağlılığı Mia'ya duymadığım halde böyle hissetmemem gerekirdi.

Ancak Archer'ın Rosy, Mia, Pink ve Olive'in dans kulübüne vardıklarını bize bildirmesinden kısa bir süre sonra, bir aksilik olması ihtimaline karşı ekrandaki işlerden güvenliğe geçmemiz gerektiğine karar verdik.

"Ya bir şey ters giderse diye mi?" Kardeşim güldü. "Kimi kandırdığınızı sanıyorsunuz? Sadece içeride oldukları için, bütün adamlarımızı orayı korumak için çağırmaya hazır görünüyorsunuz."

Bane, Cal'ı görmezden gelerek, "Bu gerçek zamanlı değil," dedi. Ekranlara dik dik baktıktan sonra birini aramak için telefonunu çıkardı.

Dimitri "Ne kadar geride kaldın?" diye sorarken ben küfrettim.

"En az bir dakika. Pink az önce bana mesaj attı, banyoda olduğunu söyledi." Ardından monitörden bayanlarla fısıldaştığını ve sonra banyoya gittiğini izledik.

"Kahretsin." Dimitri birden endişeli bir ifadeyle baktı.

Ben de kendimi pek iyi hissetmiyordum. Pink ve Olive bizim yaşam tarzımıza alışmışlardı ama Mia alışamamıştı. Bunun ciddiyetini anlayamıyordu ve anlamıyordu da. Yine de, biz onları dışarıda istemediğimiz için eve dönmeyeceklerdi.

Birkaç puro daha dağıttım. "Archer ekibiyle birlikte orada." Mantıklı bir ses olmaya çalıştım ama korku ve huzursuzluk içimi kemiriyordu. "Uyarıda bulunduk. Ayrıca buradayız. Eğer biri bizimle uğraşmak isteseydi, bize gelirdi."

"Yoksa bizim önemseydiğimiz şeylere de el koyarlar," diye homurdandı Bane. Telefon kulağındaydı ve hırıldayarak, "Kameraları güncelleyin, yoksa kendim gelip hallederim," dedi.

Ve kızım dışında başka biri için duyduğum rahatlama, tahmin edebileceğimden çok daha güçlü bir şekilde içime işledi.

Mia bir zaaf haline geliyordu. Sadece bir dikkat dağıtıcı unsur değil, aynı zamanda görmezden gelebileceğim biri olmaktan da öteydi.

Mia Darling benim oluyordu.

Üzerinde durmak yerine iş konularını görüştük. Gelecek çeyrek için planlar yaptık ve genişleyebileceğimiz bölgeleri belirledik.

Gece yarısını geçene kadar kendimi oyalayabildiğim için mutluydum, ama arka planda kameralar hâlâ açıktı ve biz de bir yandan puro yakıp bir yandan da endişelerimizi içkiyle gidermeye çalışırken, onların danslarını izlemeye devam ettik.

Konuşmada bir sessizlik olunca Cal ellerini havaya kaldırdı. "Bütün gece onları izleyecek miyiz? Bu tam bir özel hayat ihlali." Sadece beni kışkırtmak istiyordu.

"Öyleyse eve git," diye homurdandım.

"Madem başa çıkamıyorsunuz, neden hepiniz onların gitmesine izin verdiniz?" diye hepimize topluca sordu.

"Onun hiçbir şey yapmasına izin vermiyorum." Ama keşke öyle olsaydı.

Günlük rapor mu?

Sana bir tane gönderdim.

Kızım için değil. Senin için.

Neden bana mesaj atıyorsun? Cuma akşamı meşgul değil misin?

Hayır. Bunun yerine, Cuma akşamı çalışanlarımdan biri için endişeleniyorum.

Sevgilim, sokağa çıkma yasağının saati çoktan geçti.

İlginç. Sokağa çıkma yasağı olduğunu hatırlamıyorum. Dışarıda kalacağım. Chicago gecenin bu saatinde çok canlı.

O zaman bana son durumu anlat. Kulüp nasıl?

Burasının gece kulübü, bar olmadığını nereden biliyorsunuz?

Çünkü her yerde gözlerim var.

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum ki?

Yapıyor musun?

Cevap vermedi ama etrafına bakındığını ve birkaç güvenlik kamerasıyla göz teması kurduğunu, ardından gözlerini kısıtıldığını gördüm. Sonra bir kameraya orta parmağını gösterdi ve Pink ona kaşlarını çattı. Hepsini işaret etti ve Pink'in başını salladığını gördüm.

O da benim kadar biliyor canım, siz ikiniz gözetim altında

olmadan hiçbir yere
gidemezsiniz. Şimdi... Bana bir
güncelleme verin. Henüz biriyle
dans ettiniz mi?

Başını salladığını ve ardından kaçınılmaz olanı görmezden geliyormuş
gibi telefonuna bakarak gülümsememeye çalıştığını gördüm. Bunu kolay
kolay belli etmedi ve bu da benim de sırtımama neden oldu.

Bu çok abartılı. Bana sapık
gerekmiyor, Jameson.

Oysa dışarıdayken bir tane
edinebilirsiniz.

Peki, biliyorsun, henüz dans edecek
bir prens olmadı. Beni ne zamandır
izliyorsun?

Tüm süre boyunca. Bunu böyle
sürdürmeye özen gösterin.

Hafta sonlarımı nasıl geçireceğime
sen karar veremezsin, biliyorsun.
Mesai saatlerim bitti.

Peki, seni fazla mesaiye alsam
ve hafta sonu boyunca yapman
gerekten her şeyi sana
söylesem nasıl olur? Böyle
daha mı iyi gelir?

Maaşımı göz önünde bulundurursak,
muhtemelen sizin bütçenizin dışında
kalır.

Bahse girerim ki, o maaşın
tamamı benim bütçemin
dışında değil, Sevgili Şeytanım.

Ah, durun bir dakika. Bırakın da
eğleneyim. Eminim siz de
eğleniyorsunuzdur. Bu gece bir iki
prens, hatta belki bir şövalye ile dans
etmek güzel olurdu.

Beni oraya gelip seni
durdurmaya zorlama.

Gözlerini devirdi ve Rosy ile dans pistine çekilmeden önce bana bir kez
daha orta parmağını gösterdi.

"Bu senin için olmalı, değil mi?" diye kıkırdadı Bane.

Başımı salladım ve ona cevap vermedim. Kalabalığın arasında sanki oraya aitmiş gibi salınarak ve hareket ederek ilerleyişini izlerken kendimi tamamen kaptırmıştım; müziğin ritmi vücudunda mükemmel bir şekilde işliyordu. Mia, tenis oynarken fark ettiğim gibi, koordineli ve atletikti, ama o dans pistinde aynı zamanda uyuşuk, seksiydi ve nasıl dikkat çekeceğini biliyordu.

Kızlarla dans etmesi sorun değildi, ancak bir şarkıdan sonra Rosy, Pink'i dans pistine çektiğinde ve Mia da Archer'ın elini tuttuğunda işler sorun haline geldi.

Güvenliğim.

Ona ikinci kez bakmaması gereken adam bir kez başını salladı, sonra pes etti. Yaklaştı ve kolunu beline doladı.

Aniden doğruldum ama kardeşimin eli omzuma yapıştı. "Sakin ol. Archer'la konuşuyoruz, kardeşim."

Beni kışkırtmayı severdi ama Archer'ın kanının ellerimize bulaşmasına gerek olmadığını da biliyordu. Gerekli olmadığı sürece en sadık adamlarımızdan birini öldürmem için beni kışkırtmazdı.

"Defol git. İşini yapmıyor," diye homurdandım.

Ama onunla dans ederken bile çevreyi taradığı aşıkardı. Hatta kafasını eğip kulağına fısıldarken bile.

Onu öldürecektim. "Kulübe gidiyorum."

"İsa Mesih," diye mırıldandı Cal.

Adamlar bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorlardı ve beni takip etmek için ayağa kalktılar.

"Hepiniz sorgusuz sualsiz itaat ediyorsunuz, öyle mi?" Cal'ın sesi tiksiniş gibiydi.

Bu noktada sorulacak hangi sorular vardı ki? Erişimimiz olan bir kulübün güvenlik kamerası kayıtlarını mı izliyorduk? Evet. Sahiplenici ve bencilce mi davranıyorduk? Evet. Benim bir hakkım var mıydı? Hayır. O benim çalışanımdı, karım değil.

Umurumda mıydı? Hayır. Çünkü o hâlâ benim sevgilimdi.

Mia

"Hadi ama! Bir dans edelim!" diye bağırdım Archer'a, çünkü kulüpte güvendiğim tek kişi oydu.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye homurdandı ama umurumda değildi. Yanıp sönen ışıklar müziğin ritmini tutuyordu, alkol damarlarımda dolaşıyordu ve yeni arkadaşlarımla kahkahaları daha da gevşememi sağlıyordu.

Geceyi keyifli geçirmemi istemeyen adama lanet olsun. Kendisi kesinlikle keyifli vakit geçiriyordu. Onun üzerimdeki etkisini unutmam ve başka şeylere odaklanmam gerekiyordu.

Ya da başka biri. Jameson'la neredeyse patlama noktasına geldikten sonra, yaz boyunca Paradise Grove'da bir çıkış noktası olmadan yaşayamazdım.

Ve o kişi, sonunda benimle dans pistine çıkan Archer'dı. İlk başta kaskatıydı ve hiç kıpırdamadı. Ama gözlerini devirmesine güldüm ve etrafımda döndüm, sonra da ritme uyarak yere eğildim ve kıvrık saçlarımı yana savurdum. "Bazen biraz eğlenmek seni öldürmez."

"Jameson'ı tanımıyorsunuz," dedi bana, sanki patronu her an gelecekmiş gibi etrafı tarayarak.

Sanmıyorum. Öte yandan, onun beni izlediği, bu gece Valerie yerine bunu yapmayı seçtiği düşüncesi beni Archer'a daha da yaklaştırdı.

Jameson'ın yörüngesinden çıkıp başka birinin yörüngesine çekilmeye ihtiyacım vardı.

“Hayır, ama her gece benimle yemek yediğine bakılırsa, bir süredir dışarı çıkmadığını biliyorum. Bu yüzden, Şövalyeler hayatımızı ele geçirmeden önce biraz hayatın tadını çıkaralım.”

Adam baştan çıkmıştı. Bunu, sonunda "Bir dans" diye hırıldamadan önce ensesini çekiştirmesinden anladım. Sonra beni kendine çekti ve benimle birlikte müziğe eşlik ederek sallandı. "Bu riski sadece bu gece alacağım, Bayan Sevgilim."

Ona şöyle bir baktım ve çikolata rengi gözlerinde ve sıcak gülümsemesinde bir şeyler hissetmeye çalıştım. Rahatlatıcıydı ama sarhoş edici değildi. Güzeldi ama ölümcül değildi.

İçimden geçen iç çekişi bastırarak kalçalarımı onunkine sürttüm ve şarkının sonuna kadar çalmasına izin verdim, aramızda bir kıvılcım aradım.

Orada pek bir şey yoktu ama güldük ve dans ettik. Alkol damarlarımda bas müziğin ritmiyle akarken, başımı geriye attım ve endişelerimi bir kenara bıraktım.

Şarkı bittiğinde dans grubumuzdaki herkese "Buna ihtiyacım vardı!" diye bağırdım. Bara geri döndük ve biraz daha sohbet ettik. Bu sefer ben bir bardak su aldım, Archer kulübü incelerken etrafımızda dans eden insanları izledim. "Bence senin benden daha çok rahatlamaya ihtiyacın var."

O homurdandı, ben de suyumu yudumlarken Olive dışarıda olmanın ne kadar güzel olduğunu anlatmaya başladı. "Karşıdaki Lucille, diktiğimiz bir çalı hakkında sürekli bana söyleniyor, çünkü nedense onlara doğru düzgün bakmıyordum."

"Archer bazen bitkilerimle konuşuyor ve bu onların büyümesine yardımcı oluyor." Archer'a göz kırptım. Gözleri kocaman açıldı ve sanki konuşmamızla hiçbir ilgisi olmasını istemiyormuş gibi geriye doğru adım attı.

Pembe gözlerle onu baştan aşağı süzdü. "Sen sadece onun bitkilerine mi bakıyorsun?"

Archer inledi, ben de ona kaşlarımı çattım ve omuz silktim. "Burada konuşmak yerine biraz hava almak mı istiyorsun?" Balkona çıkmak için asansörleri işaret ettim. Bana bir bakış attı ama ben onu tamamen görmezden gelerek kolundan tuttum ve kızlara hemen geri döneceğimizi

söyledim. Adamlardan birine dışarı çıkacağımızı haber verdi ve tabii ki yarısı da bizi asansöre kadar takip etti.

"Bu güvenliğe her zaman ihtiyacımız var mı?" diye sormak için metal korkuluğa yaslandım.

"Buna sahip olmak bir ayrıcalık, Bayan Darling. Minnettar olmalısınız." Siyah gömleğini çekiştirdi ve sonra beni asansörden dışarı, dans eden insanlarla dolu başka bir odadan geçirerek balkon kapılarına doğru yönlendirdi. Kapılardan içeri girdim ve dışarı çıkarken serin havanın parıldayan tenimi sarmasına izin verdim.

"Güvenlik için ve dans için teşekkürler, Arch."

"Bu Jameson'ın güvenliği. Dansa gelince... sanırım sınırları zorladığının farkındasınız," diye uyardı beni gece esintisini içime çekerken. "O, bundan oldukça rahatsız."

"Benimle mi? Sanmıyorum." Jameson'dan başka bir mesaj almamıştım ve Valerie ona eşlik etmek için orada olduğu sürece bunun bir önemi olmamalıydı zaten.

Başını salladı ve iç çekti. "Sadece sana karşı böyle. Başka hiç kimseye, Valerie'ye bile böyle davranmıyor... onları duysan bile." Bir rüzgar esintisi saçlarımı geriye savururken bakışlarım birden ona çevrildi. Gözlerimin yaşarmasına çok üzüldüm ve suçu rüzgara attım ama ikimiz de bunun sebebinin rüzgar olmadığını biliyorduk. Archer'ın zayıflığını fark edip hemen bakışlarını kaçırmamasına utandım. Sonra yumuşak bir sesle, "Akşam yemeğinden sonra odandan çıkmamı istemenin nedenini biliyorum, Sevgilim," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve düşünceden ürpererek başımı eğdim. Archer bunu üşüdüğüm sanıp hemen ceketinin düğmelerini çözerek omuzlarıma örttü. Ceketini kapatıp teşekkür mırıldandım. Yüzümü içine sokup utancımı gizleyebilmem çok işime yaradı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır, ona senin ve Valerie'nin sözünü dinlediğini söylemeyeceğim," diye yemin etti Archer ve biliyordum ki söylemeyecekti. Arkadaşım olmadığı zamanlarda bana arkadaşlık etmiş, zorunda olmadığı halde akşam yemeklerinde benimle oturmuştu. Birlikte güldük, birlikte dizi izledik, akademideki çocuklara birlikte baktık. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece sana söylüyorum. Onun da kendi sorunları var ve değer verdiği kişileri koruyor. Artık çoğu kadından daha çok sana değer vermeye başladı. Bu onu korkutuyor."

"Çünkü ..."

"Çünkü... bu onun anlatacağı bir hikaye." Archer iç çekti. "Bana güven, eğer bu sınırları zorlamaya devam edersen, mutlaka kırılacaklar ve sen de buna hazır olmalısın."

"Ne için?"

Konuşmamızı bitiremedik. Çatıdaki o serin esintide sadece iki üç şarkı dinlemiştik. Bas sesinin uyarı gibi vurduğunu duydum. Ya da belki de onun tarafından izleniyor olma hissi tenimde patlak vermişti.

Yırtıcı. İşgalci. Ve tehlikeli. Jameson, takım elbise yerine omuzlarına deri bir ceket geçirmiş, baştan aşağı siyah giyinmiş halde balkonun girişinde duruyordu.

Saçları dağılmış, çenesi ise alıştığım o keskin şekilde kasılmıştı. Muhtemelen hepimize bağırarak için aceleyle gelmişti. Adamları iki yanında duruyordu ve hepsi de ölümcül görünüyordu, ne yaparsa yapsın arkasında durmaya hazırdılar.

Güçlü bir sendika. Adamantem infractum manet. Bunu o anda daha önce hiç olmadığı kadar net gördüm.

Etrafımdaki müzik sustu, ışıklar sanki sadece onu aydınlatıyordu ve dünya karardı.

Aramızdaki gerilim giderek artarken, o benim için orada olan tek şeydi. Archer'ın geri çekildiğini hissettim. "Eğer yarın beni bulamazsan Mia, lanet olası bir gölün dibindeyim."

Onu rahatlatmak için ağzımı açtım ama Jameson'ın öldürücü mavi bakışları tek kelime etmemi engelledi. Archer'ı hedef almıştı ve onu burada tutmanın değmeyeceğini biliyordum. Onu hızla uzaklaştırdım ama Jameson, güvenlik görevlilerinden birinin onun için açtığı kapıdan çıkarken bile yerinden kıpırdamadı.

O sırada içeriden insanların şöyle dediğini duydum: "Yolundan çekilin. O bir Şövalye!" ve ardından, "HEAT imparatorluğundan Dimitri ile birlikte Bane Black mi bu?"

Ben bile insanların onun için nasıl hareket ettiğini ve şimdi insanların pencereden nasıl baktığını fark ettim.

Jameson onlardan hiçbirine durmadı. O, resmen o balkonun korkuluğunda bizimle buluşmaya ve yüzleşmeye kararlıydı.

İnsanlar bakmıyormuş gibi davrandılar ama ben baktıklarını biliyordum, durumu yatıştırmazsam Archer'ın onunla karşı karşıya gelmek zorunda

kalabileceğini biliyordum.

Ancak ben yeterince hızlı değildim. Jameson benden daha hızlı davrandı ve tam başımın üstünden Archer'ın yüzüne bir yumruk indirdi.

Arkasındaki adamları sahneyi diğerlerinden gizlemek için bekliyordu ama içeridekiler çılgılık attı ve ben Archer'a doğru atıldım. Ama Jameson'ın kolu belime dolanıp beni kendine doğru çekmeden ve kalçamı sertçe kavramadan önce değil. Sıkıca tuttuğu yerden kurtulmaya çalıştım, tırnaklarımı batırdım ve muhtemelen kanattım ama faydası yoktu. "Seni pislik herif. Archer'ı dans pistine ben sürükledim biliyorsun. Bırak onu."

Beni görmezden geldi. Bana doğru bile bakmadı. İsteddiği kişi Archer'dı ve bunu, ona "Sen benim ve Diamonds için ölüsün, Archer" derken kullandığı sert ve kesin ses tonuyla açıkça belli etti.

Archer'a hakkını vermek gerek. Jameson'a boyun eğmedi ya da eğilmedi. Betona kan tükürdü ve sonra yarılmış dudaklarını yaladı. "Yani ben resmen sendikanın bir parçası değilim mi diyorsun?"

"Hayır. Öyle demiyor," diye araya girdi Hades, Jameson'a öfkeyle bakarken saçlarını eliyle düzeltti. "Ne saçmalık? O benim adamım, senin de adamın."

Jameson homurdanarak, "Kardeşim bile olsa, ona dokunduğu için yine de kanını akıttırdım," dedi ve ardından başlarını sallayan Pink ve Olive'e baktı. Beni yanından uzaklaştırdı ve onlara, "Onu balkonda tutun," dedi.

"Arch'ı alırsanız hiçbir yerde kalmam—"

Jameson, Archer'a otoriter bir bakış atarak, "Bizimle birlikte tuvalete gidecek," dedi.

"Gitme," dedim Archer'a, ama o çoktan yüzünü silmiş ve sanki ölüm cezası almış ama bunu gururla karşılayacakmış gibi ileri doğru yürüyordu. Hatta bana başıyla selam verdi ve göz kırptı, bunu her şeyin yolunda olacağına dair bir işaret olarak algılamaya çalıştım.

Benim de pek seçeneğim yoktu, çünkü Jameson ve diğerleri balkondan geçtikten sonra dört iri adam balkon girişini kapatmıştı.

Yine isteğim dışında alıkonuluyordum.

"Onu öldürmeyecek, değil mi?" diye sordum kızlara sessizce.

Pink, Olive ve Rosy'ye baktı, ikisi de omuz silkti. Ardından ellerini yukarı aşağı sallayarak, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi, "Hayır... yani, sanmıyorum," diye cevap verdi.

Jameson

"Onun için benimle kavga mı etmek istiyorsun?" diye sordu Archer, oysa şimdi erkekler tuvaletinde, idrar lekeli fayansların üzerinde diz çökmüş, hayatı için yalvarıyordu. Cal'ın yarın temizlemek zorunda kalacağı berbat bir olay çıkarmıştık, ama zaten o ortalığı temizlemekte ustaydı. Eğer Diamonds'ın haberlerde yer alan taşkınlık görüntülerine rastlasaydı, sosyal medyaya düşmeden önce onları ortadan kaldırırdı.

Bu konuda endişeli değildim.

Güzel öğretmenim yüzünden kendi adamlarımın bana sırt çevirmesinden endişeleniyordum.

"Benimle dövüşürsen kaybedersin Archer, her seferinde." Lanet olası tabancamı çıkarmıştım ve onu kullanmak istiyordum. Parmağım tetiği çekmek için kaşınıyordu çünkü kusursuzca sadık olmayan erkeklerden nefret ediyordum.

Bunu kimse anlamadı mı? Babama yaptıklarımın ardından nasıl anlamasınlar ki?

"İşte senin sorunun bu, aptal herif. Seninle kavga etmeyeceğim. Senin tarafındayım. Ama sen kimseye güvenemiyorsun."

Ona ders vermeye ihtiyacım yoktu; susmasını istiyordum. Yumruğumun ağzına değdiği kadar hızlı bir şekilde silahı şakağına dayadım. Dişlerimi sıkarak ona, "Onunla dans etmenin yanlış olduğunu biliyordun," dedim.

"Sakin ol lan!" diye bağırdı Cal arkamdan, ama yoluma çıkmadı. Bu benim tercihimdi ve o da bunu biliyordu. Archer'ı kurtaracak tek kişi Archer'ın kendisiydi.

Ve o şerefsiz hiç tepki vermedi. O da bizim gibi dengesizdi. "Mia, haftalarca ait hissetmediği bir yerde kapalı kaldıktan sonra iyi bir geceyi hak ediyordu. Ona farklı hissettirmeniz akıllıca olurdu."

Silahın namlusunu kafasına daha sertçe bastırdım. "Kafana silah dayanmışken mi tavsiye vermek istiyorsun?"

"İlk defa olmazdı." Çenesinden süzülen kanı ovuşturdu ama ben üzülmezdim. Yıllarca sadık olmuş olabilir ama bu şimdiki davranışını haklı çıkarmazdı. "Onunla zaman geçirdim dostum. Arkadaşının kafasını uçurarak o kızı kazanamazsın. Ben onun için sadece buyum... ve daha fazlası değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Onu istiyorsan ona inanman akıllıca olur."

Kafamda gerçek bir savaş başladı; içimdeki kıskançlıkla, damarlarımda dolaşan adrenalinle, teslim olmak istediğim öfkeyle ve benimsemem gereken anlayışla boğuşuyordum.

Silahımı indirdiğimde homurdandı, "O bir Elmas değil ve bir Elmas gibi davranarak onu asla kazanamayacaksın."

Onu öldürmedim ama silahımın dipçiğiyle yüzüne vurduğumda çenesini kırmış olabilirim. "Kahretsin!" diye öfkeyle bağırdım ve herkese döndüm.

Hades gözlerini devirdi ve "Sanırım bu gece burada temizlik yapmaktan daha iyi. Git kızlarımızı gönder de Mia'dan azar işit." dedi.

Dişlerimi sıktığım ve ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı gerçeği, tam bir ezik gibi göründüğümü anlamamı sağladı. Ama yine de banyodan çıkıp balkona gittim ve herkese gitmelerini söyledim.

"Sen hariç, sevgili şeytanım. Seninle benim halletmemiz gereken, halledilmesi gereken bir işimiz var."

Kollarını kavuşturdu, göğüs dekoltesini sergileyerek dikkat dağıttı, yemin ederim, kıvrık saçları rüzgarda çılgınca savruluyordu. Ay, sırtını aydınlatıyor, hâlâ giydiği lanet olası takım elbise ceketinin üzerine spot ışığı gibi parlıyordu.

Ona ait değildi.

O, onundu.

Kızımın omuzlarında. Benim ısıtmam gerekirken onu ısıtıyorum.

O benim sevgilimdi. Bunu bilmiyor muydu?

Kız arkadaşları bizi terk etti, ama Pink bana şöyle bir bakış atmadan önce değil: “Adamantem infractum manet sadece sendika için geçerlidir, aptal. Kalbin için değil. Bunu unutma.”

Kadınlar içeri girip sadece Mia ve beni bırakırken adamlarım balkon girişinin iki yanında nöbet tuttu. Orada durup onu süzerken serin havanın beni rahatlatmasına izin verdim. Şehrin tepesinde, korkacak hiçbir şeyi yokmuş gibi duruyordu ve belki de haklıydı.

Bu şehir benimdi, ama apaçık ortadaydı ki o benim sahibimdi.

Yanına yürüdüm ve korkuluğa yaslanarak, bir botumu diğerinin üzerine geçirdim ve ona dik dik baktım. "Güvenlik görevlimle dans ediyordun."

Ondan yayılan enerji adeta patlıyordu ve öfkesinin patlamasını izlemekten çok hoşlanıyordum. Kendini tutmaya çalıştığını biliyordum, ama güzelliği kontrolünü kaybettiğinde ortaya çıkıyordu. "İnanılmaz!"

"İnan bana. Seni eve götürüyorum."

"Hayır, kesinlikle öyle değil. Buradaki işim bitene kadar dışarıda kalmayı düşünüyorum."

"Tam olarak neyle işiniz bitti?" Ses tonumda bir sertlik vardı.

"Dans etmek. Sosyalleşmek. Belki daha fazlası." Ellerini havaya kaldırdı. "İstediğimi kendi zamanımda yapacağım."

Yemin ederim bu gece sinirlerimi iyice bozmak istedi. "Artık işin bitti."

"Neden? Çünkü beni güvenlik kameralarından izledin ve başka biriyle dans ederken görünce bir mağara adamı gibi buraya koştun mu?"

"Başka biri değil. Benim takımım."

"Yani rastgele bir adam olsa sorun olmaz mıydı?"

"Mia, bu geceden sonra tanımadığım bir adam sana dokunmaya kalkarsa, ellerini bizzat sana teslim edeceğim."

"Gerçekçi ol."

"Gerçekten mi? Sana ters bakan bir adamın üzerine asit dökerdim."

"Ne?" diye nefes nefese sordu, muhtemelen ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Onlar da bunu hak ederdi Mia. Allah şahit."

"Gerçekten de baş belasısın." Sanki konuşma burada bitmişti, yanımdan geçip gitmeye başladı. Dirseğinden tuttum ve temasımızla birlikte göğsü de hareketlenerek nefesi kesildi.

Bakmadan duramazdım. O tatlı yaka, bu gece tüm erkeklerin gözlerinin üzerinde olduğu yerdı. "Neden her fırsatta benimle kavga ediyorsun, Mia?"

"Çünkü birinin bunu yapması gerekiyor gibi görünüyor! İstedığınız zaman kızların gecesini bölemezsiniz. Biz sadece iyi vakit geçiriyorduk!" diye çığlık attı. Sakinliğini tamamen kaybetmişti. Buraya gelirken hissettiğim duyguyla aynı seviyede titriyordu. Buraya rekor sürede varmak için otoyolda bisikletimi yüz elli kilometre hızla itmiştim.

Şimdi ise onun öfkesi, benim kıskançlığımla aynı seviyeye ulaşmıştı.

"İyi vakit geçirdin mi Mia? Onun sikini senin kıcına dayamışken?"

"Şey, eğer kelime oyunları istiyorsan, kesinlikle evet. Ve"—bana doğru eğildi, elbisesinin içini tamamen gösterdi, ellerini kalçalarına götürürken hırıldadı—"madem soruyorsun, sana bir sır vereyim: Onun cinsel organı da ona degecek kadar büyüktü."

Öfkesi yüzüme vurarak, kıskançlığımı ve hiddetimi alevlendirdi ve onunkiyile aynı seviyeye getirdi.

Kavga istiyordu ve ben de ona seve seve kavga ettiriyordum. Ne kadar sinirlendiğim konusunda endişelenmesi gerektiğini düşünmüyordu; yakında öğrenecekti. Çenemin ense kısmına elimi sürdüm ve ona, "Bana böyle konuşmanın haklı olduğunu düşünmek için sarhoş olmalısın," dedim.

"Ayağılık olsam bile, içerideki davranışlarından sonra sana nasıl konuştuğum umurumda bile olmazdı." Sesi, beni paramparça etmek istiyormuş gibiydi. "Bir daha asla arkadaşlarıma el sürme."

"Takımımın ne istersem onu yaparım." Korkuluktan kendimi itip ona doğru ilerledim, geri adım atmasını umuyordum.

"Benim için olmaz." Tam göğsüme kadar yaklaştı. "Archer'ın benimle dans etmek istediğini mi düşünüyorsun? Hayır. Bunu iyilik olsun diye yaptı, çünkü diğer erkeklerle dans etmek istemiyordum ama yine de iyi vakit geçirmek istiyordum. Çünkü sen bizimle dans etmeye gelmedin, bu yüzden başka birini seçtim. İyi vakit geçirmeye hakkım var. Bunu fazlasıyla hak ediyorum. Ve Archer senin öfkeni hak etmiyor. Ondan özür dilemelisin."

Özür mü? Kiminle konuştuğunu biliyor muydu? Gözüm karardı. Hayır, simsiyah oldum. Sahip olduğum tüm kontrolü kaybetmeme neden olacaktı. Yemin ederim, beni bir arada tutan ipliği kasten kesiyordu. "Aklını kaçırmışsın."

"Ondan özür dileyebilirsin ya da ben gidip bir otelde uyuyabilirim." Hatta ona aldığım telefonu çıkarıp konaklama yeri aramaya başladı.

Elinden kaptım ve balkondan aşağı fırlattım. Milyonlarca parçaya ayrıldı ama o ne gözünü kırptı ne de başını aşağıya eğdi. Öfkemle kendimi gösterdiğimde neredeyse herkes geri çekildi, neredeyse herkes ondan korkmaları gerektiğini biliyordu. Mia Darling mi? Bana sanki bir çocukmuşum gibi baktı.

Ardından o bakışının ardından şöyle dedi: "Yetişkin bir insan olarak, tıpkı benim öğrencim gibi, beş yaşında bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmek hiçbir işe yaramaz. Ben olsam bir otele gider ve oda isterdim."

"Ya evde kalırsın ya da işin olmaz, canım," diye homurdandım, onu kovmaya ve esir tutmaya hazırdım.

Tehdidim karşısında kahkaha attı. Kahkaha attı! "Söyleyin bakalım, Bay Knight, görevlerimle ilgili bir el kitabınız var mı? Uyku düzeniyle ilgili bakmam gereken bir sayfa var mı? Ya da yakın ilişkiler?"

Boynundan yakalayıp korkuluğa doğru ittim ama artık endişeyle nefes nefese kalmıyordu. Pençeleriyle elimden kurtulmaya çalıştı ve neredeyse onuncu kattan sarkıyor olmasına rağmen kasıklarına diz atmaya kalkıştı. "Sendika içinde çalışmak için hiçbir kural kitabı yazılmaz. Seni şu lanet binanın kenarından aşağı atsam kimse bir şey demez. Sen benim çalışanımsın. Benimsin." Bu sözle gözleri kaydı ama ben kendimi kaptırmıştım. "Ve bu yüzden seninle istediğimi yaparım. Archer değil. Hades değil. Sadece ben."

Çatı katında birbirimize bakarken şehir adeta canlı gibiydi, sonra mırıldandı: "Harika. Seni patronum olarak bulduğum için ne kadar şanslıyım." Sesi yumuşaktı, neredeyse fazla yumuşaktı, dudağını ısırdı ve sonra yıldızlara baktı. "Beni öldürmeyi ya da bu balkondan aşağı atmayı hiç düşünmeden göze alan bir adam, oysa ben sadece bugün kızına bakarak onu gururlandırıp gururlandırmadığımı veya geceleri benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüp düşünmediğini düşünüyordum."

O kırılganlık. O kadar hızlı geldi ki, duygularımı alt üst etti. O kadar hızlı gardını indirdi ki, çok geç olmadan gerçek benliğinden istediğimi almaktan başka ne yapacağımı bilemedim.

Dudaklarımdan "Sevgilim Mia" sözleri döküldü, ardından küçük boynunu kendime doğru çektim ki dudaklarını öpebileyim, özlediğim, en son onlara eriştiğimden beri hasretini çektiğim o tatlı kirazların tadına bakabileyim.

Dişlerimi onun yumuşak dudaklarına ve güvensizliklerine sürttüm, nefesini ve bana duyduğu öfkeyi çalmak için boynunu daha sıkı kavradım ve sanki ruhuymuş gibi beline kolumu doladım, çünkü onu ele geçirip kendime saklamak istiyordum.

Bacakları beni sarmıştı ve bedeni, bana söylediğinden çok daha fazla güvendiğini gösterircesine, o küçük korkuluğun üzerinde dengede duruyordu.

Onun gerçekten de ondan kurtulmayı hiç düşünmediğimi bilmesi gerekiyordu.

Onu gördüğüm andan itibaren bana tamamen yapıştı. Elim boynundan ayrılıp kıvrıcık saçlarının arasına gömüldü ve başını yukarı kaldırıp daha fazlasını görebilmek için çektim. Her şeyini istiyordum. Her yeri bana açık olsun. Daha da yaklaştım, bacaklarını daha da açtım ve sonra boynundan aşağı doğru öperken ona, "Beni çıldırtıyorsun. Sana baktığın için birini öldüreceğimi söylemiştim." dedim.

Sanki saçmalıyormuşum gibi başını salladı ama elleri deri ceketimdeydi, beni kendine doğru çekiyordu. "Archer değil. O senin koruman ve benim arkadaşım. Bu saçmalık, Jameson."

"Seninle tekrar dans ederse hiçbir şey olmayacak." Bu bir abartı değildi, çünkü kendi kokusu yerine onun ceketinin kokusunu alıyordum. Cebimden yanımda taşıdığım sustalı bıçağı çıkarırken belini tutmaya devam ettim. "Omuzlarındaki ceketini ölüm fermanı olmalı." Karnındaki düğmeli kısmı kestim. "Bir dahaki sefere sana dokunursa ceketini değil, boynunu keseceğim Mia. Yemin ederim. Ve bunun nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni gece gündüz düşünüyorum. Her zaman. Ne kadar çabalasam da düşünmemeye çalışsam da... çünkü artık benimsin... ve bu şehirdeki herkes benim olana dokunmaması gerektiğini biliyor."

Ceketini sırtının arkasında yeterince buruşturdum, omuzlarından kaydı ve ikimiz de kumaşı kenardan aşağı attığımızı ve aşağıdaki yolda bir yığın halinde düştüğünü izledik.

Sonra bıçağı boynuna doğru kaydurdum ve orada tuttum, çünkü onu bir saniyeliğine, sadece bir anlığına tamamen kontrolüm altına almak, her düşüncemi kontrol etmesi yerine bana boyun eğmesini istiyordum. "Anladığını söyle."

Gözlerimi meydan okurcasına dikti, ama itirafımla gözleri yumuşamıştı. Dudaklarını ısırdı ve bacaklarını daha da açtı, öyle ki elbisesi kalçalarının etrafında toplandı ve ıslak külotunun kot pantolonumu ıslattığını hissettim. "Boğazımı kes ve beni yere at, benimle seviş ya da beni bırak, Jameson. Eğer seninsem, seçim senin, değil mi? Ama erkeklerine güvenmemenin ardındaki mantığı anladığımı sana söylemeyeceğim."

"Boğazına bıçak dayanmışken seninle sevişmeme izin verir miydin, Mia?"

Gözleri şehvetten bulanıklaşmıştı ve başını salladı. "Seni istememeliydim ama nasıl istediğimi düşünmeden edemiyorum." Siyah kot pantolonumun fermuarını açtı ve penisimi dışarı çıkarıp okşadı. Bakışları ciddiye, mırıldandı, "Ayrıca, eğer ölmemi isteseydin, çoktan ölmüş olurum."

"Sarhoşsun." Birinin sorumluluk alıp bu işin daha da ileri gitmesini engellemesi gerekiyordu.

"Öyle mi? Üç saatte üç kadeh içki bile çekingenliğimi ortadan kaldırmaya yetmedi. Buraya gelmeden önce içki içtin mi?" Elini penisimin etrafına sarılı tutarak, benden istediği tüm cevapları almak için okşamaya devam etti.

"Sarhoş olsam bile, başka bir adamla dans etmeni engellemek için yine de buraya gelirdim. Sana gece yarısı seni eve sürüklemek zorunda bırakmamayı söylemişim, çünkü sen prens sandığın adamlarla dans etmekle çok meşgulsün."

"Bir şövalye istediğimi söyledim." Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunu gerçekleştirebildiğine sevindim."

"Bir adamı öldürmeyi de üstlenirim Mia. Beni çok zorluyorsun."

"Bir çalışan için fazla mı ileri gidildi?" Kaşını kaldırdı.

"Kahretsin." diye inledim. "Olman gereken tek şey bu. Ama değilsin. Kızım için olmam gerektiğini düşündüğüm, bir kadın için olmam gerektiğini düşündüğüm ve kendim için olmam gerektiğini düşündüğüm her şeyi alt üst ediyorsun. Ben iyi bir adam değilim, Mia. Sana bağlanmayacağım, sana iyi davranmayacağım ve senden önce birçok şeyi koyacağım." Bunu kabul etmeyebileceğinden duyduğum korkuyu yutkundum.

"Bunu benim istediğimi kim söylüyor?"

"Her şeyi istemelisiniz."

“Çünkü ben ‘sevgili bir öğretmenim’ miyim? Ya sana öyle olmak istemediğimi söyleseydim? Ya sana şu an sadece aramızda böyle bir şey istediğimi söyleseydim? Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve test yaptırdım.” Penisimi sertçe pompaladı ve ben onun sözlerine homurdandım.

"Kendini dizginlemeye alışkın olmayan bir adamı kışkırtıyorsun."

"Öyleyse bana göster."

"Seni durduracak kadar iyi bir adam değilim, Mia."

“Senden bunu istemiyorum.” Yavaşça yaklaştı ve sonra sadece ucunu istediğini mırıldandı. “Sadece seni hissetmek istiyorum. Başka bir şey değil.”

"Oynadığınız oyun tehlikeli."

“Bizim yaptığımız da bu değil mi? Tehlikeli oyunlar oynayıp kazanmayı umuyoruz.”

Penisimi vajinasına doğru itti ve ben de izin verdim. Bundan gurur duymuyordum ama önemli değildi. Dişlerimi sıkıp kendimi tutmaya çalışsam da artık onun kontrolü altındaydım, benim değil. "Sadece ucu, Sevgilim," dedim ona.

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi, birkaç saniye daha penisimin başıyla oynadıktan sonra öne doğru kayarak beni girişine yönlendirdi. Vücudunun sıcaklığı, vajinasının ipeksi dokusu üzerimde kayıyor ve sıkı vajinasının penisimin başını sarması beni doruk noktasına ulaştırdı. Boynuna inleyerek, "Kahretsin, bebeğim. Çok sıkısın." dedim.

Pozisyonunu ayarlamak için kıpırdandı ve sonra hızla penisimin üzerine indi, benden daha fazlasını almaya çalıştı. Beni becerme girişimine, istediğim gibi penisime binme çabasına tısladım ve kalçalarını kavrayıp onu sertçe becermemek için kendimi zor tuttum.

Başka bir kadınla olsaydım, yapardım.

Beni sahiplenen kadın dışında herkesle.

Penisimin ancak yarısı içindeydi ama nefesi kesildi ve sandığından çok daha azını içine aldığını fark ettiğini gördüm. Kulağına hırlayarak, "Sadece ucu, ha?" dedim.

Bana baktı ve yanaklarındaki kızarıklık her yerinde görmek istememe neden oldu. Ondan tüm gücümü çıkarmam gerekti ama başardım. Kontrolü geri almam gerekiyordu, aklımı da korumam gerekiyordu. Onu korkuluktan çekip döndürdüm, sonra ütünün üzerine eğip elbisesini kaldırdım. "Öğretmen için berbat bir dinleyicisiniz, Bayan Darling."

Korkulukta kıpırdandı ve bana bakarak sızlandı, "Hala sadece ucuydu Jameson. Sen benim şimdiye kadar aldığım en büyük şeysin, yani..."

"İster ucuna dokunmuş ol ister olma, canım Mia, bu cezayı hak ettin. Şimdi, uslu bir kız ol ve cezayı çek."

Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. İnledi ve kalçalarını elime doğru yuvarladı, ben de kalça yanağını okşadıktan sonra tokatladım. Tekrar tekrar. Onun nefes nefese kalışını ve inlemesini duymayı çok seviyordum. Nefes nefese kalış ve inleme.

Vajinası sırf benim için damlıyordu, ıslanıyordu, şişiyordu. Benim penisimi o kadar çok istiyordu ki inleyip yalvarıyordu. Ama önce Mia Darling kiminle dans edebileceğini, kimi dinleyeceğini ve kimin onu cezalandıracağını anlamalıydı. Şehrin ışıklarına bakıyordu ama ona ihtiyacım vardı. "Herkes seni burada poponun şaplaklandığını görüyor, Mia. Senin benim olduğunu görüyorlar ve umursamıyorlar. Nedenini biliyor musun?"

Nefes nefese bana doğru döndü, gözleri şehvetle bulanıktı.

"Çünkü bu şehir ve içindeki herkes, siz de dahil, benim."

İnanamıyormuş gibi, reddediyormuş gibi başını salladı.

Külotu hala yana doğru itilmişti ve artık dayanamadım. Orta parmağımı içeri sokup, en hassas noktasına denk gelecek şekilde kıvırdım. Kahretsin, vajinası kusursuzdu. Hemen ardından neredeyse korkuluktan düşecekti ama kalçalarındaki tutuşum sıkıydı.

Bir parmağımı daha içeri kaydırdım, etrafımda kasılmasını hissetmek istiyordum. Baskıdan dolayı inledi. Ben de inleyerek, "Çok sıkı. Ve çok ıslak. Şu an bu vajinanın ne kadar güzel ve mükemmel görüldüğünü biliyor musun Mia? Sanki benim için yaratılmış gibi. Seni burada becermeliyim, değil mi? İçinde sadece beni ne kadar çok sevdiğini haykırmanı sağlamalıyım." dedim.

Başını bir kez daha sallayarak bana karşı koymaya çalıştı. "Şimdilik sadece sen. Sonra başkasıyla da birlikte olabilirim."

Lanet olsun. Saçlarını kavradım, sırtı kamburlaştı ve kalçaları daha çok ortaya çıktı. Sonra üzerine eğilip, "Bunu anlayana kadar seni cezalandıracağım. Ve umursamayacaksın bile. Neden biliyor musun? Cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun... Her şeyden hoşlanıyorsun. Seni izlememden, amını korkuluk üzerinde çalıştırmamdan ve sana sahip

olmamdan. Hiç de iyi bir küçük sevgilim değilsin, ama tam anlamıyla kötüsün. Tam da sevdiğim gibi." dedim.

Mia

Tanrı aşkına, ben ne yapıyordum? Suç örgütü patronum beni onuncu kattaki korkuluğa eğmişti ve tüm Chicago'nun duyabileceği kadar yüksek sesle popoma vuruyordu, ben de itiraz etmiyordum.

Hayır. Aksine, haklıydı. Gerçekten de hoşuma gitti. Yalvarıyordum resmen. Ve Jameson Knight sadece şüpheli biri değildi. Tam anlamıyla tehlikeli, cani biriydi.

Balkondan ayrıldıktan sonra Archer'a ne yaptığından bile emin değildim ve sormalıydım, yaptığımız şeyi durdurmalıydım ki birimiz akli başında kalabilsin.

Ama yapamadım.

Ben sadece bir kızdım. Acımasız bir suç örgütü liderine aşık olmuştum.

Heyecan, onun üzerindeki gücünden kaynaklanıyordu. Beni uyardı, hatta tehdit etti, ama boğazımdaki bıçak derimi kan sızacak kadar kesmemişti. Cinsel organını almaya çalıştığımda yüzünü buruşturmuştu, sanki bana zarar vermeye cesaret edemiyormuş gibi.

Bana boyun eğdi... Bu kadar güce ve kontrole sahip bir adam, ben karşısında olduğumda tüm gücünü kaybetti. Bana teslim oldu. Etrafıma bakıp her şehir sokağının onun adamlarıyla, kameralarıyla, otoritesiyle dolu olduğunu görebiliyordum. Ondan korkuyorlardı, ama benim korkmama gerek yoktu.

Her defasında popoma vurduğunda, acı yerine zevk duygusunu yeniden kazandırmak için uzun uzun masaj yapardı; sanki bana birini vermeden diğerini veremezmiş gibiydi.

Bunun benim için ne kadar tahrik edici olduğunun farkında değildi. Hatta, cinsel organıma vurmak için elini uzattığında vajinamın ne kadar ıslak olduğunu bile duydum.

Ve bana her şeyi anlattı. “Bu kadar. Bir tane daha kaldırıabilir misin? Şehrime bakarken eğilmiş halinle ne kadar iyi görünüyorsun. Ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver.”

Artık onu reddetmenin imkanı yoktu. Sadece "Evet. Lütfen. Buna ihtiyacım var." diye bağırdım.

"Doğru söylüyorsun bebeğim. Şunu anlamalısın ki, ne Archer ne de başka biri seni bu kadar tahrik edemez, bu kadar çok arzu etmeni sağlayamaz."

Bana son bir kez daha vurdu ve parmaklarını içeri soktu, böylece geceye doğru çılgılık atarken onun üzerinde hareket edebildim. Beyaz, yakıcı bir coşku bedenimi yakıp kavururken, doruk noktasında onun adını haykırdım. Ona ihtiyacım olduğunu haykırdım. Sadece onu istediğimi tekrar tekrar haykırdım.

Artçı sarsıntılar beni güçsüz düşürdüğünde elinin üzerinde oturmamı sağladı, sonra beni korkuluğa yaslayıp fısıldadı: "Çok iyi dayandın bebeğim. Çok iyiydin sevgilim." Ardından kalçamı tekrar örttü ve "Seni eve götürmem gerek" dedi.

“Ama ben şöyle yapacağımızı sanıyordum—”

"Bu gece seni gece kulübünün korkuluğunda becermeyeceğim."

“Neden olmasın?” diye homurdandım ve elbisemi düzeltmek için kıpırdandım. Zaten bu kadar yol kat etmiştik. Şimdi ne sorunu vardı ki?

Çenesini ovuşturmadan önce gözlerini kısarak bana baktı. "Sana itiraf etmek istediğimden daha çok değer veriyorum, Sevgilim. Eğer ben..."

“Benim hazır olup olmadığımıza karar verme hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun, Jameson?” Yumruklarımı sıktım. Hazır olmadığımın, istediğim şeyde ilerleyemeyeceğimin, birinin benden daha iyi bildiğinin söylenmesinden nefret ediyordum. “Peki ya beni kandırarak bu işe girmeye hazır olmadığım zaman ne olacak, ha?” Beni güvende tutmak için olup olmadığı umurunda değildi, sadece onun da benim hissettiğim aynı hayal

kırıklığını hissetmesini istiyordum. “Beni resmen bir suç örgütünün parçası olmaya kandırdın, o yüzden kendini bunun üstünde görme.”

Gözleri öfkeyle parladı ve onu istemediği bir şekilde zorladığımı anladım. Çenesi kasıldı ve boyun kasları gerildi. "Aldatıldım mı? Sana iki milyon teklif ettiğim anda bunun ne olduğunu biliyordun."

Neredeyse hırlayarak, "Evet, o iki milyonla bile istediğim kişiyle birlikte olma kararını hala verebilirim," dedim.

"Ağzına dikkat et."

“Hayır.” Kollarımı kavuşturdum, onu istemekten bir anda ondan nefret etmeye geçebildiğim için çok sinirlenmiştim. Duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve şehir ışıklarına baktım. “Beni iyi hissettirip sonra da sanki artık dayanamıyormuşum gibi hemen patronum olmaya geri dönemezsin.”

"Seni şundan koruyorum..."

“Korunmak istemiyorum! Saygı görmek istiyorum. Her kadının hak ettiği gibi.” Başımı yana eğip bana anlattıklarını düşündüm; artık kadınlarla birlikte olmadığını, karısının ölü bulunmadan önce onu terk ettiğini. Sınırı aştığımı biliyordum ama söylemeliydim. “Ben senin karın değilim Jameson. Sana ya da Franny'ye sebep vermeden öylece bırakıp gitmezdim.”

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye sendeledi. Ama birkaç saniye göz kırptıktan sonra, o tokat sanki aklını başına getirmişti. Bana kaşlarını çatı ve gözlerinde karmaşa gördüm. Sadece başını salladı ve sessizce kapıya doğru döndü. "Eve gitmeliyiz, Mia."

Sesi yorgun, yenilmiş ve belki de biraz pişmanlık içeriyordu. Bu beni alkolden ve içimde dolaşan tüm duygulardan arındırdı. Yanından geçerken iç çektim ve başımı salladım. Ama tüm adamların hâlâ girişi tıkadığını görünce donakaldım. Jameson'a dönüp yüzümü buruşturdum. "Archer iyi mi? Ona gerçekten bir özür borçlusun, Jameson Knight."

O zaman her şey açıktı.

Bir suç patronunun özür dilemesini söylememi dinleyeceğini düşünmek aklımı kaçırmak demekti.

Ama sonra beni içeriye götürürken eli belime gitti. "Hiçbir zaman özür dilemem bebeğim," diye fısıldadı. "Ama senin için dileyeceğim."

Jameson

Mia, birinci kata kadar inerken içimdeki canavarı tamamen bastırdı ve asansörde birkaç adama gülümsedim, ta ki o sesi duyana kadar.

O hafif patlama sesi.

Keskin. Hassas. Ölümcül.

Mia da duydu. Gözleri kocaman açıldı ve gözlerime kilitlendi. "Bu neydi?"

"Arkamda kal." Müziğin kesik kesik kesildiği sırada onu oraya yerleştirdim ve adamlarımdan birine baktım. "Öncelikli olan herkesi uyarmak ve kızımı güvenli bir yere götürmelerini sağlamak."

Başını salladı ve kulaklığına konuştu, ardından asansör kapıları açıldı ve tam bir kaos yaşandı.

Kulüp, çılgın bir korku ve kargaşaya sürüklendi. İnsanlar dışarı çıkmak için birbirlerini iterken çığlıklar yankılanıyordu. İtme, bir izdihama dönüştü, korkuları hayatta kalma içgüdüsüne dönüştü. Adamlarım organize ve hesaplı bir şekilde ileri atıldılar. Suçluları aramak için etrafı taradı ve ben onları hemen gördüm.

O'Connor'ın adamları burada olduğumuzu öğrenmiş olmalı ve ne pahasına olursa olsun kan dökmeye gelmişlerdi. Bu sadece kötü şans değildi, bir suikastti ve bu gece onların tüm lanet olası ailesini ortadan kaldırarak bedelini ödeyeceklerdi.

Normalde bu heyecanı kucaklardım. Bir adamın geri dönemeyeceği bir yara açmaktan, düşmanın hayatının yavaş yavaş kan kaybından ölmesini izlemekten zevk alırdım. Ama bu gece normal değildi.

Bu gece yanımda bir kadın vardı ve o birdenbire benim zayıf noktam haline geldi; damarlarımda korku aktı ve muhakeme yeteneğimi bulandırdı. Onu bir kolumla sıkıca tuttum ve Glock'umu çekerek ileri atıldım. Adamlarım O'Connor'ı hızla etkisiz hale getirirken etrafımızda silah sesleri yankılandı. Cesetler yere düştü.

Tekrar tekrar.

Beni ortadan kaldırmak için lanet olası bir ordu gönderilmişti. Ve haklı olarak da öyleydi. Hepimiz iyi nişancıydık ve Glock'umu nişan alıp ateş etmek için kaldırdığımda genellikle ıskalamazdım. O'Connor'ın adamlarından biri, adamlarımdan biriyle girdiği çatışmadan kanlar içinde, çığlık atarak bana doğru koştu ve onu alnının tam ortasından vurdum.

Hızlı ve etkili bir şekilde, bir ekip halinde hareket ettik. Benden tam bir kafa boyu daha uzun bir adam, çıkmakta olduğumuz koridorun köşesini döndüğünde, Mia'yı sadece bir saniyeliğine arkama aldım ki atışı yapabileyim. Silahla çoğu kişiden daha hızlıydım ve adam nişan almasına rağmen tetiği çekemedi. Bunun yerine, kurşunum kafasından geçti ve adam dizlerinin üzerine çökerek öldü.

Onun inlediğini duydum ama onu adamın etrafından çekip yoluma devam ettim. O an tek önceliğim onun güvenliğiydi. Onu ait olduğu yere, korunacağı yere, benim onu koruyabileceğim yere, Cennete geri götürmek o an için tek önemli şeydi.

Hades kapıda bizi karşılarken, "SUV'umuz ileride!" diye bağırdı. Normalde böyle davranmazdım. Arka sokaktan çıkıp saklanmaya ya da kaçmaya ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, onun hayatını tehlikeye attıkları için bu heriflerin hepsini ölümün eşiğine gönderirdim. Ama onun hayatı tehlikeyeydi ve bu da onu buradan kurtarmak için gururumu feda etmem gerektiği anlamına geliyordu.

İrlandalıların bizim topraklarımızda bana saldırmaya cüret etmeleri savaş anlamına geliyordu. Sadece onlar için değil. İtalyanlar için, Diamond ailesi için, karteller için. Herkes için savaş.

Kimle uğraştıklarını bilmiyorlar mıydı? Aile üyelerinden birini toprağa verdikten sonra misilleme yapmaları haklıydı, ama burada sayıca çok azdılar.

“Franny?”

“Annenin yanında güvendesin.”

Gerilim yumağı çözülüp yeni bir tane yaratırken bir kez başımı salladım. "Onların hepsinin... Orta Batı'daki her bir İrlandalının yok olmasını istiyorum," dedim Hades'e, şoförümüz aniden yola fırlarken.

Mia endişeyle bana baktı. "Jameson, içlerinden bazılarının masum olma ihtimali var."

"Hepsini bulmalısın Hades," dedim ona.

"Başka türlüünü istemezdim," dedi Hades sessizce. "Sadece İrlandalılar mı?"

Ne istediğini biliyordum. Yalnız hareket etmiyorlardı ve eğer şimdi onları yerlerine oturtmazsak, Doğu Yakası'nın tamamen kontrolden çıkması an meselesiydi. "Önce oradan başlayalım, sonra da geri kalanlar için bir toplantı düzenleyelim."

Ardından Mia titremeye başladı, şokun etkisiyle vücudundaki adrenalini kaybetti.

Kahretsin. Sevgilim, yaşadığım dünya için fazla tatlıydı. Onu bu dünyaya maruz bırakarak kirletmemeliydim, ama artık onu oradan kurtarmanın bir yolu yoktu. Ruhuma işlemişti ve en azından gözlerinde yaşlarla bana bakmak yerine bana bağırabilecek kadar sakinleşene kadar onu kucaklamak istiyordum.

“Yeterince iyi değil. Hepsini öldürmek istiyorum.”

Onu kucağıma çektim ve sıkıca sarıldım. Başını göğsüme gömdü ve ceketimi sıkıca kavradı. Bu savaşta ne kaybettiğim umurumda değildi; onu ağlattıkları için birileri bedelini ödeyecekti.

Araba yolculuğunun geri kalanı sessiz geçti, Hades er ya da geç etkisini göstereceğini bildiğim talepleri mesajla iletliyordu.

SUV aracım evimin önüne geldiğinde, onu odasına taşıdım ama yatağına bırakmadım. Bunun yerine, banyosuna gittim ve onu yatırıp dikkatlice kıyafetlerini çıkardım.

“İyiym Jameson. Gerçekten iyiym. Kendi başıma düş alabilirim.” Sesi, benden yayılan gerginliği yatıştırmak istercesine alçaktı ve sonra kanlı eklemelerime bakmak için elimi tuttu. “Sen benden daha çok yaralandın. Bunu temizlemene yardım edebilirim ya da—”

"Bana bakmak ister misin?" Parmakları elimdeki çiziklere dokundu ve bu dokunuş bile onu kendime daha çok yaklaştırmak istememe neden oldu.

Gözlerimi yakaladı ve başını salladı. "Jameson, senin incinmeni istemiyorum."

Sanki normal bir şeymiş gibi, kulüpteki silahlı çatışmadan sonra bana bakmak istiyormuş gibi söyledi. Bu düşünceye, penisimin bu fıkre ne kadar çok heveslendiğine sinirlendim. Elbisesinin fermuarını açabilmek için onu döndürdüm. Elbisesini yere düşürdükten sonra iç çamaşırlarını da çıkardım.

Yukarı baktığımda aynada onun yansımasını, arkasında duran beni gördüm; minicik bedeni, benimkinin yanında o kadar küçük ve kusursuzdu. Pembe alt dudaklarını ısırdı ve elimi karnındaki pürüzsüz, yumuşak teninde kaydırmaktan kendimi alamadım. Bunu yaparken meme uçları büzüştü ve yutkunmasını gördüm. Onu kendime doğru çektim ve göğsümden bir hırıltı çıktı.

Sonra elimi yukarı kaldırıp parmak boğumlarımla yanağına hafifçe dokunarak, "Sen çok değerli birisin, biliyor musun?" dedim.

Bal rengi gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Öyle miyim?"

"Böyle bir şeyin başına gelmesine izin verdiğim için sinirlenmek yerine, ufak bir çizik için endişeleniyorsun."

"Jameson, dışarı çıkmak istedim. Her şeyden önce, bu benim hatam." Doğrudan gözlerime baktı. "Benim yüzümden kimsenin incinmesini istemiyorum."

"Mia..." Tanrım, o adamları öldürüyordum ve o beni durduramayacaktı.

"Eğer mesele sadece bu gece olanlarla ilgiliyse, umurumda değil."

"O zaman Rosy, Pink ve Olive'i de tehlikeye attıklarını da umursayın." Anlaması gerekiyormuş gibi onu zorladım. Nedenini bilmiyorum. Daha önce hiç eylemlerimi haklı çıkarmak zorunda kalmamıştım.

"Pekala." Derin bir nefes aldıktan sonra içini çekti ve suyu test edip içine girmek için duşa doğru yürüdü.

O anda onu bırakmalıydım ama kısıp sesiyle, "Seninle aynı fikirde olmam, sadece benim hayatımı değil, özellikle arkadaşlarımdan hayatını tehlikeye atan birinin bedelini ödemesini istemem korkunç bir şey mi?" diye sorduğunda beni durdurdu.

Soyunurken ona cevap vermedim, ama yanına girdiğimde ve çıplak bedenini nazikçe kendime doğru çektiğimde, "Seninle ilgili hiçbir şey korkunç değil, sevgili Mia. Hiçbir şey." dedim.

İkimiz de duş kabininin şeffaf camına çarpan su damlacıklarını izledik.

Dışarı çıktık ve o da bana üzerinde güller olan pembe pijamalarını giydirmeme izin verdi. Ne kadar bitkin olduğumu görebiliyordum, sanki gece onu her şeyinden arındırmıştı ve onu kucağıma alıp yatağına yatırırken, "Bayan Prim ve Bay Bos'un sulanması gerekiyor," diye mırıldandı.

"DSÖ?"

"Şuradaki çuha çiçeğim ve şuradaki açelya bonsai ağacım." Onları işaret etti.

"Onlara isim mi verdin, Mia?" Saçma bir durumdu ama dudaklarımdan bir gülümseme süzüldü.

"Onlar da ben büyüdükçe daha iyi büyümeye başladılar," diye kendini savundu.

O ve şu lanet olası bitkiler. Onları getirme konusunda ne kadar ısrarcı olduğumu hatırladım. Daha önce de rahatsız olmuştum ama şimdi ilgimi çekmişti. "Hangisi Bayan Prim, hangisi Bay Bos? Ben sizin için yaparım."

Ağırlaşmış göz kapaklarıyla yumuşak yastıklardan birine yaslandı ve esnemesini gizlemeye çalışırken başını salladı ve şifonyerin yanındaki beyaz su sürahisini işaret etti. "Sadece oradaki suyu kullanın. Filtrelenmiş ve oda sıcaklığında. Taşınmadan sonra hassas oldukları için şu anda onları şok etmek istemiyorum."

Dikkatlice dinledim ve özellikle verdiği talimatlara kaşlarımı çattım, suyu alıp belime havlu sararak orada durdum.

"Prim Hanım için, toprağın dibine biraz su verin. O pembe çiçekli olan. Toprağı biraz nemlendirin lütfen." Söyleneni yaptım.

"Harika. Şimdi, Bay Bos küçük ağaç, onu alıp tepsiye su koymanız gerekiyor. On dakika sonra, köklerini boğmamak için geri kalanını dökeceğiz."

Bana söylenenleri aynen yaptım ve gelecekte nasıl yapacağımı not aldım. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsunuz?"

"Bayan Prim için günde bir kez, Bay Bos için haftada iki kez." Hafifçe kıkırdadı. "Şu anda beni dinleyip bunu yaparken korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilmiyorum."

"İkisi de, muhtemelen," dedim ona.

"Evet, sanırım burada olup bitenlerin çoğundan korkmalıyım." Pencereden dışarı baktı ve gevelemeye başladı. "Riskleri biliyorum. Her zaman birilerinin beni izlediğini hissediyorum. Ki muhtemelen de

izliyorlardır. Sen olduğun kişisin. Yani anlıyorum. Ama bu gece... Ölebilirdik. Ve sonra Franny..." Hıçkırdı ve gözleri tekrar yaşlarla doldu. "İyidir, değil mi?"

Onun endişesi kendi hayatı için değil, kızımın hayatı içindi. Bu bilgiyle kalbim paramparça oldu ve o an, ona ne kadar duygusal olarak bağlanmış olursam olayım, onu bu odada yalnız bırakmayacağımı anladım. Sürahiyi yere bıraktım ve "Kenara çekil, canım," diye emrettim.

"Ne için?"

"Bu gece yanında yatıyorum. Sadece seni kucaklamak için. Sadece uyumak için."

"Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim..."

"Haklısın." Odayı terk edip eşofman altı almaya gittim. Geri döndüğümde şaşkınlıkla doğruldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yanında uyuyorum."

"Bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda hemfikir olduk!"

"Hayır, senin yanında çıplak uyumamın benim için iyi olmayacağına katılıyordum..."

"Kendin için konuş." Kollarını kavuşturdu. "Ben hiçbir şey yapmayacağım."

"Evet, ama yapacağım bebeğim. Bu gece çıplakken seninle yatağa girip uyuyakalmamın imkanı yok. Şimdi kenara çekil. Ya öyle yapacaksın ya da iyi olduğundan emin olmak için bütün gece seni izleyeceğim. Seçim senin."

"Az önce kendimi izleniyormuş gibi hissettiğimi söyledikten sonra mı?" diye homurdandı. "Pijama partisi olsun, tamam. Ama bu gece şanslı olacağını bir an bile düşünme."

Mırıldanarak onu yatağın üzerinde sürükledim, kalçaları tam bana değdi. Vücudumun ona değmesiyle nefesi kesildi, ama ben de kulağına fısıldamaktan başka bir şey yapmadım: "Zaten çok şanslıyım, sevgilim Mia, bütün gece yanımda olduğun için."

Jameson

Güneş ışınlarının, tüm benliğimle korumak istesem de nasıl koruyacağımı bilemediğim bir kadının yüzünü öptüğünü izlemek için yeterince erken uyandım. Onu hayatımdan, tehlikeden, benden korumak zorundaydım.

Onun gitmesine izin vermeyi planlamalıyım.

Yine de, beyaz pamuklu çarşafların üzerinde duran koyu kıvrıcık saçlarına, pijamalarının yumuşak iniş çıkışlarına ve kusursuz yüzündeki huzura bakarken biliyordum ki, bunu yapmayacaktım. Mia Darling'i yanımda tutacaktım.

Çalışma odasında Cal'ı karşılamaya gittim ve ona, "Dün geceki, hepimize yönelik doğrudan bir saldırıydı. Değer verdiğimiz tüm kadınlara yönelik bir saldırıydı." dedim.

"Biliyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

"İşleri bitti."

"Başka birileriyle çalışıyorlar, Jameson. Büyük olasılıkla kartellerle."

"Umurumda değil."

"Paolo birçok şirketi destekliyor." Cal parçaları yerlerine oturtmuştu ve benim nereye varmak istediğimi tam olarak biliyordu.

"Ve biz daha fazlasını destekliyoruz."

"Bane bundan hoşlanmayacak. Dimitri ve Olive'in artık bir çocuğu var. Yani, HEAT imparatorluğunda da ellerini temiz tutmak istediklerini biliyorsunuz."

“Herkes zaman zaman kirlenir.” Elimle masaya sertçe vurdum.

“Franny için öfkelenmiştin. Şimdi de bir kadın için mi?”

“Kızımın ihtiyacı var—”

“Öğretmen saçmalıklarına başlama.” Kardeşim bana ters ters baktı. Sonra elini saçlarının arasından geçirdi ve homurdandı, “Lanet olsun, bir içkiye ihtiyacım var.”

"Ben de."

“Babam şöyle yapardı—”

“Babam burada değil. Ve nedenini biliyor musun? Çünkü o, aileye, sendikaya, hatta sana bile sadık değildi.”

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyen Cal, durup bana döndü ve baktı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, kardeşim? O lanet gecenin karanlığında ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sorusu sırlar barındırıyordu, gölgelerde dans edip hepsini ortaya çıkaramadığım için benimle alay ediyordu. "Bir daha asla bunların hiçbirini yapmayacak," diye homurdandım, babamın sadece benim hayatımı değil, kardeşimin hayatını da bir şekilde kirlettiğine sinirlenmişim.

“Adamantem infractum manet,” diye homurdandı, sanki bir güç gösterisi değil de bir lanet okuyormuş gibi. “Sendikanın ne yaptığını anlaması gerekiyor, Jameson. Bunu onlara ver ki liderliğini sorgulamasınlar.”

"Liderliğimi sorguluyorlar, bunun bir parçası olmamalılar..."

“Biliyorum,” diye sözümü kesti. “Ama Jameson, korku yerine saygı ve şeffaflıkla liderlik et. Babamızın asla ulaşamadığı yerlere ulaşacaksın.”

“Hayır” diye bağırarak istedim. Öfkeyle patlayıp kendimi kaybetmek istedim. Ama kardeşim orada durmuş bana soruyordu ve o da ailemdendi. Çete de ailemdendi. “Öyleyse Seymour Hall’un emriyle bir gece geçirelim. Ama şunu açıkça söyleyeyim: Hepimiz adına öfkeyle patlıyorum. Kimse liderliğimi duygusallıkla karıştırmayın, Cal. Pişman olacaklar.”

Bana başka pek bir şey söylemedi, sadece kaşlarını kaldırdı. Kendisinin bile aşmaması gereken sınırlar olduğunu biliyordu. Beni tekrar tekrar sorgulamak da bunlardan biriydi.

Ne yaptığımı biliyordum.

Her şey kontrolüm altındaydı. Bir gece önce sendika toplantısı için telefon görüşmeleri yapmıştım, sonra da doyurucu bir kahvaltıya ihtiyacım

olduğuna karar vermiştim. Hazırlayıp Mia'ya götürecektim, böylece birlikte yiyebilecektik. Duygusal davranmıyordum. Sadece güzel bir jestti.

Koridorun hemen ucundayken odasından duyduğum çığlıklar kan dondurucuydu. Ruhumda hissettim, kemiklerimi donduran ve korku dolu bir çığlıktı bu. Mia benimle pek bir şey paylaşmamıştı, ama bunu görmezden gelip ona muhtemelen hak ettiği mahremiyeti sağlamaya niyetim yoktu.

Archer, ikimiz de onun kapısına vardığımızda beni karşılamak için koridorun karşı ucundan koşarak geldi.

"Neler oluyor böyle?" diye sordum ona.

Dün gece vurduğum yumruklardan dolayı burnu morarmıştı, bu yüzden burnunun köprüsünü sıktı ve yüzünü buruşturdu. Kahrolası herif. Hâlâ işinin olması bir nimet olmalı.

"Yine kabus görüyor." Bir de utanmadan benimle onun kapısı arasına girdi.

"Yine mi?" Gözlerimde cinayet olduğunu biliyordum ama çığlıkları, kâbus geçmiş gibi dinmişti. "Harekete geç, Archer."

"Bir dakika, Jameson. Kahretsin. Onların hakkında senin bilgi sahibi olmanı bile istemiyordu ve biliyorum ki benim araya girmemi istemiyorsun, ama şunu görmelisin ki, benden istediğin gibi onun yanındayım. O benim arkadaşım."

"Dün gece onun lanet olası yatağında uyudum. Bu yüzden onlar hakkında bilgi sahibi olmanın yerinde olduğunu düşünüyorum."

İçini çekti. "Onun isteklerine saygı duyuyorum."

"Patronunuzun üstünde mi?"

"Evet." Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Lanet olası yerinde durdu, bunun ilişkimiz için ne anlama geldiğini biliyordu. Beni değil onu seçiyordu ve bir yanım onu bu yüzden saygı duyuyordu. Diğer yanımı ise bastırmak için elimden geleni yapıyordum. "Sadece burada rahat etmesini istiyorum. Genellikle kabus görüyor, kapıyı çalıyorum, sersemlemiş bir halde kapıya geliyor, görünüşü için özür diliyor ve sonra yemek yiyoruz."

"Onunla kahvaltı mı yapıyorsun?" Ona tekrar yumruk atmak istedim ama Mia'nın çok kızacağını biliyordum.

Parmaklarını çıtlattı ve sonra gözlerimin içine dik dik baktı. "Neden olmasın?"

Çünkü birincisi, o onun eğlencesi için orada değildi. Ama personelin çoğu birlikte yemek yiyordu. Onun neden birlikte yiyemediğine dair gerçekten bir bahanem yoktu. Tek bildiğim, onun yasak bölge olduğunu benim kadar onun da bildiği idi.

Sonra bana gülümsedi. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle patron." Artık beni kışkırttığını anladım.

"Siktir git," dedim ona ve sonra Mia'nın kapısını açtım. "Git buradan."

Ancak Mia, uykulu bir halde uyandığında kaşlarını çatmış, gözlerini ovuşturuyordu. "Archer, Jameson?" diye sordu, sanki bir soru işaretiyle ikimize birden bakıyordu.

"Özür dilerim Mia. Bu sefer onları duydu." Archer omuz silkip mahcup bir ifadeyle baktı.

O bir "özür" diledi ama ben dilemedim mi? Onunla dans ettiği için ya da önceki gece olan hiçbir şey için özür dilememişti. Bana, benim adamlarımdan birine sadık olması gerekiyordu.

Ama ilk endişem bu değildi. Hemen yanına koştum ve ellerimle yüzünü tuttum. "İyi misin?"

Kaşlarını çatarak, "Duydun mu?" diye sordu.

"Evet, yaptım. Sen de öyle bağıırıyordun ki—"

"Ben hep uykuda konuşan biriydim. Herhangi bir kötü deneyimden sonra kabus görürdüm. Bu sadece bilinçaltımın silahlı saldırıyla ilgili tepkisi." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı ve geri çekilip beklentiyle bana bakmadan önce koluna hafifçe vurdu. "Neyse, ikinizin de burada olmasına sevindim, çünkü Jameson'ın söyleyecek bir şeyleri var."

"Ne?" diye kaşlarımı çattım şaşkınlıkla. Kötü rüyalarının nasıl durabileceğini düşünürken söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ona sarılırdım. Üzerini örterdim. Bütün gece başucunda oturdum. Kendime bile takıntılı görünmeye başlamıştım ama umurumda değildi. "Mia, kabusların hakkında konuşmamız gerekiyor—"

"Hayır, iyiyim. İyileşiyorlar." Sanki bu onun için mahallede sıradan bir günmüş ve her şey tamamen normalmiş gibi esnedi. "Sanırım Archer'dan özür dilemenin tam zamanı."

"Ben mi? Özür mü? Ne için?" Gerçekten çok şaşırmıştım, bir adım geri çekildim.

"Yüzü için." Archer'ın burnunu işaret etti. "Dün geceki davranışların için."

"Mia, başlama," diye homurdandım.

Dudaklarını büzdü, kalkıp bitkilerinin toprağını kontrol ederken, sanki evindeymiş gibi parmağını toprağa batırıp tekrarladı: "Ona özür dilediğini söyle Jameson, yoksa bir daha asla benim yatağında uyuyamayacaksın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sabahın ilk saatlerinde onunla kavga etmek istemiyordum.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Sürahiye yere bıraktı ve çizgi film desenli pijamalarının üzerinden kollarını kavuşturarak bana dik dik baktı.

Archer, sanki durması gerekiyormuş gibi başını "hayır" anlamında salladı. En azından ne istediğini anlamıştı. "Burası benim lanet olası evim, sevgili şeytanım. Nerede istersem orada uyurum."

"Öyle mi? O zaman sanırım Rosy'nin evinde ya da Malek'in yanında uyuyacağım, değil mi dostum?" Oturdu ve vahşi kafasını yatağına koymak için içeri koşan köpeğime sevgiyle baktı. Sonra da bana, bir başka öfke nöbeti geçirmeye hazır bir çocuğa vereceği bakışı attı.

Kimle konuştuğunu sanıyordu?

Muhtemelen adam, kadını üzmekten yeterince korktuğu için onu dinledi.

Mia

Bugün izin günüm olabilirdi ama ölümden kıl payı kurtulmuştum ve arkadaşım benimle dans ettiği için yüzüne yumruk yemişti. Bu yüzden aşık olduğum adamın bana nasıl baktığı umurumda değildi.

Dünyadaki tüm suç örgütlerinin lideri bile olsa, ona yine de bir çocukmuş gibi bakardım.

Tanrı şahit olsun ki, arkadaşşımdan özür dilemeliydi.

“İsterseniz ben de otelde kalabilirim.” Ona doğru başımı eğdim. “Ama konaklama yeri ayarlamak için yeni bir telefona ihtiyacım olacak.”

Jameson'ın çenesi her zamanki gibi sinirle kasıldıktan sonra cebinden yepyeni bir telefon çıkardı ve komodinin üzerine koydu. "Sana bir tane zaten bu sabah aldım."

“Harika.” Elimle avuç içimi yukarı doğru uzattım ve işaret ettim. “Şimdi o aramayı yapmak istiyorum.”

Telefonu sanki tekrar fırlatacaktı gibi komodinin üzerinden çekti, ama ben kaşımı kaldırınca hırladı ve telefonu bana doğru getirdi.

Google'da otel aramaya başladım.

O sırada Jameson kısa, koyu renk saçlarını çekiştirdi ve Archer'a doğru döndü. "Aptal suratına yumruk attığım için özür dilerim. Ama onunla bir daha dans edersen, seni gömerim."

Archer'ın gülümsemesi güneşten daha parlaktı, sonra kahkaha atarak, "İkinize de iyi sabahlar," dedi.

Kapı kapanırken içimden bir ah çektim ve Jameson'a baktım. "Bu pek de iyi bir özür değildi."

"Çok memnun oldu. Yüzündeki gülümsemeyi gördün mü?" dedi Jameson, yemeği yatağın üzerine bırakırken.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Sanırım birbirinize yönelik tehditlerinizde hepiniz çok çılgınsınız. Onun niyeti iyi."

"Çok iyi niyetliymiş." diye homurdandı.

"Saçmalama. Ye ve izin gününde endişelenmeyi bırak."

"Benim izin günüm yok. Bugün senin izin günün, benim değil."

"Pekala. Yemeğin tadını benimle çıkar, sonra da işine geri dönebilirsin." Göz teması kurmak istemediğimden ve kalmasını rica ettiğim için utandığımdan yemeğe baktım. Yalnız yemek istemiyordum ve önceki gece yaptıklarımızı ya da aramızda şu anda olanları nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Yatağın bacaklarımın yanında çöktüğünü hissettim, sonra eli çeneme uzandı ve bakışlarımı meraklı mavi gözleriyle buluşturdu. "Benden saklanıyorsun, sevgili Mia. Ne için?"

Omuz silktim. "Dün gece çok şey oldu. Biz..." Bu konuyu nasıl açtım ki? Çatı katında patronunuzla birlikte olup, ardından vurulmanın bir adı var mıydı? "Çatı katında kendimizi kaptırdık."

"Kendini kaptırmış mıydı?" Gülümsemesini mi bastırıyordu?

"Evet, ve açıkçası hiçbir şey yapmamalıydık."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmamalı mıydık?"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben sadece yaz okulu öğretmeniyim."

Mırıldandı. "Ayrıca aklımdan çıkaramadığım kadın da sensin. Gülüşünü, bana sürekli karşı çıkma ihtiyacını, kızımı her zaman önceleme isteğini düşünüyorum. Ayrıca o vücudunu ve Mia, 7/24 sikimi içine sokmayı da düşünüyorum."

Onun bu itirafı karşısında midem alt üst oldu. "Demek ki bu dikkat dağıtıcı unsuru ortadan kaldırmayı başaramadık."

"Hayır, ama sen burada olduğun sürece bunu yapmak için dünyadaki tüm zamanımız var," dedi umursamazca, sanki durumla barışmış gibi. Ve elbette barışmıştı. Beni ve diğer herkesi sürekli olarak hiçbir bağlayıcı şart olmadan kandırmasının ne önemi vardı ki?

Valerie ile yattığını bildiğimi dile getirecek kadar aptal değildim. Aslında umrumda olup olmadığını düşünüyordum. Belki de bu, ondan uzaklaşmanın, onunla olan duygusal bağı koparmanın ve bu duruma kapılmamanın yolu olurdu.

"Pekala. Dönem sonu için bana bir tarih verebilir misiniz acaba?" Ayrılma düşüncesiyle kalbim tekledi ve kontrol altına almam gereken bir acı hissi içimden geçti.

Çenemi biraz daha sıkı kavradı. "Ben öyle dediğimde."

Bunu nasıl yapacağımı biliyordum: onunla tartışmak ve didişmek. Bu artık rahat geliyordu, aramızda büyüyen duygularla yüzleşmekten daha kolaydı. "Ve bunu kabul etmek zorundayım çünkü akademi işini kabul ettim, değil mi?" Tepsideki gevrek bisküvilerden birini öfkeyle ikiye ayırdım ve bir parçasını ağzıma attım. Ona başımı salladım. "Beni buraya getirdin ve burada tuttun, biliyorsun ki asla buradan ayrılıp aynı olamayacağım." Sözlerime irkilerek elini çenemden çekti. "Bundan sonra böyle yaşamak zorundayım... Gözlerimi kapattığımda sürekli erkeklerin kanını göreceğim. Sürekli Franny ve senin için endişeleneceğim. Sanırım Cennet Korusu'na hoş geldin."

"Bu benimle ilgili değil. Daha önce de söyledim, kızımдан uzaklaşmaya çalışıyorum ve sen de bunu yapmamalısın—"

"Bana umursamamamı söyleme ve umursamamanın onun için iyi bir şey olduğunu da söyleme. O genç. Sana ihtiyacı var. Ve bunu sen de biliyorsun."

Sesli olarak onaylamadı ama içindeki karmaşayı gördüm. Gözlerinde bir tür kabullenme belirdi, sonra mırıldandı: "Seni hedef almıyorlar. Bana yakın olan herkesi hedef alıyorlar, buna dün birlikte olduğun kadınlar da dahil."

"Arkadaşlarım," diye açıkladım. "Ve daha önce Franny."

Başını salladı.

Franny ve arkadaşlarım. Onlarla ve Jameson'la kendimi yıllardır ailemden bile daha rahat hissettiğim duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.

Jameson ile de aynı şekilde.

O, benim patlamalarımı kabullendi, isteklerimi not aldı ve arzularıma saygı göstermek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Paradise Grove'daki yerimi sağlamlaştırmıştı ve ben de oradan kaçmak istemediğimi fark ettim.

Derin bir nefes aldım, söylemek üzere olduğum sözlerin söylememem gereken sözler olduğunu biliyordum ama artık kendimi tutamadım. "İçeri girmek istiyorum. Tamamen. Çünkü bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıda kalamaz."

Bana kaşlarını çattı. "Neye?"

"Sen dedin ki, insanlar sendika için çalışıyor, hepinizle ortak oluyor, hatta evlilik yoluyla bile bu işe dahil oluyorlar. Her neyse. Ben sizin için ve dolaylı olarak onlar için çalışıyorum. O yüzden bana her şeyi anlatın. Ben de dahil olmak istiyorum." Yemeği kenara ittim ve tavana baktım. "Sır istemiyorum. Ne ile uğraştığımı, arkadaşlarımın ve Franny'nin neyle uğraştığını anlamak istiyorum. Zaten Franny'ye yatırım yaptım. Zaten arkadaş edindim. Bırakın ben de bunun bir parçası olayım. İş anlamında. Elmaslar çalışarak içeri girer, değil mi?"

"Ve güven meselesi," diye homurdandı, sanki bu tamamen kötü bir fikirmiş gibi. "Çalışmanız geçici."

Bunu o kadar umursamazca söyledi ki, sanki benden çok kolay kurtulabilirmişim gibi.

"Bana kızınızı emanet ediyorsunuz, değil mi? Ayrıca, bu işi dikkat dağıtıcı unsurlardan uzak bir şekilde yapmam gerektiğini söylediniz. Bütün hikayeyi bilmediğimde ne kadar dikkatimin dağıldığını biliyorsunuz."

"Sendika şimdi dikkat dağıtıcı bir unsur mu oldu?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Evet."

"Bu örgüte üye olmak tehlikelidir ve—"

"Bu durum beni dün gecekinden daha fazla tehlikeye atar mı?"

Saniyeler geçtikçe çenesi yukarı aşağı hareket etti.

"Bana insanların sendika için çalıştığını ve sürekli olarak onun bir parçası haline geldiğini söylemiştiniz. Bu bir onur, öyleyse neden ben de olmasın?"

"Çünkü—"

"Bana mı güvenmiyorsun? Ya da kimseye mi?" Kaşlarımı çattım ona.

"Sana, evli olduğum kadından daha çok güveniyorum," diye sertçe ve öldürücü bir tonda karşılık verdi.

Kollarımı kavuşturup ona dik dik baktım. "Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bile bilmiyorum, Jameson."

Saçlarını çekiştirdi, sanki güven sorunlarından bahsetmemiz gününün en sinir bozucu kısmıymış gibi. "Tanrım, bugün bunun için vaktim yok."

"Peki, burada geleceğim hakkında kızınla ve arkadaşlarımla ne zaman görüşmeye vakit bulacaksın?"

"Asla, çünkü onlarla bir gelecek kurman gerekmiyor!"

"Çünkü ben burada, hepinizle birlikte bu işin bir parçası değilim." Bunu sormadım, sadece söyledim.

"Mia, bu işe karışıp zarar görmemen gerekiyor! Benim yüzümden tehlikede olmaman gerekiyor!" diye neredeyse bağırdı, ama ben onun bu çıkışını görmezden geldim.

"Peki, ne olmuş yani? Cevabınız hayır mı diyorsunuz?"

Ayağa kalkıp tekrar tekrar küfretti, hem bana hem de yaşadığı hayata lanetler yağdırdı, sonra arkasını dönüp yanıma geldi ve ellerini iki yanıma koydu. "Bunu mu istiyorsun?"

Kekelemedim bile. "Evet."

"Hazır olduğunu mu düşünüyorsun?" Zayıf bir yanıma aramak için beni izledi. Bir sürü zayıf noktam vardı. Güçlü olan her yanıma, kırık olan yanlarımdan geliyordu.

"Birisi bana hazır olmadığımı söylemişti ve bu yüzden ondan nefret etmiştim," diye itiraf ettim.

"Kim?" Kaşlarını çatarak bana gücenmiş gibi görünüyordu.

Gülerek, "Jameson, Franny'ye bakıcılık yapmaya hazır olmadığımı ve yardıma ihtiyacım olduğunu sanıyordun. Hatırlıyor musun?" diye belirttim.

İçini çekti, sonra geri çekilip yanıma oturdu. "Bunun için benden nefret mi ettin?"

"Hayır, çünkü geçerliydi." Derin bir nefes aldım ve pencereden dışarı bakarak mırıldandım: "Üniversitedeki tenis koçum bana bunu söylediğinde, bu ifadeyi hiç sevmemiştim. Bu, kimsenin bana inanmayacağı ve herkesten önce kendime inanmam ve güvenmem gerektiği anlamına geliyordu."

"Mia..." Elimi tuttu ve "Bütün hikayeyi öğrenmek istiyorum," dedi.

Başımı salladım, ona da aynı şeyi söylemek istediğimi, ona tüm güvenimi verdiğimi ve onun da bana aynı şekilde güvenebileceğini anlamasını istediğimi fark ettim. "Tenis oynamaya küçük yaşta başladım. Ve o kadar iyiydim ki, ailem lise boyunca eğitimime yatırım yaptı. Harika bir antrenör bulduk. Aile yemeklerine geldi, hepimizle yakınlaştı. Ve gerçekten iyiydi."

Jameson, hikâyenin nereye gideceğini bilmiyormuş gibi ama hoşuna gitmeyeceğini de biliyormuşçasına kaşlarını çatı. Başparmağını parmak boğumlarının üzerinde gezdirdi ve ihtiyatlı bir şekilde, "Devam et," dedi.

"Lisedeyken eyalet şampiyonasına gittim, hatta Olimpiyatlara bile hazırlanabileceğimi düşünüyorlardı... Üniversitede birinci sınıfta diz bağımı kopardığımda, ailem yıkılmıştı. Aile dostlarımız tenis çevrelerindeydi, çok yatırım yapmıştık ve tek bir yanlış hamle çok fazla insanın inancını, umutlarını ve hayallerini kaybetmesine neden oldu. Ama o koç..." Yüzümde hüznü bir gülümsemeye başımı salladım. "Onları temin etti. Tamamen ücretsizdi, çok ilgili olacaktı, tüm püf noktalarını biliyordu, beni eskisinden daha iyi hale getirecekti. Ve ben ona inandım. Ona güvendim. Alçım hala üzerimdeyken soyunma odasında bana sarkmadan önce yıllarca bana koçluk yapmıştı."

Nefesimi içime çekerken, Jameson'ın gözlerindeki alevlenmeyi ve tepkiyi izledim. "Mia." Sesi alçaktı, empati dolu değil, öfke doluydu. "Sevgili Mia, onun adını istiyorum."

Yüzümden bir damla yaş süzüldü. "Bana ne kadar kolay inanıyorsun," diye fısıldadım gülerek. Bu adam beni sadece bir aydır tanıyordu ama anne babamın asla inanmadığı gibi sözlerime kutsal kitap gibi inanıyordu. "Keşke seni o zamanlar tanısaydım."

"Artık beni tanıyorsun. Bana onun adını söyle." Sesi yumuşaktı, sanki cevabı benden nazikçe almak istiyordu.

Gözyaşımı silip daha dik oturarak ona, "İsim önemli değil. Önemli olan hikaye. Benim hikayem," dedim. Bunu özellikle vurguladım. "Bana ilk kez sarkıntılık ettiğinde, bunu önemsemedim ve kendime bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Ve gerçekten de bir süre daha denemedi. Ama ondan sonra her şey, hatta elinin belime dokunması bile, yanlış geldi."

"Eğer yanlış hissettirdiyse, yaptığı tüm dokunuşlar yanlıştı Mia." Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki, sözleri bir yaraya merhem gibi geldi.

"Şimdi bunu biliyorum ama o zamanlar kafam karışmıştı. Ona güvenmek istiyordum. Beni küçük yaşlardan beri manipüle etmişti. Tekrar denediğinde, istemediğim yerlerime dokunduğunda o kadar perişan oldum ki anneme anlattım, ama onun inanmaması beni daha da kötü bir duruma soktu." Kıvrık saçlarımı ve eski karanlık ruh halimi aklımdan uzaklaştırdım. "Geriye baktığımda, bana inandığını fark ediyorum. Bana

daha muhafazakar kıyafetler aldı ve o etraftayken daha çok yanımda kalmaya çalıştı. Sanırım bu, itibarımızı ve beni koruma yoluydu...”

Jameson ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı, enerjisi neredeyse elle tutulur gibiydi. O bir aksiyon adamıydı ve geçmiş, şimdi burada benimle böyle olmasına izin vermiyordu. Öfkeyle dolu mavi gözleriyle bana bakarken tekrar oturdu. "Annenin yaptığı yeterli değildi," diye homurdandı. "Seni korumuyordu; gururunu ve itibarını koruyordu. Ben lanet olası bir isim istiyorum."

Kalbim paramparça olup daha da kan akarken, bacağına hafifçe vurdum çünkü beni duyacağına, bana inanacağına, benim için orada olacağına güvenilebileceğimi biliyordum. "Bir isim isterdin Jameson. Ama senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum, tamam mı? O zamanlar muhtemelen ihtiyacım vardı, ama ailem ortalığı karıştırmayı seven insanlar değildi, biliyor musun? Annemin gururu ve sorun çıkarmama isteği, akıl sağlığımdan daha değerliydi." Artık ihtiyacım olmadığı için, beni teselli etmeye çalışmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Gittikçe daha iyi oldum Jameson. Bölge konferansına kadar geldim... ve sonra tekrar sakatlandım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır."

Omuz silktim. "Sanırım şanssızlık. O zaman, aylarca süren rehabilitasyondan sonra hazır olmadığımı söyledi. Tekrar tekrar söyledi. Hazır değildim. Hazır değildim ve içgüdülerime kulak vermemeliydim. En iyisini o biliyordu." Bunu söylerkenki sesini hatırladıkça ürperdim. "Ve ona ne dediğinin umurumda olmadığını, hazır olduğumu ve içgüdülerime kulak vereceğimi söylediğim gün, bacağımı yukarı, yukarı ve yukarı doğru masaj yapmaya çalıştı. Ve... onu anında kovdum." O anıyı düşününce irkildim. "Kalktım ve soyunma odasının kapısına doğru topallayarak gitmeye çalıştım. Kilitliydi."

"Hapishanede kalmaktan nefret etmen sebebi..." Sanki patlamamak için çenesi kasılıp gevşerken burnunun köprüsünü sıktı. "Tanrım. Seni asla kelepçelememeliydim ve—"

"Jameson..." Parmağımı boynundan çenesine doğru kaydırarak yüzünü kaldırdım, böylece gözlerime bakabilsin. "Beni günlerce rehin tutsan bile hiç korkmam."

Yemin ederim, sözlerim üzerine gözlerindeki mavi renk yumuşadı. "Bana olan güvenin beni derinden etkiliyor, Sevgilim."

“Bence bu haklı bir durum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Beni kucağına çekti ve saçımın bir tutamını eliyle kavradı. "Bunu yapmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Başımı salladım. "İstediğim tek şey bu. Etrafımda çabalayacak insanlar olsun, anlıyor musun? O koçun da öyle biri olduğunu düşünmüştüm. Aile dostumuzdu. Topluluğumuzun direği... ama tam bir yırtıcıydı."

“Ve bu yüzden hak ettiği cezayı almalı. Bana bir isim ver ve—”

“Jameson, buna değmezdi. Şanslıydım ki yerimde durdum ve soyunma odasından çıkmama izin vermesi için ona bağırdım. Başka bir kız duydu ve kapıya vurdu, ben de başka bir şey olmadan dışarı çıktım.”

Jameson homurdanarak, "Zaten yeterince şey olmuştu," dedi ve gerçekten de haklıydı. Ondan sonra asla eskisi gibi olamadım.

“Belki de öyle, ama ondan uzaklaşarak güç buldum. Gerçi, daha az tanınan bir antrenörle çalışmaya başladığımda, sanki ailemin yüzüne tükürmüş gibiydim.” Derin bir nefes aldım ve gerisini anlattım. “Maçlara gelmeyi bıraktılar. Çevrem benden uzaklaştı ve finallerde yarışmamı izlemediler. Kazandığımda, kalabalıkta sadece kız kardeşim vardı. Ondan sonra bıraktım. Kazanmaya hazırdım, sonra da bırakmaya hazırdım. Bugün bile, ailem herkese bekleseydim ve ilk antrenörümle devam etseydim daha iyi olacağımı, Olimpiyat sporcusu olacağımı söylüyor. Bu doğru değil. Hazırdım. Hazır olduğumu söylersem hazırım ve bir daha asla içgüdülerimi dinlememezlilik etmeyeceğim. Değerimi biliyorum ve bunun arkasında duruyorum.”

“Sevgilim Mia...” Sesi, bir güvenlik battaniyesi gibi üzerime yayıldı ve avucunun içine nazıkçe yanağımı koyarken kalbimi ısıttı. “Değerin paha biçilmez, kendine olan güvenin de öyle. Sakın bir aptalın sana aksini söylemesine izin verme.”

"Beni işe alırken bunu denedin." Omzuna hafifçe vurdum.

"Ve ben tam bir aptaldım." Bana doğru eğildi, alnını benimkine dayadı.

“Biliyorum.” diye kıkırdadım ve sonra ona bir patronun bir çalışandan asla duymak istemeyeceği şeyi itiraf ettim. “İnsanlar bu dünyada tam anlamıyla aptal olabiliyor. Bu yüzden devlet okulunda da hakkımda aptalca bir şikayet var. Aynı antrenör, kasabamızdaki başka bir veli tarafından Maisy adındaki bir kıza yardım etmesi için işe alınmıştı. Kız bana antrenör hakkında sırlarını anlattı ve ben de ailesine kızdım. Babası, benim ve kızının yalan söylediğimizi söyledi. Yani, ona saldırmış olabilirim.”

“Senden şiddet mi, sevgilim? Evet, inanıyorum.” Boynumdan aşağı öptü ve beni teselli etmek istercesine göğsüne çekti. “Ve bunu görmekten çok zevk alıyorum.”

İç çektim. "Sanırım bazen senden şiddet görmek de hoşuma gidiyor. Beni o kulüpte dövdüğün şekil..."

"İnanılmaz mı?" Okyanus mavisini gözlerinde parıltı ile yaramazlıkla bana baktı.

"Son derece tehlikeli, ama bir o kadar da çekici."

Mırıldandı, sonra bir kez, ardından iki kez başını salladı. "Elmas buluşmasına gelmeye hazır mısınız?" diye fısıldadı.

"İçgüdülerim hazır olduğumu söylüyor." Gözlerine kilitlendim, kararımı hiç değiştirmedim.

Göğsünden onaylayıcı bir mırıltı yükseldi. "Özgüvenini beğendim. Sanırım senin hakkında her şeyi bir dosyadan öğrenemem," diye mırıldandı, bana yeni keşfettiği ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir duyguyla bakarak.

"Hayır. Ama isterseniz dosyada olmayan her şeyi size anlatabilirim."

"Evet, sanırım senden çok şey istiyorum, sevgili Mia."

Sonra beni öptü, önce yavaş ve yumuşakça, dudaklarının benimkilerin üzerinde sanki onları öğreniyor ve ezberliyormuş gibi hareket etmesine izin verdi. Kendimi ona bıraktım, dili ağzımın her köşesini ele geçirirken gömleğine tutundum. Vücudumun onun için nasıl alevlendiğine, kaslarının göğsüme nasıl değdiğine, dudaklarının yumuşak ama yine de her hareketimi nasıl kontrol ettiğine inledim.

Nefes nefese, kendini ondan uzaklaştırdı. "Ya da belki de senin tamamını istiyorum Mia, ve eğer senin tamamını alırsam, kendinden hiçbir şey geri alamayacaksın. Bu yüzden durmalıyız."

"Öyle mi?" diye sordum başımı yana eğerek, o da soruma hırslayarak karşılık verdi.

"Bu akşam için elbiseler göndereceğim. Biraz resmi bir etkinlik ama istediğinizi giyebilirsiniz."

"Bitki pijamaları mı?"

"İstersen." Omuz silkti. "Yine de hepsinden daha iyi görüneceksin."

"Katılmamı kabul edecekler mi?"

"Misafirim olarak mı? Evet. Ve eğer isterseniz... Şey, biliyorsunuz. Burada doğmuş olun, burada evlenin ya da bize tam bir özveriyle hizmet

edin.”

"Ya ben sadece misafiriniz olmaktan öteye geçmek istersem?"

Alt dudağını dişleriyle tırmaladı ve gözlerinde endişe ve korku karışımı bir ifade gördüm. "Hazır olabilirsin Mia. Ama sürekli tehlikede olman gerçeğiyle başa çıkmak için bana biraz zaman ver."

"Eğer ben bir Elmas olsaydım, yine de beni koruyor olurdun, Jameson."

"Sendikada olsan da olmasan da Mia, seni her zaman koruyacağım." Yanağımdan öptü ve beni yatağa bıraktıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Saat yedide çıkıyoruz. Hazır ol." Sonra yemeği işaret ederek, "Şimdi ye. Bunu boşuna yapmadım." dedi.

"Başardın mı? Neden?"

"Çünkü uyandığında aç olacağını düşündüm." Çok basit. Çok tatlı. Tam da Jameson Knight'a yakışmayan bir şey.

Ağızma bir lokma yemek attım ve gitmesine izin verdim. Ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi veya kimin orada olacağını sormadım. Önemli değildi.

Hazırdım.

Mia

Saatler sonra odama kırmızı tabanlı elbiseler ve ayakkabılar, imzalı kilit ve anahtarlı çantalar getirildi. Her türlü renkteydiler ve hepsi dolabımdaki tüm kıyafetlerden çok daha pahalıydı. Ancak en çok dikkatimi çeken koyu pembe bir elbise oldu ve ona baktıktan on dakika içinde bana mesaj attı.

Günlük rapor.

Franny hafta sonu için bile
burada değil.

Sizden de günlük rapor bekliyorum.

Elbiselerden herhangi birini
beğendiniz mi?

Başkalarını da gönderebilirim.

Soruları o kadar hızlı sordu ki cevap veremedim ve gergin olabileceğini anladım.

Ya da dilediğinizi giyebilirsiniz.

Elbiseleri beğendim. Hepsini.

Ne renk giyyorsunuz?

Ona ilk başta beğendiğim modelin fotoğrafını gönderdim.

Vay canına. En sevdiğin renkte çok güzel görünüyorsun canım. Şimdi sıra çanta ve ayakkabılarda mı?

Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Bunların hepsini gönderenin bana her birinden onar tane gönderdiğinin farkında mısın?

Peki ya? Çantalar ve ayakkabılar sizin tarzınız değil mi? Eğer

beğenmediğiniz bir şey varsa,
onlardan kurtulurum.

Hepsini beğeniyorum. Ama
inanılmaz derecede pahalılar.

Hepsini beğeniyorsan, hepsini sakla.
Unutma, senin değerin paha biçilmez.
Birkaç ayakkabı ve çantanın maliyeti
benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bundan emin miydi? Çantalardan birini Google'da aradım ve fiyatını
ekran görüntüsü olarak ona gönderdim.

Jameson, o tek çanta bir
arabadan daha değerli. Şu
anda on araba değerinde
ayakkabım var.

Bu gece giymek için birini seçmezsen
daha fazlasını göndereceğim.
Odanıza gelmeden önce on beş
dakikanız var, sonra gidiyoruz.

Onu biraz daha tetikte tutmak için, on dakika sonra kapısını çaldım.
Kendimi farklı, daha cesur, daha riskli, daha çok kendim gibi

hissediyordum. Artık onun taleplerine bu kadar kolay boyun eğmek istemiyordum.

Eğer bu dünyanın bir parçası olmak istiyorsam, hayır. Eğer bu seçimi kendim yapacaksam, hayır. Daha önce de büyük kararları kendi başıma almıştım ve yine yapardım.

Kaşlarını çattı, sonra bana bir bakış attıktan sonra başını salladı. Sanki biliyormuş gibi. Sanki beni herkesten daha iyi tanıyormuş gibi. "Muhteşem görünüyorsun, sevgili şeytanım. Sanki bu gece daha çok adam öldürecekmişim gibi."

"Lütfen yapma." Yanağımı öperken başımı salladım.

Çıkış yolunda, girilmesi yasak olan kapının önünde durdum.

"Bu aptal, güzel, sinir bozucu kapı." Ellerimi belime koyup ona dik dik baktım. "Ne kadar incelikli çizgiler ve güzel ahşap işçiliği, üstelik anahtar deliği de çok eski. Kimsenin oraya girmek istememesini nasıl bekleyebilirsiniz ki?"

"Bu, önceki hayatıma açılan bir pencere."

"Görmemi istemediğin bir pencere mi?"

"Mia, adım adım... Benim için?"

Ona bu konuda hak verirdim. Her şeye hazır olmam, onun da hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Bir ilişki karşılıklı anlayış, güven ve güvene dayanmalıydı. Onunla da bunu istiyordum.

Evet, bunu istiyordum ta ki beni başka bir yan kapıdan, garaja yönlendirene kadar. Orada daha fazla motosiklet ve aracın bulunduğu bambaşka bir bölüme açıldığını görünce şok oldum.

"SUV'yi mi alacağız yoksa—"

"Ducati."

"Hayır, hayır, üzerimde elbise var."

"Bu amaç için tam olarak yeterince kısa." Beni baştan aşağı süzdü. "Ve diğer amaçlar için de."

Bunu görmezden gelmeyi tercih ettim ve motosiklete bakmaya devam ettim. "Daha önce hiç motosiklet kullanmadım."

Sonunda gamzeleriyle birlikte alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde. Benim dehşet verici korkuma karşı gerçek bir gülümseme. "İlk sevgilin olacağımı bilmek hoşuma gidiyor. Hadi bir gezintiye çıkalım."

"Jameson... Sanmıyorum."

"Mia, kaskını tak."

“Archer veya Hades ile mi gitsem daha iyi olur yoksa kardeşin mi geliyor? Onlarla birlikte SUV'ye binmekten memnuniyet duyarım. Beni alabilir mi?”

Şık siyah kaskı başıma ve kıvrıcık saçlarıma yerleştirdi. Neyse ki, saçlarım doğal kıvrıcıktı ve kaskı kafama sıkıca geçirirken bile tamamen düzleşmeyecekti. Kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece çenemin altındaki tokasını sabitleyip kafamda ne kadar sıkı durduğunu test edebilecek kadar yaklaştı. "İyi olacaksın bebeğim. Ben yanımdayım."

Bu biraz olsun sinirlerimi yatıştırdı ama yine de tedirgindim. Garip gelebilir ama bu, önceki gece yaşadıklarımın daha çok korkutabilir beni. Motosikletler ölüm tuzaklarıydı. Bunu herkes biliyordu. "Yine de SUV'deki kardeşinle gitmek daha güvenli olurdu."

Jameson'ın gözleri parladı, o tehditkar görünümlü makineye doğru yürüdü ve bacağını öyle akıcı bir şekilde üzerine attı ki ağzım sulandı. Motosikletler ölüm tuzakları olabilir, ama ben de basit bir kadın olabilirim. Dövmeleri açıkta, kaskı başında, sadece gözleri bana dik dik bakarken orada oturması, yumurtalıklarımı alt üst etti.

"Bisiklete bin, Mia."

Emir o kadar otoriter bir şekilde verildi ki, istediğimi elde edemeyeceğimi anladım. Yavaşça üzerine kaydım. Vücudumu ona doğru bastırmamaya çalıştım, ama bir saniye içinde bileklerimi kavrayıp karnının üzerine koydu, sonra da uyluklarımı kavrayıp beni kendine çekti; o kadar yakın ki, sırt kaslarının her birinin göğsüme değdiğini hissettim.

Sonra döndü ve mırıldandı, "Bekle biraz, bebeğim."

Garaj kapısı açıldı ve o da makineyi çalıştırıp gaza bastıktan sonra akşam güneş batımına doğru yola koyulduk.

Hızlı gitmedi ya da keskin virajlar almadı. Bunun yerine, kıvrımlı yolundan yavaşça ilerledi, rüzgar saçlarımı adeta okşarcasına okşadı. Paradise Grove'un ağaçlarla çevrili sokaklarından geçerken, kuş cıvıltıları motorunun gürültüsüyle karışıyordu. Ve Ducati, şehrin lüks ortamında sanki oraya aitmiş gibi mırıldanıyordu; pürüzsüz ve zarif, aynı zamanda siyah ve tehditkar bir yapıda, güç, sessizlik ve kontrolle dolu bir şekilde vızıldıyordu.

Jameson, sahip olduğu bisiklet gibiydi. Konuşmazdı. Sadece sürerdi. Sessizce, kontrol altında, güçlü bir şekilde.

Yapabileceğim tek şey, hiçbir anlam ifade etmemesi gereken adama tutunmaktı. Sanki o gecenin sahibiymiş gibi dosdoğru bir çete toplantısına dalan adama.

Ana yola çıktık ve orada daha fazla motor gürültüsüyle karşılaştık. Daha fazla adam. Ve hepimiz, bildiğim kadarıyla belediye binasına doğru yöneldik. Hükümetin kanunu uygulaması gereken yer orasıydı.

Ancak binanın yan tarafında bir garaj kapısı açıldı ve açılır açılmaz içerideki zemin de açıldı. Jameson motorunu çalıştırdı ve doğruca aşağıya, tuğla döşeli yolların park alanına ve sürgülü cam kapılara çıktığı gizli bir tünele doğru sürdü.

Kanunların gerçekten burada yapıldığı kesin.

Mat siyah bir McLaren'in yanına park ettik; arabanın yanında iki adam duruyordu, bunlardan birinin Callahan olduğunu biliyordum. Sigara içiyorlardı, neredeyse onların yarısı kadar boyda bir kadın da orada durmuş ikisine de dik dik bakıyordu.

Jameson motoru durdurdu ve Callahan ikimize de gülümsedi. "Bakın sonunda onu getirmeye karar veren kimmiş." Bana bakarken gözlerinde her zamankinden çok daha fazla neşe parlıyordu.

Callahan'ın yanındaki adam, "Yani, şimdi o da seninle mi?" diye sordu. Bakışları oldukça rahat olsa da, yaptığım her hareketi nasıl değerlendirdiğini görebiliyordum.

"O benimle değil. O benim."

Ve işte böylece, sıcaklık değişti. Hava durgunlaştı ve iliklerime kadar üşüttü. Adamlar sırtımayı bıraktılar.

Orada bir çift olarak bulunmuyorduk. Bunu biliyordum. Bana hiçbir şey söz vermemişti.

Bizim aramızdaki ilişkilerin hiçbir önemi olmadığı bir dünyaya adım atıyorduk. Ona karşı hislerim de önemli değildi... sadece onun bana sahip olması önemliydi.

Etkinlik boyunca her şeyin sahipliği de apaçık ortadaydı. Tuğla döşeli koridorlarda yürüdük ve ben sessizce her şeyi içime sindirdim. Jameson'ın beni tanıtmamasına gerek yoktu çünkü herkes zaten kim olduğumu biliyordu.

Onun.

Mia

Yeraltında olmamıza rağmen, tavanlar hala yüksekti ve koridorlar pahalı ve orijinal olduğundan emin olduğum sanat eserleriyle doluydu. Meşe çerçeveli bir portrenin önünde duran bir çift, Monet hakkında bir şeyler fısıldayarak, seçkin bir toplumun içinde bulunduğumu doğruladı.

Geçtiğimiz odalarda puro içiliyor, kadehler tokuşturuluyor ve toplantılar yapılıyordu.

Aşağı indikçe müzik ve konuşma sesleri daha da yükseldi. Jameson, içeri girebilmek için saatini ve ardından avucunu tarayıcıya uzattı. Sonra büyük çift kanatlı kapılar açıldı ve karşımızda, tıpkı Chicago şehir ışıkları gibi parıldayan aplikler ve avizelerle aydınlatılmış, gösterişli bir balo salonu belirdi. Duvarlardaki oymalar, üzerlerinden yükselen sarmaşıklarla Paradise Grove'u temsil ediyor gibiydi ve mekana tarihi bir hava katıyordu.

Masalar keten örtülerle ve loş ışıktaki titreyen mumlarla donatılmıştı.

Bu sadece bir toplantı değildi. Tam bir etkinlikti ve Jameson deri ceketini giymiş olsa da, diğer adamların kollarının altında kaskları olsa da, hepsi lüksün simgesiydi.

Para.

Güç.

Kadınlar ve erkekler etrafta dolaşıyordu, ama Jameson beni takım elbiseli, deri kıyafetli ve pırıl pırıl elbiseler giymiş diğerlerinin toplandığı ortadaki bir masaya yönlendirdi. Valerie, kolunda başka bir adam olmasına

rağmen, Jameson'a doğru ilk yönelen oldu. Bir garson yanımdan geçerken, tek kelime etmeden sandalyemi çekti. Ne söyleyeceğini duymak istemediğim için hemen oturdum.

Neyse ki Rosy, Olive, Pink ve eşleri etrafımı sardılar. Callahan tam yanıma oturdu. "Artık bizden kaçamazsın. Şampanya mı istersin, viski mi?"

Pink yanıma otururken homurdanarak, "Hepimiz tekila istiyoruz," dedi. "Dün geceki olayları kaçırdığımı duydum."

"Kurşunların işin içine girdiğinde aksiyon eğlenceli olmuyor, Bianca." Bane ona kaşlarını çatarak baktı.

"Öyleyse sen kendin için konuş. Artık böyle güzel davranışlara hiç rastlamıyoruz."

"Yeterince heyecan yaşıyorsun," diye mırıldandı boynunu kavradığı sırada ve yanaklarındaki kızarıklık da bunu gösteriyordu.

Valerie'den boğuk bir kahkaha geldi ve Jameson'ın göğsüne dokundu, Jameson da ona ve yanındaki adama başıyla onay verdi. Rosy omzuma elini koyarak bana doğru eğildi ve fısıldadı: "İki kadeh şampanya getireceğim... her birimize."

Jameson, Pink'e kenara çekilmesi için homurdandı ve sonra yanıma oturdu, ama başka bir adam gelip, "Dün gece olanlar için üzgünüm. Bir daha olmayacak." dedi.

"Yapmamak daha iyi," dedi patronum sadece.

Ama o sadece benim patronum değildi. Onun patron olduğunu öğrendim. Her milyarder, ünlü ve politikacı ona doğru çekiliyordu. Sanki onunla konuşmak için sessiz bir kuyruk vardı ve her biri geri çekildiğinde, bir başkası onun yerini alıyordu. Hepsi göz alıcı ve eğleniyor gibiydi, ama gülümsemeleri ince ve stratejikti; bu sırada siyah takım elbiseli ve kulaklıklılı adamlar her şeyi incelikle gözlemliyordu.

Bu bir parti değildi. Bu bir organize suç örgütü etkinliği idi.

Yemeklerimiz servis edilirken bile, birilerinin herkesi karşılarkenki sesi duyulurken bile, önemli hiçbir şey konuşulmadı. Gerçek görüşmeler fısıltılı konuşmalarda, el sıkışmalarda ve akşam yemeğinde gerçekleşti.

Bunların çoğunu anlayamadım. Güvenliğin nasıl gizlendiğine dikkat ederken Jameson'ın konuşmalarından sadece birkaç parça duydum, ama her şey çok sağlam görünüyordu; bizi içeri alan tarayıcılardan silahlı adamlara, aydınlatma armatürlerindeki yanıp sönen kameralara kadar. Yine de,

özellikle Jameson'ın eli bacağımı ileri geri ovarken bile sürekli üzerimde gözler olduğunu hissettiğimde, kendimi en güvende onun yanında hissettim.

O iri elinin o istikrarlı baskısı ve avucunun külot çizgime doğru gittikçe daha da yaklaşması, etrafım köpekbalıkları ve kurtlarla çevrili olsa bile beni yere sağlam basmamı sağladı. Bu kadar güce sahip erkekler ve kadınlar, on saniyeden kısa sürede kanı, zayıflığı ve fırsatı koklayabilirlerdi. Ve belki de Jameson hepsinden daha tehlikeliydi, çünkü ben sadece onun dokunuşuna, sesinin alçak mırıltısına, vücudunun sıcaklığının tenimi nasıl ısıttığına odaklanıyordum.

Onun üzerimde neredeyse düşünmeden, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi daireler çizmesinin son derece farkındaydım, oysa aslında hiç birlikte değildik. Ama dokunuşu bir test ve bir alaydı; parmakları külot çizgime yaklaştığında, sanki onu durdurmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini ölçüyordu.

"Tamamen" cevabıydı. Islak kumaşa sürtünmesine izin verdim ve gözleri onunla konuşan adamdan ayrılıp bakışlarımı içine çektiğinde şampanyamdan bir yudum aldım. Eğildi ve fısıldadı, "Bu gece seni becereceğim, Mia Sevgilim. O yüzden bir daha içme."

Sonra ayağa kalkabilmek için elini bacağımdan çekti. Sarı, dağınık saçlı, diğerlerinden daha iri yapılı başka bir adam Valerie'nin kolunda bize yaklaştı. Adamın yüzündeki yapmacık gülümseme bize doğru bakarken şöyle dedi: "Kulüp hakkında duyduklarıma üzüldüm."

"Öyle misin?" diye sordu Jameson ve ses tonunun ölçülü olduğunu, adamın hareketlerini dikkatlice izlediğini gördüm.

"Elbette." diye güldü, gerekirse hızlıca çıkıp gidebileceğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. "Sanırım O'Connor'ın adamları sadece Pink ve Olive ile konuşmak istediler, ama—"

Olive masadan hemen araya girdi: "Trent, bir Diamond yetkilisiyle görüşmek istiyorsan, bizimle bir görüşme ayarlamalısın."

Trent, ona bakarken ses tonu ve duruşu değişti. "Son zamanlarda onlardan hiçbirisiyle görüşmediniz, Bayan Hardy. Bunun sebebi sadakatinizin Diamond mirası yerine kocanıza kayması mı?"

Jameson topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi. "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et, Trent. Uzun zamandır Diamond üyesi olduğun için sana tolerans gösterebilir, ama umurumda değil."

Trent'in soğukkanlılığı bozuluyordu. Yüzü kızardı ve homurdanırken neredeyse yerinde şişti: "Dalton ve ben biraz daha saygıyı hak ediyoruz, Jameson. Yıllarca senin ve Olive'in babası için çalıştım—"

"Bu sana saygı kazandırmaz. Sadece sadakatini sorgulamama neden olur."

"Sadakat mi?" diye kekeledi. "Kime? Ben her zaman bizim için en iyisini istedim. Sence o da öyle mi düşünüyor?" Kalın parmağını Olive'e doğru uzattı, Olive ise onun bu çıkışına ayıracak vakti yokmuş gibi gözlerini devirdi.

Belki de bu, ondan sürekli karşılaştıkları bir şeydi. Belki de gerilim dağılırdı, ama parmağını bana doğru uzattığında ve masada otururken bana neredeyse hırladığında, havadaki gerilimin daha da arttığını hissettim. "Yoksa bu kız bizim için daha mı uygun?" Adam dişlerini gıcırdattıktan sonra neredeyse simsiyah gözlerinde bir öfkeyle bana baktı. "O kadar değerli ki, dün gece kulüpteki ölü sayısına değdi mi?"

Artık birçok kişi bize doğru bakıyordu. Jameson cevap vermeden önce derin bir nefes aldı ve "Trent, sana bir kez daha söyleyeceğim, ona bakma." dedi.

Hemen gözlerini benden kaçırdı. "Sadece şunu söylüyorum, O'Connor'ın adamlarının bizimle basit bir konuşma yapmasına izin vermek yerine, onun yüzünden öfkelendiğin çok açık."

Jameson cevap vermedi. Bunun yerine orada durdu, kaşını kaldırdı ve adamın konuşmaya devam etmesine izin verdi.

"Ne? O kadar mı iyi sana?" Adamın gözleri Jameson'ın kilerle buluştu. "O zaman sadece bir bakıcı değilmiş." Sanki artık bir dinleyici kitlesi olduğunu biliyormuş gibi, işlerin gidişatına güven duyuyormuş gibi başını salladı. Hatta yanındaki adama dirseğiyle vurdu. "Dalton, Doğu Yakası ittifaklarına olan şansımızı bırakmamız gereken kadar iyi bir kadın hayal edebiliyor musun? Elmas kırılmaz kalır ve Doğu Yakası çatlakları onarır."

O anda Jameson'ın duruşunda bir değişiklik oldu. Bütün oda bunu hissetti, hatta müzik bile yavaş yavaş kayboldu. İnsanlar fısıldaşmaya başladı. Hades ve Archer onun arkasına geçtiler. Cal inledi.

Trent hatasını anlamış gibiydi. Ellerini kaldırdı. "Biliyor musun, bunu sonra konuşabiliriz. Bazen kadınların bizi duygusal hale getirebildiğini anlıyorum, değil mi? Güzel bir kız. Anlıyorum. Belki sen onunla işini bitirdikten sonra ben onun hizmetlerinin bedelini öderim." Çok fazla puro

içmiş gibi sararmış dişlerini göstererek, kelimeleri kekeleyerek çekingen bir şekilde kıkırdadı.

Trent'in Jameson'ın duygusal olduğunu iddia etmesi çok aptalcaydı. Odadaki herkes ona bunu söyleyebilirdi. O an bunun iyi sonuçlanmayacağını anladım, hele ki Jameson önceki gecedен zaten gergindi. Boynunu küttetti ve anında oda sarsıldı.

Ona mırıldanmak için ayağa kalktım: "Önemli değil Jameson. Seni kızdırmak için yapıyor, üstelik sadece ben varken kimin umurunda? Ben sadece dadısıyım. Aslında burada senin yanında olmam gerekmiyor..."

"Bundan sonra hep yanımda olacaksın, Mia." Elini boynuma kaydırđı ve başparmağıyla yanağıını nazıkçe okşadı. "Bir daha asla sadece dadım olduğunu söyleme."

Sonra döndü ve bir adım ileri attı. İki adam da geri çekildi, ama fazla uzaklaşamadılar. Diğer adamlar, olacakları biliyormuş gibi yaklaşıp onları çevrelediler.

Herkes Jameson'ı, bir emri bekliyordu ve ben de nefesimi tutmuştum, ne olacağıından emin değildim.

Eğilip bana fısıldadı: "Eğer kâbus görmene neden olacaksa, bakma bebeğim."

Sonra adamlarına, "Yüzünüzü örtün ve temizleyin" dedi.

Trent'in yüzünün rengi soldu, kaşları korkuyla çatıldı. "Şimdi, durun bakalım, Bay Knight. Lütfen."

"Jameson, bu gece mi? Gerçekten mi?" diye sızlandı Olive, adamlar hem Jameson'ı hem de Trent'i çevrelemeye başlayınca.

Tam Jameson'ın silah çektiğini gördüğüm sırada Pink sevinç çığlığı attı ve ardından adamlar görüşümü engelledi.

Bir el silah sesi duydum.

Çok gürültülü.

Öylesine eşsiz ve güçlüydü ki, ne olduğunu anlamakta hiç zorlanmadılar. Hemen ardından bir ceset düştü ve oluşturdıkları çemberi dağıtmaları yaklaşık on saniye sürdü. Jameson yüzündeki kanı silmek için bir mendil kullandı ve adam ortadan kayboldu.

Çok temiz.

Çok hızlı.

"Şimdi"—Jameson'ın çenesi kıkırdadıktan sonra Trent'le gelen adama döndü. Bu adam orada gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı açılıp kapanarak

duruyordu—“randevum hakkında bir şey söylemek isteyen başka biri var mı?”

Kimse tek kelime etmedi.

Trent'in Dalton diye çağırdığı adama baktı. "Sana beş dakika veriyorum, yoksa Trent gibi hiç zaman istemez misin?"

"Sayın Knight, onun yaptığı gibi saygısızlık etmek gibi bir niyetim yok."

"Ona sakın bakma. Bakarsan, onun gibi kan kaybından ölürsün. Beş dakikanı akıllıca kullan. Dün geceden sonra yaşayıp yaşamayacağına o beş dakika karar verecek." Bana döndü. "Yakında döneceğim. Sevgilim, ye."

Yemeği gerçekten yiyip keyif alabileceğimi itiraf etmeli miyim? Gözümün önünde olanların normal, kabul edilebilir gelmeye başladığını? Saniyeler önce karşımızda duran adama karşı duyduğum o ürpertici, içgüdüsel tepkinin, aşık olduğum adam sayesinde tamamen ortadan kalktığını ve bundan korkmak yerine zevk aldığımı?

Onun uzaklaşmasını izlerken içimden bir ah çektim ve önümdeki yemekten bir lokma aldım. Ağızda eriyen biftek ve patates püresi idi. Ama aslında yemek yemek istemiyordum.

"Eh, gecenin gidişatı değişmek üzere." Callahan, kardeşinin gidişini izlerken iç çekti.

"Gidip onlarla konuşalım mı?" Olive biraz endişeliymiş gibi ayağa kalktı, kocası da onun yanında durdu.

"Hayır. Çünkü bunun iyi sonuçlanmayacağını sen de benim kadar biliyorsun."

Peçetesini yere fırlattı. "Pekala. O zaman bunu biz kadınlara bırakalım." Pink'e baktı. "Sen de geliyorsun."

"Şöyle yapmalı mıyım—"

"Sen burada kal," diye sözümü kesti Callahan. "Keyfini çıkar. Son zamanlarda onun için çalıştığın için bunu hak ediyorsun. Şu anda... huzursuz."

Arkadaşlarımın Jameson'ın peşinden koştuğunu izledim ama ben onları takip etmedim. Callahan, aşık olduğum gizemli adamın kardeşi idi ve bu da demek oluyordu ki, ondan olabildiğince çok bilgi koparmaya çalışacaktım. Profesyonel nezaket kurallarını aşımıştım. "Nasıl yani?"

"O seni o Ducati'ye bindirdi, değil mi?" Sorusuna başımla onay verdim. "Ve onu sadece keyfi yerinde olmadığında çıkarıyor."

"Arkasında giderken duymam gereken şey bu değil." Ona öfkeyle baktım.

Gülerek, "İstersen bu gece SUV'ye binip geri dönebilirsin" dedi.

Jameson'ın beni yanında isteyeceğini bilerek mırıldandım. "Kulüpte ve Franny ile akademide yaşananlardan dolayı mı pervasız davranıyor?"

Cal omuz silkti. "Belki." Etrafta dolaşan insanları izlerken düşündü. "Ama aynı zamanda senden hoşlanıyor. İnsanlardan normalde hoşlandığından çok daha fazla."

"Pekala," diye yanıtladım yavaşça, bununla nereye varmak istediğinden emin değildim.

"Bence sen bunlardan farklısın Mia. Ve o her zaman biraz farklı bir şey istedi. Kendisi için olmasa bile Franny için. Karısı... kahretsin, şeytaniydi, stratejikti. Sanırım evliliklerinin görücü usulü olduğunu bilse bile, bunu ona da gösterebileceğini düşündü. Ama kesinlikle ona farklı bir şey sunmadı. O bizim aramızda olmalıydı."

Evliliğinin görücü usulü olduğunu duymak kalbimi onun için, alamadığı aşk için, hayatının nasıl planlanmış olması gerektiği için burktu. Orada oturup ilk defa Paradise Grove'daki insanlar arasında uyum sağlamanın önemli olup olmadığını merak ettim. Daha önce bir iki kez uyum sağlayamadığımı fark etmişim ve bunun daha iyi olduğunu biliyordum. "Ve o bunu istemedi mi?"

"Hayır. Çünkü bazen ait olmak ve tam olarak uyum sağlamak o lanet olası grubu dengelemiyor, değil mi? Bazen tam tersine ihtiyacınız oluyor. Tatlı birine. Ama aynı zamanda gerçek ve dürüst birine. Diamond isminin ötesini görebilen birine, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur... ama şimdi sanırım Jameson bunu hak edip etmediğini düşünüyor."

"Neden istemesin ki?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Karısının, Lex'in kaybolmasının ya da babamın durumunun söz konusu olduğunda ellerinin temiz olduğuna inanmıyor. Bu da onu kendi gözünde herhangi bir Diamond kadar kötü yapıyor." dedi.

"Neden?" diye sorma fırsatını değerlendiriyordum. Bütün gün o adamı düşünürken nasıl sormazdım ki?

"Bunu ona sorman gerekecek, Mia." Omuz silkti. "Hadi, kardeşim tekrar gölgen gibi davranmaya başlamadan önce dans edelim."

Callahan ayağa kalktı ve elini uzattı. Yanağımı ısırarak tereddüt ettim. "Hoşuna gitmeyecek. Archer'ın gözünü zaten bunun yüzünden morarttı."

"Bayan Darling, kardeşimle ben başa çıkabilirim." Daha da yaklaştı. "Ayrıca, burada daha uzun süre kalırsanız, Valerie mutlaka gelip sizi rahatsız edecektir."

Ve bu beni yerimden fırlattı, elini tuttum. Masaların arasından geçip boş bir dans pistine çıktık, orada orkestra klasik müziğe devam ediyordu. Sonra beni tahmin ettiğimden çok daha hızlı döndürdü ve beni iyice aşağı doğru eğdiğinde nefesim kesildi, ardından dudaklarımdan bir kahkaha koptu. "Callahan, bu da ne?"

"Ne? Ben buraya dans etmeye geldim, sallanmaya değil."

Ve Cal'ın repliklerini o kadar akıcı bir şekilde söylediği için, ben ona ayak uydurmakta zorlandığımdan, pistin her yerinde iki üç dakika daha dans ettik.

"Vals yapabilirsin, ders verebilirsin ve profesyonel bir suikast girişiminden sağ çıkabilirsin," diye fısıldadı kulağıma. "Seni ondan çalmalı mıyım?"

İstemsizce sıırttım, ama arkamdan gelen soğuk, ölçülü ve sert sesini duyunca aramızdaki şaka bitti. "Onu çalmaya çalışabilirsin kardeşim, ama bunun için seni öldürürüm."

Callahan ne gözünü kırptı ne de omzumun üzerinden kardeşine baktı. Bana göz kırptı, açık mavi gözleri yaramazlıkla parıldarken, "Eğer beni kabul ederse, göze alabileceğim bir ölüm olabilir," diye yanıtladı.

"Yapmayacak." Callahan elimi bırakınca Jameson araya girdi. "Git başkasıyla dans et. Ben araya giriyorum."

"Jameson," diye azarladım.

Callahan, geri çekilerek kardeşine kolayca boyun eğdi ve "Eğer seni çok fazla kızdırırsa, gel beni bul" dedi.

Jameson'ın göğsünden gelen kısık hırıltı ve kolunun belime sıkıca dolanması, bunu yapma şansımın pek olmayacağını sinyaliydi. Zaten istemiyordum da. Vücudumdaki değişimi, elinin belime değmesiyle tenimde oluşan karıncalanmayı, ona tekrar yaslanmanın heyecanıyla kasılan her kası görmezden gelmek zorunda kalacaktım.

"Kardeşine karşı kaba davranıyorsun."

"Öyle mi? Önce o bana kaba davranmamış mıydı?"

“Nasıl yani? Tam bir beyefendiydi. Benimle oturdu, hatta bisikletle değil de SUV ile eve dönmeme izin vereceğini söyledi. Sanırım buraya yanlış kardeşle geldim—”

"Sevgilim, bu hafta sonu başka bir adamı öldürmeme sebep olma. Özellikle de kardeşimi."

“Dur artık, Jameson.” Onun benim için o suçu gerçekten işleyebileceğine inanmam ve tüylerimin diken diken olması ne kadar kötüydü? “Beni dansa davet etti, böylece orada oturup bana dik dik bakılmasını istemedi, çünkü ben oraya ait değilim.”

“Franny ve ben nerede olursak, sen de oraya aitsin. O bunu biliyor. Ve kendisine ait olmayan şeye dokunmanın ne kadar yanlış olduğunu da biliyor.”

"Ben?"

“Evet. Sen.” Yaklaşırken sakalının hafif tırnağı yanağıma değdi. “Sen benimsin, sevgili Mia'm. Ve buna saygı duymayan herkesi öldürürüm.”

"Tam olarak neyin?" diye sordum ona. Açıklama yapmamıştı, bunun özel bir ilişki olduğunu, sadece benimle birlikte olacağını, sadece beni istediğini söylememişti. Valerie'nin tavrından da bunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Kızının öğretmeni mi?"

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

Aşağıya baktım, hissettiklerimi, göğsümdeki çarpıntıyı, yüzüme yayılan kızarıklığı saklamaya çalışarak; işte o zaman ayakkabılarındaki kanı gördüm. Hala ıslaktı. Hala tazeydi. Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve açıklamaya çalıştım: "Sadece kardeşinle dans ettik. Hepsi bu. Eminim başka kadınlarla da dans edeceksin ve bu sorun değil. Biz... Çatıda bir anlık tutku yaşadık diye bana bundan daha fazlasını borçlu olduğun anlamına gelmiyor." Ama ben onun bana daha fazlasını borçlu olmasını istiyordum. Bu her neyse onunla birlikte dalmak ve keşfetmek istiyordum. Heyecanı, tehlikeyi, tutkuyu, hepsini. Tereddüt etmek istemiyordum.

Hazır olduğumda değil.

"Hepsi bu muydu? Bir anlık tutku muydu?"

Dürüstçe cevap verdim: "Emin değilim."

"Gün içinde, geceleri veya Franny'ye bakarken kulüpte benimle yaptığınız sohbetler sadece kısa ve sıradan anlardan mı ibaret?"

“Kulüp kızınız için. Ben isteyim. O zamanı siz onunla geçiriyorsunuz.”

“Peki ya diğer anlar?”

"İstersek daha fazlası da olabilir, ya da sadece çalışan ve patron arasında bir görüşme de olabilir."

"Patronunuz olarak, hatta belki daha da önemlisi, sevgili şeytanım, başkasıyla dans etmenizi istemiyorum. Bunu Archer'a da açıkça belirttiğimi sanıyordum."

İçimden bir ah çektim. "Sadece dans ediyoruz."

"Ve yine de şimdi seninle dans ediyorum ve bu bir danstan çok daha fazlası gibi geliyor. Sanki göğüs uçlarını göğsümde hissediyorum, vajinanın sıcaklığını, penisimi istiyor gibi." Sözleri karşısında nefesim kesildi ve mantığımı alt etmeye başlayan arzuyu yutkundum. "Ve şimdi dudaklarını yalıyorsun, sanki seni öpmemi ve burada herkesin önünde sana sahip çıkmamı istiyorsun."

Ben düşündüm. Ama o düşünemedi. Biz düşünemedik. Resmi bir ilişkimiz yoktu. İşlerin nereye gittiğini bilmiyorduk. Mantıklı düşünmemiz gerekiyordu. En azından benim düşünmem gerekiyordu. Ailem için, Franny için, kendim için.

Ama sonra Jameson'ın eli belimin alt kısmından boynuma doğru kaydı ve beni kendine çekti. "Hazır değilsen beni durdur Mia. Ama ben hazırım."

Bana sadece bir an verdi. Hepsi bu. Ben de mırıldandım, "Hazırım."

Ve sonra dudakları benimkine yapıştı, yakıcı, sahiplenici, acımasız bir şekilde sahipleniyordu. Dans pistinin ortasında, çetenin önünde, dizginsizce davranıyordu.

Sınır çizildi.

Herkesin gözü önünde onun olmuştum ve Paradise Grove'daki her güçlü kişi bunu artık biliyordu.

Soru şuydu: O benim miydi, sadece benim miydi?

Jameson

Bir durumu ele almak ve kontrol altına almak, benim çalıştığım grupta iki farklı şeydi. İş girişimlerini, yatırımları, günlük finans işlerini ve anlaşmaları ben yönetiyordum.

İçimde tutku, duygu patlamaları ve insanların taşkınlıkları vardı. Elmas Sendikası sadece Chicago banliyölerinde ve Paradise Grove'da değil, Batı ve Doğu Kıyılarında ve dünyanın dört bir yanında var oluyordu. Kendi sendikam içindeki veya müttefiklerimdeki ufak tefek sorunlara veya zayıflıklara ayıracak vaktim yoktu.

Trent'i davet eden adama iki dakikamı ayırdım, beş dakika değil. Ve onun argümanı o iki dakikanın tam bir israfıydı.

Kafasındaki kurşun da boşa gitmişti. Tıp fakültesinde bana her saniyenin önemli olduğunu söylemişlerdi. İş hayatımda da aynı şeyi hissediyordum. Son derece özen gösterdiğim bir bedendi ve bir şey ona bulaştığında, virüsü ortadan kaldırmak için her saniye önemliydi.

"Bu herifi buradan def edin," dedim adamlarımdan birine. Olive ve Dimitri, Bane ve Pink ile birlikte içeri girince, burnumun köprüsünü sıktım ve onlara, "Paolo ile birlikte Trent'le çalışıyordu," diye bildirdim.

Bane kaşlarını çatı. "Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Paolo'nun kullandığı aynı ifadeyi kullandı. Doğu Yakası çatlakları halledecek. Lex'in de şirketinin bize, Diamonds'a yardım etmesiyle ilgili söylediği aynı ifade."

“Söylediğin şeyin tam olarak tahmin ettiğim şey olduğunu mu düşünüyorsun?” Bane kaşını kaldırdı ve ben başımı salladım, sonra homurdandı, “Kahretsin. Daha fazla aksiyon istedin, Pembe. Sanırım bu gece biraz kan dökeceğiz ve Paolo'nun tüm mülklerine gözetim kurmanın zamanı gelmiş olabilir. Artık sessiz kalacak gibi görünmüyorlar.”

Kabul ettim ve silahımı kemerimdeki kılıfa geri yerleştirdim. "Beni gelişmelerden haberdar edin," dedim ve sonra Mia'yı bulmaya gittim. Bu gece, ya da her gece, odak noktam oydu...

Trent bu konuda haklıydı. Aşırı tepki vermiştim ve kulüpte bir iki adamı öldürmüştüm, o orada olmasaydı belki de öldürmezdim. Doğu Yakası'nda yankı uyandırır mıydı? Artık umurumda değildi. Trent, Paolo Ruiz'in söylediği aynı cümleyi söylediği anda her şey yerine oturdu. Val ve Trent yakın arkadaşlardı ve dün gece onu geri çevirdikten sonra onun yanına gittiğini güvenilir bir kaynaktan duymuştum.

Bu, O'Connor'ın adamlarına bilgi verdiğini ve sadakatinin bizden çok onlara ait olduğunu gösteriyordu. Sadece bu yüzden bile kalbine bir bıçak saplanmayı hak ediyordu. Ama Mia ile konuşma şekli yüzünden herkesin önünde kurşun yedi.

Artık kimse o kadına saygısızlık edemezdi. Çünkü onun benim kadın olduğunu biliyorlardı.

Ve onu kardeşimle dans ederken görünce, ikisiyle de konuştum, geri kalanını açıklayamasam da onun benim olduğunu hatırlattım. Sadece onunla daha fazlasına hazır olduğumu biliyordum. Her şeye hazırdım.

Şimdi dans pistinde onun yumuşak dudaklarını öptüm çünkü orası benim bölgemdi, tıpkı benimkilerin onun bölgesi olduğu gibi. Zamanla bana sadık olmanın ne anlama geldiğini, kardeşim bile ona dokunamayacağı anlamına geldiğini öğrenecekti. Bunu iyice içselleştirmek için onu eve götürmek istedim, bu yüzden geri çekilip ona, "Gidiyoruz," dedim.

“Ama biz şuna veda etmeliyiz—”

“Sonra beni suçla.” Elini sıkıca tuttum ve partinin arasından sıyrıldım. Bir ay kadar sonra hepsini tekrar görecekti. Ya da belki de hiç, çünkü onu kimseyle paylaşmak istemiyordum. Erkeklerin ona sürekli göz dikmesi yüzünden. Zaten bugün ona neden kısa elbiseler göndermişim ki?

Ama onu tekrar Ducati'ye bindirdiğimde nedenini anladım. Gece rüzgarında çıplak bacaklarının giysili bacaklarıma değmesi ruhumu ısıttı.

Onu, kadınları hiç istemediğim bir şekilde istedim.

Ona sahip olmak.

Kardeşimin ona dokunmasına izin verdiği için onu cezalandırmak için.

Onu öyle bir mahvetmek ki, herkes için değersiz hale gelsin.

Onu paramparça edip sonra tekrar bir araya getirmek, böylece sadece benimle güvende olduğunu anlamasını sağlamak.

Ay ışığı teninde parlıyordu ve her hızlandığımda parmakları karnımı kavırıyordu. Bu gece masanın altında onu nasıl kışkırttıysam, o da beni öyle kışkırtmıyordu. Ellerini yavaşça cinsel organıma doğru indirmiyor ya da benim yaptığım gibi dokunmaya çalışmıyordu.

Ama onun bunu yapmasını, o ellerin karnım yerine sikimi kavramasının nasıl bir his olacağını, bisikletimin üzerindeyken bacaklarının daha da açılmasını ve ay ışığında, yıldızların güzel kahverengi gözlerini aydınlattığı bir ortamda onu becerebilmeyi düşündüm durdum.

Rüzgarın hızla yanımızdan geçmesine izin vererek virajları daha hızlı aldım ve ışıklardan geçerken makineyi sadece biraz zorladım. Superleggera V4 tam bir canavardı, dünyada sadece beş yüz tane vardı ve benimki orijinal değildi. Karbon fiber kaplamaları obsidyenle renklendirilmiş boyayla özel olarak boyatmış, gidonları deriyle kaplamıştım – Bugatti'mde de kullandığım aynı İtalyan derisiyle – ve egzoz daha alçak ve sessiz bir şekilde gürleyecek şekilde ayarlanmıştı. Fren kaliperlerimde de kırmızı yoktu. Çelikten parıldıyorlardı ve gösterge paneli, sektörün en iyisi olan yükseltilmiş bir HEAT dijital arayüzüyle yanıp sönüyordu.

Makine benim için yapılmıştı, sokaklar için değil. Ve bu gece benimle birlikte bisiklette olan kadın da benim için yaratılmıştı; çetemin arasında duruşu, sessizliği ve neredeyse her şeye kayıtsız oluşu, sadece dokunuşuma odaklanması, tüm endişesinin kızım, ben ve arkadaşları üzerinde olması...

O, gücü umursamazdı; zenginliği ya da prestiji umursamazdı ve kalbi onu hepimiz için, benim için de fazla iyi kılıyordu.

Yine de, bunu almamak için çok bencildim, denesem bile kendimi durduramazdım. Demir kapıları açmak için gösterge panelindeki düğmeye bastım. Metal yavaşça ayrılırken geçen her saniye çok uzundu. Yol ileride kıvrılıyordu ve onun vücudumla birlikte eğilmeye nasıl alıştığını hissettim, ama iyice eğildim, böylece yolun tam kenarında, koyu taş ve camların ay ışığında parıldadığı malikanem görünür haldeydik. Ayaklığı indirdim ve ona baktım. Hızlı yolculuktan nefes nefese kalmıştı, öpücüğümde hala şişmiş

dudakları hafifçe aralıktı ve elbisesi bana sıkıca bastırıldığı için uyluklarında toplanmıştı.

Motoru rölantide çalıştırdım ve gece havası bizi sardı. Belimden elini bırakmadı, nefesi boynumun kıvrımında sıcaktı, ona bakakalmıştım. Hemen kıpırdamadım çünkü kıpırdayamazdım, çünkü her santimi bana tam oturmuştu, sanki oraya aitmiş gibi.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum ona.

"Henüz hazır değilim," diye mırıldandı.

İyi.

Ben de değildim.

Kaskımı çıkardım ve belini kavrayarak bacaklarını kucağıma çektim, böylece bacakları benimkilerin üzerine oturdu. Onun da kaskını başından çıkardım ve kıvrıcık saçlarının gece rüzgarında özgürce, vahşi ve yumuşak bir şekilde savrulmasını izledim.

"Aman Tanrım, bisikletimin tepesinde muhteşem görünüyorsun, sevgili şeytanım."

"Bu şey tehlikeli," dedi ama elleri depodaydı ve kalçalarını ileri geri sallarken, tehlikeli olanın yolculuğun kendisi değil, motorun mırıltısının verdiği his olduğunu düşünüyordu.

"Sanırım tehlikeyi ilk başta gösterdiğinden daha çok seviyorsun."

Dudaklarını ısırды ve bacaklarının arasındaki titreşimin verdiği hisle nefes nefese kalışını izledim. "Beni ilk kez boynumdan yakaladığın andan itibaren tahrik oldum, Jameson. O zamandan beri hep tahrik oluyorum." Yanaklarını kaplayan kızarıklık, sonsuza dek hatırlamak istediğim bir manzaraydı.

"Şimdi ne kadar tahrik oldun?" Bakışlarım, sürüş sırasında vajinasına kaydı. "Bacaklarını daha da aç ve bana göster, Mia."

Kızım komutları yerine getirmeye hazırdı çünkü ellerim bacaklarını daha da açarken yukarı doğru kayarken hiç tereddüt etmedi. Elbisesini yukarı doğru itip külotunun ay ışığında parlamasını sağladığımda nefesi kesildi.

"İçi ıslatmış." Başparmağımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim, klitorisini yukarı aşağı ovdum, vücudunun özlediği sürtünmeyi ona verdim. Dudakları bir iniltiyle aralandı. "Temizledikten sonra bile buraya dokunmamı mı istedin?"

"Muhtemelen sonrasında daha da fazla." Bunu sessizce ve inleyerek söyledi.

Klitorisini çimdikledim ama yetmedi. Bunu yüksek sesle söylemesini ve söylerken vajinasını hissetmeyi istedim. Üzerindeki kumaşı yırtıp iki parmağımı içine soktum ve hırlayarak, "Tekrar söyle Mia. Benim senin için neler yapacağımı bilmekten hoşlandığını söyle. Bu seni tahrik ediyor mu?" dedim.

"Evet," diye inledi, vücudunu elime doğru kıvrarak.

"Beni o kadar çıldırttığını bilmekten hoşlanıyor musun ki, bir adam sana yanlış baksa saniyeler içinde yerde kanlar içinde kalır?"

"Evet." Neredeyse ağlıyordu, gözleri kapalıydı ben de parmaklarımın hassas bir noktasına daha hızlı bir şekilde pompalama hızını artırdım. Şimdi makineye damlıyordu, boşalmak için kıvranıyordu ama ben onun da benim ona duyduğum kadar çılgınca bir boşalma için can atmasını istiyordum.

Parmaklarımı çıkardım ve uyarılma hissini klitorisinin üzerinde kaydardım. Kaybı görünce nefesi kesildi ve doğrulmaya çalıştı, ama boynundan yakalayıp onu tekrar üzerime yatırdım. "Bu gece senin için yaptıklarımın ardından, seni kardeşimle görmek için, amcığının bir orgasmı hak etmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir dansı," dedi, sanki bu durumu kabul edilebilir kılıyormuş gibi.

Vajinasına üç kez vurdum, şişip ay ışığında parlasın diye, sonra masaj yaptım. Ardından boynundan tutup öne doğru çektim. "Seni becerirsem başka erkeklerle dans edemezsin Mia. Anladın mı? İzin vermeyeceğim."

"Peki ya siz ve diğer kadınlar?"

"Bunu yapmamın umurunda mı?" Onun umurunda olduğunu, benim ona duyduğum kadar onun da bana karşı aynı derecede dengesiz duygular beslediğini itiraf etmesini istiyordum.

"Valerie'nin kulağına fısıldamasına izin verdin, bu gece bir düzine başka kadın da sana dokundu. Ben bir erkekle dans edemem ama onlar seninle flört edebiliyorlar mı?" derken gözlerini kaçırdı.

Onun onaylaması penisimi acı verecek kadar sertleştirdi ve "Dön bebeğim, dizlerini tam buraya koy," demeden önce mırıldandım. Tankın tabanını işaret ettim ve diz çöküp benden uzağa bakacak şekilde pozisyon almasına yardım ettim. Sonra ellerini alıp gidonun üzerine yerleştirdim. O kadar ufak tefekti ki, bunu yaptığında kalçaları tam istediğim gibi havaya kalktı.

Omuzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini kısarak sordu: "Ne yapıyoruz biz, Jameson?"

"Senden özür diliyorum, Sevgilim. Başka bir kadının sana benim ilgimi çektiğini hissettirmesine izin verdiğim için. Bütün gece aklımda sen vardın. Sen ve bu kalça." Bir küreyi sıktım. "Bu vajina." Ay ışığında parıldamasını izleyebilmek için vajinasını araladım. "Ve bu güzel, sıkı delik."

Önce onun uyarılmasını tatmak için başımı eğdim. Kalçalarını dilimin üzerinde sallamasına, ihtiyaç duyduğunu bildiğim orgazma yaklaşmasına izin verdim ve sonra daha tereddütlü olduğunu anladığım büzülmüş deliğe doğru yalayarak ilerledim. Dilim orayı tattığında, parmaklarım merkezine doğru kayarken orayı çalıştırdığımda nefesi kesildi.

Bana hemen kimsenin bunu daha önce yapmadığını, çok yaklaştığını, sınırın eşiğinde olduğunu söyledi ve sonra geceye doğru çılgılık atarken kusursuz delikleri dilimin ve parmaklarımın etrafında sıkılaştı.

Orgazmı boyunca onu kucakladım, nasıl kasıldığını, nasıl kıvrılıp yayıldığını ve sonra o zirveden nasıl indiğini, bitkin bir halde makinemin üzerine yığılıp kaldığını ezberledim.

Onu tekrar çevirip üzerime oturttum ve bana tembel bir gülümseme verdi. "Özürlerini beğendim Jameson. Muhtemelen kıskanç cezalarını da en az onun kadar beğendim."

Bacaklarını okşarken ellerimi ondan uzak tutamadım, ona tamamen sahip olma isteğiyle hareketlerim neredeyse kontrolden çıkmıştı.

"Karşımda öyle oturmanı da beğendim. Ama artık eve gitme vakti geldi."

Başını yavaşça salladıktan sonra mırıldandı: "Seni tamamen istiyorum, sadece bir oyun değil."

"Beni biraz kızdırdın mı, Mia?" diye kıkırdadım. "Sanırım ihtiyacın olanı aldın."

Neredeyse hırladı, sonra kemer tokama doğru atıldı ve onu o kadar hızlı açtı ki, elini pantolonumun içine sokup penisimi kavrayarak karşılık verdi. "Buna ihtiyacım var."

Elini bir kez bana doğru uzattı ve neredeyse tüm kontrolümü kaybettim. Bileğini kavrayarak onu durdurdum. Dişlerimi sıkarak, "Hazır olmadığını söyle bana," dedim.

"Ama ben öyleyim."

Diğer elimle boynunu sıkıyordum, bu yüzden bileğini bıraktım ve onun yerine uyluğunu kavradım. Onu geri tutmak için mi yoksa öne doğru çekmeye hazırlanmak için mi yaptığımı bilmiyordum. "Önce seni yatağa yatırmalıyım."

"Romantizme ihtiyacım yok, Jameson." Doğruldu ve beni tam girişinin önüne yerleştirdi. "Sadece beni istediğin yerde ve benim de seni istediğim yerde olmanı istiyorum. Burada olmamı istiyor musun?"

Soru sormaya gerek yoktu. Cinsel uyarılmam, ay ışığında penisimin ucunda parıldıyordu, incecik damlacıklar halinde akıyor, tıpkı onun bana duyduğu gibi ona damlıyordu. Ve ona, onu öne doğru çekip kalın penisimin üzerine vajinasını sertçe bastırmaktan başka bir cevap vermedim.

O nefes nefese kaldı, ben de vahşi bir sesle inleyerek, "Lanet olsun, bu güzel kedinin tam bana göre yaratıldığını biliyordum," dedim.

Kalçalarını kıvrarak inledi, "Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

"Sen beni ele geçirdin bebeğim. Ben de seni," dedim ona kontrolü bırakmadan önce. Makineye karşı onu hiçbir tereddüt duymadan sertçe becerdim.

Biraz da benim olmalıydı.

O, kızımın zayıf noktasıydı, bir çalışandı ve aynı zamanda kızımın çok sevdiği bir insandı.

Onu kaybetmek istemiyordum ve bu düşünce beni çok korkutuyordu.

Ama heyecan ve korku beni ona daha sert bir şekilde girmeye, kalçalarını sabah morluklar bırakacak kadar sıkıca kavramaya itti. Korunmasız bir şekilde seviştığımızı, korunma kullanmadığımızı veya bunun kötü bitebileceğini hiç düşünmemiştim bile.

Çünkü buna izin vermezdim. Son bulmasına izin vermezdim.

Onun gitmesine izin vermezdim.

Onu yanımda tutardım. Kendisi kalmak istemese bile.

Bu düşünceyle ona çok sert bir şekilde yaklaştım.

Mia

Bir insan nihayet sır odasının kapısını açtığında artık yalnız değildir. Gerçek benliğini, herkesten sakladığı benliğini paylaşmıştır ve siz de onun kim olduğunu kabul edip etmemeye karar vermelisiniz.

O gece Jameson'ı tercih ettim.

Onun öfkesini, kızgınlığını ve sahipleniciliğini, tutkusu, düşünceliği ve koruyuculuğuyla birlikte seçtim. Bütün bunlar, onun gizemli kişiliğini yarattı. Gecenin geri kalanında yanımdan ayrılmadı, benimle duş aldı, yatağında tekrar benimle sevişti, yanımda uyudu.

Onu seçtim çünkü onun da beni seçtiğini biliyordum. Benim için ayağa kalktı, ne zaman hazır olduğumu sordu, gece boyunca bana baktı ve beni o kadar sıkı tuttu ki, normalde gördüğüm kabuslar sona erdi.

Ertesi sabah Franny'nin eve erken gelmesi bu kararı kesinleştirdi.

Sabah uyandığımda bacaklarımın arasında uzanarak beni uyandırdıktan sonra verandadan seslendi ve bir sürprizi olduğunu söyledi. Giyinmene gerek yokmuş.

Orkide desenli pijamalarımın orada durmak, annesi ve Franny'nin bir SUV ile gelmesiyle pek de resmi bir durum gibi görünmedi.

Franny arabadan atladı ve sallanan örgülü saçlarıyla, boynundaki dürbünüyle ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana doğru koştu. O tatlı küçük kız, Jameson'dan önce bana sarıldı. Kulağıma fısıldadı, "Babam bütün gün oyun oynayabilmemiz için şimdi eve gelmemi istedi." Çığlık attı

ve kollarımın arasından Jameson'ın kollarına atladı, onu da peşinden sürükleyerek Malek'le saklambaç oynamak istediğini söyledi.

Jameson beni hayal kırıklığına uğratmadı. İkisinin de peşinden koştu, ben ise bu manzarayı gülümseyerek izledim, ta ki Jameson'ın annesiyle yalnız kaldığımı fark edene kadar. Annesi arabanın yanında durmuş, bana yeni bir merakla bakıyordu. "Sendika ile gecen nasıl geçti?"

"Farklı," diye yanıtladım, başka ne diyeceğimi bilemedim.

Başını salladı. "Oğlum senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Çoğunlukla Franny'yi önemseydiğimi biliyor." Profesyonel ve rahat bir tavır sergilemeye çalıştım.

"Hepsi bu kadar mı sanıyorsun?" Ruhuma kadar görebilen o eski mavi gözlerinin daha yaşlı bir versiyonuyla bana baktı.

"Daha fazlası için bekleyip göreceğiz." Gözlerimin içine dolandım ve yerimde durmaya çalıştım.

Hafifçe mırıldandı ve başını salladıktan sonra elbisesini düzeltti. "Şey, Franny bana haftanın iki gününde bir tenis dersi alma fikrinin senin olduğunu söyledi, değil mi?"

"Evet, bence evden çıkması iyi olur, ben de eskiden tenis oynardım. Yani kolay," diye yanıtladım, Franny ve Jameson'ın peşinden koşup bu garip durumdan kurtulmak için ben de oynayabilir miyim diye sormanın kaba olup olmayacağını merak ederek.

"Sence büyükannesiyle daha az vakit geçirmesi de onun için iyi olur mu?" diye sordu, ses tonunda bir sertlik vardı.

Bir cevap bulmak için çabaladım ama kaşlarımı çattım ve bir soru sorarak kendime zaman kazandırdım. "Ne demek istediğinizi anlamadım?"

"Jameson, Franny'nin sizinle ve diğerleriyle konuştuktan sonra hafta sonları evde daha fazla zaman geçireceğini söyledi. Valerie'nin asla böyle bir şey yapmayacağını düşünersek, bunun büyük ölçüde sizin sayenizde olduğunu tahmin ediyorum."

Elbette Valerie'nin avucunun içinde olduğunu biliyordu ve bu bile beni biraz daha dik durmaya itiyordu. Franny'nin iyiliği, Paradise Grove'daki tüm ilişkilerimin pahasına bile olsa öncelikliydi. Valerie için de böyle olmalıydı, ama onu yargılamazdım. Jameson Knight'ın cazibesini anlıyordum. Sadece diğerleri gibi ona boyun eğmeyecektim.

"Franny babasıyla yakın bir ilişkiye sahip olmaktan keyif alıyor ve bence Jameson'ın boş zamanlarında bu ilişkiyi beslemeliler. Sonuçta bir kız

çocuğunun babasına ihtiyacı var.”

Sessizliğin iyice oturmasına izin verdi ve orman ağaçlarının yakınında Franny ve Jameson'ın karşılıklı sohbetlerini duydum. Sonra Franny'den öyle yüksek ve içten bir kahkaha koptu ki, gülümsedim ve onlara doğru baktım. Bayan Knight da aynısını yaptı, sonra içini çekti ve başını salladı. "Oğlumun çalışanlarına pek itibar etmem, Mia. Ama Jameson veya Franny için sadece bu olmadığını görmeye başlıyorum. Umarım burada kalmaya niyetlisindir."

Sözleri saygılıydı ama cevabı kendim bile bilmediğim halde çok fazla meraklıydı. Alt dudağımı ısırıdıktan sonra sessizce, "Yaz için. Sonrası hakkında emin değilim," dedim.

Bu aileyle ne kadar ilerlediğimi düşünmek, bir sonu olacağını bilmek kalbimi hızlandırıyor ve kaçınılmaz kalp kırıklığını nasıl durdurabileceğim konusunda zihnimi durmadan çalıştırıyordu.

“Elbette, eminim.” Omzuma hafifçe vurdu. “Seni dinlediğine sevindim,” dedi. “Ve torunumu önce tuttuğun için de memnunum. Sakın durma.”

Hepsi bu kadardı.

SUV'ye bindi ve Franny, Malek'in oyuncağını bulmak için çimenlerin arasından koşarken el sallayarak veda etti. Jameson bana doğru geri gelirken oyuncağı fırlattı. "Annem seni seviyor."

"Öyle mi?" Gözlerimi onun göz kamaştırıcı mavi gözlerine diktim ve anında midemde kelebekler uçuştığını hissettim. Çok kötü bir durumdaydım.

“Elbette. Durup başka kimseyle konuşmuyor.”

"Personelinizin çoğuyla gayet iyi iletişim kuruyor gibi görünüyor." Valerie'den özellikle bahsetmedim.

"Onlara emir verir gibi konuşur. Ama seninle konuşurken dinledi."

“Ama seni dinliyor. Franny’nin burada daha fazla zaman geçireceğini söylediğini belirtti. Günün biraz daha rahat geçti mi?”

"Hayır," diye yanıtladı, daha fazla açıklama yapmadı.

Daha fazla soru sormadan önce Franny, Malek'le birlikte yanıma koştu ve Malek de başımı okşamak için yanıma geldi. "Bu akşam siz de bizimle film izleyeceksiniz, Bayan Darling? Rosy ve Hades de izleyecek, değil mi? Belki Archer da? Film gecesi olacak!"

“Film gecesi mi?” Jameson’a kaşlarını çatarak baktım, bu gecenin nasıl geçeceğini merak ediyordum. Ama aynı zamanda bunun bir parçası olmamam gerektiğini de fark ediyordum. Bu baba-kız zamanıydı. Baba-kız-öğretmen zamanı değil. Jameson’la önceki gece eğlenmiş olsak bile, kendime haddimi hatırlatmalıydım. “Ah, Franny, sanırım bazı planlarım var ama—”

"Ne planlarınız var?" diye kaşlarını çattı Jameson.

Franny, sanki erkekler ve flört konusunda her şeyi biliyormuş gibi, "Bu bir randevu mu?" diye sordu.

"Tarihin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Jameson'ın endişesi şimdi daha da arttı.

“Çünkü baba, ben dört yaşında değilim. Tabii ki flörtün ne olduğunu biliyorum ve Bayan Darling çok güzel, değil mi? Muhtemelen onunla çıkmak isteyen birçok erkek vardır.”

Keşke.

“Bilmiyorum, Fran Bran. Mia’ya soralım.” Bakışları bana kaydı ve yavaşça, dikkatlice sordu: “Bu gece seninle randevuya çıkmak isteyen erkekler sıraya girdi mi, Mia?”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve ona cevap vermeden önce dudaklarımı yaladım. "Bu sizi pek ilgilendirmez, Bay Knight."

Bir yandan mırıldanıp topuklarının üzerinde sallanırken, "Bence film gecesine gelmelisin Mia. Orada olmanı çok isteriz. Başka hiçbir yerde değil." dedi.

Kahretsin. Eğer beni bırakma zamanı geldiğinde kalbim kırılmasın diye o aç, koruyucu bakışlardan bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu. Sadece ikimiz olduğumuzu ya da benzeri bir şey söylememişti. Bunun yerine, beni gitmeye zorlayıp zorlamayacağını, yaz sonuna kadar hazır olup olmayacağımı ve umursayıp umursamayacağını düşünmeye başlamıştım. Diğer Diamond üyelerinin önünde öpücüğünden başka bir söz vermemişti ve bunun ne olduğunu da bilmiyordum... Sormak da istemiyordum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Franny homurdandı. "Tabii ki öyle. Belki biz de giyinebiliriz. Bir prenses filmi izleriz. Prens gibi giyinebiliriz. Baba, sen prens olursun?"

"Ya da bir şövalye," dedi, bakışlarını benden ayırmadan, bana önceki geceyi ve ona dans etmek için bir prens değil, bir şövalyeye bile ihtiyacım olduğunu söylediğini hatırlattı.

“Mükemmel!” Franny sevinçle zıpladı. “Belki babam makyaj yapmamıza izin verir. Ha, bir de her şeyi mücevherle süsleyebiliriz! Işıltılı bir parti olacak.”

“Şey, ben...” Jameson’a baktığımda, ondan hiçbir fayda göremeyeceğimi anladım. Yüzündeki o alaycı gülümseme neredeyse şeytaniydi. “Gerçekten de planlarım var.”

Ben yapmadım.

"Öyleyse iptal edin," diye ısrar etti Jameson, gözlerinde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. Aksine, o mavi gözler neşeyle güneş gibi parlıyordu ve keşke her anımızı gün ışığında geçirebilsek diye düşündürüyordu.

“Bazen planları iptal etmek kabalıktır.” Ona sertçe baktım.

"Yedi yaşındaki bir çocuğa hayır demek daha kaba bir davranış," diye karşılık verdi.

“Filmin birazını izleyebilirim... Sanırım.”

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve Franny herkesi davet etmek için yanımızdan koşarak geçerken kalçama hafifçe vurdu.

Belki de adamlara suikast emri vermiş ve acımasız bir güçle sendikayı yönetmişti; bu güç her zaman affedilme veya anlayışla karşılanmamıştı, ama kızıyla film gecesine gelince, beni patlamış mısırın üzerindeki tereyağı gibi eriten bir ayıya dönüşüyordu.

Daha birkaç saat geçmişti ki Franny odama gelip, "Prenses elbiseleriniz var mı?" diye sordu.

Giydiğiyle kıyaslandığında, kesinlikle hayır. Normal kıyafetini bir kenara bırakıp her yöne kabaran koyu mor bir tül giymişti. Askılarının ışıltısı ise göz kamaştırıcıydı. "Rosy ile bunu aylar önce yaptık. Bütün mücevherleri o yapıştırdı." Sonra ellerini arkasından uzattı. "Ve bunları da yeni yaptım."

Elinde siyah ayakkabılar ve siyah bir kemer vardı. "Onları taşlarla süsledim."

Evet, siyah renkteydiler... ama kanat uçlarında ve kemer tokasında kırmızı ve mor mücevherler sıralanmıştı.

"Franny," diye nefes nefese kaldım.

Yüzü neredeyse anında düştü. "Ne? İyi görünmüyorlar mı?" Beni dikkatle süzdü ve o anda birkaç erkek aksesuarı yüzünden onu mutsuz edecek kişi olmayacağımı anladım.

Doğrusu, kemerinin veya ayakkabılarının ne kadar tuttuğundan emin değildim.

"Harika görünüyorlar, diyeceğim tek şey buydu."

Gözleri sevinçle açıldı. "Oh, ne güzel. Bunu sana göstermekten çekiniyordum ama bence o da beğenecek." Sonra elbisesinin küçük yan cebinden bir saat çıkardı.

"Aman Tanrım." Bu kesinlikle bir Rolex'ti.

Franny'yi odama kadar getiren Archer'a baktım ve sessizce gülüyordu. "Archer, neden bu ayakkabıları ve kemeri Jameson'a vermiyorsun? Saati de birlikte verebiliriz, değil mi Franny?"

"Harika fikir! O zaman saat yedide tamamen giyinmiş ve hazır olur."

Ve elbisenin yakasını süsleyen mücevherlerden gerçekten çok memnun kalacaktı. "Muhteşem görünüyor. En iyisi gibi. Sıradaki projemde elbisemi de süslemek ister misin?" diye sordum ona.

Elbiselerim zaten yıpranmak üzere tasarlanmıştı. Onlara çok para harcamamıştım ve hepsi bir prenses partisi için çok sıkıcıydı.

Franny dolabıma doğru koştu ve en siyah olanı seçti. Kısa ve boldu, süslemek için mükemmel bir kumaştı. Yarım saat boyunca onunla uğraştık, sonra akşam yemeği yemeye gitti ve sonra da benim giyinmiş olduğumdan emin olmak için geri geldi. Heyecanını kontrol etmeye çalışırken onu medya odasına kadar takip ettim.

Ama bu bulaşıcıydı ve Jameson'ı beklerken Malek'in tasmaına daha fazla değerli taş ve kristal yapıştırmaya başladım. Sıcak tutkal tabancası en yakın arkadaşım olmuştu ve yakın zamanda durmaya niyetim yoktu. "Franny, saksılarımı da süslemeliyiz."

"Yarın mı?" diye sordu, bir sonraki mücevheri yerleştirmeye odaklanırken. "Sanırım Malek tasmaını çok seviyor, değil mi?"

Geri çekilip ikimiz de ona baktık. Kırmızı ve pembe mücevherler biraz fazla kaçmış olabilir. "Bunu asla çıkarmak istemeyecek."

O sırada Rosy ve Hades aşığı indiler ve ben de saatin nasıl geğıtiğini fark ettim.

On dakika gecikme.

Bize yedi dedi. Yetmiş iyiye işaret değildi.

Bu, zaten anne babasının yokluğuyla ilgili sorunlar yaşayan yedi yaşındaki bir çocuk için kabul edilemez bir işaretti. Bunu bilmiyor muydu?

Hades'in yüzü o kadar asıktı ki, Franny'yi desteklemek için hemen kolumu onun omzuna attım. "Sanırım filme başlamalıyız, değil mi Fran Bran?" dedi.

Franny, "Babamızı bekliyoruz," diye mırıldandı, ama yüzündeki kaş çatması Hades'in ne diyeceğini biliyormuş gibiydi.

"Fran Bran gelmeyi deneyecek ama bir toplantıya takıldı."

"Ah, şey..." Döndüm ve Franny'nin süslediğı saati kaptım. "Fran, neden şuraya da birkaç mücevher eklemiyoruz?" Sıcak tutkalı saatin yüzeyine sürdüm.

Ona baktı, sonra da kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Sanırım babam saati oradan gösteriyor."

Omuz silktim ve kendim yapmak için birkaç mücevher kaptım. "Bunu benim yaptığımı ona söyleyebiliriz. Sanırım en çok kırmızı ve pembeyi beğenecek."

Tek tek, parıldayan elmas şeklindeki malzemeyi saatin kadranına yerleştirip bastırdım. Rosy'ye baktığımda gülüyordu, Hades ise midesi bulanacak gibi görünüyordu. "Ofisinde buluşacağız, değil mi?" diye sordum. Saati mahvettiğıme göre, çoktan kapıya doğru yönelmişim. Bu adam, Franny'nin büyükannesinin evinden getirilmesine gerek olmadığını, sadece söz verdiği gibi gelmemesinin anlamsız olduğunu anlamıyor muydu? Film gecesini atlayacağını düşünüyorsa, yanıliyordu.

"Evet, ama—"

"Franny, ben babanı çağırmağa giderken Hades'e sana büyük bir kase patlamış mısır yapmasını söyle, tamam mı?"

Hades'in yanından bir an bile dönüp bakmadan geçtim ve kabarık prenses elbisemle kapıyı açtığımda ekstra bir gürültü çıkararak Jameson'ın ofisine kadar hışımla yürüdüm.

"Jameson Knight, Fran'e orada olacağına söz verdikten sonra ben onunla otururken çalışmaya mı gideceksin? Şaka yapıyor olmalısın," dedim

kapıyı hızla açarken. Kapı duvara çarparak gürültü çıkardı, ben de onu paramparça etmeye hazır bir şekilde orada durdum.

Oysa adam, Franny'nin elbisesiyle aynı renkte, koyu mor bir takım elbise giymişti. Saçları da sanki özenle yapılmış gibiydi. Ve mücevherlerle süslü kemerini ve ayakkabılarını da takmıştı. Bu adamın kızı için gösterdiği çabayı görünce içim burkuldu, ama burada olması, aslında pek de çaba göstermediği anlamına geliyordu.

Sonra sahne zihninde canlandı: Kardeşinin koluna uzun bir iğne batırırken yüzündeki saf konsantrasyon ifadesi. "İşimiz burada bitti. Çıkın buradan," diye mırıldandı.

"Tamam," diye fısıldadım, gözlerim Callahan'daydı, her yer kan içindeydi. "Ben... Film gecesini yeniden planlayabiliriz." Oradan ayrılıyordum, uzaklaşıyordum, Tanrıya şükür Callahan'ı kurtarabileceğimi, umarım konsantrasyonunu kaybetmesine neden olmamışımdır diye düşünüyordum.

"Mia Darling, bu akşam seninle film izleyeceğim. Onlarla değil. Hepsi gidiyor. Şimdi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve hemen kardeşinin yanına koştum. Çok fazla kan kaybediyordu. "Hayır. Ne? Hastaneye ve daha fazla bakıma ihtiyacı var, Jameson."

Callahan kıkırdadı. "İyiym güzel kız. Sadece bir çizik. Film gecesini iptal etmene gerek yok."

"Bu bir çizik değil," diye bağırdım Jameson'a bakarak. "Hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Neden, ben hemen yolun aşağısında oturuyorum? Kardeşim daha kolay," dedi Callahan.

"Seni onun ev ofisinde dikecekler!"

Jameson başını salladı ve yarayı sardı, bu da daha fazla kanın fişkırmasına neden oldu. "Kavga çıkarmayı bırakmalısın."

"Sen de ne konuşuyorsun öyle." Callahan, sanki şakanın bir parçasıymışım gibi bana baktı. "Bu adam senin için savaşlar başlatmak üzere, ama beni yönetmek istiyor."

"Yönetim değil, sadece söylüyorum. Onunla o kadar çok kavga etmek ki seni bıçaklasın, pek yapıcı bir şey değil."

"Bir dakika. O mu? Kim bu kadın ve ne zaman tanışabilirim?" diye sormadan edemedim Cal'e.

"Mia, onunla görüşmeyeceksin," diye homurdandı Jameson.

"Sadece ne olduğunu merak ediyorum," diye surat astım.

Jameson, kardeşi adına "Şunu bilin ki, haklı bir gerekçe vardı" diye yanıtladı ve Callahan'ın yüzündeki küçük gülümseme bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdi. Suçlu olduğu kesindi. "Şimdi, hastaneden istifa ettim, o yüzden dikişlerimi sökmeden önce evimden defolun."

Kardeşi ve ardından diğer adamlar gittikten sonra, ne diyeceğimi bilemeden ona bakarak orada durdum. Masanın üzerinden eğilip bir buket çiçek aldı. Bana içine küçük fuşya çiçekleri serpiştirilmiş olanlardan verdi. "Biri senin için. Diğeri Fran için. İyi mi? Aşağı inmemiz gerek." Artık o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki dikişlerini dikmek zorunda kaldığı kardeşini hiç umursamıyormuş gibiydi.

"Jameson... biraz zamana ihtiyacın yok mu gerçekten?"

Kıkırdadı. "Artık biraz kan beni korkutmuyor. Hem de zaten geç kaldık, Mia." Bana göz kırptı. "Bunu bana söylemek için buraya gelmedin mi?"

"Doğru." Derin bir nefes aldım, sonra dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, "Belki biraz zamana ihtiyacım var. Sen ve kardeşin kadınları hep sinirlendiriyor musunuz?" dedim.

"Seni üzmem istemedim." Parmağını yanağımda hafifçe gezdirdi. "Zamanında gelmeyi amaçlamıştım." Boynumun arkasını ovuşturdu ve beni kendine çekti. "Hadi canım. Kimse yaralanmadı, her şey yolunda. Gidip prenses çizgi filminin tadını çıkaralım. Böylece daha sonra senin şövalyen olabilirim."

"Göreceğiz." Gözlerimi devirdim ama gerçekten de göremeyecektik. O anda onunla birlikte olmak istiyordum ama daha büyük bir iyilik için bekledim. Aşağı indiğimizde Franny ıslıl ıslıl parlıyordu, babasına son, pırıl pırıl hediyesini vermeye hazırды.

Bok.

"Babacığım, ben de kenarlarını süsledim ve Mia, biraz geç kaldığın için, yüzüne yapıştırdığı mücevherlerin bir dahaki sefere zamanında gelmeni sağlayacağını söyledi."

"Öyle mi dedi?" Jameson bana doğru baktı.

Yutkundum ve ellerimi ovuşturdum. Özür dilemem gerekiyordu. Yukarıda kardeşinin hayatını kurtarıyordu ve ben de bu konuda aptalca bir öfke nöbeti geçirmiştım.

Ama o sadece omuz silkti ve saati alıp taktı. "Geç kaldığım için hak ettim."

"Ama... Hayır." O saatin fiyatı altı haneli rakamların çok üzerindeydi. Biliyordum. "Az önce mahvettiğim saat bir Rolex."

"Mahvetmedin Mia. Oradaki kırmızı mücevherleri beğendim!" dedi Franny.

"Evet, canım Mia. Saatimin kadranındaki kırmızı taşları çok beğendik. Bir sonraki randevumuza tam zamanında yetişmeme yardımcı olacak."

"Bu bir randevu değil," diye fısıldayarak bağırdım ona.

"Elbette öyle. Ve kızımın, zamanında gelmediğimde biraz sinirlenebileceğini anlıyorum."

"Saçmalama. Ben de senin kız arkadaşın değilim. Henüz böyle bir şey kurmadık," dedim çünkü bunu konuşmamız gerekiyordu. Onun kim olduğunu kabul etmişim ve şimdilik kesinlikle onunla birlikte olacaktım, ama mantıklı olmalıydım, diye düşündüm. Koltuğun karşı tarafına oturdum, ona yakın olmak istememeye çalışarak.

Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekerek bacağımı tam onun bacağına dayadı, kulağıma da "Öyle diyorsan, sevgili şeytanım" diye fısıldadı.

Sonra film için yerimize oturduk ve prensesin bir prence ya da şövalyeye ihtiyaç duymadan her şeyi alt etmesini izledik. Ya da en azından ben öyle sanıyordum, çünkü onun omzuna yaslanıp uyuyakaldım ve rüyalarımda Franny'nin babasına, "O bizim kızımız, baba. İstemese bile." dediğini duydum.

Kolunu etrafımda daha sıkı tutarak mırıldandı: "Haklısın, Fran Bran. Haklısın."

Ertesi sabah uyandığımda yatağımdaydım ve Jameson yanımda yatıyordu. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki birlikte olmamız gerekiyormuş gibi.

Bunun doğru olmadığını biliyordum, ama bir anlığına kendimi kandırmaktan ve onun bana yakın olmasından zevk aldığımı düşünmekten kendimi alamadım.

Kalçalarımı sallayarak penisinin kalçalarımına sürtünmesini hissettim ve elleri belimi kavradığında inledim.

"Bu sabah hiç kabus görmedin, sadece tatlı rüyalar gördün, öyle mi?"

Jameson

Onunla ilgili kontrolümü kaybetmiştim; yanında uyumaya, ona karşı hisler beslemeye ve bir başka zayıflığımı ortaya koymaya teslim olmuşum.

Ve o bana omzunun üzerinden bakıp, "Sanırım seninle yatağında geçirdiğim bu güne güzel bir sabah diyorum," diye mırıldandığında bile pişman olmadım.

"Tahmin mi ediyorsun, sevgilim? Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Kalçasını tekrar salladı. "Bence bu mükemmel olurdu, gerçi olmamalı. Pazartesi. İkimizin de güne hazırlanması gerekiyor."

Hâlâ uykulu ses tonuna gülümsedim, sanki uyanmak yavaş bir süreçti ve ben bu sürecin her anını istiyordum. Bana doğru döndü, önceki gecenin uykusundan sersemlemiş hali hâlâ gözlerindeydi. Kalçalarını kıpırdatınca hemen kavradım. "Sevgilim, beni yine baştan çıkarıyorsun. Seninle kendimi tutmakta iyi olmadığımı fark ediyorum."

Gülerek uzaklaştı ve pijamalarını alıp tekrar giydi. "Jameson, hiç kendini kontrol etmede iyi miydin? İnanamıyorum."

Pencereden içeri süzülen güneş ışığında, elleri belinde, iç çamaşırı ve atletle orada duruyordu ve onunla birlikteyken asla kontrolü ele geçiremeyeceğimi fark ettim. Onunla birlikteyken muhtemelen her zaman kontrolü kaybedecektim. Ve onunla, onun için ve onun yüzünden kontrolü kaybetmeyi çok istiyordum. Bu farkındalık, onunla hiç niyet etmediğim kadar çok şey paylaşmama neden oldu. "Çoğu zaman öyleyim. Bir Elmas

olarak kontrole ihtiyacım var. Geçen geceki etkinliğimizde sahip olduğumdan çok daha fazla kontrole."

Yanımda yatağa oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Neden?"

"Çünkü duygularla hareket etmektense stratejiyle hareket etmek daha iyidir. Öfkeyle hareket etmek veya geri dönüşü olmayan bir duyguya kapılmak yerine plan yapıp uygulamak daha doğru olur."

"Mırıldandı. 'Bazen gerçekten hissettiklerinizi kucaklamak, ilerlemenin tek yoludur.'"

"Belki, ama seni daha iyi kontrol etmeliyim. Senden çok keyif alıyorum ve kaçıp gidebileceğini düşünmek bile istemiyorum," diye itiraf ettim, parmağımı yumuşak yanağında gezdirerek.

Dudaklarını ısırdı ve dikkatlice gözlerime bakarak sordu: "Sözleşmemiz bitmeden kaçıp gideceğini mi kastediyorsun? Duygularını işin içine katmadan on adım ilerisini planlamadığın için beni ve Franny'nin eğitim hizmetlerini erken kaybedeceğinden mi endişeleniyorsun?" Sorusu, sanki sözlerini hemen reddetmek istiyormuş gibi vücudumu gerdi.

Sözleşme süresi dolmuştu. Bunu artık biliyor olmalıydı. "Seni kaybetmekten endişelendiğimin farkındasın, değil mi?"

"Jameson..." Kaşlarını çatı ve sözlerim üzerine omuzlarındaki gerginliğin nasıl azaldığını gördüm. Sonra uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi ve fısıldadı, "Kim olduğunu gösterdiğin için beni ya da önem verdiğin herhangi birini kaybetmeyeceksin. Eğer kaybedersen de, zaten en başından beri sana ihtiyaçları yoktu demektir."

Kıkırdıyorum. "Mia Darling, keşke bu doğru olsaydı."

"Bana inanmıyor musun?"

Tavana doğru bakarak, ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim ama içimde bir yanma hissi vardı. "Sendikada kim olduğumu, her şeyiyle beni, Mia'yı tanıyan bir kadınla evlendim ve o bizi terk etti, güneşli bir günde kızını almaya gelmesi gerekirken, mükemmel kızını bırakıp gitti. Kendi karım beni terk etti ve bunun sebebi ona istediğini vermememdi."

Dudakları inceldi, sonra başı öne eğik bir şekilde ayağa fırlayıp ileri geri yürümeye başladı, bukleleri başını sallarken bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Jameson, bir çift ne yaşıyor olursa olsun, bir çocuğu terk edemezsin. Bu onun sorumluluğu. Senin değil." Donakaldı ve sonra sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Seni ve sendikayı ihanete uğrattı mı?"

Sonraki soruyu sorup sormayacağını görmek için bekledim. Sormasını istediğim soruyu. Onu öldürdüm mü? Öldürmüş olmalıydı. Öldürdüğüme inanmalıydı. İçimdeki o karanlığı, onun nasıl büyüdüğünü ve beni iyi bir adam yapmadığını görmesi gerekiyordu. "Bana sormak istediğin başka bir soru yok mu?"

"Hayır." Gözlerimi süzdü. "Buna ihtiyacım yok."

"Neden?"

"Çünkü biliyorum ki sen kızına böyle bir şey yapmazdın."

"Bana duyduğun bu kadar körü körüne güvene ne kadar da güveniyorsun, sevgilim."

"Onu her gün nasıl sevdiğini gördüğümde, bunun körlük olmadığını anlıyorum."

Bu kadının sendikanın çoğundan daha çok bana güvendiğini görünce rahat bir nefes aldım. Annem kazayı sormuştu. Kardeşim ve babam da. Bana yakın olan herkes bunu düşünmüştü ve onları suçlamıyordum. Ama Mia'nın kalbi farklıydı.

Fazla güzel bir şey.

Fazla güvenen.

Sonra hiç beklemediğim bir soru sordu. "Onu da seviyor muydun? Karını?" Başını çevirdi. "Cal bana bunun bir çeşit görücü usulü evlilik olduğunu söyledi."

Tabii ki Cal öyle düşünmüştü. Gözlerimi ovuşturarak başımı salladım, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Sendika için evlendik. Doğu Yakası'ndaki ortaklıklarımızı güçlendiren doğru bir ailesi vardı. Karşılıklı olarak faydalıydı."

"Senin için mi, yoksa sendika için mi?"

"Herkes için öyle düşünüyorduk. Güzeldi, uyumluydu ve... stratejikti. İlk başta onu sevdiğimi sandım. Ta ki onun benden çok daha fazla güç, para ve prestije düşkün olduğunu anlayana kadar. Ailesinin şirketini her şeyin üstünde tutmak istiyordu, bu da hepimizi riske atıyordu. Buna izin vermezdim. Oyundan zevk alıyordu ve onunla birlikte bu oyunu oynamam gerektiğini öğrendim."

"Bu ne anlama gelir?"

"Yani, ailesinin şirketindeki skandalın tarihçesini bana anlatmasını bekledim. Kuruluşlarından beri yanlış şeyler yapıyorlardı. Bunu biliyordu ve tek ihtiyacım olan onun bana karşı dürüst olmasıydı. Dürüst olmadı."

Bunun yerine, beni ailesiyle daha da yakınlaşmaya, sendikayı riske atmaya, ailemizi riske atmaya ikna etmeye çalıştı. Bunu yapmayınca her türlü manipölasyonu denedi. Geriye baktığımda, Fran'ı elde etme arzusunun bile gerçek olup olmadığından emin değilim.” Bunu yüksek sesle söylerken yüzümü buruşturmamaya çalıştım, ama ihanet yine de mideme saplanan bir çelik boru gibiydi. Yatağın kenarına oturdum, ince çarşafı düzelterip kırıksıklıkları, kusurları ve acıyı gidermeye çalıştım.

“Aman Tanrım.” Mia, anlattıklarımın dolayısı çok rahatsız olmuştu. “Jameson, özür dilerim.”

“Geriye dönüp baktığımda, Fran doğduğunda”—derin ve kesik kesik bir nefes verdim—“onu neredeyse hiç beslemediğini, kucağına almadığını görüyorum. Ben ailesinin şirketinin iyiliği için etki alanımı kısıtladığımda, o da kızıma olan sevgisini esirgedi. Franny annesini çok sevse de, bir kız çocuğunun anneye ihtiyacı olduğu için onun hesapçılığından ve manipölasyonundan nefret ettim. O kazanmak için oynadı... ben de öyle.”

"Nasıl?" diye sordu Mia, yatağa otururken sesi yumuşamıştı.

O an ona baktım; dizlerini altına nasıl büktüğüne, ellerini kucağına nasıl kavuşturduğuna, sanki sabırla bekleyip bana anlatmamı bekliyormuş gibi davrandığına baktım.

“Gelecekteki ortaklıklar veya yasa tasarılarıyla ilgili planlarımı ona anlatmadım. Gitmesine izin verdim. Yani anlaşılan ben de onun kadar hesap yapıp manipüle ediyorum.”

“Ama Jameson, bu doğru değil—”

“Öyle.” Ayağa kalktım, sesim sertti, birkaç adım ileri geri yürüdükten sonra ona döndüm. “Franny’yi o gün anaokulundan almadığını öğrendiğim an ne yapmak istediğimi biliyor musun? Onu öldürtmeyi emretmek istedim.”

“Ama sen yapmadın.” Yatağından kalktı, gözleri bana dikilmişti. “Bu senin suçun değil.”

Göğsüm sıkışmış bir halde, "O kadın geri gelseydi, onu öldürmeye kalkışabilirdim," diye itiraf ettim.

Geri çekilmesini ve ırkilmesini bekledim. Gerçeği görmesini, yanımda kalırsa kabullenmek zorunda kalacağı bir canavarın var olduğunu bilmesini istedim. "Beni terk etmesi umurumda değildi, ama Franny'yi terk etmesi... Kızım onun kendi isteğiyle gittiğini asla bilemeyecek ve bu, Lex'in asla affetmeyeceğim bir ihaneti."

"Ona ne oldu?"

Ona yıllardır karım hakkında bana anlatılan hikayeyi söyledim, geri kalanını anlatarak onu bunaltabileceğimden emin değildim. "İstediği hayatı yaşadı. Doğu Yakası'nda Paolo'nun kartelleriyle birlikte çalıştı. Paolo her zaman onu istemişti ve o da ailesinin şirketini kurtarabileceği umuduyla kendini ona kolayca teslim etmişti. Ama Paolo onu kurtaramadı ve ortaklarından bazıları çok para kaybetti. Söylentilere göre onu öldüren bir trafik kazasıydı."

"Yoksa kızgın bir eş mi?" Olayı çözmüştü. Sonra özetini savuşturdu. "Her iki durumda da çok üzgünüm."

"Hayır, değilim. Franny'ye annesinin onu terk ettiğini asla söylemeyeceğim. Sadece ortadan kaybolduğunu bilecek ve bu onun gözünde muhtemelen sonsuza dek benim yüzümden kalacak."

Mia'nın eli, beni sakinleştirmek, yatıştırmak istercesine kolumu buldu. "Sen mi? Neden sen?"

"Çünkü ailemizi bir arada tutamadım."

"Buradasın. Onun babasısın. Hem de harika bir babası. Fran senin ayakkabılarını mahvettiğinde bile gülümsüyorsun, Allah aşkına!"

Bu, yüzümde hafif bir tebessüm oluşturdu, ama bu hüznü bir tebessümdü. "Bana burada olmam gerektiğini söylemek zorunda kaldın."

"Jameson, bir ebeveyn olarak hatırlatmaya ihtiyaç duymayan seni kötü bir ebeveyn yapmaz. Yanlış bir şey yapmadın."

Mia'nın ensesine elimi dolayarak onu kendime doğru çektim ve alnımı onun alnına yasladım, aramızdaki sessizliğin giderek büyümesine izin verdim. "Seni ya da Franny'yi hak etmiyorum."

"Buna sen karar veremezsin," diye fısıldadı. "Artık veremezsin."

"Annesine istediğini vermedim."

Geriye doğru sendeledi. "Aman Tanrım. Anne ne demek?" Boğazını temizledi ve tiksintisini gizlemeye çalıştı. "Kızını bir şirketin prestiji için terk eden biri değil, Jameson. Franny bunu hak etmedi. Anlıyorum, o senin karındı ve bir zamanlar ona aşık—"

"Onu çocuğumun annesi olduğu için seviyordum. Ama Lex ve ben... açıkçası sağlıklı bir ilişkimiz yoktu."

Ellerini beline koydu. "Şöyle ki, Franny ile aranızda daha sağlıklı şeyler olup bitiyor... diğer gece yaşanan birkaç küçük olayı saymazsak." Bu kadın, iç çamaşırıyla ve dağınık saçlarıyla malikanemin ortasında durmuş, en

karanlık sırlarımı konuşuyordu, kaçmadan. Gitmeden. Hatta beni rahatlatmak için olayı hafifletmeye çalışıyordu.

Ve odadaki hava daha aydınlık bir şeye dönüştü; kalbim de onunla birlikte değişti.

"Ne bu kadar sağlıksızdı ki?" diye sııttım ve o da ayağını yere vurmaya hazır görünüyordu.

Burnunu buruşturdu. "O partideydim, toplantıdaydım, her neyse işte, Jameson. Yaptığınız şey en iyi ihtimalle gri bir alan. Ve hepiniz gecenin karanlığında saklanıyorsunuz. Utanıyormuş gibi saklıyorsunuz."

"Hem yasal hem de yasadışı işlerimiz var Mia. Hem yasal hem de yasadışı müttefiklerimiz de var. Ama şunu açıkça söyleyeyim: Bundan utanmıyorum. Yaptıklarımı dünyadan saklıyor olabilirim çünkü bununla başa çıkmaya hazır olduklarından emin değilim, ama utanmıyorum. Aksine, çok gururluyum. Ve bunu parça parça paylaşacağım ve her seferinde bundan zevk alacağım."

"Gerçekten umurunuzda değil, değil mi? Adam öldürmüş olmanız bile umurunuzda değil mi?"

Gülümsedim çünkü bence o benden çok kendini anlamaya çalışıyordu. "Umurunda mı? Şu ana kadar birden fazla can aldığımı gördün. Ve sonrasında Ducati'min üzerinde benimle birlikte oldun. Erkekleri öldürdüğüm umurunda mı Mia?"

"Ben... bilmiyorum."

"Yardımcı olacaksa, kurtarılmaya değer olanları da kurtardım." Omuz silktim. "Kurtulduklarımın kötülükleri, iyiliklerinden daha ağır bastı."

"Babanızın başına gelen de bu muydu?" Ellerini birleştirip ovuşturarak sessizce sordu. "Callahan dün gece ondan bahsetti."

Aramızdaki sessizlik uzarken varsayımların havada asılı kalmasına izin verdim. Bu onun için belirleyici bir faktör olacaktı; beni seçmek ya da benden kaçmak. Cal, Mia'nın tamamen bize bağlanmadan önce benim bir canavar olup olmadığımı karar vermesini isteyecekti. Lex'ten ve babamdan bahsettiği için ona yumruk atmak istedim ama aynı zamanda aptalca müdahalesinin iyi niyetli olduğunu düşündüğüm için ona sarılmak da istedim. Mia'nın beni tanımasını istiyordu. Gerçek beni.

"Sana öyle olduğunu söyleseydim?"

"Bence sen Tanrı rolü oynuyordun ve bu, kimsenin tek başına taşınması gereken bir yük değil."

“Cal yardımcı oluyor. Bane, Dimitri, Olive, Pink ve diğerkleri de öyle. Hepimizin sorumlulukları var.”

“Takım olarak liderlik edersiniz.”

“Bir aile. Adamantem infractum manet. Eğer üzerinde anlaşmadığımız bir yolsuzluğu getirirseniz, kendi ölümünüzü de getirirsiniz. Babam da öyle yaptı. Lex öldükten sonra İrlandalılarla olan ilişkileri gün yüzüne çıkıttı. Hırsızlık yaptığını, kaçakçılık yaptığını ve üzerinde anlaştığımız her şeye aykırı davrandığını ortaya çıkardık. Hayatının sona ermesi gerekiyordu.”

Bunu yaptığında Cal'ın yüzündeki ifadeyi gördüğümde bile, anneme söylemek zorunda kaldığımda bile, onun yerine oturup tek bir konuşma bile yapmadan yoluma devam ettiğimde bile bunun doğru olduğunu biliyordum.

İçimdeki canavar hiç üzülmeydi. Onun ölümüne yas tutmadı ve geriye bakmadı.

Mia ise, ahlak kurallarından bahsetmesine rağmen, kuralları ya da babamı öldürdüğümü itiraf ettiğim gerçeğini umursamıyor gibiydi. Yanıma oturdu, elimi tuttu, iki eliyle birden kavrayıp kucağına çekti. "Bir oğul kendi babasını ifşa etmek zorunda kalmamalı."

“Onun kafasına bir kurşun sıktım, Mia. Ben bir oğul değılim. Ben bir canavarım. Bunun farkındayım ve sen de farkında olmalısın.”

"Sanırım sevdiklerinizi korumak için yapılması gerekeni yaptınız."

“Belki de. Ve belki de hepimiz canavarız, çünkü bence çoğumuz da değerk verdiğimiz insanlar için aynısını yapardık.”

İçini çekti ve parmaklarını eklemelerimin üzerinde gezdirdi. "Bunu bilmiyorum. Hayatımı ahlaklı bir şekilde yaşamaya çalıştım. Kurallar kitabının içinde kalarak."

"Öyleyse neden bu işi kabul ettiniz?"

Ağız açıldı ve sonra kapandı. Ben de onun sırlarını öğrenmek istiyordum ve o da benim ortaya çıkarmak istediğim bir sırrı saklıyordu. Bunlar benimle alay ediyordu, ben onları gün ışığında görmek isterken o zihninin gölgelerinde saklanıyordu. Yine de, onunla bu odada oturup onu içeri almak, bana onun da beni içeri alabilmesi için ona alan tanımam gerektiğini gösterdi. Güven zorla kazanılmazdı ve ben onun güvenine ve sadakatine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordum.

“Hazır olana kadar bana söyleme Mia. Ama dünyaya bir kaleydoskop tutup çevirirsen, onu birçok farklı renkte görürsün. İyi ve kötü. İnsanların

dünyada yaptıklarının sebepleri var. Onları bir veya iki renkle yargılamak, tüm sebepleri görmeni sağlamayacak.”

Yanağını ısırdı. “Akademi işini yaz için ve profesyonel bir iş olarak istedim. Hepsi bu. Her şey gayet netti. İşimi iyi yapıp bitirecektim. Şimdi buradayım ve tüm bunların içine karıştım.”

“Bu dünyada hiçbir şey siyah beyaz değildir.” Kıyafetlerimi bulmak için kalktım ve o bütün süre boyunca göğsüme baktı. “İlişkımız de artık öyle görünmüyor, değil mi?”

“Böyle yapabiliriz.” İcini çekti ve omuzlarını silkti. “Yapmalıyız. Kurallar koymalı, sınırlar çizmeliyiz. Gerekirse PowerPoint bile hazırlayabilirim. Sonuçta ben bir öğretmenim.”

“Pekala.” Ona sıırıttım çünkü o öyle düşünse bile benden sadece seks alamayacaktı. Ama eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, öyle düşünmesine izin verirdim. “Nasıl olmasını istediğini söyle bana, sevgili Mia. Seni memnun edeceğim.”

“Biz sadece...” Boğazını temizledi ve çıplak bedenime bakmayı bırakıp gözlerime baktı. “Dikkatimizi dağıtan şeyleri ortadan kaldıracacağız, sonra da patron ve öğretmenin yanına döneceğiz.”

"Bu kadar kolaymış, değil mi? Güzel pembe bir kurdeleyle bağlanmış, yoksa fuşya mıydı?" diye mırıldandım.

“Tamam.” Her şeyi anlamış gibi başını salladı ve sanki birdenbire profesyonel olacakmışız gibi ayağa kalktı. “Fuşya rengi bir kurdele. Mükemmel.”

Parmaklarımı külotunun çizgisi boyunca gezdirdim ve eğilerek fısıldadım, "Sonuçları bana bildir canım Mia."

Mia

İşler berbat gidiyordu. İki hafta boyunca, ona olan ihtiyacım arttıkça, ona gönderdiğim günlük raporlar da giderek daha kirli hale geldi. Her gece yatağıma gelip adını haykırmama engel olamıyordum.

Aklım bana bu işin para için olduğunu, hedeflerime ve kız kardeşime katkıda bulunmak için olduğunu söylüyordu, ama kalbim beni farklı bir yola götürdü. Daha tehlikeli ve karmaşık bir yoldu bu, ama aynı zamanda çok daha gerçekçi ve samimi hissettiriyordu.

Ve bu düşünceden büyük keyif aldım. Jameson'la burada olmak gerçektir. Sırlarını paylaşmış, beni dünyasına almıştı ve benim de ona sırlarımı anlatmamı bekliyordu. Burada, gerçekten ne hissettiğimi saklamak zorunda kalmadığım bir yer inşa ediyorduk ve bunca yıl boyunca ailemin sessiz kalmamı, bir kalıba uymamı ve gerektiğinde bile ortalığı karıştırmamamı istemesinden sonra buna çok değer veriyordum.

Bütün bir hafta mutluluk içinde geçti. Elbette, Jameson'la konuşmak için erkekler girip çıktı. Elbette, o kapının ardına hiç bakmadım, ama mutluydum.

Franny mutluydu.

Jameson da mutlu görünüyordu.

Bir hafta geçtikten sonra, bir rutine oturmuştuk.

Pazartesi günü, Franny yattıktan sonra benden bir güncelleme istedi ve ben de ona yazılı bir cevap vermek yerine onu odama davet ettim.

Sevişmeden önce konuştuk, gerçi sevişmememiz gerekirdi. İlişkımız kontrol altında tutabileceğimden emin olmadığım bir şeye dönüşüyordu, ama kendime patronların da karşılıklı çıkar ilişkisi içinde olabileceğini ve ikimiz de doğru zaman olduğunu düşündüğümüzde ilişkiyi bitirebileceğimizi söyledim.

Ona Franny'nin daha çok gülümsediğini, tenis derslerinin gününün en güzel anı olduğunu, artık neredeyse benden daha hızlı okuyabildiğini anlattım.

Valerie'nin o akşam gelmemesi dikkatimden kaçmadı.

Salı günü Rosy bana göz kırptı ve "Sanırım sen kalıcı olacaksın Mia. Sonunda Val'den kurtulduk ve Bayan Knight kahvaltımı övdü!" dedi. Sonra da sanki kutlama yapıyormuş gibi mutfağında dans etti.

Çarşamba günü kız kardeşimi tekrar aradım. Bu sefer telefonu açtı, sesi güneş gibi neşeliydi, Felix ise arka planda bir yerlerde dolaşıyordu. Ziyaretler için belki biraz bekleyebileceğimizi söyledi ve ben de ima ettiği şeyleri okuyarak, onu tekrar yalnız bırakmaktan kaçındığını anladım.

O gece Jameson'ın kollarında teselli buldum, kız kardeşimden hiç bahsetmedim, bunun yerine zihnimi ve bedenimi ona bıraktım.

Adam her sabah uyanır ve ben onu izlerken bitkilerimi sulardı.

Cuma sabahı ona fısıldadım: "Bayan Prim ve Bay Bos'la ilgilenmeyi bırakmalısın."

"Neden?"

"Çünkü onlar sana benden daha çok alışacaklar ve sonsuza kadar senin onları sulamanı isteyecekler."

"Bitkiler farkı anlayamaz." Bunu söylemeden önce sırtı mı acaba? Ve yemin ederim ki onlara fısıldamaya başlamıştı, sanki onlara bağlanmak istiyormuş gibi.

Bana iz bırakmak, onun ne kadar mükemmel olduğunu asla unutmamamı sağlamak istediğinden emindim. O gün Franny, okul ödevleri hakkında bana, "Bence sonsuza kadar burada kalmalısın. Ve bir de evcil hayvan edinmelisin," dedi.

Malek'in başını okşadı. Köpek aramızda yatıyordu ve adını duyunca kuyruğunu salladı. "Sence bir köpeğe ihtiyacım var mı?"

"Elbette. Bence Malek bir arkadaş ister, ne dersin?"

"Bence bu babanın vereceği bir karar."

“Ah, evcil hayvanınız olmasına itiraz etmez herhalde.” Dürbününü kaldırdı ve odayı taradı. “Köpek mi istiyorsunuz? Yavru köpeğin yatağı tam oraya konabilir.” Çalışma odamızın köşesinde bir okuma halısı vardı, ama elbette orası köpeğim için mükemmel bir yer olurdu. Böylece biz okurken Franny'nin hemen yanında oturabilirdi.

"Göreceğiz," dedim ona tam o sırada Jameson çalışma odasına girdi ve saatine baktı. Üzerinde mücevher olmayan yeni bir saatti.

Sanırım onun yerine birini bulmalıyım, gerçi maaşımdan kesinti yapmayacağını biliyordum.

"Neyi göreceksin?" diye sordu, kapı çerçevesine yaslanıp üç parçalı takım elbisesiyle ikimize de gülümseyerek, bana yaklaşırkenki rahatlığıyla.

Franny kulağıma doğru koşup fısıldadı: "Benden sonra tekrarla. 'Sanırım başka bir evcil hayvan iyi olurdu. Malek'e yatağımın yanında uyuyabilecek bir arkadaş.'" "

Franny'nin bana söylediklerini aynen tekrarladım ve Jameson'ın gülümsemesi kaybolurken gülmemeye çalıştım.

"Bekçi köpeğini çoktan ele geçirdiniz. Artık yanıma yaklaşıyor."

"Peki, ama geceleri de yalnız olduğunu söyle!" diye fısıltıyla bağırdı Franny, Jameson bile duyabilsin diye, ama yine de benim tekrarlamamı bekledi.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Hadi bakalım Mia. Franny'nin sana ne söylediğini anlat."

"Geceleri yalnız hissediyorum," derken yanaklarım kızardı.

"Öyle mi?" Jameson kapı eşiğinden uzaklaştı. "Ve bir köpek yardımcı olacak mı?"

Franny gözlerini kısarak ikimize baktı ve kulağıma hızla, "Evet de, Mia!" diye fısıldadı.

"Evet. Bir köpek yardımcı olurdu."

"Sana arkadaşlık edecek bir köpek mi istiyorsun?" Elleri belindeydi.

Elimi tuttu ve diğer elini de düşünür gibi çenesine götürdü. "Şey, ona tavşanlarla ilgili bir rapor hazırladığımı söyle."

Kendi kendime sııttım, çünkü çok iyi bir pazarlıkçıydı. Gerçek ortaya çıkmıştı. Ona bir evcil hayvan gerekiyordu, bana değil.

Dirseğiyle bana vurdu ve ben de gözlerimi devirdim, fazla düşünmeden onun sözlerini tekrarladım. "Franny tavşanlar hakkında kapsamlı bir rapor hazırladı ve bir tanesine bakmaya hazır olduğunu düşünüyoruz."

Franny öne eğildi. "Hem arkadaşlık etsin, hem de sorumluluk duygusunu öğrensın." Tekrar etmemi beklercesine bana dik dik baktı.

"Bize arkadaşlık etsin diye, Jameson. Anladın mı? Ayrıca, ona sorumluluk duygusunu da öğretecek." Ona göz kırptım.

Franny fısıldayarak, "Ve en iyi arkadaşım olacak," dedi.

"Ve o kişi onun en iyi arkadaşlarından biri olacak, çünkü şu anda elbette ben onun en iyi arkadaşıyım."

Franny buna kıkırdadı ve sonra babasına, onu ikna etmek için daha ne kadar çalışmamız gerektiğini hesaplar gibi baktı. O gözlerle bana bakıyordu ve Franny kulağıma fısıldarken kahvesinden bir yudum aldı: "Neredeyse ikna ettik. Sadece 'Lütfen, Baba' de."

Artık işler yolunda gidiyordu ve düşünmeden, "Lütfen babacığım. Söz veriyoruz ki..." diye ağzımdan kaçırdım.

Sözlerim dudaklarımda kaldı, Jameson kupasından içtiği kahveyi boğazına kaçırdı. Kupayı o kadar sertçe yere koydu ki, koyu renkli sıvının bir kısmı kenarından taşıtı. "Düşüneceğim," diye homurdandı.

Kapıdan alçak bir ısıklık sesi geldi ve orada Callahan duruyordu. Jameson'ın gözlerindeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü Franny'ye seslendi: "Bayan Darling ve baban bunu konuşurken, biz de evin içinde bir tavşan kafesi koyacak yer olup olmadığına bakalım, olur mu?"

"Cal Amca, gerçekten bir tane alacağımı mı düşünüyorsun?!" Franny odadan fırlayıp çıktı, Jameson'ın gözleri ise bana kilitlenmişti, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi ve her şeyi görmek istiyordu.

"Jameson, özür dilerim. Ona gerçekten bir tane almanız gerekmiyor—"

"Tekrar söyle."

"Ne?"

"Tekrar yalvarın, Bayan Darling, belki de benden tam olarak istediğinizi alırsınız."

Kıkırdadım ama kendimi kontrol edemediğim için emrinin doğrudan içime işlediğini hissettim. Yine de, belki de her şey bir şakadan ibaretti, bu yüzden durumu şakaya vurmaya çalıştım. "Ah, tabii. 'Baba' da demeli miyim?"

"Buna karşı değilim." Sesi boğuktu.

"Lütfen, babacım."

Bu onu iyice çileden çıkarmış olmalı, çünkü dişlerini gıcırdatarak yavaşça arkasına uzandı ve sırtındaki kılıfından tabancayı çıkarıp masanın

üzerine ağır bir gürültüyle bıraktı; bu gürültü odada yankılandı. Sonra parmakları kemerine gitti ve ben de onun kemeri nasıl ölçülü bir hassasiyetle gevşettiğini izledim.

"Eğilip masanın üzerine çık, Mia Darling. Bugün çok yaramazlık yaptın."

"Yeterince kötü değilmiş gibi bir de beni cezalandıracak mısınız?" Kaşımı kaldırdım çünkü ona karşı gelmekten kendimi alamıyordum. Ona doğrudan itaat etmek yerine ellerimi kalçalarımaya koyarak sııttım. Ona meydan okuduğum için gözleri öfkeyle parladı.

O kadar çok yönetici ve kontrol sahibi olmaya alışmıştı ki, sanırım her seferinde kolayca boyun eğeceğimi bekliyordu. Hiç dizginleri elinden bıraktı mı? Benimle birazcık da olsa bırakır mıydı, böylece onun pek çok kişinin görmesine izin vermediği adama tapınabilirdim?

"Belki de diz çökmeliyim? Seni bir tavşana razı ettiğim için özür dilemeliyim ya da..." Yavaşça öne doğru bir adım attım, bu sırada elbisemi biraz kaldırdım. "Belki de Franny'nin hak ettiği türden bir baba olduğun için ne kadar minnettar olduğumu göstermeliyim."

Çenesi seğirdi, elleri yanlarında kenetlendi, kemeri bir elinde sallanıyordu. "Diz çökmene ihtiyacım yok."

"Neden olmasın?" diye sordum ve ona doğru yaklaşp, parmaklarımı önüne çömeldim. Pahalı pantolonunun kumaşına parmaklarımı değdirdiğimde nefesini tuttu. "İyi bir çocuk olduğunda ödüllendirilmeyi sevmiyor musun?"

"Kahretsin." diye küfretti, sesi boğuktu ve gözlerinde ham bir aılıkla bana bakıyordu. Bunu o da benim ona vermeyi istediğim kadar istiyordu. "Mia..."

Uyarı olarak adımı söyledi ama ellerim çoktan fermuarla meşguldü. Ellerimi penisinin etrafına sardığımda itiraz etmedi, sadece inledi. Ucunda biriken meni sıvısını tatmak için öne eğildim ve eli hemen saçlarıma gitti.

Dudaklarımı ağızma sığdırabildiğim kadarını okşadım ve bir yandan da saygıyla ismimi mırıldanırken, bir yandan da penisinin dibini sıktım. Ona baktım ve mavi gözlerinin nasıl derinleştğini, tempoyu belirlememe izin verirken her hareketimi nasıl izlediğini gördüm.

Boğazımın arkasında onu sadece üç dört kez tadabildim, sonra saçımı kavrayıp beni geriye çekti. "Durmazsan boğazına boşalacağım."

“Tam da bunu hedefliyordum babacım,” dedim, tükürüğümün parlayacağını bildiğim alt dudağımı yalayarak.

Dilimin dışarı fırlayışını izledi, sonra başını salladı. "Sen tam bir baş belasısın, sevgilim."

“Öyle miyim?” diye sıırttım ve –çok hızlı bir şekilde– eli boğazıma uzandı ve kemeri boynuma geçirdi. Kemeri boynuma doladı, deriyi tokadan geçirip tenime iyice oturacak şekilde sıktı. Gözleri, yaptığımız şeyin doğru olup olmadığını değerlendirircesine üzerimdeydi.

Sadece onunla birlikteyken bunun böyle olduğunu keşfettim. Jameson'a güveniyordum ve her zaman beni güvende tutacağından emindim. Onunla birlikteyken kendimi kontrol etmek korku yerine zevk veriyordu.

"Öyle ki, seni tasmalı tutmalıyım bebeğim. Seni penisimin üzerinde görmek, bir daha asla başka bir erkekle bunu yapmaman için sana bir tasma takmak istememe neden oluyor."

“Hım. Sanırım bu tasmanın karşılığını fazlasıyla alamazsın.” Deriye hafifçe vurdum ve çenesi seğirecek kadar onu kışkırttım.

Onu biraz çekti ve boynuma nasıl sıkıştığını, artık tam kontrolün onda olduğunu, istediği her şeyi bana yaptırabileceğini hissettim. Bu beni korkutmalıydı. Herhangi bir şekilde kısıtlanmaktan hoşlanmıyordum.

Yine de onunla birlikteyken heyecanlandım ve kendimi tamamen güvende hissettim.

“Benimle birlikte olmanın her zaman buna değeceğini sana göstereceğim, Mia.” Yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, “Şimdi, elbiseni çıkar.”

Üzerimde uçuş uçuş beyaz bir yular vardı ve çözüp çıkarmak oldukça kolaydı. Bütün süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım, bakışlarının tüm vücudumu nasıl süzdüğünü izledim. Bu hisle ürperdim, her yerimi ısıttığını hissettim.

“Şimdi, tatlım, şu masaya doğru yürümeni istiyorum. Yavaşça yürü ki izleyebileyim.” Dönüp yürümeye çalıştığımda, beni ani bir hareketle durdurdu. “Daha iyisi, emekle.”

Bana bir tavşan sözü verdiği için başka seçeneğim yoktu sanırım.

Jameson

Çoğu kişi muhtemelen bana kızımın öğretmeniyle ilişki yaşamamam gerektiğini söylerdi. Düşüncesizce bir davranıştı, ama artık umurumda değildi.

Mia bizim için bir öğretmen ya da bakıcıdan çok daha fazlasıydı. Artık benimkisiydi. Franny'ye her gün gülümseme sebebi vermişti ve bana da dünyada bir ortak vermişti.

Ve her ne kadar ilişkimizi sakladığımızı düşünmüş olsa da, evdeki herkes, hatta sanırım kızım bile, onun hayatımızda sonsuza dek kalmasını istediğini çok iyi anlamıştı. Onun her zaman benim olmasını istiyordum.

Ve günün her anını onunla paylaşmak istedim, hatta ders verme süresini kısaltıp beni bir tavşan almaya zorladığı için onu masanın üzerine yatırıp eğmek yerine çalışmam gereken anları bile.

Kahretsin, dantelli tangası ve sütyeniyle çok güzel görünüyordu; emeklemesini istediğimde en ufak bir itiraz bile etmeden dizlerinin üzerine çöktü.

Kalçaları havada kalkıktı ve masaya doğru attığı her hareketle sallanıyordu. O anı dondurmak, tekrar tekrar izleyebilmek için filme çekmek istedim. Sırtının kavislenmesi ve kemerimi tasma gibi tutarken saçlarının çıplak sırtına dökülme şekli, benim de diz çökmek ve onu orada yerde almak istememe neden oldu. "Yemin ederim, bunu yaparsan, ne zaman istersen benden her şeyi alacaksın, sevgili şeytanım. Bu haksızlık."

Gülümseyerek masanın önünde durdu, henüz ayağa kalkmadan omzunun üzerinden baktı. "Söz mü?"

Başımı salladım ve cinsel arzularımın beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Göreceğiz. Masaya çık, Mia. Sana hâlâ o lanet cezayı borçluyum."

Dudak büzme numarası yaptıktan sonra ayağa kalktı ve öne doğru eğilmek için ellerini masaya koydu. Yaklaştım, penisim sırtına ve kalçasına süründü. "Bana ne yaptığını hissediyorsun, değil mi?"

"Jameson..." Tek kelime etmesini istemediğim için kemeri sıkıca çektim.

"Bunu her odaya girdiğinde ve bana 'baba' dediğinde yapıyorsun"—penisimi ona sürttüm—"kendimi kaybetmek istiyorum." Sonra geri çekilip girişinin ne kadar ıslak olduğunu kontrol ettim ve parmaklarımın üzerinden damlayan suya kıkırdadım. "Görünüşe göre senin de aynı sorunun var, değil mi? Ama başkaları varken bunu yapamayız, değil mi? Bunun için bir ders alman gerekiyor, değil mi?"

Parmaklarım içine girerken inledi ve başını salladı. "Sonuçta ben bir öğretmenim Jameson. Ne zaman ders verilmesi gerektiğini bilirim."

"Kahretsin, aynen öyle bebeğim." Cezalandırırken bana doğru eğilmesine bayılıyordum. Onu masanın üzerine ittim, kalçası açıkta kaldı ve iki kez vurdum. Masanın yüzeyi anında el izimle kızardı ve o inlediğinde tasmaını daha sıkı tuttum. "İyi kız ol Mia. Cezanı istediğin gibi çek. Benim için inle ya da hiç ses çıkarma."

Yanaklarındaki kızarmışlığı okşarken inledi, sonra da yanağına vurduğumda adım haykırdı.

Tekrar tekrar.

Hatta daha fazlasını istediğini haykırmaya başladı. "Hepsini istiyorum, Jameson. Hepsini." Kendimi onun arzusuna ve ona duyduğum kendi arzuma kaptırdım. Parmaklarımı vajinasından çekip penisimi girişine hizaladım. "Sana ihtiyacım var, bebeğim," dedim ona.

Kemerini boynundan kaydırıp elime dolayabilmek için izin verirken, "lütfen" diye yalvarıp durdu.

Bir saniye bile daha bekleyemeden penisimi içine soktum ve aynı anda kemerle sarılı elimle kalçasına vurdum.

"Aman Tanrım. Jameson. Çok güzel."

“Hayır. Kötü davrandın, hatırlıyor musun? O kadar kötü ki, hak ettiğin şeyi aldın, değil mi? O kadar tatlısın ki, benim şeytanımsın.” Geri çekildim ve tekrar tekrar içeri girdim. Her seferinde ona vurdum. “Unutma ki sen benim şeytanımsın. Sana lanet olsun ki ihtiyacım var, Mia. Buna ihtiyacım var. Her zaman.”

O anda vajinası penisimi sıkıca kavradı, sanki o da bana ihtiyaç duyuyormuş gibiydi.

Mia

Eğer birisi Jameson Knight'a -tabancayı sanki vücudunun bir parçasıymış gibi taşıyan ve Trent gibi adamlarla kolayca başa çıkan adama- cuma sabahını bizimle tavşan ihtiyaçları konusunda tartışarak geçireceğini söyleseydi, kesinlikle kafa travması geçirip geçirmediğini kontrol ettirirdi diye düşünüyorum.

“Bu koridor neden ahır gibi kokuyor?” Su sebiliini tel kafesin yanına yerleştirirken sesi çalışma odasına kadar ulaştı. Sınıfım gerçekten de biraz saman gibi kokuyordu ama Franny’nin yüzünü görünce itiraz edecek hali yoktu.

Elinde her zamanki gibi dumanı tüten espresso fincanıyla içeri girdi ve burnunu buruşturdu. "Mia, Archer'ın ikinizi de bu şeyi almaya götürmesine razı olduğumu biliyorum... ama böyle kokması normal mi?"

Franny, talaşları kenara itmeyi bırakıp birden fırladı. "Baba, işte Wednesday!" Seçtiği siyah tavşanı heyecanla işaret etti ve gülümsedi. "Sanırım yeni evini sevdi çünkü şimdiden üç kere kakasını yaptı."

Jameson iki kez göz kırptı ve sonra bana baktı. "Kemirgen kokuyor."

Ben de yapmacık bir tonla karşılık verdim: "Garajınız yağ ve benzin kokuyor ve kirli metal bisikletlerle dolu."

"Ducati'm sadece bir motosiklet değil." Kavga etmeye hazır görünüyordu. "Ve purolarımın yanındaki odada dışkılamıyor."

"Ofisinizdeki purolarınız gayet iyi." O devam etmeden önce elimi kaldırdım. "Unutmayın, bunu kabul ettiniz."

"Duygusal şantaja uğradım," diye homurdandı, ama Franny tavşanı alıp babasının yanına gitmişti.

"Onu kucağına almak ister misin baba?"

Jameson hayır diyemeden, Franny kıpır kıpır tüy yumağını uzattı, bu yüzden Jameson onu almak zorunda kaldı. Franny ona öyle baktığında başka çaresi yoktu.

Kahvesini bırakıp tavşanı eline almadan önce, bana öfkeli bakışlar fırlatırken içini çekti ve kendi kendine mırıldandı. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. Duruşu kaskatıydı, kaşları çatık, kolları açık bir şekilde uzanmıştı. "Kıpırdanmayı bırakmıyor."

"Kıçını tut baba. O bir bebek. Kucaklanmaya ihtiyacı var. Mia, acele et! Baba ve benim Wednesday ile bir fotoğraf çekmemiz gerek." Babasının yanında durdu ve kocaman gülümsedi, tavşanı Jameson'ın karnına yaklaştırdı.

Telefonumu kaptım ve Jameson'ın gözleri faltaşı gibi açılırken bir fotoğraf çektim. "Üzerime işedi."

"Gerçekten mi? Bence bu, senden hoşlandığı anlamına geliyor!" dedi Franny, heyecandan titreyerek, Wednesday'i babasının elinden alıp kafese koymak için yanına gitti.

Jameson'a doğru yürüdüm ve yanağından öptüm. O da bana, "Bir daha hatırlatır mısın, neden bir tavşana ihtiyacımız var?" dedi.

Franny'ye göre, bu evde yalnızım.

"Bu gece seni yatak odanda yalnız bırakacağım, sevgilim. Bana borçlusun."

Yanağına hafifçe vurdum. "Pekala. Muhtemelen çok iyi bir baba olduğun için bunu hak ettin."

İma dolu sözlerime homurdandı, ama sonra telefonu titredi. Mesajı okuyunca kaşlarını çatı ve başını kaldırmadan geri çekilip mırıldandı, "Franny ile akşam yemeği geç olacak. Valerie geliyor."

Dünyam aniden durdu. Plak çizildi, zaman durdu ve hayal dünyam yıkıldı. "Her şey yolunda mı?" Başka ne sorabilirdim ki? "Hâlâ onunla yatacak mısın?" sözleri, daha önce onları dinleyeceğimi bilmediği düşünülürse, pek de uygun değildi.

Üstelik, ortada bir sözleşme olduğu için bunun sıradan bir ilişki olması gerekiyordu. Bunu biliyordum. Kendime bunu defalarca söylemişim, her ne kadar çoğu zaman bunun mükemmel bir ilişkiymiş gibi davransam da. "Sorun yok. Ben burada yemek yerim ya da Archer'la birlikte gidip bir şeyler alabiliriz—"

"Akşam yemeğini burada ye. Ona neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum." Elbette anlamıyordu. Kıskançlığı haklıydı, ama benimki haklı olmazdı.

Bu yüzden onun gitmesine izin verdim ve günün geri kalanında içimdeki huzursuzluğun daha da büyümesine izin verdim. Franny ile birlikte Wednesday'e baktık ve o tüylü topla çay partisi yaparken kalbimin ağzımda attığını yokmuş gibi davrandım.

Rosy, Franny'yi almaya geldiğinde beni şüpheyle süzdü ve sessizce, "Sonra konuşalım?" dedi.

O da benim bildiklerimi biliyordu. Valerie geri dönmüştü.

Güneş batmaya başlarken, somurtarak odama geri döndüm ve ağaçlara baktım. Bundan sonra bir hayatım olacaktı, kız kardeşimle birlikte büyük bir kazançla yeniden kurabileceğimiz bir hayat, ama Franny'im olmayacaktı. Ya da Jameson'ım. Ya da bu kusurlu hayat her neyse.

Ve bunu istediğim için, ulaşamayacağım bir şeyi istediğim için, birinin beni benim istediğim gibi istemesini istediğim için kendimden nefret ettim.

Annemle babamın da beni benim onları sevdiğim gibi sevmelerini istemişim. Ama bu gerçekleşmedi.

Ait olma ihtiyacı o kadar güçlü bir şekilde beni sardı ki, kendimi annemin numarasını çevirirken buldum.

İki kez çaldı. Çağrı her zaman bu noktaya kadar geliyordu, sonrasında cevapsız bırakılıyordu.

Çok kolay bir şekilde dışlandım. Çok kolay bir şekilde onların hayatına uyum sağlayamadım.

Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı, Jameson'dan gelen bir hatırlatmaya da.

Havalandırma deliğini kapatabilirdim. Ya da duşa gidebilirdim, ama Archer'a arkadaşlığa ihtiyacım olmadığını söyledikten ve akşam yemeğini yalnız başıma yedikten sonra orada oturup dinledim.

Tahmin ettiğim gibi, kahkahası havalandırma deliğinden yükseldi ve onun adını sevgiyle mırıldandı. Anında vücudum gerildi.

Bu yanıltı. Onları dinlemek tamamen ve kesinlikle yanıltı. Ayağa kalktım ve soyunmak için banyoya doğru öfkeyle yürüdüm. Kıyafetlerimi öfkeyle fırlattım, onun her zaman onunla yaptığı şeyi yapacak olmasından dolayı çok sinirlenmişim. Ses tonundan, kahkahasının nasıl alçaldığından bunu anlayabiliyordum.

Onun kalın sesinin bir şeyler emrettiğini duyduğum anda külotumu hızla indirdim. O tonu tanıdığım için banyo kapısını çarparak kapattım. Duşu açmak yerine, kendime sarınmak için bir havlu kaptım ve bir dakika daha dinleyebilmek için o kapıdan geri döndüm.

Belki de beni tamamen soğutacak bir şey duyardım, böylece onu başka kadınlarla bir daha düşünmek zorunda kalmazdım. Umarım ona çok kötü bir isim takar ve olay orada biterdi. Yatağında otururken, arka duvardaki havalandırma deliğine doğru eğildim.

“Biliyorum, meşgul olduğun için bir süredir görüşemedik... ama yokluk insanı daha da özlemle doldurur, değil mi Jameson?” Sesinde o tanıdık hırıltı vardı, sanki onun kafasını bacaklarının arasına sokmasına, benim duymaya alışkın olduğum şekilde onu sertçe almasına hazırды.

“Öyle mi, Val?” Sesi bu gece özellikle acımasızdı, muhtemelen onu her zaman olduğu gibi özlediği içindi. Bana hiç yapmadığı bir şekilde ona emir vermekten zevk alıyor gibiydi. “Bir buçuk hafta önce kiminle vakit geçirdiğini öğrendikten sonra beni hiç özlemediğinden emin değilim. Bu bilgiyi duyduktan sonra, seni hiç özlemediğimden oldukça eminim.”

“Jameson, ne demek istiyorsun?”

“Seni geri çevirdiğim gece Trent'in yanına gittin, değil mi?”

“Ben... Ah, Jameson. Trent için çok üzgünüm. Lütfen. Onunla hiç konuşmamalıydım. Beni boğ, tamam mı? Konuşmamı istemiyorsan ellerini boynuma koy ve beni sustur. Hadi ama. İstiyorum. Lütfen. Beni tekrar masanın üzerine mi istiyorsun? Arkamı döneceğim. Sessiz olacağım.”

Ortalık sessizleşti ve o kadar uzadı ki, onun kadının istediğini yapıyor olabileceğini düşündüm. Sadece şunu hayal edebiliyordum: Eğer ben olsaydım, beni nasıl eğip bükerdi, bana nasıl bakardı, bana girmeden hemen önce beni nasıl kavrardı.

Ama o ofiste bulunan kişi ben değildim.

Başka bir kadındı.

Hemen banyoya koştum ve öfkemi kontrol altına almak için duşu açıp tenimi yakmaya çalıştım. Eğer o başkasını istiyorsa, ona ihtiyacım yoktu,

diye düşündüm kendi kendime.

Bunun yerine, kendimi tatmin edebilirdim. Zevk ve kiskan  lık bir arada içimden geçerken parmaklarımı i  ime soktum. Parmaklarımın ne kadar kolay içeri girdiğine tısladım. Duygularım damarlarımda adrenalini pompaladı ve kontrol edemediğim bir yanıımı alt üst etti. Ba  parma  ım, onun bana yapacağı gibi klitorisimin üzerinde hareket ettiğinde neredeyse hırladım ve sonra parmaklarımın yerine onun parmaklarının i  ime girdiğini hayal etmenin verdiği hisle inledim.

Onu düşündüm ve duramadım. Ka  ınmaya   alı  tı  ım duyguların karışımıydı bu. Ona karşı hiçbir şey hissetmemem gerektiğini biliyordum. Sonuçta o sadece patronum olmalıydı, ama yine de i  imde büyüyorlardı. Kendimi gittikçe uçurumun kenarına doğru ittim, aklım onun delici, mavi gözlerinden başka bir şey düşünemiyordu.

Kendimi, ona çoktan fazla kapılmış olabileceğim korkusuyla karışık bir zevk kasırgasında kaybettim. Ama parmaklarının benimkiler yerine benimkine dolandığını düşünmenin getirdiği yakıcı coşku, beni o kadar hızlı bir orgazma sürükledi ki neredeyse bayılacaktım.

Nefesim hızlanmış, su vücuduma soğuk bir şekilde akarken, birinin kapımı şiddetle çaldığını duydum.

Mia

“BİR SANİYE.” Duştan fırladım, üzerime sarmak için bir havlu kaptım. Banyodan fırladığımda sadece birkaç saniye geçmişti, ama yatak odamın kapısının gürültüsüyle açılmasından daha çok şok olduğum bir şey olamazdı.

“Jameson! Allah aşkına ne yapıyorsun?”

"Burada seninle birlikte kim var lan?" diye öfkeyle içeri daldı ve hemen banyoma gidip orayı aramaya başladı, sonra yatağımın altına, dolabıma baktı ve ardından açık pencereye doğru ilerleyip dışarı baktı.

“Neyden bahsediyorsun?” Havlumu sıkıca tutarak onunla birlikte pencereden dışarı bakmak için yanına gittim. Bir hırsız mı olduğunu düşünüyordu? Gerçekten de günler önce düşündüğüm gibi ormanda biri mi vardı? “Birisi içeri mi girdi?”

“Sevgilim şeytan...” Bana döndü ve gözleri o kadar karanlık bir öfkeyle doluydu ki, göz bebeklerinin nerede başladığını bile göremiyordum. “Tekrar sorduğumda bana yalan söyleme. Yanında kim vardı? Archer mı? Onunla akşam yemeği yedin. Onu geberteceğim.”

"Neden benim yatak odamda olsun ki?"

Kafamdaki karışıklık onu çileden çıkarmış olmalı, çünkü nasırlı ellerinden biri boynuma uzanıp beni duvara doğru itti. Yaklaşırken sıkıca kavradı. "Seni duvarların arasından duydum."

Duşta çıkardığım inlemeleri havalandırma deliklerinden duymuş olmalı.

"Aman Tanrım. Bu kadar yüksek sesle mi inledim?" diye kendi kendime söylendim ama boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve bana daha da yaklaştı.

"Şimdi yanaklarının kızarmış olduğunu görüyorum. Tam anlamıyla becerilmiş gibisin. Alt dudağın da ısırılmış gibi şişmiş. Peki, Archer nerede lan? Onunla mı yattın?"

"Jameson, ciddi misin? Valerie ile oradayken ondan bahsetmeye nasıl cüret edersin! Sana onunla yatıp yatmadığını sormam gerekirdi... Tekrar!"

"Ne?"

"Üzerinde onun parfümünün kokusunu alıyorum, Jameson," diye fısıldadım, aşağıda onları duyduğum gerçeğini açıklamaya çalışarak. Geri kalanını nasıl itiraf edebilirdim? Ama sonra dürüst olmam gerektiğini, aramızda gerçek bir şey olacaksa bunun yalanlara dayanmasını istemediğimi biliyordum. Bilmesi gerekiyordu. İç çektim ve gözlerimi kapattım. "Ve eğer dikkatlice dinlersem bu odadaki hemen hemen her şeyi duyabiliyorum. Havalandırma delikleri birbirine bağlı, bu yüzden beni duymuş olmalısın."

Gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi ve "Peki, tam olarak neden dinliyordunuz?" diye sorarken gözleri sertleşti.

Yanaklarımda utanç kızarıırken bakışlarımı kaçırdım. "Çünkü Valerie'nin burada olacağını söylemiştin ve her zaman yaptığın gibi aynı şeyi yapıp yapmayacağını öğrenmek istedim." Omuz silkdim.

"Sevgili Mia. Daha önce de bizi dinledin." Sanki bana acıyormuş gibi iç çekti. Sadece başımı salladım, bunu sesli söylemek istemedim. Yüzünde bir duygu dalgası belirdi. "Çoğu insan bunu bana itiraf etmektense ölürdü."

"Sizce bunun sebebi, onları dinledikten sonra yaşamalarına izin vermemek mi?"

Mırıldandı. "Şimdi benden hiç korkmuyorsun, değil mi sevgilim?"

Bir zamanlar öyleydim. Şimdi ise hayatımı ona diğer herkesten daha çok emanet ediyordum. Bu yüzden sadece fısıldadım, "Öyle olmalı mıyım?"

"Hayır." Saçlarını çekiştirdi. "Ve senin böyle olmanı istememem çok kötü bir şey. İyi bir adam olmadığımı, Archer'la birlikte olup olmadığını sana sormamın sebebinin, eğer birlikte olduysan onu ölümün eşiğine kadar döveceğimi anlamam gerektiğini anlamalısın."

"O senin arkadaşın, Jameson. Bunu daha önce de konuştuk," diye hatırlattım ona.

Gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam etti. Buz mavisi gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Sen yokken Franny'ye ve bu eve o bakıyor. Onun yeri doldurulamaz."

Jameson yavaşça başını salladı. "Hayır, Mia. Senin yerin doldurulamaz. Ve bu bir sorun çünkü normalde personelimin herhangi birinin her an değiştirilebileceği inancıyla hareket ediyorum."

"Çalışanlarınız olarak değer verdiğiniz ve saygı duyduğunuz insanlara ihtiyacınız var."

"Hayır. Bana çalışkan insanlar lazım, zayıflık yaratanlar değil."

Sözleri acımasızdı. "Beni zayıf mı sanıyorsun?"

Homurdandı. "Anlamıyorsunuz. Siz benim zayıf noktamsınız. Artık düşmanlarımın hedef alabileceği birisiniz ve size zarar verirlerse kelimenin tam anlamıyla yeryüzünde cehennemi yaratabilirler." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca, bir arkadaşımın ya da güvendiğim bir çalışanımın size yanlış bakması durumunda onları ortadan kaldıracabileceğim birisiniz."

"Jameson, bu—"

"Gerçek şu ki, dediğim gibi, artık yeri doldurulamazsın. Benimsin. Sadece kızımın öğretmenini ya da çalışanım değilsin, sevgili Mia, benimsin. Ve seni kimseyle paylaşmayacağım. Archer'la ya da başkasıyla." Öne doğru adım atarken gözlerine baktı, sanki güvence arıyordu ama ona henüz bunu vermeyecektim. "Anladığını söyle bana."

"Sen de benim misin?" diye sordum, Valerie'nin parfümü aramızda havada süzülürken. Eli bacağımı okşayarak havlunun üzerinden vajinama doğru ilerledi. Tekrar sıırıslıkla ıslanmanın utancı, kendimi ondan uzaklaştırmam gerektiğinin yeterli bir kanıtıydı. Yine de, artık bunu düşünmek için çok yakındım ve az önce kendime dokunmaktan vücudumun ne kadar hassaslaştığını düşününce, adını mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"Amcığın hâlâ atıyor. Hâlâ daha fazlasını istiyor." Başparmağıyla klitorisimi okşadı. Hareket etmeye çalıştım ama beni duvara sıkıca yaslamıştı, hiçbir yere gidemiyordum.

"Ben çoktan boşaldım," dedim, onun yarattığı zevkle birlikte öfke ve kıskançlık da yüzeye çıkmaya başlamıştı. "Eminim sen de boşaldın."

"Bu ne demek oluyor lan?" Gözleri bir anlığına irileşti, sonra parmağını bana soktu.

"Sana söyledim, dinledim. Onun sana yalvardığını duydum, Jameson."

“Ve...” diye beni ikna etmeye çalıştı, başparmağını uyarılmış bölgemin üzerinde gezdirerek.

"Gerisini duymak istemedim. Bu yüzden duşa girdim ve kendimi tatmin ettim."

“Yani doğru anladığımdan emin olmak istiyorum.” Elini sakalının üzerinde sertçe gezdirirken çıkardığı sürtünme sesini duydum. “Ben senin başka bir adamla birlikte olduğunu düşünerek neredeyse duvarları yıkıp bu odaya girdiğimde, sen başka bir kadınla birlikte olduğumu sanarak kendine dokundun, öyle mi?”

"Sanırım bu elverişli işveren-çalışan düzeni içinde kıskançlığımızı biraz farklı şekilde ele alıyoruz." diye rahat bir tavır takınmaya çalıştım, ikimize de bunun sadece yazın geri kalanında sürmesi gerektiğini hatırlatmayı umarak.

“Uygun bir düzenleme mi?” Jameson elini benden hızla çekti ve ardına küfürler savurdu. “Buna mı uygun bir düzenleme diyorsun Mia? Bu tam bir saplantı. Başka bir adamın seninle birlikte olduğunu düşünmek bile gözlerimi yoruyor, bu hiç de uygun değil.” Başparmağı çeneme doğru uzandı ve yüzümü ona doğru eğdi. Dudaklarıma bir nefes kadar yaklaştı.

O kadar vahşi ve kontrolsüz görünüyordu ki, bundan nefret ettiğini anladım. "Bu, aramızdaki bu ilişkinin bitmesini istediğin anlamına mı geliyor?"

“Hayır. Bu, bir daha benden başka bir erkeğe bakmamanı sağlamak için sana ne istersen vereceğim anlamına geliyor,” diye hırıltılı bir sesle konuştu, sesi gergin ve neredeyse ilkeldi. Sanki içindeki öfkeyi serbest bırakmamak için tüm gücünü kullanıyordu. Ve bunun sadece o anın heyecanı olup olmadığını bilmiyordum, ama ona inanmak istedim.

İçimden bir ses onun bunu gerçekten kastettiğini umuyordu.

Ve içimden bir ses, gerçekten öyle olsa bile, burada kendime yer bulacak kadar uyum sağlayamayacağımdan korkuyordu. "O zaman sert olmasını istiyorum."

"Ne?"

“...tıpkı ona yaptığınız gibi.”

"Mia, benden zaten çok çektin," dedi beni sakinleştirmek istercesine.

Ben de "Tıpkı ona yaptığın gibi" diye tekrarladım.

Onun gibi ait olma duygusunu hissetmek, onun dünyasına uyum sağlayabilmek, kısa bir anlığına bile olsa onun her şeyine sahip olabilmek

istiyordum.

Gözleri keskin ve araştırmacı bir şekilde gözlerime kilitlendi, sanki isteğimi anlamaya çalışıyormuş gibi. Sanki beni doğru duyduğundan emin olmak istiyormuş gibi. Ama sonra, bir farkındalık belirdi yüzüne. Kapıya doğru işaret etmeden önce yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. Tek bir, ölçülü baş sallamasıyla karşılık verdi. "Öyleyse ofise gidelim."

Sadece havlumla odadan çıktım, başım dikti. Artık korkup saklanmaya ya da arzularımı gizlemeye niyetim yoktu. Bunu yeterince yapmışım ve beni buraya, aşık olduğum adamın başka bir kadınla birlikte olduğu bir yere getirmişti.

Ama tam kapıdan geçerken eğildi ve fısıldadı: "Seni de tıpkı onu becerdiğim gibi becereceğim, sevgili şeytanım, ama yine de bunun tamamen farklı olacağını öğreneceksin çünkü bu sensin, Mia. Yanımda olması gereken sensin. Başka hiç kimse değil."

Jameson

Koyu kıvrıkcık saçları omuzlarına damlıyordu, yanakları kızarmış, dudakları beklentiyle aralık ve teni tüylerle kaplı bir halde ofisimde karşımda duruyordu. Başka bir kadın onun yerini alabilirmiş gibi, sanki ben bütün gün onu düşünmemişim gibi, orada kararsızca duruyordu.

Sanki Valerie'nin aramıza girmesine izin vermişim gibi. Mia ile ilişkiye girdiğim gün ilişkimizi bitirmiştım. Onu evime getirmemin tek sebebi, Trent ile olan bağları hakkında sorgulamaktı. Sonrasında adamlarıma onu zorla götürdürmüştüm.

İşte o zaman Mia'nın hafif inlemelerini duydum, hem de bir havalandırma deliğinden. Ve tüm kontrolümü kaybettim. "Sevgili şeytanım." Bunu ona ara sıra, ondan birazcık küstahlık koparmak ve ona ne kadar iyi olduğu kadar kötü olduğunu hatırlatmak için bir sevgi sözcüğü olarak söylerdim. Bazen soyadından nefret ettiğini düşünürdüm. Bazen de patlamak isterdi ve benimle bunu yapabilirdi.

Ama onun fark etmediği şey, bunu kendim için de bir hatırlatma olarak kullandığımı. Sevgilisinin yanında bir şeytan barınıyordu. Şeytan huzur içinde uyuyordu çünkü o şeytanın başını okşayıp onu uysal tutuyordu.

Ancak, sevgili sevgilim kışkırtıldığında, tacize uğradığında veya herhangi bir tehlikeye düştüğünde, yanındaki şeytan uyanıyordu. Ve o şeytan bendim.

Acımasız. Özür dilemeyen. Ve son zamanlarda kendini zorlukla kontrol altında tutuyor.

Söz konusu o olunca, aklımı kaçıırıyordum. Bunu biliyordum. Adamlarım da biliyordu. Yakında tüm dünyanın bunu bilmesini sağlayacaktım. "Biliyorsunuz, mafyanın kendilerine ait saydıkları kadınlara verdikleri bir isim var: Dokunulmazlar. Bizim çetemizin de onlara verdiği bir isim var: Kutsal Mekanlar. Sizce Valerie'ye bu unvanı ben mi verdim?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı omuzlarını silkerek. "Sen biliyor muydun?"

"Bu çok değerli bir şey, Mia. Öyle ki Lex bile benden bunu alamadı. Franny aldı. Bu yüzden İrlandalıları paramparça ettim ve onun peşine düşen bir karteli de paramparça ediyorum. Olive kendi doğum hakkıyla bir Sanctum, Pink ise Bane'den."

"Peki neden Valerie olmasın?"

"Çünkü o, amaca ulaşmak için bir araçtı. Başka bir şey değil."

"Onu her gün, tam bu odada, iki günde bir alıyordunuz."

"Öyle yaptım. Tıpkı senin beni götürmeni istediğin gibi, değil mi?" Valerie'nin benim için ne ifade ettiğine hiç benzemediğini anlaması gerekiyordu.

Dudak altlığını dişleriyle hafifçe ısırıdıktan sonra başını salladı. "Arkamı dönmemi ister misin?"

Kahretsin. Bunu öylece geçiştirmeyecekti, bu yüzden ona boyun eğmek zorunda kaldım. "Bizi dinledin." Kaşımı kaldırdım. "Sen söyle bakalım."

"Ona her seferinde dönmesini söyledin, sanki en sevdiğin pozisyonmuş gibi, ve sonra..."

"Peki sonra ne olacak Mia? Onu senin duyabileceğin kadar sert bir şekilde becerdim mi?"

Başka bir kadınla birlikte olduğum masaya yaslandı ve kıskançlıktan ziyade açlıkla dolu gözlerle bana baktı. "Beni öyle beceremeyeceğini anlayacak kadar yüksek sesle."

"Lanet olsun, Mia." Saçlarımı elimle düzelttim ve sinirle çekiştirdim. "Senden hiçbir şey saklamamamı mı istiyorsun?"

Cevabı çok hızlı oldu. "Evet."

Onun cevabına değil, bana bu kadar serbestlik tanınmasıyla penisimin bu kadar çabuk sertleşmesine de homurdandım.

"Beni hiçbir şey saklamadan, hiçbir gizli amacınız yokmuş gibi kabul etmenizi istiyorum."

"Benim seninle aynı şeyi paylaşabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Valerie'ye karşı hiç çekingen değilsin. Sanki seni tanıyormuş gibi davranıyorsun ve bunu ona hiç özür dilemeden veriyorsun. Bu gece Jameson Knight'ı kısıtlama olmadan görmek istiyorum."

Ona istediğini vermek şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey değildi. Valerie'nin ihmalkarlığı daha fazla ihanete yol açmıştı. Mia'nın Archer'la birlikte olduğunu düşündüğüm anda beni çok kızdırmıştı. O gece sakinliğimi kaybetmişim. Birini incitmek istiyordum, ona iyi hissettirmek değil. İçimdeki birikmiş öfkeyi dışarı atmak istiyordum, Mia'ya hak ettiği sevgiyi vermek değil.

Geceyi sonlandırmaya ve onu odasına yalnız göndermeye hazır bir şekilde, Glock'umu belimden çıkardım. Silahı masaya koyup kendime üç yudum viski dolduracaktım ki, elimdeki silahı görünce gözleri arzuyla parladı ve irileşti.

Böylesine masum bir kadının bu tür şiddet ve tehlikeye karşı bir zaafi olabileceğine inanmayarak kıkırdadım. "Silahıma sanki seni tahrik edecekmiş gibi bakıyorsun, sevgili şeytanım."

Bunu inkar etmedi. "Son zamanlarda bunların neler yapabileceğini gördüm. Bunlar zarar verebilecek araçlar, ama aynı zamanda koruyabilecek araçlar da. Kadınların buna sandığımdan daha çok ihtiyacı var gibi görünüyor."

Onun bana araştırdığım koç hakkında nasıl sırlarını anlattığını hatırlayarak mırıldandım. Bana adını vermemişti ama onu bulacaktım. Ve onun ondan faydalandığını bildiğim için, gerekli olduğunu düşündüğüm her şeyi yapacaktım. Elimdeki silahı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Sence zarar veren ya da koruyan silah mı yoksa kişi mi?"

"İkisi de," diye mırıldandı.

Ona baktım ve orada hem faydalanmak istediğim hem de silmek istediğim bir kırılگانlık gördüm; böylece etrafındaki herkesten daha güçlü olabilirdi, onu kendimden bile koruyabilirdim.

Gözlerimin içine bakarak, "Bu kötü bir fikir," dedim.

"Sen burada başka bir kadınla birlikte olmuşken, kötü fikirlerin bende olduğunu mu düşünüyorsun?" Sorusu keskin ve hızlıydı, beni

sinirlendirmek içindi ve bunun farkındaydı. "Öyleyse o daha iyi bir fikir miydi?"

Şaka yapıyor olmalıydı. Yanımda Glock'ımla ona doğru sessizce yaklaştım. "Bunu nereden çıkardın ki?"

"Ya öyle olacak, ya da benimle bir daha birlikte olamazsın." Sanki benimle alay etmek istercesine çenesini yukarı kaldırdı. "Ve bu durumda, başka birini bulmalıyım."

"Dikkatli ol, Mia."

"Yoksa ne olacak? Beni haddimi bildirecek misin?" Gözleri silaha kaydı ve elleri masanın kenarına sıkıca kenetlendi, ya korkuyla ya da heyecanla. Umarım ikisi deydi.

Göğsüm onun göğsüne değdiğinde eğilip fısıldadım: "İkimiz de biliyoruz ki, sana karşı elimdeki Glock, bir İncil kadar tehlikeli çünkü seni onunla asla incitmezdim."

Yanına doğru yürüyüp namluyu çenesine dayarken dudaklarını yaladı, sonra da göğüslerine doğru sürükleyerek havluyu kenara itip yere düşürdüm. Kendini örtmek için kıpırdamadı. Bunun yerine, sanki oraya aitmiş gibi masanın üzerinde oturdu, çıplak ve sadece benim için sergileniyordu. Ve metal aleti meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimde, nefesi kesilirken meme uçları pütür pütür oldu. Gözleri kapandı ve kalçasını geriye doğru kıvırdı.

Durma isteğim çoktan tükenmişti. Elim kendi kendine hareket etti, silahı karnından, kalçalarından ve dış bacağından aşağı kaydırды, sonra yavaşça iç bacağına geri döndü ve nasıl titrediğini izledi. "Şimdi bile, Mia, hiç endişeli görünmüyorsun. Söyle bana... aramızda hangisi daha tehlikeli? Tetiği tutan elim mi, bacaklarının arasındaki silah mı, yoksa beni defalarca diz çöktüren o vajinan mı?"

Diz çöktüm ve namlunun klitorisini nasıl sardığını bir anlığına, sadece Mia'nın ne kadar tanrıça olduğunu görebilmek için izledim. Metalin üzerinde hareket ederken, ellerini kaldırıp saçlarını taradı ve bunun çok iyi, çok farklı, bacaklarının arasında çok doğru hissettirdiğini mırıldandı.

Bir adam kendi silahını kiskanabilir mi? Silahı geri çekip masaya koydum, böylece onun yerine ağzımı ona değdirebildim. Metal ve tatlı bir tadı vardı. Tam istediğim gibiydi.

Ama saçımı çekiştirdi ve başını salladı. "Hayır, seni istiyorum. Ağzını değil." Valerie'ye verdiğim şeyi istiyordu ve beni geri iterek tekrar, "Arkana

dönmemi ister misin?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve ona aşağıdan baktım. "Mia, onunla yaptığım gibi seninle de sevişmek..."

Sözümü kesti. "Bana arkamı dönmemi söyle."

"Öyleyse arkana dön ve sessiz ol," diye hırıldadım kemerimi çözerken.

"Evet," diye mırıldandı masanın üzerine eğilirken. Çalışma odamın loş ışığında kusursuz teninin parıldadığını ve masanın üzerine eğilirken kalçalarının şiştiğini gördüm. Omzunun üzerinden bana baktı. "Onu her aldığında bunu duydum."

Saçlarını avuçlarımın arasına alıp yumruk yaptım ve üzerine eğildim. "Sen o değilsin, Mia."

"Sorun yok, Jameson." Bana hafifçe gülümsedi, sanki güvenceye ihtiyacım varmış gibi. "Seni dinlemeyi, onun yerinde olduğumu hayal etmeyi, bana aynı şekilde dokunacağını düşünmeyi seviyordum. Ve her seferinde kendime dokunuyordum. Yanlıştı ama—"

"Yanlıştı." Onunla birlikte olurken Val'i neredeyse hiç hayal etmediğimi anlamadı mı? İkimiz de zevk alıyorduk, ama bundan fazlası değildi. Mia ile ise zamanı dondurup yaptığı her hareketi, her yüz ifadesini, her sesi, her dokunuşunu içime çekmek istiyordum. Hepsini ezberlemek istiyordum.

Penisimi pantolonumdan çıkardım ve girişine hizaladım. Ona alışması için zaman vermeden, sert ve kaba bir şekilde içine girdim. Korunmasızca.

Nefes nefese kalırken duvarları etrafımda sıkıca titredi, ama ben durmadım. Tekrar tekrar içine girdim. "Tamamen. Kahrolası. Yanlış."

"Jameson, aman Tanrım," diye bağırdı. "Özür dilerim. Haklısın. Haklısın."

Kalçalarından birini kavradım ve saçlarını daha sıkı tutarak, her itişte kendimi daha da derine gömdüm. Özürlerinden nefret ettim. İstemiyordum da. Ondan önce birlikte olduğum tüm kadınlarla arasındaki farkı anlamasını istiyordum. Hiçbirinin önemi olmadığını, sadece onun önemli olduğunu. Ama açıklayacak halim kalmamıştı ve belki de aynı şeyi hissetmediğinden çok korkuyordum. "O ağzını kapat yoksa seni boğarım."

Ve ben yine kendimi onun içine iyice gömdüm, başka hiç kimseyle yapmadığım kadar, çoğu kadının dayanabileceğinden daha fazla. Yine de Mia, vajinasını bana doğru bastırarak benim itişlerime karşılık verdi.

Tekrar tekrar.

Derilerimiz birbirine yapıştı, nefeslerimiz birbirine karıştı ve bedenlerimiz adeta birbirine kaynaştı.

Onun merkezine iyice girdim ve bunu yaparken hiç geri çekilmedim. Onu işaretlemek ve elimden gelen her şekilde ona sahip olmak istedim.

Masaya yığılmıştık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kulağına fısıldadım: "Mia, başka kadınlarla hiçbir amacım olmadan birlikte oluyorum, çünkü onlarla kaybedecek hiçbir şeyim yok." Saçlarındaki tutuşumu gevşettim ve parmak uçlarımla nazikçe okşadım. "Ama seninle her şeyi kaybetmekten korkuyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum... Sevgili Mia'm. Sevgili şeytanım. Sevgili her şeyim. Kutsal sığınağım."

Onu motosiklete bindirdikten sonra Diamonds'ı bilgilendirmiştım. Mia hariç herkes biliyordu. Hatta onu masanın üzerine fırlatıp ağzını o kadar sert öptüğümde, ağzının bana ait olduğunu ve onun da bana sahip olduğunu anlamış olması gerektiğini düşündüğüm için, söylediğimi duyup duymadığından bile emin değildim.

Artık her zaman korunacaktı.

Boynundan köprücük kemiğine ve karnına kadar hafif öpücükler kondurdum, sonra onu masanın kenarına çekip önünde diz çöktüm ve o da bana, "Sanırım daha fazla dayanamam," dedi.

Doğrulamaya çalıştı ama elim boynuna gitti, onu masanın üzerine geri iterek, "Sanmıyorum güzel kız. Dayanamıyorsan bileğime dokun, ama aksi takdirde, burada, bunun ne zaman biteceğine ben karar veririm." dedim. Elim o kadar sert bastırdı ki nefes alamayacağını anladım.

Gözleri kocaman açıldı, ama bence bu panikten değil, zevkten kaynaklanıyordu. Bileğime dokunmadı, sadece tuttu. Ben de bacağını omzuma doladım ve dilimi içine sokup, şişmiş klitorisini başparmağımla okşadım.

Onunla birlikte kendi uyarılmamı tattım, lanet olası benim onun duvarlarında kaldı ve penisim yeniden sertleşti.

Onun merkezini yaladım ve okşadım, onayımı mırıldanarak ona titreşimler yaymasını sağladım, sonra da üzerine doğru yükselip havada asılı kaldım. Nefes alışverişi sığırdı ve dudakları hafifçe aralıktı. "Daha da aç ağzını, bebeğim."

Bacaklarıyla ve ağzıyla dinledi ve ben de yavaşça, santim santim içine geri girdim, ağzına tükürdüm ve karışımımızın içeri akışını izledim.

Klitorisini imdikledim ve bu sefer iine sertçe girmek için geri çekildim, nefes almasına, yutmasına ve tadımızı almasına izin verdim.

Onu ezberledim: gözlerinin nasıl büyüdüğünü, yüzüne nasıl kızardığını ve vajinasının penisime nasıl değdiğini.

Mia

Oksijen, yaşam, rahatlama için can atıyordum ama bunun yerine damarlarımda yakıcı, dizlerimi titreten, ruhumu paramparça eden bir coşku akıyordu. Gözlerim yaşlarla dolarken çığlık attım ve Jameson, klitorisimi çimdikleyip beni tekrar doruk noktasına ulaştırırken daha da çok küfür etti.

Onun etrafında kasıldım, vücudum son enerjisini onu içimde tutmaya harcadı. Ama o beni kucaklayıp odama taşıdı. "Şşş, şimdi canım Mia. Ben yanıdayım."

Ona dönüştüm. "Sana karşı çok fazla şey hissediyorum, Jameson. Hem de çok fazla."

"Ve yine de daha fazlasını hissetmeni istiyorum."

Gözlerinin maviliğine, oradaki duyguya kapıldım; artık kendimi güvende hissediyordum. Ait olabileceğimi ve bütün olabileceğimi hissediyordum. "Her şeyi şimdiden hissediyorum." Ona "seni seviyorum" demedim ama bildiğimi biliyordum.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Seni koruyacağım. Artık benimsin. Sadece benimsin." Bana seni seviyorum demedi ama onun bunu kastettiğine inanmak istedim.

Beni yatağa yatırıp üzerimi örttüğünde, yastığın üzerinde yüzümün iki yanına birer el koyarak başımda durdu. "Bu gece Val'e dokunmadım Mia. Ama o burada sadece Lex kadar kötü bir şekilde bana ihanet ettiğini öğrendiğim için vardı."

Sesinde acı vardı ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Kadın ona çok yakındı. Sözlerim ölçülüydü, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Kıskançlığını Fran'in önüne koydu ve geçen gece burada yaşananlar hakkında Trent'e anlatmak için koştu."

"Hayır," diye fısıldadım.

"İddia ettiği gibi kasıtlı olmayabilir, ama umurumda değil. Senin ve diğer kadınların güvenliğini tehlikeye attı. Ve bana bir kez daha Franny'nin güvenliğini de tehlikeye atabileceğini gösterdi. Onu ondan uzaklaştırdım." Sesinde acı vardı ve bunu anladım. Kızının her ne pahasına olursa olsun korunmasını istiyordu ve defalarca ihanete uğradığını hissediyordu. "Bana sadece Franny'yi her zaman önce tutacağına söz ver. Benden bile önce." Sözleri ağırlık ve kötü bir işaret taşıyordu, ama umurumda değildi.

Franny için ne yapacağımı her zaman biliyordum. "Başka türlüünü istemezdim."

Sanki içinden bir karmaşa geçiyormuş gibi başını salladı. "Sana şimdi söylüyorum. Bunu durdurmalıyız. Eğer bana aşık olursan ve başına bir şey gelirse... Bu senin için uygun bir hayat değil. Bana aşık olma, Mia."

Sözleri karşısında kalbim teklede. Hemen reddettim ama bunu sesli söylemedim. Bunun yerine, sadece "Muhtemelen endişelenmen gereken bir şey değil, Jameson," dedim. Parmaklarım göğsünün ve kalbinin üzerinde gezindi. "İstediyimi, istediğim zaman, hazır olduğumda yaparım. Anladın mı?"

Sonra beni öptü, yumuşakça, yavaşça, şefkatle. Ardından yanıma yatağa uzandı, omuzlarımı, saçlarımı, yanaklarımı ve boynumu öptü, sonra da beni gece boyunca kucaklayabilmek için kendine iyice sardı. Ona daha fazla soru sormadım çünkü o anda hiçbirini bilmeme gerek yoktu.

Belki de ona olan aşkımın içinde kaybolmuştum ya da bu aşk beni kör etmişti.

Beş gün daha, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davrandık.

Bizi kır kulübüne götürdü ve Franny ile birlikte yediğim yemeklere davet etti. Annesi bile birine geldi, ama çoğunlukla benimle laf arasında sohbet ederken Jameson sessizce oturdu. Günün geri kalanında çalıştı, ofisine girip çıkan adamlar oldu. Bazıları bodruma sürüklendi ve bir daha asla dışarı çıkmadılar.

Rosy ve Archer bana Val'in ihanetinin çok derin olduğunu ve bu konuda konuşmak istemediklerini söylediler. Jameson benimle atış poligonuna

gelmedi, bu yüzden onun yerine Archer benimle geldi.

Hiçbir şey değişmemiş gibi davrandık. Oysa değişmişti.

Daha sessizdi. Düşüncelere dalmıştı.

Ben de öyleydim.

Ona aşık olmuşum ve bunu bildiğinden, bana tekrar aşık olamayacağından korkuyordum.

Başka bir kadın onu aldatmıştı ve bence bu, ne kadar inanmak istese de bana güvenemeyeceğini ona kanıtlamıştı. Benimle yattı ama savunma mekanizmasını kurmuştu. Gün boyunca bana ve Franny'ye gülümserken bile, duvarlar ördüğünü ve arasını açtığını hissettim.

Beş gün sonra, evin dışında bir toplantıya gitti ve ben akşamları orada oturup ne yaptığımı merak ettim. Planlar yapmam gerekiyordu, bu görevin sona ereceği ve artık Cennette olmayacağım gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyordu.

Jameson bana karşı dürüst olamadığı sürece hiçbir şey gerçek değildi ve kalabilmem için buna her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Koridorda surat asıyordum ki Franny köşeyi dönüp bana doğru ciyaklayarak geldi. "Annem bugün buradaydı... odasında."

"Ne?" Hemen etrafıma baktım, ormandan zorla izleniyordum hissi geri gelmişti ama mantıklı olmaya çalıştım. "Tatlım, hangi oda?"

"Babamın odasının yanındaki oda, aptal. Annemin odası. Babam, eğer bir gün eve gelirse diye söyledi."

"Ama bebeğim... annenin evde olması... bu mümkün değil." Kalbim hızla çarparken, Franny'nin annesini gördüğünü sandığı düşüncesiyle diz çöktüm; oysa ben gerçeği biliyordum. Jameson ona annesinin vefatını söylememişti ve eğer o yeterince erken söylemezse, bunu benim yapmam gerekecekti.

"Elbette öyle. Mia, her zamanki gibi çok güzel." Gülümsemesi o kadar mutlu, o kadar içtendi ki endişelenmeye başladım.

"Annen hâlâ burada mı?"

"Evet. Onun odasında."

Ve sonra Archer köşeyi döndü ve yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi. "Archer?"

"Jameson yolda. Burada kalmanızı söyledi."

Ama tam o sırada Lex Knight koridorun hemen aşağısında belirdi.

Ve nefesim kesildi.

Bütün dünyam altüst oldu, beni de dengesinden kopardı.

O, inanılmaz derecede güzeldi. Her açıdan ben değildim. Mükemmel dalgalı uzun sarı saçları, köşeli yüzünü çerçeveliyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve giydiği kırmızı elbiseyle uyumlu kan kırmızısı boyanmış dolgun dudaklarıyla çok simetrik bir yüzü vardı. Franny'nin burnunu, yanaklarını, vücut yapısını nereden aldığını gördüm.

O kusursuzdu, ama kötücül bir şekilde.

“Mia Darling, gel benimle bir içki iç.” Adımı, Şeytan'ın Havva'nın adını söyler gibi söyledi. Tatlılığın içine ölüm riskinin de karıştığı bir cazibeyle.

“Archer, Franny'yi dışarıda oynamaya götür,” dedim ona. Lex, Franny'nin annesi olabilir ama o kız benim kalbimi çalmıştı ve elimden geldiğince kimsenin, hatta annesinin bile, ona zarar vermesine izin vermezdim.

"Mia," diye uyardı, ama ona baktığımda, bunu gerçekten kastettiğimi anladı. Ve umarım gözlerimdeki endişeyi, Franny'yi ne pahasına olursa olsun koruduğumuzu görmüştür.

“Lütfen.” O anda Archer'ın patronuyla benim aramda seçim yaptığını gördüm. Elini Franny'ye uzattı ve Franny de onunla birlikte sevinçle uzaklaşmak için elini tuttu.

“Dikkatli olun. Xavier orada ama... dikkatli olun.”

Koridorda geri çekildiklerini izlerken rahat bir nefes aldım.

“Çok hızlı büyüyor, değil mi?” dedi Lex, sanki kızı doğduğundan beri her gün onunla birlikteymiş, hiç ayrılmamış gibi. “Gidelim mi?” Bana kaşlarını çattı ve sonra kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarıyla o odaya, benim için asla açmadığı kapıya doğru yürümeye başladı.

Ve böylece, kalbim hızla çarparken, dizlerim titrerken, dünyam yıkılırken, adım adım o odaya doğru yürüdüm.

Beni beklemedi, kapıyı aralık bıraktı. Ve ben orada donakaldım, kalbim gümbür gümbür atarken gözlerim, kapı kolunun etrafında sarmaşıklar gibi kıvrılan, anahtar deliğine doğru uzanan, sanki bu sırrı koruyorlarmış gibi duran karmaşık oymaları gördü.

Kapıyı iterek açarken parmaklarım titriyordu ve paçuli, yasemin ve hafif bir narenciye kokusu burnuma çarptı. Kalıcı, yapışıp kalan ve asla gitmeyen türden bir parfümdü.

Onun kokusu vardı, benim hiç kokum yoktu.

Yavaş ve temkinli bir şekilde içeri girdim ve karanlık gözleri odanın karşısından benimkilerle buluştu. Pencere kenarında, yanında meşe bir masa ve karşısında boş bir sandalye daha varken beni bekliyordu. Pencere açıktı, beyaz perdenin arasından esen hafif bir rüzgar, sanki omurgamdan yukarı doğru sızan korkuyu unutturmak istercesine dikkatimi dağıtıyordu.

Dışarıda Franny'nin kıkırdadığını duydum ve Lex sandalyeyi işaret etti. "Gel otur. Çay ister misin?"

Xavier'in etrafta olup olmadığını görmek için etrafa göz gezdirdim ama onu göremedim. "Isırmam Mia," diye bilgilendirdi beni, sanki kapıda beklemem kaba bir davranışmış gibi.

Her iki durumda da, ondan korktuğumu belli etmeyecektim, bu yüzden oturup fincanı tabağından aldım. Gülümsedi ve gözleri aşağıdaki bahçeye kaydı. "Kızım annesinin eve geldiğini sana söyledi mi?"

"Evet, yaptı. Heyecanlı görünüyor."

Başını salladı, kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Jameson'ın ona öldüğümü hiç söylemediğini öğrendim." Bunu nasıl öğrendiğini sormak istedim ama başını bana doğru eğerek sordu, "Sanki kader gibi, değil mi?"

Jameson'ın kızını öldüğünü düşünmenin acısından korumasının aslında onlar için bir nimet olduğunu mu söylüyordu? Şaka yapıyor olmalıydı. "Anlamadım sanırım, Bayan Kni—"

"Hanımefendi," diye düzeltti. "Siz de öyle değil mi? Kocamla birlikte olmuş bir kadın olarak, durum hakkında oldukça fazla şey bildiğinizi tahmin ediyorum." Kocamla ilgili kısmın kalbimi bu kadar derinden yaralayacağını düşünmemiş olabilir, ama yaraladı. Sanki tamamen normalmiş gibi, sanki hala birliktelermiş gibi söyledi.

Belki de öyleydiler. Aklım karmakarışıkta, her şeyi yeniden değerlendiriyor, sorguluyordum.

"Jameson senin onunla çok iyi anlaştığını düşünüyor olmalı. İşlerim... işlerimiz ve ailevi sorumluluklarımız beni ondan uzak tuttu." Aynaya bakarken sarı saçlarından birini düzeltti, sonra bana döndü.

"Anlamıyorum."

"Sana öldüğümü söyledi mi?" Gülümsemesi yavaşladı, kelimeler birer birer kalbime tonlarca tuğla gibi düştü. "Ölmediğimden bir süredir şüpheleniyor olmalıydı. Jameson her zaman çoğu erkekten daha zekiydi.

Gerçi, tüm bunları oldukça iyi planladım, kendi kendime söyleyeyim. Katılmıyor musun?”

Ona cevap vermeme gerek yoktu. Sanki hava kıtmış ve dünya gözlerimin önünde parçalanıyormuş gibi nefesimi içime çekmem, kendi sonuçlarını çıkarmasına olanak sağladı.

Masayı parmağıyla okşadı. "Onlar taşındığında bu odayı benim için hazırlamıştı, biliyor musun? Bütün eşyalarımı toplayıp buraya getirmişti. Ve bence her yerini tertemiz tutmasının sebebi benim hatıramı korumak istemesi değil. Hayır, bir gün eve dönebileceğime inandığı için olmalı... ve işte buradayım."

"Anlamıyorum..." diyebildim sadece, destek almak için sandalyeme yaslandım.

"Hadi yetiş, Mia. Yakında burada olacak ve biliyorum ki çok sinirlenecek." Kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Tanrım, o adam çok sinirlenebiliyor. Bunun hesaplı ve manipülatif olduğunu söyleyecek, tabii ki öyle, ama dürüst olmak gerekirse, kim değil ki? Adam da benim kadar stratejik davrandı. Belki de daha fazla."

Başımı salladım, onu yok etmeyi, bu aptal odayı da yok etmeyi diledim. "Onu tanımlamak için stratejik kelimesini kullanmazdım." Eğer onun hayatta olduğunu bilseydi... kullanacağım kelime bu olmazdı. Aldatıcı. Zalim. Acımasız. "Stratejik değil," diye fısıldadım tekrar.

"Neyse." Omuz silkti. "Her yere kurduğu güvenlik önlemleriyle işleri tamamen ve kesinlikle gereğinden fazla karmaşık hale getirdi. Geri dönüşümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ailemin şirketini köşeye sıkıştırdıktan sonra, eminim aslında bunu istiyordur."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. Zihnim onun ne dediğini kavramaya çalışırken, kalbim de aynı anda paramparça oluyordu.

"Bacaklarını bu kadar isteyerek açan bir kadından biraz daha fazla şey bilmeni beklerdim, Mia. Gerçi, seni uyuşturup kaçırın patronunla yatıyorsun." Çizdiği özetle iç çekti ve ben de sözlerine karşı irkilmemeye çalıştım.

"Burada olan şey bu değil."

"Öyle değil mi?" Başını yana eğdi. "Kocamla yatıyorsun."

"Onun evli olduğunu düşünmemiştim." Kelimeler ağzımdan hızla ve neredeyse histerik bir şekilde döküldü. "Dul olduğunu sanıyordum."

“Ve bunun yerine metres oldun.” Saldırısı yılan gibiydi, sanki kıvrılmış ve saldırmaya hazır bekliyordu. Isırığı zehir doluydu, Jameson'a olan tüm güvenimi emdi.

“İstediğim bu değildi.” Bunu biliyordum, gerçi tüm yaz şimdi hayatımın herhangi bir döneminden daha çok bir yalan gibi görünüyordu. Burada kendime karşı çok dürüst olmaya çalışmışım ama bunun yerine yine bir maskenin içine itilmişim.

“Önemli değil. Seninle ve başkalarıyla yaşadığı ufak kaçamaklar benim için sorun değil, biliyorsun ki ben Franny'nin annesi ve onun karısıyım.” Bana neredeyse hüzünlü bir gülümseme verdi, sanki bana acıyormuş gibi, sanki artık kapalı kapılar ardında saklayacakları sır benmişim gibi.

“Şimdilik, evin bu kısmında kalmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Jameson ile aramızdaki sorunları çözüp her şeyi konuştuktan sonra, bunun ikinize de yardımcı olacağını umuyorum.” Sözleri iyi niyetli olsa da, küçümsemeyle doluydu. Ben dama oynuyordum, o ise satranç oynuyordu; yüz hamle öndeydi ve ben oyunun ne olduğunu bile anlamadan önce şahımı alabilecek konumdaydı.

Adil bir dövüş değildi. Silah ve zırhla gelmiş, bana pusu kurmuştu. Ayağa kalktım ve kapıya doğru geri çekilmeye başladım. Jameson'ı aramam, Franny'nin durumunu kontrol etmem gerekiyordu. Gerçeği yalanlardan ayırmam, duygularımı durumun gerçekliğinden ayırmam gerekiyordu.

Paradise Grove'dan ayrılmam gerekiyordu.

Ben geri çekilirken bile o ısrar etti. “Mia, evliliklerin inişleri ve çıkışları olur, değil mi?” Artık neredeyse umutsuz bir haldeydi ve dudağı büzülmüştü.

“Elbette, ama—”

“Buraya ilk taşındığında benden bahsetmiş miydi sana?” Gözleri lazer gibiydi, şimdi bana odaklanmış, cevap arıyordu.

“Bence bunu Jameson'la görüşmeniz en iyisi.” Kapıya doğru yürürken sesimin titrememesine dikkat ettim. Ondan ve ondan uzaklaşıyordum. Aldatıldığım ve bana gerçeğin tamamı anlatılmış gibi gösterildiği, oysa sadece yarısının anlatıldığı bu yerden uzaklaşıyordum. “Sanırım burada çok uzun süre kalmayacağım.”

İşte o anda sevdiğim adamın alçak sesini duydum, ama sesi tanımadığım bir öfkeyle doluydu. “Burada ne işin var lan?”

Mia

Elbette Jameson, onunla birlikte bu odaya girdiğim için, bilmemi istemediği bir gerçeğin ortaya çıktığı için çok kızmıştı. Beni kandırmış, yalan söylemiş ve gerçekleri çarpıtmıştı, ama onun tek derdi evinde nerede olduğumdu.

Onu öldürebilirdim.

Bunu istedim. Onun acımı anlamasını ve hissetmesini istedim, ama bunun yerine sessizliğin uzamasına izin verdim. Arkamda duran karısını görmesine izin verdim ve yüzünün nasıl değiştiğini izledim.

Gözlerindeki öfkenin giderek artması bana bir nebze olsun tatmin ve rahatlama hissi verdi, ama çok fazla değil. Hayalet görmüş gibi nefesi kesilmedi ya da onu görünce şaşırmış gibi bile görünmedi. Söylediklerinin doğru olmamasını umduğuma, aramızdaki bağı haklı çıkarmaya çalıştığıma kendimden nefret ettim. Yalan söylemediğini anlamam için ona bakmam yeterliydi.

Jameson tüm bunları benden saklamıştı.

"Sanırım gitmem en iyisi," diye mırıldandım, itiraf etmek istediğimden daha çok konuşmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Jameson'la ilişkimiz eninde sonunda bitecekti zaten.

Bunun tamiri mümkün değildi.

"Hayır." Önüme geçti, kaşları endişeliymiş gibi çatılmıştı. "Kesinlikle bu odadan çıkamazsın, Sevgilim." Sonra kapıyı ardına kadar açtı ve karısına baktı. "Çıkabilir ve çıkacak da."

“Jameson,” diye nefes nefese kaldı Lex, ama ayağa kalkarken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. “Beni kendi evime bile kabul etmeyeceksin.”

"Bu odadan çıkın ve aşağıda benimle konuşmak için bekleyin."

“Sevgilim, bunu yapmak zorunda değilsin. Mia anlıyor.” İnce, bakımlı parmaklarını birbirine kenetledi ve bana baktı. “Değil mi Mia? Hâlâ evli olduğumuz gerçeği hakkında konuştuk.”

Jameson'ın çenesi kıpırdadı ama bunu inkar etmedi. Orada durdu ve karısının bana onun kendisine ait olduğunu, bana ait olmadığını söylemesine izin verdi.

O hiçbir zaman benim olmamıştı.

Kalbim ikisinin de önünde dondu, çatladı ve paramparça oldu. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Parçalanan kendi küçük parçalarıma tutunmaya çalıştım. Ama ikisi de gözyaşlarımı hak etmiyordu. "Evet, söylediklerinin hepsini anlıyorum" diye mırıldanabildiğim için sonsuza dek mutlu olacağım.

“Alexandra, buradan defol yoksa yemin ederim seni dışarı sürükletirim.” Jameson'ın tehdidi sessizdi ama odada kesin bir şekilde yankılandı.

Kapıya doğru ilerlerken homurdandı ve bana gülümsedi. "Sana kızacağınızı söylemiştim. Kocamı çok iyi tanıyorum." Göğsüne bir kez hafifçe vurdu ve o da dokunuşundan irkildi, sonra bizi yalnız bıraktı.

"Koca" kelimesi havada asılı kaldı, kalbimde o kadar yüksek sesle yankılandı ki, onun kadına vereceği tepkiyi düşünemedim bile.

"Anladığımı mı demek istiyorsun, sevgili Mia?" Karşılıklı durduğumuz bu anda, sözleri ölçülüydü.

Yaralanmış gibi görünmeye, yıkılmış gibi görünmeye, sanki herhangi bir şey hissetmeye hakkı varmış gibi davranmaya cüret etti.

“Evli olduğunuzu anlıyorum,” dedim ve sesimin titrememesine sevindim. “Bir çocuğunuz ve eşinizle bir hayatınız olduğunu biliyorum.”

O söz boğazımı düğümledi ve hıçkırığımı tutmak için elimi ağzıma götürdüm. Ama o öne doğru bir adım attığında, geriye sıçradım ve o da ellerini havaya kaldırdı, sanki istemediğim sürece bana yaklaşmaya cesaret edemezmiş gibi. "Şimdi, Mia..."

Tanrım, hiçbir açıklamayı dinleyemezdim. Tek bir kelime bile. Yatıştırıcı veya mantıklı açıklamalar istemiyordum. Söyleyeceklerimi söyleyip gitmek istiyordum. En azından bunu hak ediyordum. "Biliyor

musun, belki biraz fikrini değiştirirsin diye düşünmüştüm. Hayatını benimle biraz paylaşmaya başlarsın, sonra da belki bu odayı. Ama bunların hiçbirini yapmayacaktın, değil mi?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Benim bildiğim bu. Bana asla güvenme yeteneğiniz olmadı, ya da belki de bildiğinizden beri umursamadınız. Onu bunca zamandır biliyorsunuz, değil mi? Ve bu lanet olası güç gösterisine, yol açtığı kargaşa ve yıkımı düşünmeden devam edeceksiniz. Bu sendika benim gibi birini korumakla ilgili değil. Ben buraya ait değilim. Siz kendi malınızı koruyun. Adamantem infractum manet."

"Benim olmadığımı mı sanıyorsun?" Bu bir soru değil, neredeyse kendi kendine söylediği bir ifadeydi, çenesini ovuştururken. Sonra orada durup defalarca başını salladı. Benimle aynı fikirde olmamak istiyordu, ama sonra sanki bir farkındalık oldu, sanki gerçeklik yerleşti. Belki de sonunda karısının geri döndüğünü görmenin şokunu atlattı ve istediği her şeye sahip, tüm ortaklıkları olan mükemmel bir eve sahip olabileceğini fark etti.

"Jameson, bir kere de birbirimize karşı dürüst olalım. Bu ilişki asla yürümeyecekti çünkü bana güvenip beni kendine ait kılacak kadar güvenmiyordun."

"Ve siz bu güveni öylece beklediniz mi?"

"Sana her şeyi anlattım! Seninle birlikte oluyordum ve—"

"Ne yani? Aynı yatağı paylaştığımız için sana her şeyi anlatmam gerektiğini mi sandın?" Sesi buz gibiydi, beni kendinden uzaklaştırıyordu.

Güzel. Onun öfkesini ve nefretini istiyordum.

"Hayır, Jameson. Bu evde istediğin her kızla yattığını biliyorum. Bu yüzden özel değilim. Tam tersine, öyle görünüyor." Ona, onun bana yaptığı gibi, öfkeyle karşılık verdim. İkimiz de incinmiştik, ikimiz de acımız içinde boğuluyorduk ve birbirimizi de aşağı çekmeye çalışıyorduk.

"Böyle bir varsayıma ne kadar çabuk kapıldın, değil mi?"

"Şey, seni ve Valerie'yi duydum. Tanrıya şükür ki seni ve karını duymak zorunda kalmadım."

"Aman Tanrım." Gözlerini kapattı ve sanki hiçbir şeye dayanamıyormuş gibi tavana doğru homurdandı. "Sevgilim Mia," diye mırıldandı, gözlerinde yaşlarla bana bakarak. "Yapamam... seni itmeyi bile deneyemem. Sana zarar vermek istemiyorum. Seninle kavga etmek de istemiyorum."

Tabii ki öyle yapmadı. Benim burada kalıp onunla bu meseleyi çözmem gerekmiyordu. O ve karısının aralarındaki sorunları çözmesi gerekiyordu, bizim değil. Kollarımı kavuşturup mırıldandım, "Eh, kavga etmemize gerek yok. Zaten kavga etmenin bir anlamı yok."

Başını salladı ve başka yöne baktı. "Bu hayatı senin için istemiyorum. Bana aşık olmanı istemedim çünkü bunun ne getireceğini biliyordum." Sesi yumuşadı, sanki birdenbire vicdanı uyanmış gibiydi.

Ve muhtemelen çekip gitmek daha iyi olurdu, ama bilmem gerekiyordu, beni mahvedecek olan kapanışa hazırdım. "Bunun ne getireceğini nereden bildin?"

"Benden ne istiyorsun?"

Bunu gayet iyi biliyordu. "Onu sevip sevmediğini soruyorum! Benimle sevişirken hâlâ ona aşık olduğunu biliyor muydun? Çünkü Jameson, bunca zamandır bu evde karın için bir tür kutsal alan yaratmışsın."

"O benim..."

"O," diye tısladım, elimi komodinin üzerine sertçe vurarak. "Hayatta. Ve sen boşanmadın, Jameson. Yani o senin. Ben değilim."

"İşte burada yanılıyorsun. Her zaman benim olacaksın," diye hırladı hemen karşılık olarak.

Alaycı bir şekilde güldüm ve sonra göz göze geldik. "Biliyor muydun?"

"Biliyor musun?"

"Beni metresin yapacağının farkında mıydın? Onun hayatta olduğunun farkında mıydın?"

"Mia—" Beni teselli edecekti ama ben bunu hiç istemiyordum.

"Biliyor muydun?" Onun cevabı benim için artık tek önemli şeydi. "Evet mi, hayır mı?"

Jameson

Onu o kapı aralığında, hayatımın görmesini istemediğim kısmına açılan kapıda gördüğüm an onu kaybettiğimi anladım. Sonra o soruyu sordu, kelimeler beni bir bıçak gibi kesti, ölümcül ve içimi parçalamaya yönelikti.

Omuzları dikleşmiş, çenesi duygudan kasılmıştı, ama normalde sıcaklıkla dolu olan bal rengi gözleri çoktan benden uzaklaşmıştı. Öfkeden daha kötü bir şeyle boşalmışlardı. Şimdi kalp kırıklığı ve ihanetle doluydu içlerini. Aramızdaki şeyin sadece bir ilişki olduğunu söyleyerek onu uzaklaştırabileceğimi sanmıştım, ama onun acısını görmek çok fazlaydı.

Bakışları benimkine kilitlenmişti, kollarını bana karşı bir kalkan gibi kavuşturmuş, bir cevap bekliyordu.

Evet veya hayır?

Sessizliğin uzamasına izin verdik, kararımın havada asılı kalmasına izin verdik.

Yalan söylemek istedim, ona ben de yeni anladığımı söylemek, onu Lex'in nasıl bir kadın olduğundan, olmak zorunda olduğum adamdan, bir Elmas olmanın getirdiği hayattan korumak istedim.

Güç mücadeleleri, aldatmaca ve acımasız stratejilerle doluydu.

Mia öyle biri değildi.

O, güç ve prestijin önüne, tereddütsüz bir şekilde sevgi ve neşeyi koydu. Zor olsa bile dürüst, rahatsız edici olsa bile gerçekçiydi.

Onun bu özelliğini çok seviyordum. İşte asıl sorun da buydu.

Ona aşkıttım, o kadar aşkıttım ki yalan söyleyemezdim, gerçeği söylemek ve onun benden uzaklaşmasına izin vermek zorundaydım.

Biliyor muydunuz? Evet mi, hayır mı?

“Hâlâ hayatta olduğundan şüpheleniyordum. Evet.” Bu tek kelimelik onay, ikimizi de derinden sarsan, kesinliğiyle adeta midemize vuran bir darbe gibi, irkilmeme ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu. Ne anlama geldiğini biliyordum. Gözlerimi açıp ona, “Kahretsin, sana bana aşık olmamanı söylemişim bebeğim,” dediğimde beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Hafifçe gülümsedi, ama yanağından bir damla gözyaşı süzülürken gülümsemesi çok hüzünlüydü. "Sana endişelenmemeni söylemişim Jameson, değil mi? Ama bunu gerçekten kastetmedim, çünkü sana o kadar aşık oldum ki, hâlâ burada, karının odasında, senden bir açıklama bekliyorum."

Ne diyebilirdim ki? Bunu isteyemezdi. Bunların hiçbirini istememeliydi ve onu burada yeterince uzun süre tutmuştum. "Sana yeterince iyi bir açıklamam yok, Sevgilim."

"Bana bir tane bile vermeyi deneyecek misin?" Gözleri bana yalvarır gibiydi.

Kahretsin. Ona istediğini vermemek için tüm gücümü kullandım. Benim de istediğimi. "Yapamam bebeğim. Yapamam işte."

Çenesi titredi, sonra doğrulup derin bir nefes aldı. "Öyleyse ne kadar süreyle olduğunu söyle."

“Her zaman şüphelenmişim. Elmas etkinliğinden sonrasına kadar emin olamamışım.”

"Nereden bildin?"

“Val, sevgililerinden biri olan Trent'e kulübe gitmen hakkında bilgi verdiğini itiraf etti. Bunu O'Connor'ın adamlarına sızdırabilecek tek kişi o.” Dişlerimi sıktım, Trent'i daha önce yakalamadığım için kendime hâlâ çok kızgındım. Bir süredir taraf değiştirdiğini biliyordum ama onu bir tehdit olarak görmemiştik. Ve muhtemelen gerçekten de bir tehdit değildi, O'Connor'ın adamlarının artık akıllı bir liderliğe sahip olmaması dışında.

Kutsal mekanımıza yaklaşarak başarısız oldular ve kendi kendilerini yok ettiler.

“Kazı yaptık ve Lex’in o geceki görüntülerini elde ettik.” O zamana kadar istemediğim veya peşinden koşmadığım görüntülerdi bunlar. Bu

görüntüler, onu öldürme kararını kesin olarak bana bıraktı. Görüntüler olmasaydı, Paolo ile birlikte aile şirketini kurtarma kararlarında boğulmasına izin verebilirdim. Şimdi ise kızımın annesini öldürmenin gerekli olup olmadığını düşünmek zorundaydım.

Val'i Paolo'ya gönderdikten sonra o da harekete geçti.

Herkesin bildiği, Lex'in saklanması artık önemli olmadığı, çünkü her iki durumda da Paolo'nun karteliyle veya Wilshire ile ortaklık kurmayacağımız söylentisi yayılmıştı.

O, doğru yolu seçip kaçabilirdi, ama Lex sürekli olarak alçakça yolu seçti. Son bir hesaplaşma için evime gelmişti.

"Demek Franny'yi önceliklendirmemi söylediğinde bunu biliyordun?" Gözleri yaşlarla doldu ve ben ona doğru bir adım attım, ama bana dokunmamı istemediği için geri çekildi.

Lex yıllardır plan yapıyordu ama planları hiçbir zaman kusursuz olmamıştı. Başka bir adamın yatağının gölgesinde saklanarak, sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu.

O kadın kendisinden başka kimseyi düşünmedi.

Lex, verdiği zararın farkındaydı. Bu yüzden Archer'a onu Mia'nın yanına yaklaştırmaması gerektiğini söylemişim. Boğazım düğümlenerek yalanı yuttum. Onu korumak ve şüphelendiğim şeyden saklamak istiyordum. Doğduğum bu dünyaya zincirlenmeyi hak etmiyordu; bir kadının bir ilişki için ailesini terk edip onu bir ödül gibi geri getirdiği bir dünyaya.

"Emin olamıyorum ve Franny'yi etkileyeceğinden veya mahvedeceğinden kesin olarak emin olmadığım sürece bu durumla yükümlü olmak sizin göreviniz değil."

"İşim mi?" diye sordu sesi neredeyse tizleşmişti. "Eğer bu sadece işimle ilgiliyse, annesi ve babasının gizli amaçları olmadığı sürece küçük kızımızın iyi olacağını düşünüyorum."

Küçük kızımız.

Sadece benim için değil. Çünkü Franny artık ikimiz için de öyleydi. Mia bunu görmese bile.

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar mı? Annesinin eve gelmesinin onu nasıl etkileyebileceğini veya..."

"Burada sadece iş için mi bulunuyorum gerçekten? Ya da daha da önemlisi, annesi evdeyken burası benim yerim mi, Jameson?"

“Senin yerin mi? Her iki durumda da bunu her zaman yapıyorsun, Mia,” diye bağırdım, oysa tartışmak istediğim şeyin bu olmadığını biliyordum. Tartışmak istediğim şey, buranın onun yeri olduğu, Lex'ten çok daha fazla annelik yaptığı, burada sadece bir işi olmadığı, lanet olası bir ailesi olduğuydu. O benim ailemdi ve yine de onu parmaklarımın arasından öyle hızlı kayıp gittiğini gördüm ki yakalayamadım.

“Belki de Franny’yi nasıl etkileyeceğini sorguladım, Jameson, çünkü bana güvendiğini sanıyordum,” diye karşılık verdi. “Ama şimdi görüyorum ki bana hiçbir konuda gerçekten güvenmiyormuşsun. Bu senaryoyu kafanda tartıp durdun, ama asla dikkatimi çekmedin. Hatta sakladın. Yani ben bir ortak ya da güvenilir bir bakıcı değilim. Ben bir piyonum. Ve öyle olmayacağım. Özellikle de tehdit etkisiz hale getirildiğine göre, değil mi?”

Asıl darbe buydu. İkimiz de biliyorduk. Sanki bana tokat atmış gibi geriye sendeledim ve gözlerinde yaşlar birikti. “Beni terk mi ediyorsun, Mia?”

“Bir işten ayrılmak için öncelikle bir işiniz olması gerekir. Bu bir iş değildi. Sanırım bu, yan hakları olan bir tanık koruma programıydı. Ve ben bundan bıktım. Ama eğer bunu böyle yorumlamak istiyorsanız, istifa ediyorum. Bunu derhal geçerli olan istifam olarak kabul edin.”

“Mia, yapamazsın—Bana biraz zaman ver. Konuşmama izin ver...”

"Eşiniz mi?" Bana kaşını kaldırarak baktı.

Derin bir nefes aldım. "Lütfen bunu kendi başıma halletmeme izin verin."

“Ne gerekiyorsa yap, Jameson. Zaten sen izin verene kadar buradan ayrılamayacağımdan eminim. Ama şunu bil ki, ayrılmak istiyorum, tüm bunları benden sakladığında bana bir sebep verdin.” Kapıya doğru yürüdü. “Ve sana aşık olmam konusunda endişelenmemeni söylediğimde, bunu gerçekten kastetmiştim. Çünkü açıkçası, bugün senden vazgeçmek, bu kapıyı açıp içeri girmek kadar kolaydı.”

Bunun üzerine odadan çıktı ve ben öfkeyle kükreyerek odayı paramparça ettim. Beni kontrol etmeye gelmedi. Gelmeyeceğini biliyordum. Gelmesi için hiçbir sebebi yoktu.

Mia

Dolaptan çantamı çıkarırken duvarın diğer tarafından seslerini duydum. Kalmamı söylemiş olabilir ama artık kimseyi dinlemiyordum.

Bunun yerine, ofisindeki o lanet olası konuşmalarını dinlemekle yetindim.

Duyup duymamamın umurunda bile olmamış olmalı. Duyabileceğimi biliyordu, yine de sadece birbirini seven iki insanın gösterebileceği bir tutkuyla şiddetli bir şekilde tartıştılar.

Jameson, adeta zehir saçarcasına, "Bunu sana o mu yaptırdı, yoksa kendin mi uydurdun?" diye sordu.

"Kıskançlık sana yakışmıyor, Jameson." Sözleri içime işledi ve kalbimi yaraladı.

"Kıskanıyor musun?" Havalandırmayı boş ver, kükremesi duvarlardan bile duyulabiliyordu. "Kendini duyuyor musun? Yıllarca ölü taklidi yaptıktan sonra kıskandığımı mı düşünüyorsun?"

"Abartma. Yapmam gerekeni yaptım Jameson. Beni buna sen ittin."

"Seni mi zorladım? Sorsaydın Lex, baştan beri planın FDA ile bağ kurmak olduğunu ve ithalat kontrollerinin kaçınılmaz olduğunu bilirdin. Bunun yerine, daha iyi bir eş için kızını ve kocanı bırakıp gittin."

"Görevim beni buna bağladı. Çektiğim karmaşayı düşünün."

"Gittin."

“Evet, çünkü Wilshire’a yardım etmedin Jameson! Tanrı şahit, ben hamileyken paspas gibi oturdun ve planı kendim uydurmak zorunda kaldım. Ailemin şirketi için seni ve Franny’yi bırakmak zorunda kaldım. Yıllarca planlama yaptım ve sen yardım etmeseydin işe yarayacaktı—”

“Bu asla işe yaramazdı çünkü ailenizin işi o kadar büyük bir skandala bulaşmıştı ki, kendilerini temizleyemediler. Hâlâ da temizlenemediler.”

“Öyleyse, bana yardım et. Bize yardım et. Paolo sana pay vermeye razı. Kazanacağın parayı düşün. Hepimizin ne kadar mutlu olabileceğini düşün.” Onun mantığına, ailesini bu kadar uzun süre yalnız bıraktıktan sonra bu kadar kolay geri kazanabileceği fikrine midem bulandı.

"Sizce ben paspas gibi oturdum mu? Bir ebeveyn olarak ve Diamonds'ı bugünkü haline getirmek için kendimi adayarak, kendimizi tehlikeye atmaktan alıkoydum."

"Bunun baştan beri senin planın olduğunu bilseydim..."

"Bunu yapmadın, çünkü o lanet olası şirketin hakkında bana hiç sır vermedin Lex. Gerçek bir ilişki istemedin hiç."

“Şimdi yapabilirim. Zaten şimdi istediğim de bu. Eğer amacınız buysa, Paolo ve ben—”

"Paolo ve senin umrumda olduğumu mu sanıyorsun?"

“Pekala. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davran, sevgilim. Bu, geri döndüğüm gerçeğini değiştirmiyor. Evli olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Franny'nin annesine ihtiyacı var, değil mi? İyi bir eş olacağım ve eğer Paolo ile görüşmeyi bırakmamı istiyorsan, bırakacağım. Sadece ayda bir iki depoyu onlara bırak. Bu, Diamond ailesini daha güçlü kılar ve ailemin şirketini kurtarır. Şu an için gerçekten tek yol bu.” Yenilgiyi kabul etmiş gibiydi.

“Neden kendi ölümünü taklit ettin Lex? Sen yok olunca Paolo ile ortaklık kuracağımı mı sandın?”

Onun bu soruyu cevaplamaması gerektiğini ben bile duyabiliyordum ama cevapladı, sanki bununla gurur duyuyormuş gibi. "Elbette. Bana kızgın olduğunu biliyordum. Bir sürü düşman edindiğimizi biliyordum. Onlardan kurtulmanın en iyi yolu kendimden kurtulmak değil miydi? Bu, Paolo'ya senden yardım istemek için mükemmel bir fırsat sağladı... ama sen onunla görüşmeyi bile reddettin. Akademi olayına kadar."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

“Ah, Jameson. Bana her şeyi ayrıntılı anlattırma. Gerekirse sana geri dönerim. Sana ve Franny'ye çok iyi davranabilirim. Anlıyor musun?”

"Paolo'ya kaçtıktan sonra seni geri istemiyorum Lex. Seni asla geri istemeyeceğim."

Midem bulanırken onun alaycı bir şekilde "Hadi ama, şu kıskançlığı bırak artık Jameson." dediğini duydum.

Öfkeyle homurdanması, ne cevap vereceğini duymak için daha da yaklaşmama neden oldu. "Seninle başka bir adam arasındaki ilişki umurunda değil, Lex. Bunu defalarca söyledim." İçindeki öfke çok yüksekti.

“Yine de öyle bağıırıyorsun.” Haklıydı. Ben de aynı şeyi düşündüm, umursamaz, kayıtsız bir adam için öfkesinin çok fazla belirgin olduğunu düşündüm.

"Çünkü bunun seninle ya da onunla ilgili olmadığını anlayamıyorsun."

“Hayır. Bu bizimle ilgili,” dedi ona. “Şimdi anlıyorum ki Paolo, Franny'nin bir görüşme ayarlaması için o adamları akademiye göndermemeliydi, Jameson, tamam mı? Bunun için özür dilerim. Telafi edeceğiz.”

Sevdiği adamın aslında o silahlı çatışmayı planlayan kişi olduğunu itiraf ettiğinde vücudum buz kesti.

Bir arbede sesi duydum, ardından Jameson homurdanarak, "Seni gebertmeliyim." dedi.

"Silahı başıma mı dayıyorsun, Jameson?" diye sordu gülerek. "Gerçekten mi? Hadi bakalım... Sevdığını bildiğin kadını vur."

Ve onun ne yapacağını, ne söyleyeceğini, harekete geçip geçmeyeceğini duymak için bekledim.

“Yapamam.” Sesinin titrediğini duydum ve içimde de bir şeyler kırıldı.

Tetiği çekmesini istemiyordum ama haklıydı. Hala onu seviyordu ve bu düşünce beni hasta etti, o kadar hasta etti ki bir saniye daha kalamadım. Hazırladığım çantamla odamdan fırladım, bitkilerimi bile geride bıraktım. Yine de Franny'nin kapısının önünde durdum. Ona veda etmemeyi düşünmek beni mahvetti. Zaten çok şey yaşamışken nasıl veda edebilirdim ki? Onun babasına karşı ikimiz birlikteydik, golf kulübüne gitmeye ya da bir tavşan yakalamaya çalışıyorduk. İkimiz birlikte bir bodrumda saklanıyorduk ya da babasının Rolex'ine mücevher yapıştırdıktan sonra ikimiz birlikte direniyorduk.

Elim titreyerek kapı koluna uzandı.

Ama ona dokunmadım.

Yapamadım.

Franny her zaman ilk sıradaydı. Ve ona ayrıldığımı söylemek onu mahvederdi. Kapının tahtasına dokundum ve mırıldandım, "Çok üzgünüm, Fran."

Ama kapısı sessizce açıldı ve karşısında duruyordu. Yüzünde ifadesiz bir kaş çatması vardı. "Gidiyor musun, Sevgili Mia?"

Yanına diz çöktüm ve onu kucakladım. "Biraz gitmem gerekiyor, tamam mı? Düşünmem lazım ama söz veriyorum geri döneceğim, Fran."

İçini çekti ve surat asmadan önce benden uzaklaştı. "Bir şekilde bunun babanın suçu olduğunu biliyorum. O yüzden, söz veriyorum, tamam mı? Bırak da o kendi başına halletsin."

O anda ağlamamak için elimden gelenin en iyisini yaptım, boğazımda biriken hıçkırıkları yutkunarak bastırdım. Serçe parmağımı uzattım ve onun serçe parmağına kenetledim. "Söz veriyorum, Fran. Şimdi, sabaha kadar odana geri dön, tamam mı?"

Başını salladı ve arkasını dönmeden önce bana bir kez daha sarıldı. Gözyaşlarımın döküldüğünü görmesini istemediğim için kapısını arkasından kapattım ve Archer'ın görev yerine doğru aceleyle koridordan geçtim. "Gitmem gerekiyor, Archer. Ve beni götürmen gerekiyor. Lütfen. Beni onun bulamayacağı bir yere götür."

"Mia—" Tam itiraz edecekti.

"Lütfen." İçimden kopan hıçkırık boğuk, elle tutulur ve o kadar acı vericiydi ki, sesini bastırmak için ağzımı kapattım. "Sadece birkaç günlüğüne. Buradan uzaklaşmaya ve düşünmeye ihtiyacım var."

Acı çekiyormuş gibi derin bir nefes verdi ve beni uyardı: "Sadece birkaç gün."

Yanımda vücuduyla bana yapışmış, sızlanan Malek'i okşarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve başımı salladım. O da benim kadar bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Knight Estate'te bir saniye daha kalmamam gerektiğini anladım.

Archer, Xavier'e bir araba getirmesini söyledi ve sonra biz de iz bırakmadan gecenin karanlığında kaybolduk.

Mia

Henüz bir saat kadar geçmişti ki telefonuma ilk arama geldi. Archer, telefona yerleştirilmiş olan takip cihazını devre dışı bıraktı ve ben de önlem olarak konum özelliğini kapattım.

"Bizi bir şekilde bulacak." Archer, kaldığımız oteldeki odamda iç çekerek söyledi.

"Biliyorum." Başımı salladım, sesim o kadar aptalca ve güçsüz çıkıyordu ki konuşmaktan bile nefret ediyordum. "Sadece zamana ihtiyacım var."

Telefonumdan gelen mesaj sesi üzerine Archer homurdandı.

Sevgili Mia, tek kelime etmeden gittin.
Bunu kabul etmemi mi bekliyorsun?

Evet. İkimiz de bir süre ayrı
kalmamız gerektiğini biliyoruz.

Bunu kabul etmem için bana geçerli bir sebep söyleyin.

Hayatı çok canlı olan eşiniz bunun için mükemmel bir sebep. Bana söylemeliydiniz.

Tekrar aradı ve ben yine onu görmezden geldim, denediği için alaycı bir şekilde ona güldüm.

"Aramaya devam edecek."

"Ve ben de cevap vermemeye devam edeceğim," diye belirttim onu, içimdeki öfkeye tutunarak kendimi tutmaya çalıştım, yıkılmamak için.

İsa, bebeğim. Cevap ver.

O bir sebep değil. Ona hemen boşanacağımızı söyledim. Hiçbir sebep beni senden uzak tutamaz. Odanıza girdiğim anda anladım. Buraya aitsin. Bu yüzden bir sebep istemiyorum. Seni geri istiyorum.

Kendime zaman ayırmam gerekiyor... Bana güvendiğini sanıyordum.

Evet, öyle. Üzgünüm bebeğim.
Gerçekten üzgünüm. Seni korumaya
çalışıyordum.

Kahretsin, Mia. Konumunu aç.
Neredesin?

Beni aramaya gelme. Beni
bulamayacaksın.

Bunu bulana kadar seni dünyanın dört
bir yanında arayacağım.

Bulunmak istemiyorum.

Çok kötü. Sensiz bir saniye bile daha
geçirmeyeceğim.

Bunu yapabilirsiniz ve
yapacaksınız, çünkü ben sizin
ve eşinizin yanında olamam.

Bir arama daha. Bir kez daha görmezden gelindi.

Telefonunuzu açarsanız, onun gittiğini size söyleyebilirim.

Önemli değil. Sadece Franny'nin iyi olduğundan ve ben geri gelip bitkilerimi alana kadar onlara su verdiğinden emin ol.

Onları beslemeyeceğim. Toprak kuruyacak. Ölecekler.

Nasıl cüret eder? Onları ne kadar önemsedığimi biliyordu. İki saniye sonra da şunu ekledi:

Kahretsin. Onları besleyeceğimi biliyorsun. Ama seni özleyecekler. Onlarla senin gibi konuşmuyorum. Ve Franny'ye verdiğin köpek ve o tavşan da seni şimdiden özlüyorlar. Yarın hepsi Franny ile birlikte evin içinde sızlanacaklar.

Franny nasıl?

Uyuyor ama yarın kafası karışacak,
Mia. Sensiz evimiz ev değil ve seni
burada geri istiyoruz.

Ona yeni bir bakıcı
bulacaksınız. İyi olacak. Ben
sadece bir süreliğine
özleyeceği öğretmeniyim.

HAYIR.

Siz sadece öğretmen değilsiniz.

Sen bizim için her şeysin. Her
şeyimizsin ve seni bırakmayacağım.
Nerede olduğunu söyle, yüz yüze
konuşabiliriz.

Hayır. Hemen mesajlaşmayı
bırak. Akşam yemeği yiyeceğiz.

Biz kimiz?

Telefonum tekrar çaldı ve onu engellemeli miyim diye düşündüm. Sonra Archer'ın telefonu çaldı ve Jameson'ın kaçıışındaki suç ortağını bulduğu açıkça belli oldu.

Mia, şu anda nerede olduğunu söyle bana. Yoksa seni bulduğumda o adamı baştan aşağı parçalara ayırıp, her bir parçasını hatıra olarak senin için bir kutuya saracağım.

Archer omzumun üzerinden bana bakıyordu. "Bu kesinlikle olmayacak. Ben iyiyim."

"Yapmayacaksın," dedi.

Mia, bunu yapacağını biliyor. Ben asla yalan söylemem.

"Tamam, muhtemelen yapacak ama endişelenme." Archer kıkırdadı. Ama gözleri ciddileşti. "Senin için savaşlar çıkarıyor Mia. Paolo'nun yönettiği Doğu'daki tüm kartel, okul saldırısını kimin organize ettiğini ve Trent'in diğer geceki etkinliğimize geldiğini öğrendikten sonra tamamen yok olabilir. Suç savaşları her zaman cehennem gibi bir hesaplaşmayla sonuçlanır. Sakinleşmesini istiyorsan, seni görmesine izin vermelisin."

"Bunu hak etmiyor, Archer," diye neredeyse bağırdım ve sonra yıkılmamak için gözlerimi kapattım. "Onu seviyorum. Anlıyor musun? Onun da bana güveneceğine güvendim. Ona tüm bunlara hazır olduğumu söyledim ve buna inanması gerekiyordu. Benim hazır olmamla birlikte onun da hazır olması gerekiyordu. Anlıyor musun?"

Archer çenesini ovuşturdu. "Kolay kolay güvenmez, Mia. Şimdi nedenini anlıyorsun. Lex yıllarca onunla uğraştı."

"Biliyorum." İç çektim ve Xavier'in getirdiği yemeği kenara ittim. "Ama geçmişinin kanını akıtmasına ve başka biriyle kurabileceği geleceği boğmasına izin verdi. Ben... belki o ve Lex birlikte daha iyidirler. Belki ailelerini yeniden kurabilirler ve—"

"Hayır." Archer beni durdurdu ve dik dik baktı. "Franny'yi düşün. O evi düşün. Onu ve seni düşün. Adamantem infractum manet, elmasların kırılmadığı anlamına gelir, ama bunun nedeni baskı altında bükülmemeleridir. Dünya onları kırmak istese bile kırılmazlar."

"Ben bir elmas değilim."

"Elbette öylesin. Seni bir kutsal mekan yaptı, Mia. Bilmiyor musun?"

Sözleri kalbimi parçaladı ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. "Neden peki? Bana güvenemediği halde neden ben? Karısı bile..."

"Karısı sen değildin." Birkaç gece öncesine kadar Jameson'ın sözlerinin doğru olup olmadığını, benim onun, onun da benim olduğumu mu kastettiğini bilmiyordum, ama beni Kutsal Mekan olarak ilan ettiğini duymak bunu kesinleştirdi.

Orada sessizce oturdum, Archer'a tek kelime etmedim... ama onların arasında yerimi hissettim, kalbimin olması gereken yere, onların yanına yerleştiğini hissettim.

Ben, ailemden ve büyüdüğüm kasabadan farklıydım. Bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğimde sessiz kalmazdım. Sesimi yükseltmeye hazır olduğumda susmazdım. Ve Jameson bunu kabul etti. Benden bunu istiyordu. Ben de ondan istiyordum. Bütün bunları istiyordum. Onu. Franny'yi. Diamonds grubunu.

"Sence bana güvenmeyi öğrenecek mi?"

"Bence zaten öyle düşünüyor, sadece bunun farkına varması gerekiyor. Ayrıca sana körü körüne aşık olduğunu düşünüyorum ve onun gibi erkekler aşık olduklarında çaresiz şeyler yaparlar. Lex hakkında emin değildi. Ne yapacağını bilemiyordu, Mia. Bunu biliyorsun."

"Yine de bana içini dökmeliydi."

"Bence bu, gelecekte aynı şeyi yapmazsa neler olacağına dair ona bir ders olacak."

İçimden bir ah çektim ve ağlamamaya, ihanete uğramış gibi hissetmemeye çalıştım.

“Hades’ten bir telefon alacağım, bu da kıcıımın paramparça edilmesi anlamına gelecek, bu yüzden lütfen telefodayken biraz düşünün. Çünkü şu anda benim için planladıklarından daha az işkenceli bir ölüm istiyorum. Benim veya onun için olmasa bile, Franny için,” dedi omzuma vurarak. Sonra da mırıldandı, “Ve bu kadınların seni burada bombardıman etmesine izin verdiğim için beni affet, ama onları durduramadım.”

Ve Rosy, Pink ve Olive'in içeri girmesi için kapıyı açtı.

O zaman ağladım.

Jameson

"Sevgilim nerede lan?" diye bağırdım, Hades ve Cal sanki bu normal bir davranışmış gibi otururken masamdaki her şeyi yere fırlattım.

"Nerede olduğunu biliyorsun. Emin ellerde," diye alay etti Cal. Döndüm ve ona doğru öfkeyle yürüdüm, ama Hades araya girip benimle kardeşim arasına girdi.

"Archer onu korudu ve güvende. Bunun yerine bu karmaşayla ilgilenmeniz gerekiyor."

Mia giderse bu fırtınanın hiçbir anlamı kalmazdı, çünkü biliyordum ki toparlanamazdım. O kadın hayatımda olmadan Franny ya da başka hiç kimse için olmam gereken adam olamazdım. "Lex'i bunun için asla affetmeyeceğim." Başımı salladım ve ihanetini aklımdan çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Biliyorum, Jameson. Hepimiz biliyoruz." Cal içini çekti ve ben söylemeden ya da itmeme gerek kalmadan kanat uçlarını masamdan kaldırdı.

Yanına oturdum, öfkemden kurtuldum ve bunun yerine dünyanın ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissettim. "Ya Mia beni affetmezse..."

"O durumda da ne olduğunu biliyoruz."

"Ne?"

"Mia seni affetse bile, Doğu Yakası'nın bir..." Cal parmaklarını çıtlattı. "...yeniden yapılanmaya ihtiyacı var. Ayrıca Lex ve Paolo ile ne yapmak

istediğine de karar vermen gerekiyor. Ne kadar erken o kadar iyi. Mia'nın önceliğin olduğunu biliyorum ama—”

O, ulusa ve bağlarımıza odaklanmıştı, ama ben sadece aileme odaklanmıştım. Mia benim ve Franny için işte buydu. Bunu ona göstermeliydim. "Ne yaptığımı anlamıyor. Mesele onun güveni değildi." Saçlarımı çekiştirdim ve içime kapandım, onun istediği tek şeyi yapmadığım için kendime hayal kırıklığına uğramıştım. Benimle dürüst olmamı, hiçbir şeyi saklamamamı istiyordu. Ve neden istemesin ki, ailesi onun karmaşasını herkesten saklamıştı?

Kahretsin. Ben de onları paramparça etmek istiyordum. Ona zarar veren herkes bedelini ödemeliydi.

Ben de dahil. Beni görmeme izin vermeyerek acı çekmemi sağlıyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu kardeşim.

"Ona sadece çok üzgün olduğumu bilmesini istiyorum, ama bu tamamen onun kendi iyiliği içindi..."

"İyi mi? Güvenlik?" Arkasına yaslandı ve ayaklarını yukarı kaldırdı, dünyanın derdinden tamamen arınmış bir haldeydi. "Mia umursamıyor. O senin korumandan ziyade güvenini ve sevgini istedi. İlişkilerin temel kuralı, hayatta olan karını kız arkadaşından saklama, aptal herif."

"Siktir git, sus!" Ayaklarını sertçe ittim.

Ama bu işe yaramaz kardeşim hiç etkilenmedi, beni sinir etmeye devam etti. "Pekala. Zaten seninle uğraşmak istemiyorum. Lex ve Paolo ile ne yapacağımız konusunda bana bir karar ver. Özellikle Lex konusunda, çünkü senatör onu rehin tutuyor."

Çocuğumun annesini öldürmek yapabileceğim bir şey değildi. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu, ama kafasına bir kurşun sıkılmasını hak ediyordu. Bunun yerine, senatörle yaptığı bir telefon görüşmesinin ardından gözaltı hücrelerine atılmıştı.

"Yoksa onun hakkında asla bir karar vermem. Orada çürüsün gitsin." Yalanları ve hileleri ölüm cezasına eşdeğerdi ve bunu biliyordu.

Lex'in planı defalarca suya düştü. Paolo'nun yardım edeceğini umarak beni terk etmişti, ama bu da suya düştüğünde tek umudu kendini ortadan kaldırmak olmuştu. O hayatta olduğu sürece Paolo ile ortaklık kurmayacaktım ve o da bunu biliyordu.

Ancak, Paolo'nun beni etkileyebileceği umuduyla kendi ölümünü taklit etmesi ve rol değiştirmesi de işe yaramadı. Ailesinin mirasını kurtarmaya o

kadar kararlıydı ki, başka bir yanık kurbanını kendi kılığına sokmak için kendi dişlerinin yarısını bile seve seve söktü.

Bütün bunlar, liseden beri oyaladığı Paolo'nun yardımıyla oldu. Ona olan aşkı, onun sonu olacaktı. Paolo hiçbir şeyi saklamakta hiç iyi değildi ve onu ve kartelinin kalıntıları kaybetme korkusu, benimle olan görüşmesinde o cümleyi söylerken kekelemesine ve ağzından kaçırmasına neden oldu.

Sessiz kalsalardı, onları kendi yıkımlarına ve kaderlerine terk ederdim. Şimdi tek derdim onu hayatımdan ve Fran'in hayatından çıkarmak.

Buraya gelmişti, Franny ile konuşmuştu, son birkaç yıldır kızım ve kendim için kurduğum her şeyi alt üst etmişti ve beni etkileyeceğini düşündüğü durumlar dışında hiçbir pişmanlık göstermemişti.

“Bak, senatör bizden onun ve Paolo ile bir çözüm bulmamızı istiyor.” Cal bana sırtarak sordu, “Eminim karını geri alıp her şeyi yoluna koymak istemezsin, değil mi?”

"Siktir git."

Cal omuz silkti. "Tahmin etmiştim. O zaman Mia için savaş mı başlatayım?"

"O buna değer. Onu kaybetmemek için ülkeyi ve tüm bağlarımızı bile yakardım, Cal. Onu seviyorum."

Başını salladı ve sözlerin etkisini göstermesine izin verdi. Bana baktı ve gülümsedi. “Senin adına sevindim, dostum. Onunla aranı bozmaya devam etme o zaman. Gerçekçi ve dürüst ol. Mia'nın buna ihtiyacı var.” Sonra ellerini birbirine vurdu. “Artık bu duygusal saçmalıklardan yeter. Paolo'nun işi bitti, Lex'in de bitmesi gerekiyor. İşin bittiğinde tüm Doğu Yakası ile bir sorunumuz olacak.” Cal olası sonuçları düşünüyordu. “Ve uluslararası ticaret. Ruiz ailesinin hâlâ bağları var.”

"Sence umursamalı mıyım?" Soruyu sorarken gözlerim kapalıydı, ama kardeşimi görebilmek için gözlerimi açtım.

Yüzündeki gülümseme artık şeytani bir hal almıştı. "Sanırım onların yerle bir oluşunu izlemekten zevk alacağım. Doğuya gidip bunu yüzlerine vurmayı da düşünüyorum."

“Diplomasiye ne oldu?”

"Bir yandan bana bıçak fırlatılması, diğer yandan Fran'in Lex'in Paradise Grove'da kendisine yakın bir yeri olduğunu düşünmesi arasında bir yerde aklımı kaybettim."

Hatırlatılınca irkildim. "Fran annesinin evde olduğunu düşünüyor." Ellerimi bacağıma bastırdım. "Bunu nasıl açıklayacağım şimdi?"

Cal yanıma geldi ve cebinden bir stres topu çıkarıp bana uzattı. "Al bunu. Önümüzdeki ay buna ihtiyacın olacak çünkü Fran'e annesinin öldüğünü söylemen gerekecek. Ve biz de bunu başarmak zorundayız."

Üç gün boyunca beni onu görmeye gitmekten alıkoydular. Olive, Pink, Rosy, Archer. Hepsi birden.

Ya da öyle yaptı.

Onları Hardy otellerinden birinde buldum ama Olive'in, içeri girmeye kalkarsam kocasına oteli kilitlemesini söyleyeceği konusunda bilgilendirildim.

Her neyse, ben öyle yaptım.

Ve Dimitri beni yakaladı. O şerefsiz.

Kendi kutsal mekanımı benden koruduğunu iddia etti ve tek bir kişi bile onunla tartışmadı.

"Baba, Bayan Darling'in gitmesine çok kızmış gibisin," dedi Franny ertesi akşam bana.

Rosy gün boyunca annemle birlikte çocuk bakıcılığının büyük kısmını yapıyordu. Ama her fırsatta bana ters ters bakıyordu. Annem bile beni azarladı: "Düzelt kendini Jameson, yoksa yemin ederim seni affetmem—ki babanın ölümünü bile affetmiştim."

Harika.

Annemi bana karşı kıskırtmıştı.

"Kızgın değilim, Fran Bran. Sadece onun eve dönmesini dört gözle bekliyorum."

"O zaman daha fazla çiçek göndermelisin, çünkü onu gerçekten kızdırmadıkça beni ve tavşanımızı terk etmezdi."

O gece sadece yüzlerce değil, binlerce çiçek gönderdim. Sevdiği o koyu pembe renkteki her türden çiçeği. Sonra defalarca aradım ama hepsini görmezden geldi.

Çiçek göndermeyi bırakın.

O zaman eve gel ve benimle konuş. Ya da beni o otele al.

Zamana ihtiyacım var.

Süre dolmak üzere. O otele gizlice gireceğim.

Dimitri, bunu zaten yaptığını söyledi ve seni durdurdu.

Tüm arkadaşlarımı bana karşı kıskırttın.

Annem bile.

Ve kızım.

Franny asla sana sırtını dönmez.

O zaten gönderdi. Bana sana pembe bir araba göndermemi önerdi ve yarın göndereceğim.

Sakin yapma!

Yine de öyle yaptım. Araba ertesi gün geldi.

Eğer ona biraz daha zaman vermezsem bir daha benimle konuşmayacağını söyledi ve ben de yeterince korktuğum için geri çekildim.

Onunla görüşmekten kendimi alıkoydum, ama başka hiçbir şeyden kendimi alıkoymadım.

Hatta Franny'nin onu özlediğini söyledim ve o aptal tavşanın fotoğraflarını gönderdim.

Ve ben Paolo'yu öldürdüm.

Ve ona işkence etti. Ama ona bununla ilgili fotoğraflar göndermedi.

Adam canını bağışlamak için yalvardı ve kızıma ya da sevgilime asla zarar vermek istemediğini söyledi. Onun bir Sanctum üyesi olduğunu bilmiyordu.

“Kızımın öyle olduğunu biliyordun. Bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Bana acırsanız size milyarlarca dolar ödeyebilirim, yüzlerce kadın ve kız çocuğu verebilirim—”

“Aradığım intikam milyarlarca dolar değerinde değil. İntikamım paha biçilmez, çünkü onları tehdit ettin. Kadını mı. Kızı mı. Kutsal yerimi. Anladın değil mi? Hiçbir Dokunulmaz ve hiçbir Kutsal yer asla tehdit edilmemeli. Adamantem infractum manet, Paolo.”

“Ben yapmadım. Ben yapmadım.” Ağladı durdu ama umurumda değildi. Adamlarım asidi ve bıçaklarını getirdi.

Onu dinlemeyi bıraktım ve işe koyuldum.

Mia

Arabalar ve çiçeklerden sonra ve umursamadığım özürlerden sonra, Jameson bana görmezden gelemeyeceğimi bildiğim o soruyu mesajla gönderdi.

Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu yüz yüze söylemek istedim. Yatakta. Sen bana sarılmışken, sevgilim. Ama bunu bilmeni istiyorum.

Lütfen söyleyin... Hazır mısınız?

Öyle miydim? Öyle olabilir miydim? Onu affedebilir miydim? Ona yeterince güven duymasını sağlayamadığım için kendimi affedebilir miydim?

Artık anne babam ya da memleketim yoktu belki ama burada daha iyi bir şeye sahiptim. Archer buraya gelmek için neredeyse hayatını riske atmıştı ve Olive ile Dimitri'nin her gün Jameson'ı dışarıda tutmak için

barikat kurduklarını biliyordum. Rosy otelin buzdolabını dolduruyordu ve Pink bana daha fazla zarar veren herkese fiziksel şiddet uygulamakla tehdit ediyordu.

Bazen aile, size hayat veren insanlar değil, hayatınızda olmayı seçen ve en iyi ve en kötü zamanlarınızda sizi destekleyen insanlardı. Onların sevgisi kasıtlıydı, destekleri bir seçimdi ve kabullenişleri de çok ihtiyaç duyduğum güvenceydi.

Onlar beni seçen insanlardı ve ben de onları seçtim. Ve onun da beni seçmesini istiyordum. Belki de en çok acı veren buydu. Tek istediğim onun bunu yaparken kendini güvende hissetmesiyken, o bana güvenmemeyi seçmişti.

"Sanırım onunla konuşmamın zamanı geldi, değil mi?" diye sordum Xavier'e. Archer bize yemek getirmeye gitmişti ve Xavier normalde masada oturup kitap okuyordu.

Kaşlarını çattı ve yüzünün rengi sanki çekilmişti. "Şimdi mi?"

Su bardağımla oynadığım meşe masada biraz daha dik oturdum. "Muhtemelen eninde sonunda iyileşirsin, değil mi? İyi misin?" Alnında ter damlalarının oluşmaya başladığını fark ettim.

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi omuz silkti ama gözleri kapıya doğru kaydı, bu da benim gözlerimin de oraya kaymasına ve zihnimin alarma geçmesine neden oldu. Xavier bana karşı her zaman mesafeliydi, ama bunu Jameson'a duyduğu koşulsuz hayranlığa bağlıyordum, başka bir şeye değil.

Ayağa kalkarken omzuma hafifçe vurdu, sonra yanımdan geçip kapıya doğru yürümeden, kapıyı açmadan ve dönüp "Özür dilerim, Mia" demeden önce kucağıma ağır bir şeyin düştüğünü hissettim.

Ve işte Lex orada duruyordu. Yüzü gerginlikten kasılmıştı, gözlerinin altında mor halkalar vardı ve birkaç gün önce giydiği kırmızı elbise hala üzerindeydi. Saçları daha dağınıktı ve bunca zamandır kilit altında tutulmuş olup olmadığını merak ettim. Öyle olsa bile, dimdik durdu ve Xavier'in özüne gözlerini devirdi. "Git başka bir şey yap, Xavier. Yumuşuyorsun."

Başını öne eğdi ve otelden doğruca çıktı, ben arkasından seslenmeme rağmen beni öylece bıraktı.

Lex kapıyı çarpmak için döndüğünde, elimi hızla aşağıya doğru kaydırıp kucağıma düşürdüğü şeyin metalini hissettim.

Bir Glock.

Karşı karşıya gelmek zorunda kalacağımı bildiği kadına karşı bir savunma silahı.

Bana doğru döndü ve ben de orada otururken nefesimi tuttum, elimde ona karşı hayatımı kurtarabilecek şeyi saklıyordum ama parmağımı tetiğe doğru kaydırıyordum.

Mavi gözleri donuk, iri ve bana kilitlenmişti. "Neyse ki Xavier bize biraz yalnız kalma fırsatı verdi. Şükürler olsun ki, nöbetçisi bana erişim sağladı ve senatör de beni o aptal gözaltı hücrelerinden çıkarmak için birkaç adam ayarladı. Yani şimdi yine sadece ikimiz kaldık ve birkaç şeyi daha konuşacağız."

"Bunu yapmamalıydı," diye patladım. "Eminim şu anda Jameson'ı arıyordur."

Gözlerini devirdi ve odaya doğru birkaç adım attı. Elim daha da sıkılaştı.

Hazır olmam gerekiyordu.

Yatak çarşaflarına ve ardından televizyona dokunarak yaşam düzenimi inceledi. "Xav hiçbir şey yapmayacak. Üç yıldır kız arkadaşının çantaları için ona para ödüyorum ki, başkalarıyla birlikte olabilsin."

"Pekala," dedim yavaşça, sonra da "Neden buradasınız?" diye sordum. Archer bu hafta başında bana onun akıl sağlığının yerinde olmadığını ve onu kilit altında tuttuklarını söylemişti. Bu yüzden arkama baktım ve bu pencereden ne kadar aşağı düşebileceğimi düşündüm. Ondan kurtulmak için dört katlı bir binadan düşmeyi atlatabilir miydim?

"Jameson'ın aklını başına toplaması gerekiyor ve sanırım onu buna ikna edebilecek tek kişi sensin. Tanrı bilir, benimle konuşmuyor." Sanki onu hapse atarak ihanet eden oymuş gibi elbisesini işaret etti.

"Beni hapse attı, inanabiliyor musun?" Dudaklarından tiz bir kahkaha döküldü.

"Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum, Lex."

"Benim adım Alexandra Wilshire," diye tısladı, kemikli parmağını bana doğru uzatarak. "Milyar dolarlık bir ilaç şirketinin varisiyim. Hiçbir erkeğin reddetmemesi gereken bir kadını. Özellikle de Jameson'ın. Ailem için sağladığım ortaklıklar bizi dünya kraliyet ailesine eşdeğer kılacak. Bunu bizim için istemeli. Franny için."

"Pekala," diye mırıldandım, neyi kanıtlamaya çalıştığından emin değildim. Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Ondan uzaklaşmak ve önem

verdiğim insanların da ondan güvende olmasını sağlamak benim için önemliydi. “Eminim bu ortaklıklardan memnun kalacaksınız—”

“Yapmayacağım!” Elini granit televizyon sehpasına sertçe vurdu ve bana doğru bir adım daha attı. “Bunu sen yaptın, biliyor musun? Ailemi mahvettin... Ve bunu düzelteceksin. Ailem için. Anladın mı?”

"Bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyorum..."

Çantasını yatağımın üzerine bıraktı ve içinden bir silah çıkarıp yanına aldı. "O, ikinizin birbirinizi sevdiğini ve mükemmel olabileceğinizi düşünüyor, ama mükemmel ne demek Mia? Gerçekten bu hayatı istiyor musun?"

Kulaklarımda o çınlama başladı. Kapana kısılmışlık hissi içime işledi ve damarlarımda dolaşmaya başladı.

Dizlerimdeki metali daha sıkı tuttum ama silahı doğrultmadım. Kafamda senaryoları gözden geçirdim. Silahı doğrultsaydım, öldürme niyetiyle yapacağımı biliyordum. Xavier bana dolu bir silah bırakmış olabilir miydi? Sadakati gerçekten de gizlice bana ait olduğuna güvenebilir miydim? Bu, sandığım aile miydi? "Jameson ve Franny ile kurduğum hayat..."

“Hayır.” Silahını kaldırdı. Eli titremezdi, benimki gibi hiç titremezdi. “Onlarla bir hayatın olmayacak. Onlar eskiden de benim ailemdi, şimdi de öyle olacak. O benim işime yardım edecek. Etmek zorunda, Mia. Anlıyor musun?”

“Şimdi senin mi oldular? Birkaç yıl öncesine kıyasla?” Bunu söylemeden edemedim, çünkü Franny'yi terk etmişti. Verdiği acıyı biliyordum ve bunların hepsi açgözlülükten, iktidar hırsından kaynaklanıyordu.

“Bir yıl önce, Franny’nin her zaman güvende olmasını sağlayacak bir ortaklığı sağlamlaştırıyordum. Sonuçta ben onun annesiyim.” Hızlı hızlı konuşuyor ve dalgın dalgın bakıyordu, alnı terliyordu. Bu noktada bana odaklanıp odaklanmadığından bile emin değildim. “Paolo da ona iyi davranacağına ve onunla daha da iyi bir pazarlık gücü elde edeceğimize söz verdi.”

"Paolo mu? Franny ile pazarlık gücü mü?" diye sordum, ne demek istediğini anlamadan, ima ettiği şeyin mümkün olabileceğini kavrayamadan.

"O, kartelin başı ve dünyanın dört bir yanında onunla ortaklık kurmak isteyen adamlarla bağlantıları var, eğer ona sunabileceği genç bir varis kızı

da olursa, Mia. Franny, genişlememize yardımcı olabilir."

"Franny'yi başka bir adama mı satmaya çalışıyorsun? Kızını mı?" Bana silah doğrultulmuş olsa bile, tiksintimi gizleyemedim.

Şöyle devam etti: "Franny birkaç yıl içinde bunu bırakmakta sorun yaşamayacak. Saçmalama. Geleneksel evlilikler..."

"Yedi yaşında."

"Peki, ne olmuş yani?" Sesi tizdi. "Bu aile için yapılması gerekeni yapacak."

"Kızınızı bir ortaklık karşılığında takas etmeye degeceğini gerçekten düşünüyor olamazsınız."

"Elbette ki buna değer!" Başını yana eğdi. "Herkes feda edilebilir. Ona ulaşmak için o lanet olası okulun tamamını yerle bir ederdim."

"Okul mu?" Parçalar yavaş yavaş ama emin adımlarla yerine oturdu. "Okulda onun peşinden gelen Paolo değil, sen miydin?"

"Paolo harika bir günah keçisiydi, sence de öyle değil mi?" Başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerini benden ayırdığı anda, silahımı kaldırdım, artık onunla eşit şartlarda karşılaşmaya hazırdım.

Nişanımdan ya da elimdeki silahtan korkmadı. Aksine, yüzündeki gülümseme sadece küçümseyici bir eğlence içeriyordu. "Ah, sevgili Mia. Defalarca tehdit edilmiş bir kadına silah doğrulttuğunun farkında mısın? Hatta sana itiraf edeyim ki, okul saldırısını planlayan bendim, kirli işlerimizi İrlandalıların yapıyormuş gibi görünmesini sağlayan bendim, kulüpte de senin ölmeni isteyen bendim. Benim. Sürpriz." diye mırıldandı. "Başka kim olabilirdi ki? Franny'nin Kutsal Mekanı. Jameson'a karşı yapılması gerekeni benden başka kimse yapmayacaktı. Bu yüzden zor işi ben yaptım ve şimdi ona kızımızı teslim etmesini söyleyeceksin, o da sana olan çocuksu aşkından kurtulacak. Doğru olanı yapacaksın."

"Kim için uygun?"

Ellerini beline koydu, silahını ellerinin üzerine eğdi. "Herkes. Siz de biliyorsunuz. Bu doğru olan. O tetiği çekemezsiniz çünkü kızımın annesiyle ve babasıyla birlikte olması gerektiğini biliyorsunuz." Bir adım daha yaklaştı ve ben de silahı daha yukarı kaldırdım. Geri çekilmedi, sadece bir karış kadar yakına gelene kadar yürümeye devam etti. "İşte bu bir aile."

"Bazen bu doğru, bazen değil," diye fısıldadım. Bazen bir aile, bazen bir anne ve bir baba, bir çocuğu öyle derinden yıkabilir ki, çocuk asla çıkış yolunu bulamaz. Bunu biliyordum çünkü yaşamıştım. Bir ailenin nasıl

olması gerektiğini biliyordum ve o aile değildi. “Aile, kendilerine bir şeye mal olsa bile ortaya çıkan insanlardır. Kan bağı nedeniyle değil, kendi seçimleri olduğu için ortaya çıkarlar ve kalırlar.”

Bunu artık her zamankinden daha iyi biliyordum.

“Tanrım, ne kadar safsın. Ailem bana çok küçük yaşlardan itibaren ailelerin işleri ayakta tutmak için var olduğunu aşıladı, Mia. Ve ben de öyle yaptım.”

"Size sadece bunu öğrettikleri için üzgünüm."

“Hayır, değilim. Çünkü yapabilirim. Yapacağım. Onlar için ve kendim için. Öyleyse, istiyorsanız devam edin. Yapabileceğinizi düşünüyorsanız tetiği çekin.” İnce kollarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı.

İçimde kabaran korkuyu yutmaya çalışırken başımı bir o yana bir bu yana salladım. Ellerim titriyordu ama bakışlarım ona sabit kalmıştı. "Bence gitmelisin."

Gülüştü kahkahaya dönüştü. Hatta silahını yere bırakıp karnını tutarak doyasıya güldü.

"Sen çok güçsüzsün. Bunca insan arasında sana nasıl aşık oldu, inanamıyorum. Onun yanında durmaya asla hazır olmayacak bir kadına. Ya da Franny'ye annelik yapmaya. Buna ya da beni vurmaya asla hazır olmayacaksın, aptal küçük sürtük."

"Git artık." Kulaklarımdaki çınlama giderek şiddetleniyordu. Bunu yapmak istemiyordum, onun hayatını almak istemiyordum.

“Hayır. Hazır değilsin Mia. Ama ben hazırım. Her zaman da hazır oldum. Hayatımın iyiliği için bir gecede kocamla ve başka bir adamla birlikte olmaya hazırım. Benim hayatım için.” Şimdi dişlerini agresif bir şekilde gösterdi. “Ve çocuğumu da teslim etmeye hazırım.” Silahını kaptı. “Onu teslim etmeye ve seni öldürmeye hazırım, çünkü kızım olup olmaması umurumda değil”—kolunu kaldırıp silahı bana doğrultmaya başladı —“kocamın hayatının aşkı olup olmaman da—”

Tetiği çektim. Tek atış. Yüksek sesli. Ölümcül.

Silah doldurulmuştu. Benim için de hazırды.

“Yanılıyorsun Alexandra. Ailemi korumaya fazlasıyla hazırım.”

Çan sesi kesildi. Ve kadının kalbi de durdu.

O silah elimde öylece oturdum, saniyelerce. Dakikalarca. Belki saatlerce.

Kanı mermer zemine yayıldı ve eskiden beyaz olan yerleri kırmızıya çevirdi.

Sesini sanki bir mil öteden duydum.

Görünüşe göre Jameson Knight sonunda otele alınmıştı. Ona baktığımda endişeli görünüyordu, sakalı daha koyu, gözlerinin altındaki gölgeler daha belirgindi. Gizemli adamım, onu son gördüğümünden beri cehennemden geçmiş gibiydi.

Ama benden daha iyiydi, çünkü ben bitki pijamalarıyla kan içinde kalmıştım. "Oydu," dedim ona, ama sesim pek duyulmuyordu. Etrafımda yankılanıp duruyordu. "Oydu, oydu. Yemin ederim oydu. Karın... akademide peşimizden gelen oydu."

Jameson, cümlenin sonuna doğru neredeyse irkildi, ama sonra ihtiyatlı bir şekilde, "Sevgilim Mia, özür dilerim bebeğim. Çok özür dilerim," dedi.

Üzgün görünüyordu ama o an neden üzgün olduğunu anlayamadım. Silahı kaldırdım ve elimde çevirdim. "Ne için üzgünsün?"

"Buraya daha hızlı gelmediğin için." Nefesi titriyordu sanki. "Onun dışarı çıkıp sana gelmesi için. Çalıştığın okulda lanet bir silahlı saldırı planlaması için. Bana güvenmediğini düşünmen için—"

"Üzülme." Başımı salladım. "Biliyorsun, bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Doğru yapıp yapamayacağımdan da emin değildim. Ama onu tam kalbinden vurdum, gayet iyi. Belki o beni vurmayı bile düşünmüyordu. Gerçekten bilmiyorum."

"Öyle yapardı. Zaten bugün bir polisi öldürdü. Sorun değil," dedi tekrar, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi. "Silahı bırakabilirsin Mia."

Siyah metale bakarken elimde titriyordu. "Onu vurdum ve yine vururdum."

"Mia." Adımı fısıldadı ve sadece sesini duymak bile beni teselli etti. Etmemeliydi. Böyle olmamalıydı. Burada, kanlar içinde diz çökmüşken olmamalıydı.

Gözlerimi kapattım ve bir damla gözyaşının akmasına izin verdim. "Onu kurtarabilir misin?"

"Ah, bebeğim, yapabilsem bile yapmazdım." Bir adım daha yaklaştı. "Her şey yoluna girecek, sevgilim. Söz veriyorum."

"Söz mü veriyorsun?" diye fısıldadım ona, kızının normalde bana soracağı soruyu.

"Serçe parmağımla yürekten söz veriyorum," diye mırıldandı.

"Sana nasıl inanabilirim?" Kırmızı sıvıya dokundum ve parmak uçlarımda ileri geri sürdüm. "Ben senden daha kötüyüm. Onun annesini öldürdüm. Franny'nin annesini."

"Kahretsin." Bana doğru gelmek için hareket etti, ama ben ona silahımı doğrulttum. Arkasında duran adamları da bana silahlarını doğrulttular.

Kendini savunmaya bile tenezzül etmedi, aksine onlara dönüp, "Ona herhangi bir şekilde zarar verirseniz, sadece sizi değil, tüm lanet olası ailenizi de öldürürüm" dedi.

Silahlar indirildi ve kılıflarına yerleştirildi. Benimki hariç. "Onları benim için uyarıyorsun ama beni kendin için uarmıyorsun?"

"Sevgili Mia. Bana inandığını söylediğini hatırlıyor musun? Franny'ye zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı bildiğini söylemiştin. Ben de sana aynı şekilde inanıyorum. Sen bizim sevgilimizsin. Benim sevgilim. Kızımın sevgilisi, bebeğim. Annesini öldürmedin çünkü o kadın ona annelik yapmadı. Sen yaptın. Yapıyorsun. Her zaman yaptın."

"Ona nasıl söyleyeceksin..." Bu düşünce boğazıma düğümlendi.

"Bunu birlikte çözeceğiz. Bırakın burayı temizlesinler ve evlerine dönsünler. Siz yapmanız gereken işi yaptınız."

İkinci gözyaşı da o anda aktı. "Onu öldürdüm. Jameson'ı satmakla tehdit etti. Şirketi için daha fazla ortak istiyordu ve ben... Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Bazen doğru olanı yapmak en zor şey gibi gelir. Sen benim yapamadığımı yaptın, sevgilim. Yapılması gerekeni yaptın."

"Neden bağırp beni yetkililere teslim etmiyorsun?"

"Çünkü artık bir Elmassın Mia. Yapılması gerekeni yapıyoruz ve bu belki de kapalı kapılar ardında oluyor, ama gurur duyuyoruz. Kızımızı kurtardığın için gurur duy."

"Ben sadece şu şirket için çalışıyorum—"

"Sen de o role evlenerek gireceksin. Seni hapse atmayacaklar. Sen de benim kutsal mekanımsın. Tamamen ve kesinlikle dokunulmazsın."

"Bunu bana neden yaptın?"

"Çünkü sen beni sevmeye hazır olmasan bile, ben seni ikimiz için de yeterince sevmeye hazırdım."

Bunun üzerine beni kollarına aldı ve SUV'ye taşıdı.

Beni Paradise Grove'a geri taşıdı.

Beni eve kadar taşıdı.

SON SÖZ

Mia

ADAMANTE KIRILMAZ KALMAYA DEVAM EDİYOR.

Artık ne demek olduğunu biliyordum, çünkü beni eve taşıdıktan sonra yıkılmamıştım. Üzerimdeki kanı yıkadığında da yıkılmamıştım ve ertesi gün Franny'ye annesinin tekrar öldüğünü söylediğini dinlediğimde de yıkılmamıştım.

Bunun yerine, o küçük kızı kollarımda ağlarken tuttum ve doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Ailen için yapman gerekeni yaptın ve onların benim ailem olduğunu biliyordum.

Jameson'ın beni gece boyunca kucaklaması ve tekrar tekrar özür dilemesi, onu affetmem için yeterliydi. Samimi olduğunu biliyordum, Lex'i benden uzak tutmasının beni korumak için olduğunu biliyordum. "Dünyan artık benim. Bir daha asla benden saklama. Eğer kalmamı istiyorsan, asla."

"Tek istediğim bu. Seni yatağa tekrar kelepçelemek zorunda kalsam bile burada kalacaksın, sevgilim. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Yani sözleşme bittikten sonra da burada olmamı mı istiyorsun?" diye kıkırdadım ertesi gece kollarının arasında.

"Seni sonsuza dek burada istiyorum."

Başımı göğsüne yaslayıp iç çektim, yaşadığımız her şeyi düşünerek. "Yaptıklarımı bilmene rağmen mi?" Çünkü kalbim, başka bir kadının hayatına son verdiğim gerçeğini tamamen atlatamamıştı. Onun özlenecek olmasından değil, Franny'nin onun fikrini özleyecek olmasından dolayı.

"Mia Darling, özellikle de ne yaptığını öğrendikten sonra. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü mükemmel bir insan, mükemmel bir bebek ya da mükemmel bir sonsuza dek mutlu yaşam istemiyorum. Aramızdaki evlilik asla böyle

olmayacak.”

"Evlilik mi?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Biraz aceleci davranmıyorsun, değil mi?"

Hayır, çünkü benimle evleneceksin sevgili Mia, hayatının geri kalanında her gün sana sormak zorunda kalsam bile."

"Mükemmel, mutlu bir sona ulaşamayacağımı iddia ediyorsanız, bunu isteyip istemediğimden emin değilim."

"Yapmayacaksın, ama zaten bunu da istemiyorsun. Gerçek kısımları istiyorsun bebeğim. Tıpkı benim gibi. Ve ben de en çok o gerçek kısımların tadını çıkaracağım, kusurlu olanların hepsi; mesela sen ve Franny'nin çalışma odamı mahveden o aptal tavşana güldüğünüz anlar, ya da kızım tüm ilgini çektiği için beni görmezden geldiğin anlar, bir şeye hazır olmadığını söyleyip onun yerine bana yaslandığın anlar. O güzel kahverengi gözlerinle bana bakıp bitkilerini sulamam konusunda ısrar ettiğin anlar, ya da adamlarım beni değil seni korumayı seçtiği anlar. Bunların tadını çıkaracağım... Nedenini biliyor musun?"

"Neden?" diye sordum ona, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Çünkü gerçek sen benim için yaratıldın, başka hiç kimse için değil. Seni seviyorum, sevgili Mia."

Ve o gecedен beri benden hiçbir şey saklamadı. Muhtemelen her toplantıda her şeyi fazlasıyla paylaştı ve beni o kadar sıkıcı olan toplantılara bile davet etti ki, bir yolunu bulup kaçmak zorunda kaldım. Olive, Pink ve Rosy de ellerinden geldiğince hepimizi toplantılardan mazur göstererek yardımcı oldular.

Ait olduğumu hissettiğim bir topluluğun parçası olmaya alışmak biraz zaman aldı. Ama Jameson benim her yönümü kucakladı. Rahatsız olduğumda iyi davranmamı veya her şey yolundaymış gibi yapmamı istemedi. Kapıları kapalı tutmadı veya beni dışlamadı da. Artık onun oturduğu her masada benim de bir yerim vardı ve her zaman sandalyeyi benim için çeken ve ben oturana kadar bekleyen de oydu...

Lex'ten ve o otel odasında yaşananlardan sonra hayatımın değişeceğini biliyordum, ama o beni o yerden çıkarıp eve götürdüğünde hayatım daha iyiye doğru değişti.

Biz geldiğimizde Fran, elinde tavşanla kocaman bir gülümsemeyle bizi bekliyordu. "Sonunda babam doğru bir şey yaptı," dedi bana ve sonra

babasına döndü. "Mia, senin onu o kadar kötü hissettirmenden sonra belki başka bir köpeğe ihtiyaç duyabilir. Bir köpek onu daha iyi hissettirir."

Jameson kaşlarını çatı ama ona hayır diyerek o anı bozmaya cesaret edemedi.

Bunun yerine, ertesi gün bana köpek isteyip istemediğimi sordu. Franny kulağıma "Evet" dememi fısıldadı ve ben de biraz beklememiz gerektiğini söylemeden önce kıkırdadım.

"Birkaç hafta sonra bu konuda daha detaylı konuşabileceğimize söz verir misin?" Babasının dinlediğinden emin oldu.

"Hatta söz veriyorum, serçe parmağımla kalbimi gösteriyorum." Jameson kendi serçe parmağını kaldırdı ve bu hem Franny'yi hem de beni kıkırdattı.

Görünüşe göre Jameson'ın bundan sonraki amacı, her gün kıkırdamamızı ve gülmemizi sağlamak, benim de oraya ait olduğumu hissetmemi sağlamaktı. Şimdi bile, Fran'ı yatağa yatırdıktan sonra ofisinde kendine iki yudum burbon doldururken, "Bir şey ister misin, canım?" diye sordu.

Şezlonga kıvrılmışım, üzerimde onun lacivert düğmeli gömleklerinden biri vardı ve ona hafifçe gülümsüyordum. "Hayır. Anlaşılan gecenin geri kalanı için boş bir programımız var."

Yanımda oturmak için döndü, kollarını sıvayarak çok sevdiğim dövmelerini sergiledi. "Benden daha iyi biliyorsun. O takvime bakmaktan nefret ediyorum."

Bana kişisel takvimine, tüm banka hesaplarına, mal varlığı raporlarına ve muhtemelen ihtiyacım olmayan yirmiye yakın şeye daha erişim izni vermişti.

"Bu arada, Hardy Kardeşler ile yaptığımız sözleşmeye ve Doğu Yakası için hazırladığımız yeni rapora baktınız mı?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Şey... evet?"

Eğildi ve sırtırken parmak uçlarının tersiyle yanağımlı okşadı. "Hayatımdaki her şeye erişmene izin veriyorum ve sen bunu sıkıcı buluyorsun, sevgili şeytanım."

"Çok fazla okuma gerektiriyor," diye sızlandım ama tam o sırada telefonum sehpanın üzerinde ışıklandı ve ekranda Marian'ın adını gördüm. Artık araması için çok geçti. Daha dik oturdum ve kaşlarımı çatıtm. "Ablam arıyor."

Jameson, sanki desteğe ihtiyacım olabileceğini biliyormuş gibi beni kendine daha da yaklaştırdı. "Cevapla bebeğim."

"Marian?" diye fısıldadım adını.

Nefesini verirken duyduğu tek şey, gözlerimdeki korkuyla Jameson'a bakmam için yeterliydi. "Biliyorum geç oldu ama eğer... Ben... Beni buradan uçakla götürme teklifini kabul edebilir miyim Mia? Bebeğimi kaybettim ve o... Hava gerçekten çok kötü. Gerçekten, gerçekten çok kötü. Çok kızgın Mia." Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Sözlerini söylemesine gerek yoktu. Ben farkında olmadan telefonumu sıkıca tutarak öylece duruyordum. "En kısa sürede orada olacağım. Havaalanına git. Şimdi."

Telefonu kapattım ve Jameson çoktan kalkıp telefonunu çıkararak birine, "Uçağı bir saat içinde hazırlayın. Gece yarısından önce havalanmasını istiyorum." diye talimat verdi.

Valizlerimi toplamam on dakika sürdü, Rosy'ye Franny'ye sadece bir geceliğine bakmasını söylemem de on dakika daha sürdü. Biz hazır olduğumuzda Cal ve Archer çoktan SUV'nin içindeydiler ve biz dışarı çıktığımızda kapıyı hızla açtılar. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye kaşlarımı çattım, Jameson içeri girmem için kapıyı açık tutarken.

"Jameson, bize ihtiyaç duyulabileceğini söyledi."

İçeri girerken ona kaşlarımı çattım. "Felix'i öldürmeyeceğiz," dedim ve sonra Archer ve Cal'e baktım. "Anladınız mı?"

"Geleceğimi söylemedim." Archer, SUV araba yolundan aşağı inerken pencereden dışarı baktı. "Her ihtimale karşı biz de geliyoruz."

"Doğru. Ayrıca, zaten Doğu Yakası'na gitmem gerekiyordu." Cal omuz silkerek kollarını sıvadı. "Jasmina, o lanet amcası yüzünden kıyameti koparıyor." Artık biliyordum ki onu bıçaklayan ve amcası Paolo'yu Jameson'ın gazabına kurban eden oydu.

"Şey, o yas tutuyor."

"Kesinlikle hayır. O heriften nefret ediyordu, bunu hepimiz biliyoruz. Sadece bir mesaj vermek istiyor. Ben de ona karşılık vereceğim."

Jameson gözlerini devirdi. "Doğu Yakası'nı halletmek de neymiş yani?"

"Bunu ve kız kardeşini ben halledeceğim," diye karşılık verdi Cal ve sonra bana baktı. "İyi misin? Seni kız kardeşinin yanına hızlıca götüreceğiz. Onun iyi olduğundan emin olacağız."

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. Onların iş konuşmalarına izin verdim ve yolun büyük bir bölümünde sessiz kaldım. Asheville'e gece yarısından hemen sonra indik. Jameson, onu piste götürmeleri için adamlar ayarlamıştı. Orada, kesik kot şortu ve beyaz bir atletle, arkasında uzakta dağların göz kırptığı, başında dağınık koyu renkli bir at kuyruğu ve yanaklarında ağır makyajla duruyordu.

Yine de morlukları gizleyemedi.

Siyah uzun elbisemle merdivenlerden olabildiğince hızlı indim ama arkadaşlarımın peşimden geldiğini biliyordum. Archer, Cal ve Jameson, ona sarılırken yanımızda durdular. Benden ayrılırken onlara baktı ve "Açıklaman gereken çok şey var, Mia," dedi.

"Sen de öyle, Mar," dedim ona parmaklarımı nazikçe yanağına değdirmeden önce. "Seni çok özledim, kardeşim."

Gözleri yaşardı ve ağlamasını durdurmak için başımı salladım. "Hava daha önce berbattı ama söz veriyorum, düzelecek, tamam mı?"

Gökyüzüne baktı ve iki kez başını salladıktan sonra bizi uçağa doğru takip etti. Archer, merdivenlerden çıkmasına yardım etmeyi teklif etti.

"Sorun yok. Yardıma ihtiyacım yok," dedi ona.

Ama o da ona, "Biliyorum, ama yine de kabul edeceksin, değil mi?" diye karşılık verdi. Ve kadın da onun yardım etmesine izin verdi.

Hepimiz yerimize oturduktan sonra ona, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Bu gece olmaz." Birkaç sıra önde oturan tüm adamlara dümdüz baktı. "Bunun yerine, burada kiminle birlikte olduğunuzdan ve neden özel jetleri olduğundan bahsedebilirsiniz."

İçimden bir ah çektim. "Çok uzun bir hikaye."

"Görünüşe göre dünyanın tüm zamanı bana ait olacak. Yani, eski antrenörünüzün kayıp olduğu gerçeğiyle başlayabilirsiniz."

"Ne?" diye kaşlarımı çattım.

"Evet." Bana döndü ve ela gözleri biraz sevinçle parladı. "O adamı kimse bulamıyor ve sanırım o adamların da bununla bir ilgisi var."

"Jameson Knight," diye bağırdım adını ve o da önüme atlayıp mavi köpek gözleriyle bana döndü.

"Ne yaptım ben?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, Koç Butkin'e ne yaptınız?"

Bunu gizlemeye bile çalışmadı. "Senden bir isim istedim Mia. Kutsal mekanıma zarar veren kimsenin cezasız kalmayacağını biliyorsun."

"Jameson," diye inledim ama kıkırdamaktan başka ne yapabilirdim ki?

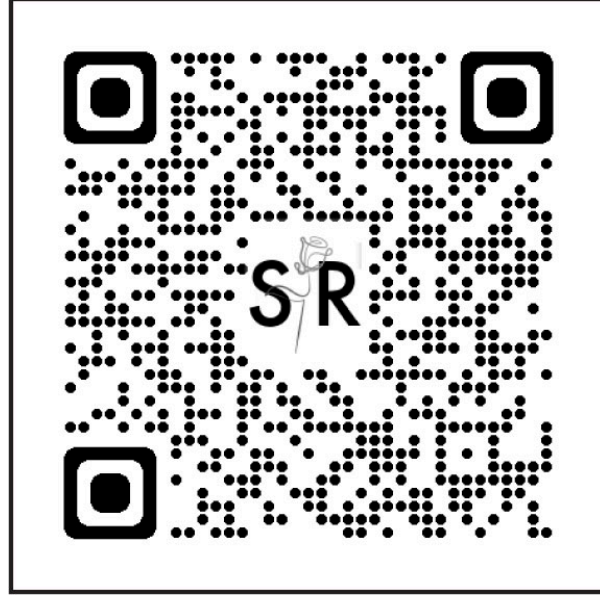
Bu gece kız kardeşim güvendeydi, Franny evdeydi ve eşim de burada benimleydi, her şeyle ilgileniyordu.

Onunla geçirdiğim hayat normal ya da temiz değildi.

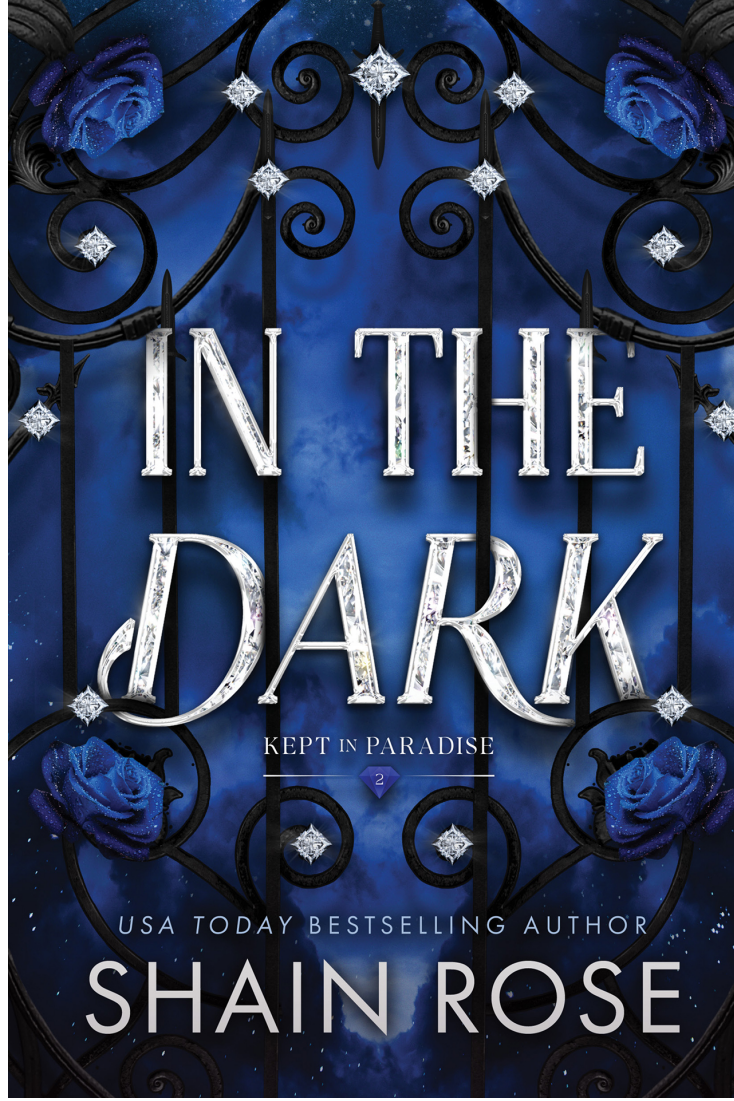
...ama gerçektir, tıpkı her zaman istediğim gibi.

Jameson ve Mia'nın yer aldığı bonus bir sahne için, buraya tıklayarak
bültenime abone olun!

<https://shainrose.com/newsletter/>

Ve daha fazlasına hazır mısınız?! Callahan ve Jasmina yolda. Ön izlemeyi
ilk görenlerden olmak için Shain'in Facebook grubuna katılmayı
unutmayın: <https://www.facebook.com/groups/shainroseslovers>

Sayfayı çevirerek Shain Rose'un "In the Dark" adlı eserine kısa bir göz atın!

KARANLIKTA

Cennette Saklı

Shain Rose

Çok satan yazar Shain Rose, milyarderlerin karanlık, kirli sırlarını kemiklerden bile daha derine gömdüğü Paradise Grove serisinin bir başka heyecan dolu bağımsız romanıyla geri dönüyor...

Sadece gizli bir ilişki olacaktı. Karanlıkta çalınan yasak bir öpücük... Beni ihanete uğratan o soğukkanlı canavar değil.

Callahan Knight, keskin kasları, ölümcül kontrolü ve acımasız sadakatiyle Elmas Sendikası'nın mükemmel silahıdır. Rakip bir kartelin liderini, yani amcamı, ortadan kaldırırken bile tereddüt etmez. Ailemi hiç çekinmeden paramparça eder ve yemin ederim ki onu bunun için asla affetmeyeceğim. Ama Sendika benim nefretimi umursamıyor. Güçlerini güvence altına almak için daha fazlasını istiyorlar: Ya evlilik yemini edeceğiz ya da sevdiğimiz her şeyin yok oluşunu izleyeceğiz.

Şimdi, yakında eşim diyeceğim adamla birlikte, Paradise Grove'un lüks hapisanesinde isteksizce yaşayan bir gelinim. Onun yerine, o kötü adam. Bir numaralı düşman. Bana eziyet eden kişi...

Ama belki de benim sonumu getirecek.

Çünkü bana bir zamanlar paylaştığımız aynı ateşle baktığında, onu öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğime karar veremiyorum.

Yine de, onun dokunuşuna veya delici bakışlarına aldanmayı reddediyorum.

Bunun yerine, rolümü oynayacağım, yüzüğü takacağım ve yeminlerimi edeceğim, tüm bunları yaparken de onun en büyük zaafını arayacağım.

Çünkü o, Sendikanın en ölümcül silahı olabilir—

Ama ben de evlenmek zorunda olduğum canavar kadar tehlikeliyim.

Visit our website at
KensingtonBooks.com
to sign up for our newsletters, read
more from your favorite authors, see
books by series, view reading group
guides, and more!

Become a Part of Our
Between the Chapters Book Club
Community and Join the Conversation

Betweenthechapters.net

Submit your book review for a chance to win exclusive
Between the Chapters swag you can't get anywhere else!
<https://www.kensingtonbooks.com/pages/review/>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM